

A vintage movie poster for the film 'The Angel in the Marble'. The background is a painting of a man and a woman in a field. The woman, Illean Coffman, has long, flowing blonde hair and is wearing a light blue, off-the-shoulder dress. She is holding a large, white, lace-trimmed parasol. The man is wearing a light-colored shirt and dark suspenders. The scene is set in a field with tall grass and a blue sky. The title 'АНГЕЛ В МРАМОРА' is written in large, bold, red letters at the bottom, and the name 'Илейн Кофман' is written in white letters above it.

Илейн Кофман

**АНГЕЛ
В МРАМОРА**

ИЛЕЙН ХОФМАН

АНГЕЛ В МРАМОРА

Превод: Андрей Крупев

chitanka.info

Тиби е прекрасна млада жена, познала много радости и скърби в краткия си живот. След една вълнуваща любовна връзка тя разбира, че е бременна, но бащата на детето изчезва. Дъщеря на лекар, Тиби е научила някои тайни рецепти и скоро болните я обявяват за ангел. Но един ден в нейния скучен и подреден живот изведнъж се втурва авантюристът Ник Макинън. Само няколко трика са нужни на веселия обесник, за да обърне целия живот на Тиби с главата надолу...

ПРОЛОГ

Когато бяхме деца, все ни повтаряха, че в целия югозапад няма по-диво и по-опасно индианско племе от команчите.

Но те бяха като рой падащи звезди, пламващи ярко на небосвода, за да се стопят след това безследно в мрака. Повече от едно столетие името команчи олицетворяваше всичко индианско. Те владееха прериите в Юга и бяха ненадминати крадци и грабители. И понеже освен всичко останало бяха и превъзходни ездачи, самото споменаване на това племе внушаваше ужас както в душите на испанците и мексиканците, така и сред останалите индианци в прериите. Дори и символът им пораждаше страх: Показалец, който трепка и се гърчи, за да се изпъне след това рязко назад — знакът на змията.

Но настъпи време, когато войнствената и победоносна орда трябваше да премери сили с нов, по-сериозен, по-опасен враг. Това бяха новите заселници на територията, наречена Тексас, група войнствени мъже, нарекли себе си тексасци. Тези целеустремени, упорити и решителни хора бяха напълно равностоен противник на команчите.

Говори се, че по същото това време се прочула орда команчи с орлови лица, сплетени гарвановочерни коси и пера в цветовете на войната. Те пребродили на конете си цялата страна, а бойните им викове пронизвали въздуха и вещаели смърт.

Било сезонът, в който житото кълни, а новородените теленца се гушат безпомощни в майките си, конските отпадъци били зеленикави и твърди, а слънцето все още не греело с пълна мощ.

В един слънчев майски следобед — годината била хиляда осемстотин тридесет и шеста — отряд команчи навлязъл мирно под флага на парламента във форт Паркър, Тексас. След като видели, че малката крепост се охранява едва от пет — шест души, те обърнали конете и безшумно се оттеглили. Не след дълго обаче се завърнали — високите им скули и бронзовата кожа били намазани с боя, а от

опашките на конете им се веели алени ленти. С копия, лъкове и стрели се нахвърлили върху укрепеното селище — настанали смърт и грабеж.

Когато всичко приключило, команчите се оттеглили, като взели със себе си пет пленнички: госпожа Рейчъл Плъмър, деветгодишната Синтия Паркър, шестгодишната Марджъри Макинън и още две други.

Маргарет Макинън и дъщеря ѝ пристигнали сутринта на същия ден във форт Паркър на гости при приятели. Обикновено команчите не извършвали набезите си толкова далеч на изток, затова отначало Джон Макинън трудно повярва, че дъщеря му е отвлечена. Обаче няколко дни след нападението, в една ранна утрин преди зазоряване, Джон Макинън и петима от синовете му оседлаха конете и се отправиха по следите на бандата команчи.

Преди да потеглят, Джон Макинън се обърна към сина си Ендрю със следните думи:

— Ти оставаш тук да се грижиш за майка си!

— Добре де, тате, но нали ти самият винаги си казвал, че индианците никога не нападат толкова на изток.

— И аз така си мислех доскоро. Само че няма да позволя да ме направят за втори път на глупак. Чу какво ти казах, нали? Ти си най-големият и си длъжен да закриляш майка си и да се грижиш за нея. Последния път тя едва успя да се спаси. Това не бива да се повтаря. Пази я!

Джон Макинън и останалите му синове обърнаха конете на запад и се отправиха на път. Цели два месеца те търсиха следите на Марджъри, но усилията им останаха безплодни. Унил и обезкуражен, Джон яздеше със синовете си по обратния път към дома и не знаеше какво да отговори на жена си, когато го попита за Марджъри. Но Маргарет не ги очакваше на квадратната веранда пред дома им, бършейки ръце в престилката си, така, както го бе правила безброй пъти при всяко негово завръщане. Не, очакваше ги тяхната опожарена къща, от която бе останал само коминът. Маргарет и Ендрю бяха безследно изчезнали.

Къщата на семейство Макинън бе изградена наред хълмовете на окръга Лаймстоун на река Техуакана, недалеч от Гроусбек, там, където голата, глинеста степ постепенно отстъпва място на дъбовата гора. Точно зад имота минаваше пътят за Уейко, който се виеше и криволичеше сред безкрайното море от трева като задно краче на

подскачащо куче. Покрай рекичката се издигаха линеесци копривени дървета, а разпуканата им кора бе обраснала с имел. Недалеч от къщата обаче имаше малка горичка от пеканови дървета — най-красивият кът наоколо.

Когато доближиха горичката, един от синовете на Макинън откри два пресни гроба. Джон се приближи с коня си и с разтреперан глас прочете имената, изписани на грубо скованите кръстове.

— Маргарет Макинън, съпруга на Джон — гласеше първото име. Обърна се и към втория кръст — Ендрю Макинън, син на Маргарет и Джон.

— Реших, че сигурно предпочиташ да са погребани тук, в тази горичка, спомням си добре как винаги сте искали с Маргарет да изградите къщата си на това място.

Джон се извърна унило на седлото си и зачервените му очи разпознаха съседа Джабъл Сойър, който се приближаваше на кон и водеше за юздите сиво червеникавия жребец на Ендрю.

— Синът ми Джонас ви е видял като идвате. Помислих си, че трябва да си получиш обратно коня на Ендрю. Няколко дни след като погребях Маргарет и сина ти, той внезапно изникна отнякъде. Гривата му бе сплетена и от нея се подаваха индиански пера. Сигурно са искали да запазят коня за себе си.

Джабъл подаде повод на Джон.

— Не мога да ти опиша колко ми е мъчно за вас, Джон. — Той млъкна за миг. — Мога ли да ви помогна с нещо?

Джон само поклати глава.

— Не, няма нужда... но ти благодаря все пак за всичко, което си сторил за Маргарет и Ендрю.

— Знам, че и ти би направил същото за мен и семейството ми. Моята Мери ви кани да се подслоните при нас. За колкото време искате.

Джон остана дълго на седлото и мислеше за Маргарет, за баща ѝ, шотландец и презвитериански пастор, който ги венча лично. Всичко това сякаш не бе чак толкова отдавна. Погледът му уморено се плъзна по редицата коне до него и той осъзна какво бе останало от неговото семейство — пет здрави и силни момчета.

Синовете му изглеждаха загрижени и изпълнени с уплаха — като птички, които тепърва се учат да летят. Погледът му се спря на втория

по възраст, четиринадесетгодишния Никълъс, на бой вече мъж, но все още твърде млад. Мислите на Джон отново се зареяха назад в миналото, когато бе на двадесет и пет години. Двамата с Маргарет се отправиха тогава за Тексас, бяха решили да заживеят там. Ендрю тъкмо бе проходил, а пък Никълъс се роди по пътя. После... после с къртовски труд и шотландска упоритост спечелиха пари и натрупаха благосъстояние. И за какин им бе всичко това?

От този момент нататък Джон се преобрази. Месеци наред той неотклонно се стремеше да откупи Марджъри от нейните похитители и тръгваше по всевъзможни следи — всички до една фалшиви. Една година, след пленяването на дъщеря му Джон отново се отправи на път, но този път сам. Преди да потегли, спря за миг на седлото си и погледът му обходи момчетата — непокорните му, необуздани и нервни жребчета, които трябваше вече да се опитомят. Но те бяха добри синове, които знаеха що е труд. Такива мисли минаваха през главата му, когато си тръгна от тях. Защото те бяха тези, които отново щяха да изградят срутената мечта.

Джон потегли и не се завърна никога вече.

В една навъсена ноемврийска утрин шерифът влетя на кон в имота на семейство Макинън, като разгони всички кокошки, които се изпречиха на пътя му. Никълъс и дванадесетгодишният Тейвис дочуха неспокойното кудкудякане и гъргорене на пернатите и спряха да секат започнатото дърво. Осемгодишните близнаци Ейдриън и Аликсандър толкова страстно се замеряха с лепки, че така и не разбраха нищо. Десетгодишният Рос пък си мърмореше недоволено, защото не му се работеше, а трябваше да премете верандата пред малката къща, издигната от баща му на мястото на някогашната колиба.

— Добро утро, шерифе. — Никълъс заби брадвата дълбоко в един дънер. — Какво ви води в това лошо време по тези места? — попита той. Бе решил, че новите му права и задължения налагат да се държи досущ като баща си. Защото по нищо не личеше, че Джон Макинън някога ще се откаже да търси Марджъри.

— Реших, че е по-добре сам да дойда при вас с новината, отколкото да пращам другиго. Макар че, Бог ми е свидетел, не исках аз да бъда този, който ще ви я съобщи. Научихме, че преди няколко седмици команчите са взели скалпа на вашия татко.

— Напълно ли сте сигурни, че е бил татко?

— Да. Описанието, което получих, отговаря точно на Джон, включително ямката на брадичката му.

— Може да е бил някой, с когото много си приличат — обади се Ник отново.

— Не, за съжаление е бил точно този твърдоглавец. Един момък от устието на Сан Саба е познавал татко ви и разпозна трупа му. Винаги съм казвал на Джон да се откаже от безплодното търсене, не беше разумно да продължава. Повтарях му, че е длъжен да си стои тук, но Джон Макинън не обичаше да се вслушва в чуждите думи.

Следващите няколко години момчетата се опитваха да стопанисват семейната ферма както трябва, но това не им се удаваше напълно. Вярно е, че още като деца бяха приучени да работят здраво, но все пак баща им винаги бе до тях. Те и сега продължаваха да се трудят неуморно, но след като останаха пълни сираци, явно им липсваше онова малко нещо, което някои от съседите наричаха „ориентация“. Същите тези съседи обаче казваха още, че с времето синовете на Макинън ще успеят да се ориентират самостоятелно.

През 1845 година. Никълъс, навършил междувременно двадесет и три години, първи от братята тръгна да търси своя път в живота. Той изостави всичко, с което се занимаваше до този момент и се отдаде на голямата си страст — морето. Не бе го виждал никога по-рано, но това не му пречеше да си мечтае за морето по всяко време на денонощието, но тази мечта се дължаха немалко бащини плесници.

Взе решение да отиде в Галвестън, да поработи там, докато спести пари, и да отпътува по море за Нантъкет. Още с пристигането си щеше да навести вуйчо си Робърт Греъм. От майка си знаеше много истории за брат й Робърт, когото тя наричаше „нехранимайко, неспособен да се труди усърдно дори един — единствен ден“. Никълъс бе твърдо решен да разбере как човек може стане богат корабоприжател и търговец, след като на младини е бил лентяй. Заедно с него за Галвестън потегли и Тейвис.

На деветнадесети февруари 1846-а година. Тексас стана пълноправен американски щат. На двадесет и четвърти април същата година, мексиканската армия начело с генерал Мариано Ариста прекоси Рио Гранде и нападна части на американската армия. Тримата

останали братя — Рос, Ейдриън и Аликзандър — в чиито жили не течеше и капка моряшка кръв, се присъединиха към тексаските щурмоваци и взеха участие в избухналата война. Краят ѝ настъпи през 1848-а година с подписването на мирния договор в Гуаделупе Идалго. Ейдриън и Аликзандър бяха привлечени от обещанията за много злато на запад. Рос пък се завърна в родното си място, дома на Макинън, и престоя там докато не получи писмо от семейството на Джон Макинън в Шотландия. И тъй като му бе невъзможно да извести, когото и да било от братята си, Рос отстъпи пред настойчивите молби в писмото и се завърна в земите на рода Макинън на Айлъв Скай, родното място на баща му.

Когато осиротяха, момчетата не бяха нищо повече от цветен пращец, сега обаче вятърът ги поде и отвя на всички страни. Заветът на Маргарет и Джон бе жив дори и след смъртта им.

В златоносните полета на Калифорния късметът споходи Ейдриън и Аликзандър и благодарение на спечелените пари успяха да основат империя за дървен строителен материал. По същото това време и Рос положи максимални усилия да смири буйния си нрав и да привикне с живота на шотландски благородник. От своя страна Никълъс и Тейвис последваха своето призвание — любовта към морето, което бяха наследили от предците си по майчина линия. Роденият търговец Тейвис пое в свои ръце дяловете на вуйчо си в корабното дружество и китобойната флотилия, а Никълъс стана корабостроител и мореплавател и успя да преброди света надлъж и нашир.

Едно от неговите пътувания го отведе в малък тексаски град, наречен Индианола.

ГЛАВА ПЪРВА

*Съзрях ангела, пленен в мрамора и не спрях
да дълбая, докато не го освободя.*

Микеланджело
Буонароти

*Индианола, Тексас,
февруари 1849-а година.*

Участието в церемонията „следобеден чай“ не може да бъде призивание за един уважаващ себе си мъж.

Никълъс Макинън бе висок метър и деветдесет и един и тежеше около деветдесет килограма. В момента му се налагаше да балансира на коляното една от елегантните порцеланови чашки на госпожица Съки Портър Мериуедър, занимание, което едва ли отговаряше най-пълно на представите му за приятно прекарване на зимен следобед.

— Да-а, чудна работа — казваше в този миг госпожица Мериуедър. — Та значи сте били целия този път до Тексас, за да построите кораб?

Той само кимна с глава. Не смееше да направи никакво друго движение. Чувстваше се твърде несръчен, състоящ се единствено от колене и лакти, и чашка с размерите на напръстник определено не му подходеше. Не можеше да провери пръста си през ухото ѝ, а същевременно не се решаваше и да похване трошливото чудо за ръба, госпожица Мериуедър не правеше впечатление на човек, който ще приеме с усмивка факта, че някой е смазал в лапите си една от ефирните ѝ чаени чашки.

— Просто не е за вярване! Винаги съм се питала какво ли изпитва човек, ако му се наложи да прекара няколко седмици на кораб. И все пак никога не съм си и помисляла, че може да ми се случи подобно нещо. С един кораб могат да станат всякакви неща, не

мислите ли? Изобщо те, корабите, имат лоша слава — я пробойна ще им се отвори, я нещо друго. Да речем, че съм на борда на някой кораб и в този момент на него му хрумне да се пробие. Можете ли да ми кажете как да се спасявам в такъв случай? Затова си мисля, че Бог в безкрайната си добрина правилно се е разпоредил аз да си стоя тук на сушинка. Ако е искал да живея във водата, щеше да ме направи риба.

За момент Ник си помисли за размерите на китовете, които бе виждал и за грациозните им движения във водата. Може би наистина щеше да е по-добре, ако госпожица Мериуедър се бе родила риба. „На сушинка“ тя приличаше на огромен, тромав вол. Разбира се, Никълъс не се интересуваше ни най-малко от госпожица Мериуедър, от размерите ѝ или пък от нейните скъпоценни чаени чаши. Просто майка му го бе възпитала да се държи учтиво с по-възрастните от него. Освен това подозираше, че счупи ли нещо, шансовете му да наеме къщата силно ще намалее. Имаше обаче един лош навик — наумеше ли си нещо, нямаше връщане назад. Инат като тате — казваше Тейвис в такива случаи.

Тейвис вероятно бе прав. Никълъс искаше да наеме тази къща и ако се наложеше, щеше да си седи и да отпива чай от глупавите чашки на госпожица Мериуедър до второ пришествие. В момента тя редеше думи за някакъв „извънредно порядъчен млад човек“, който обикалял наоколо и питал за къщата, а в Индианола къщите, давани под наем, се срещали „нарядко като четирилистна детелина“. Ник бе стигнал до същия извод от собствен опит, така че целият словесен водопад на госпожица Мериуедър се оказа излишен. А що се отнася до „извънредно порядъчния млад човек“, той щеше да наеме къщата на куково лято.

Госпожица Мериуедър изсумтя шумно, изразявайки по този начин недоволството си от очевидната липса на внимание към думите ѝ, след което продължи да говори подчертано високо:

— Може и да ми се разсърдите, господин Макинън, че си пъхам носа в чужди работи, но все пак се питам, за какво ви е къща в Индианола точно за шест месеца или за година?

Ник погледна жената пред себе си, чието пристегнато в дрехите туловище застрашаваше да счупи лекия и твърде нестабилен стол, подобен на този, на който седеше и самият той. Въпросът си тя зададе с повелителен тон и със самоувереността на все помитащ ураган.

Изопнатото ѝ, неподвижно лице с ококорени очи му подсказаха, че от него се изисква незабавен отговор.

— За да се построи кораб, е необходимо време.

Тя се понамести по-удобно и разтегна с усилие зловната си уста в нещо, приличащо на усмивка.

— А... значи вие не само пътувате по моретата, а строите и кораби, така ли? Колко вълнуващо.

— Да, морските пътешествия ми помагат много в проектирането и строежа на още по-добри кораби. Може да се каже, че стратегията ми се състои в следното: Никога не предавам кораба, който съм построил, преди да съм го изпробвал лично — макар че самият аз почти никога не поемам командването му.

— А къде строите обикновено корабите си? Питам, защото знам, че тук, в Тексас Индианола наистина е най-важното пристанище, но все пак не е Мека за корабостроителите.

— О, да, наистина не е. Вижте, с брат ми и вуйчо ми притежаваме дялове от една корабна агенция в Нантъкет. Тъкмо там се и строят повечето от нашите кораби. Понякога обаче клиентите искат от нас да строим и другаде, такъв е и този случай. — Ник се надяваше, че тази информация ще я задоволи и че най-сетне двамата ще заговорят по същество за наемането на къщата.

Обаче госпожица Мериуедър, която междувременно поиска Ник да я нарича госпожица Съки, бе очарована и направо възхитена, за нея битката за нова информация тепърва започваше. На следващия ден кръжецът по ръкоделие на дамите в града провеждаше поредната си сбирка и по тази причина тя бе решена на всичко, само и само да научи колкото се може повече за този представителен ерген (та нали семейното положение на един мъж е най-важното), и да привлече веднъж завинаги вниманието на местните дами върху себе си.

— Наистина е много жалко, че ще останете в Индианола само докато построите вашия кораб... за шест месеца или една година, нали така казахте?

— Точно така. Разбира се, не може да се определи точно колко ще трае всичко, тъй като сме зависими от наличната работна ръка, от точността на доставките и, разбира се, от времето.

— Трябва да знаете, господин Макинън, че тукашните зими са значително по-меки от зимите в Масачузетс. Според мен тексаският

климат няма да ви създаде проблеми.

— Да, госпожо, известно ми е. Самият аз съм от Тексас.

— О, наистина ли? — Тя се наведе бързо напред и крехкият стол изскърца застрашително. Ник искрено се помоли той да не се разпадне под тежестта ѝ, тъй като изобщо не бе наясно като как да изправи такова туловище обратно на крака. Чашката за чай, която Ник балансираше на крака си, издрънча. — Та от коя част на Тексас сте родом?

— От окръг Лаймстоун.

— И къде по-точно в Лаймстоун?

— Това е едно малко селище на река Техуакана. Нарича се Каунсъл Спрингс.

— Как, за Бога, сте напуснали Тексас и сте се озовали точно пък в Нантъкет?

— Ами отидох дотам с кораб.

Естествено не това бе информацията, която тя искаше да получи. Интересуваше я не начинът, по който е пътувал, а какво го е накарало да замине. И при най-добро желание раздразнението на Ник не можеше да остане незабелязано — целият този разпит и това разтакаване му късаха нервите. Но горката госпожица Съки, която не бе надарена с кой знае каква проникателност, така и не долови неговия гняв. Единственото, което усети, бе, че Ник е изтълкувал въпроса ѝ погрешно. Реши да не го поставя в неудобно положение и затова премълча недоразумението. Не беше в стила ѝ да проявява тактичност, но този човек бе тук да наеме къщата ѝ, която и бездруго отдавна стоеше празна.

— Споменахте преди малко, че имате брат в Нантъкет. Той заедно с вас ли отиде там?

— Да, госпожо.

— Когато двама сина напуснат едновременно дома си, родителите им сигурно...

— Родителите ми са покойници. Команчите — добави той бързо, тъй като съдържанието на следващия ѝ въпрос се разбираше от само себе си.

Тя се хвана с ръка за гърлото.

— О, какъв ужас. Едва ли има семейство, което да не е пострадало синтези червенокожи дяволи.

— По този въпрос съм склонен да се съглася с вас, госпожо.

— И ето ви значи отново в Тексас. Постоянно стават най-странни неща. Просто не знаеш какво ще ти се случи в следващия миг. Точно когато най-не очакваш, на главата ти ще се стовари нещо.

Госпожица Мериуедър бе като прастар отъпкан полски път, който си се вие нанякъде и изобщо не му се вижда край. Във всеки друг случай Ник би си измислил някакъв предлог, за да се измъкне незабавно от разговора. Само че къщата на госпожица Мериуедър бе единствената, която се предлагаше под наем. Нямахше нищо против нея и къщата ѝ, но ако го отрежеше като наемател, трябваше да иде в някой пансион. Лошото пък на пансионите бе, че обикновено техни стопанки се оказваха или вдовици, или стари моми, две категории жени, с които Ник не искаше да има никакво вземане-даване. В неговия живот имаше твърде много вдовици и стари моми, които се опитваха да го напъхат насила в брачния хомот.

Не че не обичаше жените. Напротив. Но свободата му бе по-скъпа. Не бе лесна работа да си останеш ерген при наличието на толкова много изгладнели за брак жени. Но на своите двадесет и седем години той все още не бе срещнал жената, която да задържи вниманието му повече от четиридесет и осем часа. Съвсем сериозно мислеше, че едва ли и съществува такава жена.

След около час и след още две чаши чай госпожица Съки Портър Мериуедър тържествено обяви Ник за наемател на къщата.

— Много съм ви задължен, госпожо.

Още преди тя да успее да си поеме дъх за следващия рунд, Ник грабна шапката и палтото си и се докопа до външната врата. Само че госпожица Мериуедър не бе вчерашна — и преди това се бе натъквала на мъже, твърде стеснителни в общуването с дами. Затова го хвана за пеша, докато той бе все още вътре.

— Докато не съм забравила. Няма да търпя гуляи, шумни гости, и никакви... — Тя тъкмо понечи да го предупреди, че освен всичко останало няма да търпи и дамски посещения, но се усети навреме — мъж с неговата външност нямаше да се подчини на подобно изискване. Все пак принципите трябваше да се спазват и затова продължи:

— Сигурна съм, че на почтен и искрен мъж като вас няма да му хрумне да покани при себе си сама жена без порядъчна придружителка.

В отговор той само докосна с пръсти периферията на шапката си, усмихна се ослепително и бързо-бързо се шмугна през вратата.

Гъската следваше Тиби Бъкенън по целия път към града. Не може да се каже, че в действията на пернатото имаше добронамереност, напротив, това си беше истинско преследване. Щом Тиби ускори крачките си, и гъската ускоряваше своя бяг. Случайните минувачи, които срещаша по пътя, ги сподиряха с особени, учудени погледи. В тази реакция, разбира се, нямаше нищо чудно — кога ли пък ще му се случи на човек да види жена, преследвана ожесточено от гъска. Във въздуха плуваха гъши пера, които бележеха пътя на чудатата двойка.

Гъската все още се гневеше на Тиби, тъй като бе взела на ръце едно от малките й. Тиби отдавна беше върнала пухкавото малко създание на майка му, но този жест явно не бе успял да умири освирепялото животно. Гъската протягаше дългата си шия и скъсяваше постепенно разстоянието между себе си и Тиби, пляскайки невероятно бързо с крила. Да те подгони гъска е несравнимо преживяване. Когато се ядоса, тя се превръща в наистина достоен противник. Ето защо Тиби се затича. Добре, че овехтелите сиви сгради на Индианола вече се виждаха. Влезеше ли в града, със сигурност щеше да се откачи от глупавото животно.

Оказа се обаче, че не е лесна работа да откажеш разярена гъска от такава гонитба. Когато Тиби долови току зад себе си характерното съскане и крякане и усети повея, идващ от гневното пляскане на крилата, тя сви рязко в някакъв тесен пасаж между две сгради. В края на пасажа гъската вече бе побесняла напълно и се нахвърля да атакува с разперени крила. Тиби се затича по дървения тротоар, достигна неговия край, прескочи някакъв ок, който стърчеше между две неподвижни коли, натоварени догоре с бурета и сандъци и изскочи на уличното платно.

След като напусна госпожица Мериуедър, Ник повъртя доволно новичкия ключ в ръце, след което го пусна в джоба си. Погледна към слънцето и реши, че до края на деня остават само още няколко часа.

Извади джобния си часовник и вдигна капака. Очакванията му за часа се оправдаха. Той щракна капака обратно и незабавно се отправи към конюшните, за да си купи кон.

Вероятно и на дългокракия кафяв жребец бе омръзнало да стои в плен, защото излязъл веднъж на улицата, той се понесе с такава скорост, че Ник дълго време не успя да го усмири. Жребецът се разтанцува непокорно, отмяташе глава назад и се опитваше да отпраши в неизвестна посока. Ник едва го удържаше — след многомесечните пътувания по море мускулите му очевидно бяха отвикнали от живота на сушата.

В мига, в който съзря жената, загърната в дреха от плътен тъмнокафяв плат и зелено наметало, той дръпна юздите силно и рязко. Шията на коня се изви назад. Жената обаче изникна твърде неочаквано измежду двете коли. Жребецът се изправи на задните си крака и копитата му минаха на сантиметри от нейното лице. От въздушната струя косите ѝ се разрошиха.

Туловището на коня я принуди да отскочи назад, дъхът ѝ буквално спря и тя за малко не загуби равновесие. Вдигна поглед към разбеснелия се жребец, осъзна в миг опасността, която я грози и замръзна на място. Ник, който през това време се бореше ожесточено с животното, изкрещя гневно:

— По дяволите, отдръпнете се веднага оттук!

Кафявият жребец отново се вдигна на задните си крака. Тиби инстинктивно се дръпна назад, сподави с две ръце напирания от устата ѝ вик, а в широко разтворените ѝ очи проблесна ужас. Животното продължаваше да се изправя и се въртеше побесняло в кръг, докато накрая кракът на ездача се блъсна силно в една от колите.

Всичко обаче приключи толкова бързо, както и започна. Никълъс успя да обуздае коня и впери гневен поглед в жената. Предположи, че в момента, в който дойде на себе си, тя ще се нахвърли върху него с писъци и сквернословия. Кошницата ѝ лежеше на земята, а в калта се въргаляха някакви старателно увити пакетчета. Видя как погледът ѝ се спря върху златната верижка на часовника му и на чисто новите лъскави ботуши. Като я гледаше как е облечена, реши, че тази жена едва ли ще пропусне възможността да поиска обезщетение, и то в пари. Не му беше за пръв път.

Никълъс видя нейната издадена, упорита брадичка и решителността, в очите ѝ. На нейното лице беше изписано и още нещо — недоверието на бедняка към преуспелия. До слуха му достигна тенекиеното дрънчане на евтино пиано и зад гърба на момичето видя местния салон. Да не би тя да идваше оттам? Нечия икономка ли беше или пък се числеше към категорията жени, чиято професия от благоприличие никой не споменаваше? Второто предположение му се стори по-правдоподобно, но не бе в състояние да си обясни защо.

Ръцете му трепереха, а сърцето му се разтуптя при мисълта, че сега, опръскана в кал, на улицата можеше да лежи тя, а не нейните пакетчета. Любовта към ближния не му позволяваше наистина да назове с думи вероятната ѝ професия, но от друга страна в очите ѝ се четеше враждебност, която накара кръвта му да кипне.

— Гледай, гледай, взели те мътните. Да се не нагледаш дано!

Въпреки всичко обаче не му убягнаха скритите погледи, които жената хвърляше към насъбралата се тълпа. Видя и паниката, изписана на лицето ѝ, която явно не се дължеше на преживяното току-що премеждие, а на страха от унижение. В този момент жената се извърна, вдигна кошницата, приклепна в калта и започна да събира пакетчетата си. Обърна му гръб без изобщо да го погледне.

Това пък какво е — помисли си той. Откога проститутките са станали толкова скромни? Явно бе сгрешил в предположенията си. Погледна след нея и усети гърдите си като стегнати в менгеме. Обикновено не му липсваха думи, когато искаше да каже нещо, но този път красноречието му изневери. Притисна колена в хълбоците на коня и я последва.

— Хей, за малко да убиете и двама ни. Нищо ли няма да кажете по този въпрос?

Тя се извърна и го погледна за миг.

— Аз... аз...

Момичето не можа да продължи, тъй като внезапно измежду две сгради излетя крякаща гъска, която се насочи право към тях.

В това време по тротоара се приближаваше старият Емъри Енъч, който се подпираше на две патерици и подскачаше на единствения си крак. Гъската се опита да префучи безнаказано покрай него, но не успя. Промърморвайки: „Пфу, гад мръсна“, старикът я перна с патерица по шията и гъската закриволичи замаяна.

— Има да си броиш кокалите, гадино — захихика той със скърцащ глас, след което отново заподскача надолу по улицата.

Гъската започна да се върти безпаметно в кръг, сякаш избираше посока, в която да продължи. След това като че ли се опомни и се отдалечи с клатушкане, подгонена за последно от метлата на Карл Хийст, началника на местната поща.

Последният от гореизброените епизоди убягна от вниманието на Ник, който от известно време не можеше да откъсне поглед от жената. Макар и да бе загърната отвсякъде, той разбра, че първото му впечатление е било погрешно. Тази жена бе изискана и благородна като отлежал френски коняк. Леденият вятър, който вееше от морето, бе смъкнал назад плътния вълнен шал, увит около косата и лицето ѝ. Поредният повей на студения вятър го отметна още повече и въпреки опита ѝ да се загърне, Ник все пак видя повече в сравнение с първия път. Стори му се, че припряността ѝ не се дължеше толкова на страх от студа. По-скоро не искаше той да вижда лицето ѝ. Само че не успя, въпреки усилията ѝ видя предостатъчно и това събуди неговия интерес.

Косата ѝ бе тъмноруса — съчетание между цвета на тютюна и патината на стар испански дублон. Кожата ѝ изглеждаше така, сякаш току-що е била потопена в пчелен мед — Ник бе готов дори да се закълне, че тази жена и на вкус е сладка като меда. В един миг слънчевите лъчи осветиха очите ѝ, бистри и златисти като чист кехлибар. През живота си не бе виждал руса жена с такива очи.

— Компанията ви като че ли не е съвсем безопасна — каза той и посочи гъската, която се оттегляше от полесражението.

Тя не отвърна нищо. Може би се стесняваше или бе твърде плашлива. Но каквито и да бяха основанията ѝ, той щеше да я накара да говори. Тя не правеше впечатление на човек, който обича да се усмихва и Ник реши да не показва външно, че го е развеселила. Само попита:

— Да не ви е приятелка?

Има моменти, в които човек трябва да отстъпи, има и други, когато е по-добре да нападнеш. Понякога се налага да замълчиш, а пък друг път — да укротиш някого. Тя беше изпробвала вече отстъплението и мълчанието. Да напада не ѝ бе присъщо. Така че не ѝ оставаше нищо друго, освен да се опита да укроти този грубиян. Може

би това бе начинът да я остави на спокойствие. Огледа се — зяпачите явно бяха изгубили интерес и се разотиваха.

— О, да... искам да кажа, че това е нашата гъска — започна тя и гласът ѝ, тих и приглушен, трудно проникваше през пластовете вълна. — Грешката беше моя. Взех едно от гъсетата ѝ, а тя, разбира се, започна да се държи като истинска майка.

— В такъв случай вие...

Той все още не е в добро настроение. Опитай с извинение. Опитай всичко възможно, само и само да си тръгне. И то по най-бързия начин!

— Знаете ли, бързах много. Трябваше да бъда по-внимателна. Страшно съжалявам, че ви създадох толкова неприятности. — Така! Това ще удовлетвори дори и натрапник като този тип.

За момент той я изгледа замислено с дълбоките си тъмносини очи, а след това направи нещо, което можеше да се изтълкува единствено като пародия на церемониален поклон.

— О, какво говорите? Сигурен съм, че вината е изцяло моя.

Дори и да бе забелязал, че очите ѝ заискриват гневно, той не се издаде. Рязко и отчетливо беше изрекъл една нищо незначеща учтива формула. Нямаше никакво съмнение, че направо ѝ се скара като на детенце, слабоумен старец или невменяем. А като капак на всичко и нейното извинение остана да виси във въздуха. Бе наистина вбесена. Само преди пет години щеше да хвърли по този нагъл тип поне една-две буци пръст или пък щеше да му подплаши коня като го удари с кошница по хълбока. За съжаление обаче сега не можеше да си позволи този лукс. Нещата стояха другояче. Налагаше се да бъде по-предпазлива.

Тя забеляза как госпожица Мериуедър наднича иззад своите швейцарски завеси на точки, купени естествено от модния магазин на Мили. Тази жена запаметяваше всичко, което ѝ попадне пред погледа — от покупката на шапка до банковия обир, включително и нещата, случили се между тези две събития. Просто не съществуваше нещо в града, което да не ѝ е известно. Не бяха много хората в Индианола, които така ожесточено и успешно да се бъркат в чуждите дела. Отгоре на всичко успяваше да намери време дори и за собствените си работи. Госпожица Съки Портър Мериуедър се справяше и с двете неща блестящо. Може да се каже, че тя властваше над Индианола — не само

държеше в ръцете си всички нишки, а често направо гонеше хора от града, до този момент бе успяла да прогони точно тринадесет души.

Преди пет години Тиби бе изправена пред реалната заплаха да се превърне в номер девет от този списък. А точно сега нямаше никакво намерение да попълни четиринадесетото място.

Като видя, че жената пред него изобщо не реагира, той се обърна отново към нея:

— Не стойте като препарирана, момиче. Благодарение на вас панталонът ми се скъса, но, за щастие, опитът ви да ме убие се оказа безуспешен.

Тя, уви, не изглеждаше нито облекчена, нито пък развеселена от забележката му. Той продължи в същия дух:

— Сама виждате, че всичко е под пълен контрол. Аз съм си цял-целеничък, а както разбирам, и вие вече сте наред. Освен ако, разбира се, у вас внезапно не се е появило страстното желание да намерите смъртта си под копитата на моя кон. Бих ви посъветвал обаче да се движите по-внимателно из този лош свят. Малко предпазливост не вреди, както знаете.

Запита се дали е успял да я поуспокои, след като я смути със своя буен шотландски темперамент. Но жената не издаваше с нищо какво чувства в момента. Тя просто му обърна гръб и изчезна между двете коли. Някаква странна неудовлетвореност започна да гложди Ник — така и не успя да види цялото ѝ лице, пък и гласът ѝ достигна приглушен до слуха му.

Той продължи пътя си по улицата и завърза жребеца на някакъв по-здрав стълб. Веднага след това влезе в смесения магазин на Туитуайлър, за да си набави някои неща за новото домакинство. Докато чакаше собственика да донесе всички поръчки по списъка, Ник застана на топло до огъня.

Външната врата се отвори, окачената над нея камбанка звънна и в магазина нахлу леден вятър. Ник се обърна и мигновено позна влязлата жена. Без да се помръдне от мястото си, той започна да наблюдава как си сваля дебелите сиви ръкавици. В никакъв случай не изглеждаше по-дружелюбна отколкото няколко минути по-рано, когато щеше за малко да я прегази с коня си. Тъкмо се канеше да се обърне отново към огъня, когато тя дръпна дългия вълнен шал от лицето и главата. Скритият до този момент кок се плъзна по врата ѝ и по

раменете се посипа дълга гъста коса с цвят на мед. Погледът му отново се плъзна по нейното лице. Тази жена беше истинска красавица. В мозъка му се струпяха наведнъж поне хиляда определения, с които можеше да се опише видяното. Невероятна. Изискана. Страхотна. Съвършена. Абсолютна. Нито една от тези думи обаче не бе в състояние да предаде достоверно това, което виждаше пред себе си. Жената го погледна за части от секундата право в очите и бързо отмести поглед. Ник усети как дъхът му спира. Преди още да се е съвзел, тя нави дългата блестяща коса на кок и поблагодари мило на двете момчета, които ѝ подадоха от пода иглите за коса. Забоде ги бързо в кока и се извърна.

Той я наблюдаваше възхитен как се придвижва из магазина като пърхаща птичка, но същевременно изпита и съжаление, че не се спира достатъчно дълго на едно място, за да я разгледа на спокойствие. Изведнъж той осъзна, че тази жена сигурно е свикнала да я наблюдават, и че сигурно е успяла да си изгради защитен механизъм.

Един-единствен път дойде по-близо до него, спря се пред дъбово буре и повдигна капака му. Доста по-късно на това място все още щеше да се носи уханието на рози и ванилия. Той я видя да отмерва три черпака захар, след което протегна ръка към капака.

— Ще разрешите ли, госпожо. — Ник се поклони, взе го и го постави обратно на мястото му. Двамата се изправиха едновременно и лицето ѝ се озова плътно пред неговото.

Черпакът се изплъзна от ръцете ѝ и изтрополи на пода. Тя се дръпна инстинктивно крачка назад, но успя веднага да възвърне равновесието си. Погледът, който му хвърли, бе с няколко градуса постуден от ледената вихрушка навън.

— Наблизо ли живеете? — попита той и видя, че тя си прехапва устните, сякаш ѝ е задал Бог знае какъв въпрос. Разсмя се добродушно. — Мисля, че едно просто „да“ или „не“ ще свърши работа.

— Моля ви, не ме принуждавайте да ви злепоставя, като извикам господин Ридли и го помоля да ви изхвърли оттук — каза тя.

— О, няма да ми е за пръв път. Изхвърляли са ме и от още по-долнопробни заведения — усмихна се той. — Толкова често се е случвало, че ми е станало едва ли не навик. Питам се обаче дали в този случай няма вие да сте човекът, който ще се злепостави? — Усмивката на лицето му стана още по-широка и той отиде до бурето, за да

пооправи капака. Обърна се, но тя се бе отдалечила безшумно. В този момент отново увиваше шала около лицето си. Извади от дълбоките джобове на наметалото сивите ръкавици, нахлузи ги на ръцете си, пое един вързоп и го пхна в кошницата.

— Благодаря, господин Ридли. Ще го запишете в сметката, нали?

— То се знае. Изобщо няма нужда да питате. Мислите ли, че съм забравил как доктор Бъкенън идваше у нас посред нощ, за да помогне на малката ни Присила и как не позволяваше да му платя за този допълнителен труд. А лекарствата, които лично вие приготвихте за детето...

— Радвам се, че са помогнали — отвърна тя и се обърна към вратата. — Ще поздравите Присила от мен, нали?

— Разбира се. Моля ви само да внимавате по пътя, чувате ли? Преди малко тук бе старият Амброуз... каза, че навън е голяма поледица.

Жената кимна мълчаливо. Когато отвори вратата, камбанката звънна, когато обаче я хлопна зад гърба си, камбанката направо закънтя.

Ник усети студения полъх и потърка ръце над печката.

— Извинете, коя е тази жена? — попита той.

Господин Ридли погледна първо Ник, а после и вратата.

— Коя имате предвид? Тази, която току-що си тръгна, или тази, която се е навела ей там над платовете?

— Жената със зелената вълнена наметка.

— Безсмислено е да ви казвам коя е. Това няма да ви е от полза. Чиста загуба на време, ако ме питате.

— Позволете ми сам да преценя. И така, коя е тя?

— Нали ви казах, господине, дори и да узнаете коя е, няма да имате никаква полза. Не е за вашата уста лъжица.

— Защо, омъжена ли е?

— Не, не е. Но би могла и да е.

— Това пък какво означава?

— Означава, че само ще си счупите зъбите с нея. Може да я преследвате от пъкъла, та чак до Йерихон и пак няма да успеете повече от кривогледия бухал, дето се опитвал да върви по права линия. Не сте първият, нито последният самонадеян младеж, който се интересува от нея. Разбирате ли какво искам да ви кажа?

— Добре, добре. А сега все пак ще ми кажете ли коя е тя или не?

— Не — отговори мъжът и се извърна.

Ник усети, че го обзема раздразнение. Бе принуден просто така да наблюдава очилатия продавач как си забърсва тезгяха. Този човек сякаш изцяло бе потопен в заниманието си — да сортира сладкиши в някакъв буркан. Ник никога не бе удрял човек с очила по брадичката. Минута-две тази мисъл занимаваше съзнанието му, но накрая все пак се отказа — мъжът до тезгяха не изглеждаше много по-здрав от чашките на госпожица Мериуедър.

Той напусна бързо магазина. Вятърът го зашиба яростно по лицето, но Ник почти не го усещаше. Шотландският му темперамент отново се взриви и от него се отдели горещина, достатъчна за отоплението на половин Индианола. Дори кафявият жребец сякаш долови отвратителното му настроение, защото, за разлика от всеки друг път изобщо не опита обичайните си хитрости по пътя към малката сива къща с изглед към пристанището. Още с пристигането си у дома Ник запали печката и си приготви силен грог от ром и различни подправки. Застана до прозореца, дръпна завесата и се загледа навън с чаша в ръка изпи половината от грога и почувства как тялото му се отпуска. Загледа се в морската шир. Напорът на вятъра разбунваше студените вълни и от тях разцъфтяваха нежни корони от пяна. Водата му изглеждаше точно толкова дружелюбна и достъпна, колкото и жената. Не можеше обаче да изхвърли от паметта си погледа, който тя му отправи. Това момиче притежаваше котешки очи — потайни и подозрителни. Интересно, дали можеше да мърка?

Жената очевидно не се интересуваеше от него. Такива подробности обаче никога не можеха да спрат един Никълъс Макинън. Всъщност подобни предизвикателства го стимулираха дори повече.

— Бог ми е свидетел — промърмори той и отпи една по-голяма глътка. — Ако се наложи, ще остана тук и ще построя петдесет кораба. Но чуй какво ще ти кажа, момиченце, и запомни добре думите ми: трябва да знаеш, че дните ти са преброени. Наумя ли си нещо, то винаги става. — Отпусна завесата и изпи и последната глътка. — Винаги!

ГЛАВА ВТОРА

— Непременно трябва да ти разкажа какво намери мама в стомаха на това петле, когато го разреза тази сутрин.

Ефи Бъкенън отрязва докрай парчето торта и погледна мъжа си точно в момента, в който кълката се изплъзна от пръстите му и се плъосна в картофеното пюре.

— Сили небесни! Ефи! Не виждаш ли, че се храня в момента? — изръмжа доктор Коул Бъкенън на жена си. Тя обаче с безизразен поглед постави парчето сладкиш в една чиния, занесе го на масата и го сложи до пилешкото на мъжа си.

Той от своя страна я наблюдаваше изпод гъсти, разрошени вежди.

— Какво сновеш напред-назад? — попита я с предизвикателен тон.

По лицето на Ефи се изписа нещо като учудване, което всъщност означаваше, че е направо слисана от зададения въпрос.

— Струва ми се, че се преуморяваш от работа — отвърна тя. — Изгубил си си цвета на лицето.

— По дяволите моят цвят на лицето! — сопна се Коул. — И понеже и така и така сме зачекнали тази тема — как мислиш, ще бъде ли много нахално от моя страна, ако те помоля да оставиш на мен всичко, свързано с медицината?

— Да, но...

— Госпожо Бъкенън, ти завършвала ли си пълния курс на обучение по медицина?

— Много добре знаеш, че не съм.

— Прекрасно! И да се разберем — в тази къща един лекар е предостатъчен.

Доволен, че е задушил спора в зародиш, Коул отново хвана кълката и тъкмо да я захапе отново, когато изведнъж се сети за причината, която бе довела до разправията.

— Какво, за Бога, е открила майка ти в стомаха на проклетата птица? — попита той и размаха кълката във въздуха, за да придаде допълнителна тежест на въпроса си. — И защо не ми каза, преди да започна да ям?

— По-лесно е да се прегради Мисисипи, отколкото да те държат настрана от това пилешко, Коул Бъкенън. С две ръце го натъпка в устата си, това е истината.

— А после си облиза и пръстите, да-а! — обади се и баба Грейс откъм люлеещия се стол до огнището. Там тя нарязваше коприна и тафта на малки парчета, за да направи от тях калъфка за одеяло с тексаската звезда. Пред нея на рамка беше опънато одеялото с мостра от пощенски марки. Коул наричаше творенията ѝ „буламач“. Само че какво разбират мъжете от женски работи?

Баба Грейс Стюърт бе осемдесетгодишната майка на Ефи Бъкенън. Умът ѝ бе остър като бръснач, но се случваше понякога да се разсейва и да позабравя.

— Майко, я кажи какво намери в пилето? — попита Коул.

— Карантия — отвърна тя, без да се замисли.

Задната врата се отвори и в кухнята влезе Тиби. Тя сложи с усилие кошницата на масата, свали шала и ръкавиците си и забърза към огнището.

— Бррр. Какъв студ само! — промърмори тя и протегна измръзналите си ръце към огъня. Усмихна се на баба си, която си се люлееше на стола в ъгъла до огнището и веднага позна материала, с който работеше — своята стара жълта рокля от тафта и парче син сатен, който пък силно напомняше за хастара на едно старо наметало на майка ѝ. И тъй като никой не реагира на думите ѝ, тя се обърна, изглежда първо баща си, който кой знае защо се бе вторачил в своята кълка, а след това и майка си.

— Какво става тук? Пилешкото ли не му харесва? Да не би да е сготвено лошо?

В този момент бабата спря да се люлее.

— Кой, кой се е поминал? — извика тя внезапно.

— Никой не е умирал, бабо — отвърна ѝ Тиби.

— Ще ми се хората наоколо да разберат веднъж завинаги, че независимо от възрастта ми трябва да ме осведомяват какво става.

Никой не ми казва нищо. За да разбере какво става, ми се налага постоянно да подслушвам.

— Да, и като ги подслушваш, все разбираш нещо не както трябва — добави Коул ядовито.

— За Бога — намеси се и Тиби. — Какво му има на татко? Много дружелюбен е станал нещо — същинска боа конструктор.

— Ти виждала ли си изобщо боа конструктор? — попита Коул.

— Да, на картинка.

Погледът на Коул се проясни и стана по-приветлив. Тиби се обърна към майка си и вдигна неразбиращо вежди.

— Хм, току-що с баща ти си говорехме за дреболии — обясни Ефи.

— Точно това — намеси се Коул, — е логиката, заради която на християните им се е налагало да се боричкат с лъвовете.

— По-добре да ида и да си сложа новата черна рокля — обади се баба и започна мъчително да се изправя от стола.

— Така изглеждаш много добре. Защо ти трябва да обличаш новата черна рокля? — попита Ефи.

— Заради погребението — отвърна баба и се изправи окончателно. — Коул нали каза, че християните вече са се събрали.

— Сядай, мамо. Погребение няма да има — извика силно Ефи, тъй като по принцип цялото семейство бе твърдо убедено, че баба Грейс не само забравя и се разсейва, а отгоре на всичко и не дочува.

Старата жена изпъшка и се свлече обратно на стола. Като през цялото това време обаче продължаваше да си мърмори, че винаги е последната, която научава какво става.

Тиби беше свикнала и по тази причина престана да обръща внимание на баба си.

— Мама каза ли ти вече какво намери тази сутрин в стомаха на пилето... или по-точно какво намери баба?

Коул изстена и се хвана с две ръце за главата. Едва ли имаше нещо на света, което да го дразни повече от досадната привичка на жена му и дъщеря му да задават въпроси там, където е достатъчно само да се обяснят нещата с прости думи.

— Жени — започна той, — никога не съм ги разбирал. Сигурно няма и да ги разбира. От физика разбирам. И от медицина разбирам. Природните закони също са ми ясни донякъде. Може да се каже дори,

че се интересувам и от политически и религиозни въпроси. Жена ми и дъщеря ми обаче за мен са загадка.

След като най-сетне той си изля болката, Ефи го изгледа и започна да му говори:

— Коул...

— Кой е този Коул? — прекъсна я бабата.

— Човекът, който нагъва онова пиле — отвърна Тиби, като напразно се опитваше да сподави смеха си.

— Казахте ли му вече как намерих пръстена в стомаха на пилето? — полюбопитства бабата.

— Пръстена ли? Кой пръстен? — обади се изненадан Коул.

— Е, не беше точно пръстен — отвърна сухо Ефи. — Става дума за рубин, но аз го познах в същия миг. Не си ли спомняш за рубина, който Розмари загуби преди месец?

— Защо не ми разказа всичко още в началото, вместо да ме караш да се страхувам от най-лошото? Ами ако ми бяхте дали да ям отровено пиле? Щеше ли и тогава да се бавиш с обяснението?

— Де този късмет, ама на, все не идва — подразни го Ефи, но като забеляза, че Коул наистина е ядосан, добави:

— Ти изобщо не ми даде да кажа каквото и да било. Нали трябва да вдигнеш гюрултия и да се попъчиш!

— Ефи, мила, в теб май отново надделява хроничното ти желание да ме нервираш. Дано Всевишният те възнагради с немота.

— Продължавай все в този дух, Коул, и ще взема някой ден да ти сипя опиум в кафето, пък да видим тогава. И да знаеш, че не се шегувам.

— Ами да. Ако целият този цирк продължи, може да се изкуша и да изпия този бълвоч.

— Така де. Нали няма да ти е за първи път — каза Ефи сериозно.

Изминаха няколко секунди, докато Коул осъзнае смисъла на думите ѝ.

— Какво искаш да кажеш? Да не си ми сипвала опиум в яденето?

— Е, не в храната ти... само в кафето.

— Така значи, в моето кафе. Сериозно ли говориш? Наистина ли си слагала опиум?

— Нали ти казах току-що. Разбира се, само от време навреме, и то единствено в кафето.

— Мога ли да попитам за какъв дявол си решила да ме тъпчеш с наркотици? Да ме убиеш ли искаш?

— Я не изглупявай, моля те!

— А не е ли глупаво да ми ръсиш храната с опиум?

— Разбира се, че не. Никога не съм слагала количество, което да ти навреди — отвърна тя.

— Благодаря, утеши ме. Според теб колко пъти си правила това?

— Не много често. Само когато се държиш като стар козел, на който е окапал единият рог.

И докато Коул осмисляше последните думи на жена си, Тиби попита:

— Не мислите ли, че тук е някак много тихо? Впрочем къде са другите?

— Бет е горе, а Майри отиде оттатък при семейство Мебри да им готви. Госпожа Мебри днес е родила.

— Обзалагам се, че отново е момиче — предположи Тиби.

— Ако наистина е момиче, с него ще станат шест — обади се Ефи. Наля чаша чай и я поднесе на дъщеря си. — Защо не дойдеш тази вечер на градското събрание? След това ще има и почерпка.

Тиби пое чая и отпи замислена.

— Знаеш, че никак не държа на такива неща. Защо не попиташ Майри?

— Защото питам теб, а не Майри. Ако исках да взема сестра ти, щях да говоря с нея. Мисля, че можеш от време навреме да поизлизаш и да се срещаш с хора. Ти си едва на двадесет и една години, Тиби. Необходимо ли е да водиш живота на стара жена?

— Мамо, не за пръв път говорим на тази тема. От последния ни разговор насам не съм си променяла мнението. Нещо да се е променило оттогава? Не, нищо. Ще започна да се срещам с хора едва когато се почувствам готова. И нито минутка по-рано. — Тиби си отрязва дебела филия хляб и я намаза с масло.

— Много жалко, че се държиш така. Госпожа Триплет ми прошепна, че синът ѝ Джордж е готов да се прости с едномесечната си заплата, само и само да му позволиш да танцува с теб.

— Джордж Триплет е пълен глупак — внезапно се обади Коул.

— Защо да е глупак? Защото държи на някоя си Тиби ли?

— И по-рано си беше глупак. Наследил го е от майка си.

— Това, че не се разбирате с Мод, все още не е достатъчно основание да говориш така за нея.

— Колкото всички се разбират с нея, толкова и аз. Тази жена е в състояние да намери кусур и на самия Господ Бог — защити се Коул.

— Така и така стана дума за Бог — намеси се Тиби. — Днес срещнах преподобния Улридж. Госпожа Улридж отново имала проблеми с гърлото.

— Добре, след ядене ще намина да я видя — каза Коул.

— Защо не почакаш до утре, татко? Посъветвах Негово преподобие да й даде чай от бучиниш. Може пък да се оправи, нали?

— Освен това трябва и да подъвче бучиниш — добави Коул. — Това ще облекчи болките й.

— И аз му казах същото — не остана длъжна Тиби.

Коул отмести чинията и се изправи.

— Колко жалко, че не си се родила момче. От теб щеше да излезе великолепен лекар.

— Аз и така съм си лекар — отвърна Тиби.

— Това е вярно. Ти си моята дясна ръка. Ако не беше ти, никога нямаше да се справя с толкова много пациенти.

— Мисля, че би се справил.

— Никак не съм сигурен. Виждаш, че седя тук и вечерям един час след другите. А ако теб те нямаше, сигурно щях да умра от глад.

— И нямаше да става нужда да споря с теб — обади се неочаквано Ефи.

— Жено, ти имаш ли врат? Защото ако имаш, смятам да го извия. Последните му думи разсмяха Тиби.

— Е, това вече е нещо.

— Врат за извиване ли искаш? Дадено! — Ефи взе в ръка суровия гръклян на пилето и го запокити по Коул, който пък го улови още във въздуха.

Коул хвърли пилешкия врат и си избърса ръцете. Тиби се запъти към вратата.

— Ще отскоча до семейство Мебри да видя как е госпожата.

— Защо първо не заведеш мама горе? — помоли я Ефи.

— Виж само колко дълбоко е заспала.

Тиби се приближи до баба си и взе платовете от скута й.

— Бабо. — Разтърси я лекичко за раменете. — Бабо, нека те заведе горе.

— Дойде ли вече време за погребението? — попита баба й и се изправи с помощта на Тиби.

— Още не — отвърна тя и изведе баба Грейс от кухнята.

Тиби заведе старата жена в стаята й, след това отиде в кабинета на баща си, отвори черната му чанта, извади инструментите и лекарствата, които можеше да й потрябват и ги постави в кошницата си. Спря се на вратата, за да си сложи ръкавиците. В този момент дочу смеха на майка си от кухнята, както и приглушения й глас.

— Какво правиш, Коул Бъкенън, дърт пръч такъв?

— Това е тръпката на ловеца, скъпа.

— Ей, пролетта е още далеч. А и ти не си вече в първа младост. За каква тръпка на ловеца ми говориш?

— За тези работи хич не съм стар. Ела веднага тук и мирувай!

— Коул... не в кухнята, моля те.

— Какво имаш против кухнята? Тук ни е топло, уютно. Като по поръчка за...

— Спри, Коул Бъкенън. Някой може да те чуе.

— Хайде, Ефи, престани да си отваряш устата.

— Да, но някое от момичетата може да...

— Ужасно трудно е, по дяволите, да целунеш джавкаща жена.

— Аз не джавкам, Коул.

Тиби с мъка сподави смеха си, като притисна уста с ръце. Излезе бързо и тихичко притвори вратата след себе си.

Навън все още духаше вятър. От доста време се канеше да вали, но дъждът се бавеше. Бе ужасно студено и тя смъкна шала до очите, след което пое по пътя. Не се налагаше да ходи много голямата, но запусната къща на семейство Бъкенън, която бе разположена само на няколко мили от града, и то точно на пътя. Тя притисна кошницата към себе си — щеше да се стопли истински едва когато пред очите й се появяха първите сгради в края на града.

През лятото отиването в града представляваше приятна разходка от около шест километра. По това време на годината по оградите се виеха къпинови храсти и орлов нокът. Тук-там отделни дървета, засадени от добри хора, хвърляха дебела сянка, когато ходеше боса, бе много важно да знае тези сенчести места.

Да, лятно време тук всичко бе много красиво — не само покрай пътя, а и самият път. Между коловозите цъфтяха безброй полски цветя. През лятото въздухът бе топъл, а откъм залива постоянно подухваше ветреца. Във въздуха се носеше мирис на сол, а от овощните градини долиташе приглушеното жужене на пчелите. Приближеше ли се обаче човек до морето, плискът на вълните заглушаваше напълно бръмченето. Но този ден въздухът бе остър и студен. Вятърът, който се носеше откъм залива, я шибаше през лицето. В такова време Тиби преставаше да се съобразява с околните и бе доволна, че хората не стояха пред вратите си. Това ѝ даваше възможност да се загърне до неузнаваемост и да си върви по пътя, без да се налага дори и за миг да вдига поглед.

През лятото всичко бе по-различно. Трябваше постоянно да следи какво става около нея, кой минава и кой я гледа. Най-важното обаче бе да не пропусне да кима и да се усмихва на всеки срещнат, защото тук в Индианола по неписан закон всеки бе длъжен да се усмихва или поне да кима на целия свят, било на приятел, било на враг. Просто кимаш и се усмихваш. За всеки случай Тиби вършеше и двете неща. Всъщност срещите с хора я ужасяваха, тъй като обикновено всеки искаше да поспре и побъбри, нещо, за което Тиби просто нямаше време.

Понякога се радваше, че баща ѝ е построил къщата извън града. В дни като този обаче ѝ се щеше да не е така. Притисна кошницата плътно до тялото си и наведе глава, надявайки се, че вълненият шал няма да се свлече. Вятърът духаше в гърба ѝ и я тласкаше напред сякаш беше загубена шапка. Едва успяваше да придържа едновременно полите на наметалото и кошницата. Скоро обаче стигна до конюшните, където започваше дървеният тротоар и ускори ход. Отмина пощата и салона и пресече тясната уличка, разделяща сградата на градския вестник и смесения магазин.

— Я, кого виждам! И това ако не е нашата Червена шапчица с кошничка, пълна с вкуснотии.

Тиби обърна глава толкова бързо, че вратът я заболя. В първия миг не можа да види нищо. Погледът ѝ се плъзна по плътните сенки и бледите светлини от прозорците. Забеляза и няколко бурета, наредени до зида. От мъжа обаче, който се обади, нямаше нито следа.

Внезапно от сянката се отдели тъмна, неясна фигура, която се спря пред Тиби. Тя замръзна на място и задиша бързо и неравномерно.

— Като че ли е малко късничко за посещение при баба, не мислите ли? Не се ли страхувате, че вълкът ще дойде и ще ви изяде?

Гласът идваше съвсем отблизо и тя усети топлината на дъха му върху бузата си. Този мъж бе истински великан и трябваше да отметне глава назад, за да види лицето му.

Позна го веднага това беше ездачът, с когото се сблъска на улицата. Мъжът, който я заговори в смесения магазин. Две срещи в един и същи ден можеха да минат за случайност, три обаче — не.

Без да каже нито дума тя повдигна полите на наметалото си и се опита да го заобиколи.

— Момент, моля — каза той и Тиби усети ръката му на рамото си.

— Оставете ме или ще викам!

Той се разсмя.

— Моля, свободна сте да крещите, колкото си искате. Подозирам обаче, че никой няма да ви чуе. Едва ли ще успеете да надвикате това раздрънкано пиано и пискливия глас на Поукър Алис. — Той я обърна към светлината, за да разгледа по-добре лицето ѝ. Питаше се дали наистина е толкова красива, колкото си мислеше.

Вдигна бавно ръка и дръпна шала от лицето ѝ. После се отдръпна една крачка назад.

Докато вършеше всичко това, въздухът сякаш напускаше на тласъци дробовете му. Момичето беше истинска красавица, много похубава, отколкото му се стори по-рано. Такава красота събаря крале и кара мъжете да коленичат пред нея, мислеше си той.

Нейната хубост и привлекателност му припомниха, че доста отдавна не е бил с жена. Повдигна лицето ѝ за брадичката и впи поглед в него. В едно нещо бе напълно сигурен — никога през живота си не бе любил жена, красива като тази. Дръпна шала от главата ѝ. Тя имаше тен с прозрачността на камей и кехлибарени очи, в които един мъж може да забрави кой е и откъде идва. В този миг тя го наблюдаваше с широко разтворени, невероятно чисти очи, които въпреки всичко запазваха своята загадъчност. Скулите ѝ бяха високи, носят — прав и със съвършена форма, устните ѝ бяха розови като разлив на зората, този отенък на червеното напомняше цвета на женската плът и го

караше несъзнателно да си зададе въпроса дали и връхчетата на гърдите ѝ са такива. Отгоре на всичко в този момент на едно точно определено място от тялото му възникна проблем, с който той, уви, не бе в състояние да се справи.

На слабата светлина, която се процеждаше в мрака, меденият отенък на косите ѝ се очертаваше особено ясно. Влажният повей, прииждащ откъм залива, оказа своето магическо въздействие върху хванатата в кок коса и по лицето ѝ се разпиляха ангелски къдрици. Засърбяха го ръцете да развърже този кок и да усети косите ѝ между пръстите си. Момичето обаче изглеждаше толкова изплашено и явно толкова му се искаше да побегне, че реши да не насилва нещата. Най-важното — поне за момента — беше да узнае името ѝ.

— Не знам кой сте и що за човек сте, но очевидно ме бъркате с някого — обади се тя най-сетне. — Не съм от онези жени.

Зъбите му проблеснаха на матовата светлина. Усмихна се едновременно весело и подигравателно.

— Хубаво. Кажете ми тогава от кой вид жени сте?

— Вижте, нямам нито времето, нито търпението да стоя тук и да мръзна, докато вие се закачате с мен. Индианола гъмжи от дашни жени. Защо наистина не вземете да си потърсите някоя от тях и да ме оставите на мира?

— Ами защото дашните жени в Индианола не са ми интересни, вие сте тази, която ме интересува. Искам да знам мога ли да ви имам или не.

— Не съм склонна да отстъпя пред вашия напор, а още по-малко пък можете да ме имате. А сега, ако обичате, ми пуснете ръката...

— Не може да се каже, че сте много любезна.

Тя понечи да издърпа ръката си, но той я държеше здраво и дори затегна хватката.

— Не бързайте чак толкова. Не можете да променяте приказката както си искате.

— Доколкото си спомням, вълкът пуска Червената шапчица да си върви.

— Да, но чак когато е разбрал накъде се е запътила.

— Не е ваша работа къде отивам.

— Добре. Кажете ми тогава коя сте.

— Аз съм Червената шапчица, забравихте ли?

— Кажете ми името си.

— Вие кажете вашето.

— Казвам се Никълъс Макинън, на вашите услуги, като се надявам скоро да бъда и ваш длъжник.

— Мисля, че преди това ще се озовете в затвора, господин Макинън... особено ако дам името ви на шерифа. Задържате ме против волята ми, сър. Вниманието, което ми оказвате, е, меко казано, неуместно и нежелано. Ако не пуснете незабавно ръката ми, ще бъда принудена да подам оплакване срещу вас. В тази страна съществуват закони, които закрилят жените от типове като вас.

При тези думи той отметна глава и се разсмя гръмогласно. Едва сега Тиби успя да го огледа по-подробно. Такъв мъж в никакъв случай нямаше нужда да се закача с жени в тъмните улички. Каквито и да бяха недостатъците му, относно неговата външност не можеше да се каже нищо лошо. Не и когато един мъж има такова лице — с пълни, извити устни с подигравателна извивка в крайчеца, самоуверена, мъжествено издадена брадичка, прав античен нос, който би изглеждал смешен на кое да е друго лице, но не и на неговото. Косата му бе също хубава — тъмнокестенява, с проблясващи тук-там кичури. Така и не разбра защо ѝ се прииска да отгатне цвета на неговите очи — предположи, че са сини. Осъзнаването на този факт я ядоса. Та нали ѝ бе съвършено безразлично дали този човек има изобщо очи или не. И от къде на къде ще се интересува от цвета им.

И все пак не очите бяха най-интересните, най-забележителното в лицето на този мъж бе вдлъбнатината на брадичката му. Такива вдлъбнатини имаха според нея единствено жените — но не и на брадичката. Никога не бе виждала такова нещо. Внезапно ѝ се прииска да докосне това странно образувание.

Да, но Тиби отдавна вече не бе на шестнадесет години и не се впечатляваше толкова лесно. Годиците на наивност бяха останали далеч зад гърба ѝ. Външността и очарованието на мъжете вече не можеха да я измамят. Освен това познаваше тази категория натрапници — еднакви като носни кърпички. Независимо от думите, които използваша, в главата им се въртеше една-единствена мисъл и всички те искаха едно и също нещо. Почувства как в нея се надига ярост и възмущение. Наистина, този мъж бе като всички останали, но за

разлика от тях той успя да събуди в нея цяла редица от усещания, каквито досега не бе пораждал никой... поне от пет години насам.

Защо точно той?

Защо точно този човек объркваше чувствата ѝ, след като толкова други се бяха провалили?

Няколко пияници се измъкнаха през вратите на салона и тя се възползва от това. В момента, в който вниманието му се насочи към клатушкащите се мъже, Тиби издърпа рязко ръката си, прибра с ръце полите на дрехата си и побягна. Усети ледения вятър по лицето си едва когато се озова пред църквата.

Първото, което Тиби забеляза на следващата сутрин бе, че вятърът е утихнал. Температурата в стаята бе близка до точката на замръзване. Тя се облече бързо и се спусна по задното стълбище, вземайки по няколко стъпала наведнъж. В кухнята нямаше никого. Наля си чай и се отправи с чашата към кабинета на баща си. Всички още спяха, но Коул със сигурност приемаше вече първите пациенти. Изкушението да полежи още в леглото бе голямо, но баща ѝ се нуждаеше от нея. По това време на годината обикновено бушуваха настинки и грип, а предния ден до тях достигна вестта, че в Сан Антонио са установили дузина, ако не и повече, случаи на дифтерит.

Влезе в кабинета и видя баща си да наднича в гърлото на малкия Хърби Гилингуотър. Забеляза сериозното изражение на лицето му и реши този път да не започва деня с обичайните весели дрънканици.

— Добро утро, татко — каза тя спокойно и кимна на жената до него. — Здравейте, госпожо Гилингуотър. — Отиде до шкафа, извади чиста престилка и си я завърза. В този миг чу Коул да казва: — Дифтерит.

Досега Тиби не се бе сблъсквала с дифтерит, но до четири часа следобед успя да види петима пациенти с жълтеникавосиви петна по гръкляна и сливиците. Най-обезкуражаващото в случая бе, че ставаше дума за деца. Дифтеритът, казваше баща ѝ, обикновено не заразява деца, по-възрастни от шест месеца.

Тиби избърса потта от челото си, осъзнавайки, че мирише на сярра, която вареше във варов разтвор. Получената смес тя капваше в ноздрите на децата с гъше перо. След като приключи и с последния

пациент, се почувства ужасно уморена — желаете само да се изкъпе и да си легне.

По времето, когато тя отмиваше сярата от тялото и косата си, Ник Макинън седеше вкиснат и навъсен над чаша уиски в салона „Опетненият ангел“. Какъв ден само! Какъв град — пълен с недружелюбни и затворени хора. Попита поне дузина жители на градчето за жената с медено кестенявата коса. Преди да я опише, всички тези хора се държаха горе-долу учтиво, след това обаче до един онемяваха.

Торн Нюбъри го посъветва да гледа своите си работи. Госпожица Мерили Джаксън намери за уместно да му каже, че за него „това грозде е твърде високо“. Добричкният пастор пък направо изрече сакралната формула: „Махни се, Сатана!“ При което Ник се озърна на всички страни, за да види към кого са отправени словата на негово преподобие. Едва когато видя, че освен тях двамата наоколо няма никого, осъзна смисъла на казаното. В бръснарницата му порязаха ухото. В ковачницата го заплашиха сурово, че ще му дамгосат седалищните части с подкова, нажежена до червено. Дори и проститутката в „Опетнения ангел“ реагира враждебно и изсипа в скута му уискито, което току-що ѝ бе поръчал. Посъветва го най-наистина „да се чупи“ и да не закача порядъчните индианолки.

Всички до един се държаха еднакво — направо го отрязваха, колчем станеше дума за ангела с коса от течен мед. Ваксаджията остави единия му ботуш непочистен. В ресторанта келнерката му отнесе яйцата и сланината, преди да ги е изял. Шерифът по мъжки му препоръча да изразходва силата си в Ню Орлиънс. Когато се запъти към сградата на вестника, собственикът го наблюдаваше иззад стъклото на вратата. В момента обаче, в който Ник сложи ръка на дръжката, мъжът спусна резето, обърна табелата с надпис ЗАТВОРЕНО и като капак на всичко спусна кепенците с трясък.

Ник доизпи уискито и продължи да си мисли за момичето. Бе успяла наистина да се отскубне от него предишната вечер, но друг път щеше да има повече късмет. Ще разбере кое е това тайнствено момиче и защо всички в Индианола си играеха на закрилници и онемяваха, щом станеше дума за нея. Какво ли бе онова нещо, с което държеше целия град в ръцете си и упражняваше такава власт върху хората? Този

въпрос го интересуваше почти толкова, колкото и другият — коя е тази жена.

На следващата сутрин Ник отиде в корабостроителницата. Трябваше да започне строежа на кораба, заради който изобщо бе в този град. Човекът, дал поръчката, се оказа най-големият чешит, който беше срещал някога. Наричаше се Джозайа П. Битъруърт. Този славен мъж бе твърдо решен да снабдява щата Тексас с кораби, построени в самия Тексас. Ник се опита да му обясни, че корабът ще бъде направен значително по-бързо в Нантъкет, но на този довод човекът отвърна простишко:

— Корабът трябва да се построи в Тексас и точка.

Ник отдавна бе разбрал, че колкото по-малко знаеш за някого, толкова работата върви по-добре. Мъжът плащаше добри пари и не изискваше нищо, което да влиза в противоречие със закона. Следователно не съществуваше проблем.

Пресече улицата с корабните скици под мишница. Първата му работа бе да иде в кантората, откъдето можеше да обхване с поглед цялата корабостроителница. Дългогодишният му приятел Портър Мастертън седеше приведен на бюрото си. При влизането на Ник той вдигна глава.

— Добро утро, Ник. Тъкмо се запознавах с указанията, които остави вчера. Хората са вече тук и чертаят контурите.

— А готови ли са вече обшивките на райе?

— Още от онзи ден. Вчера ги заковахме на пода. Ако всичко върви по план, другата седмица ще отрежем и моделните дъски.

— Добре. Я да видим сега кое как е?

Ник се почувства потиснат. И не поради някакви нередности в тебеширените черти, нанесени по пода. Яд го беше на самия него, тъй като не можеше да се концентрира. На няколко пъти Портър му задаваше един и същи въпрос, а Ник изобщо не го чуваше. Съзнаваше, че мислите му се реят някъде другаде, при едно момиче с медено цветна коса, чийто образ не искаше да излезе от ума му. А от това страдеше работата. Ако нещата продължаваха така, корабът никога нямаше да бъде готов.

Стана четири и половина и двамата си тръгнаха. Късият февруарски ден превалиаше — сякаш очакваше с нетърпение прегръдката на идващата нощ. Ник се поспря пред кантората и

поприказва още малко с Портър. После вдигна яката на палтото и се отправи към града.

Трябваше да пийне нещо. Нуждаеше се неотложно от едно голямо уиски.

На места пътят беше заледен и цялата околност му се струваше мрачна, гола и недружелюбна. Мислите му отново се насочиха към онази жена.

В другия край на града Коул Бъкенън се занимаваше със същото нещо — мислеше за дъщеря си.

Тиби седеше на леглото и разговаряше с майка си. Преди да влезе в стаята, Коул се спря за малко на вратата и скришом надникна. Под меката светлина на лампата двете представляваха запомняща се гледка — Ефи, с нейната тъмна коса, тук-там прошарена с някоя сребриста нишка, която беше наследила от майка си, рускията, и Тиби, златисторуса като собствените му шотландски родители. Докато разговаряше оживено, в очите ѝ танцуваха златисти светлинки. Открай време се възхищаваше от очите на дъщеря си — най-вече защото никога през живота си не бе виждал този цвят: светлокафяво на жълти точици, носещи цвета на кехлибарените обици, които майка му носеше някога. Тя се смееше, а Ефи решише дългата ѝ коса и в неговата памет наистина изплува образът на майка му. Спомни си как баща му също решише косите ѝ. Вгледа се отново в Тиби. Боже, какво разхищение, какво пилеене на време... Нужен ѝ е любим мъж, който да бъде в този момент с нея вместо майка ѝ, мислеше си той.

ГЛАВА ТРЕТА

— Не мога да разбера защо минаваш винаги през пасището, а не по пътя като другите хора. Знаеш не по-зле от мен, че старият господин Харкингтън умира от яд, когато някой газии имотите му. А ако случайно и татко научи, ще ти смъкне кожата от бой.

Стройното момиче със сериозни кафяви очи се спря и се вгледа в пътя, който сестра й описа като „еднообразен и тъп“. Но тъй като не откри в него нищо еднообразно и тъпо, Майри успя само да каже:

— Просто не мога да те разбера.

Да, това беше ясно за Тиби. Тя самата не можеше да разбере себе си, а още по-малко неведомата сила, която я държеше половината от времето в състояние, подобно на хипноза. Най-вече не можеше да разбере как така чува мелодии, недостъпни за ушите на другите. Как да си обясни тази вълшебна врата в душата си, която сякаш се разтваряше пред слънчева градина, изпълнена с фантазии и мечти. Баща й казваше, че „в главицата й се е настанил откачен наемател“, майка й пък наричаше това „фантазии“, според баба си Тиби притежавала способността да вижда с „третото око“. А Майри твърдеше сериозно, че сестра й е луда за връзване.

Може би наистина бе луда.

Погледът й мина над оградата и се зарея по ливадата. Златиста пелена се стелеше над заоблената хълмиста местност, а сухите треви си шептяха нещо тайно с галещия вятър.

Цяло чудо е, мислеше си тя, че само след месец ще стои на същото това място и ще се наслаждава на искрящия цвят на най-синята метличина, на ярко оранжевите лилии, на шокиращия контраст между червеното и жълтото при върбовката и наситеното жълто на слънчогледите.

Това поетично отклонение я накара да забрави внушителните размери на господин Харкингтън, на които съответстваше и не по-малко високомерие.

Фермата на господин Харкингтън граничеше на изток със земята на семейство Бъкенън и за да скъсят пътя си към дома, трябваше да пресекат част от имота му. Господин Харкингтън живееше тук от създаването на Индианола и дори се шушукаше, че баща му бил едва ли не някой алигатор, обитавал тинестите заливи на крайбрежието, а майка му — рак-каменар. Когато Тиби поотрасна, стигна до извода, че има някакво оправдание за тези небивалици, тъй като господин Харкингтън сякаш наистина бе наследил най-очевидните белези на тези две същества.

Бабата твърдеше, че този човек е абсолютно откачен. Може би именно тази негова смахнатост го беше накарала да постави на пътя, водещ към дома му, табелка със следния надпис:

ЗАБРАНЕНО ВЛИЗАНЕТО ЗА АХМАЦИ, ЖЕНИ И СКИТНИЦИ.

— Как е възможно някой да е толкова безумен, че да сложи такава абсурдна табелка? — попита Ефи, когато минаха една сутрин покрай табелката на път за църквата. — Ахмаци, жени и скитници, моля ви се. Та между тях няма абсолютно нищо общо!

Коул, който отдавна се бе научил как да противодейства на зараждащите се разпри, вдигна въпросително едната си вежда и млясна с език. Кобилата ускори ход и се наложи Ефи да употреби цялото си внимание, за да задържи шапката на главата си.

Господин Харкингтън наистина бе малко нещо чудак, трябваше да се признае. До този момент никой не бе виждал къщата му отвътре, причината бе повече от ясна — той никога не канеше гости. Тиби подозираше, че причина за това е фактът, че господин Харкингтън посрещаше своите посетители със старата си винтовка тип Хенри. И сякаш не бе достатъчно, че самият той е, меко казано, чудак, ами отгоре на всичко притежаваше и възможно най-необичайните животни в цял Тексас. Всеки в града знаеше, че не е зле да стои по-далеч от старата му четириколка. Неговият червеникаво бял кон хапеше, без да избира. Така например преди време изяде дясното ухо на градския алкохолик Драт Уилсън. Друг един път пък в полезрението на

юначното животно бе попаднала пурата на шерифа, в резултат на което служителят на закона остана без част от устните си и получи прозвището Хари Заешката уста.

Господин Харкингтън имаше и едно ловджийско куче на черни и кафяви петна, което гонеше кокошките като побъркано, но за негов късмет не бе сторило зло на нито една от тях. Само ги поболяваше от умора.

Животното обаче, което изпълваше сърцето на Тиби със страхопочитание, бе старият червен бик, на име Чук. Подозираше, че господин Харкингтън го е нарекъл така заради няколкото души, които бе стъпкал безмилостно. Дори и тя на няколко пъти едва се бе отървала от участта Чук да я забие като пирон в земята. Помнеше и парещия му дъх на врата си, когато бикът изникваше сякаш от нищото и я подгонваше. Това обаче все още не бе всичко — на рамото си все още носеше белег, спомен от онзи случай, когато тя усети не само дъха на животното, а и нещо повече. По тази причина Коул още тогава категорично ѝ забрани да си скъсява пътя през ливадата на Харкингтън.

Тя спази забраната. За шест месеца.

Една от особеностите в характера на Тиби бе, че за нея добрите страни на нещата винаги бяха по-важни от възможните неприятни последствия. Затова и в този случай предпочете да пресече пасбището на господин Харкингтън. Скученият полски път беше сменен с поживописен и тя забрави за противния стар бик. Този ден всичко щеше да мине добре. Майри успя само да поклати неодобрително глава, когато видя сестра си да се промушва през дъските на оградата, а след това да се затичва волно и да размахва безметежно кошницата си.

Тиби винаги тичаше бързо и самоуверено, сякаш знаеше съвсем точно къде отива и какво точно ще върши там. Стилът на Майри пък бе коренно противоположен — тя обичаше да се разхожда из околностите, да преминава от едната страна на улицата на другата, да се спира и да си губи времето в разговори с всеки, когото срещне.

— Тиби! — извика тя. — Тиби Ан Бъкенън, знам, че ме чуваш.

Тиби обаче с нищо не издаде, че наистина я чува.

— Добре тогава! — извика отново Майри. — Прави каквото щеш. Изобщо няма да се трогна от калните ти обувки и пръските по роклята ти. Аз пък ще си вървя по пътя. — Разбирайки, че сестра ѝ

няма да се вразуми, Майри тропна с крак. — Боже, какъв инат, какво чудо! — изкрещя тя ядосано. — Обзалагам се, че ако тази моя сестра се беше родила кокошка, щеше да снася само квадратни яйца. — Независимо от декларацията си, Майри се заоглежда във всички възможни посоки и като не видя отникъде да се задава бикът Чук, прескочи бързо оградата и се затича след сестра си.

Останала съвсем без дъх, зачервена от тичането, тя настигна Тиби след няколко минути. Продължи обаче да мърмори, като с едната ръка придържаше шапката на главата си, а с другата притискаше ребрата си заради появилите се бодели.

— Виж само на какво приличаха роклите ни! От мократа трева ще станат на нищо. А хубавите ми обувки? Целите са в кал и са хванали коричка.

— Когато се върнем у дома, ще си ги почистиш — отвърна ѝ Тиби. — Разбира се, чак след като си махнеш лепките от роклята.

— Изобщо не те разбирам? За да си съкратиш пътя, си готова да се излагаш на какви ли не опасности! — започна отново Майри, която трябваше да подтичва, за да не изостане от сестра си.

— Изобщо не става въпрос за скъсяването на пътя. Просто обичам да си вървя ей така през полето. Пътят е страшно скучен.

— А това тук, да не би да не е скучно? — оплака се Майри и се огледа наоколо, но така и не откри нищо особено интересно. Междувременно разстоянието между нея и сестра ѝ отново нарасна застрашително. Тя прибра полите на роклята си и се затича.

— Налага ли се да бързаме, Тиб? Да не би да си зърнала Чук?

— Нищо подобно.

— Защо тогава се движиш толкова бързо?

— И на едно място да стоях, за теб пак щях да съм много бърза.

Ако в този момент ги видеше някой случаен минувач, никога не би ги сметнал за сестри. Тиби, която носеше чертите на шотландските предци, бе руса, с нежно телосложение. Майри пък бе по-едра и по-висока, а черната коса бе наследила от майка си. Единственото, по което сестрите си приличаха, бяха кафявите очи, но дори и те бяха много различни — на Майри бяха наситено тъмнокафяви, а на Тиби — значително по-светли. Майри постоянно подкачаше сестра си на тази тема, като казваше, че имат цвета на „карамел, който се точи на

конци“. Разбира се Тиби не ѝ оставаше длъжна, отвърщайки, че очите на Майри „имат цвят на необработена меласа“.

Пред очите им се простираше сиво-зеленото пасбище, по което все още си стоеше сухата трева от предното лято. Сега, след поройния дъжд, тя бе мокра, а много отделни треви — прекършени. Тиби вдъхна дълбоко и извика:

— Не усещаш ли аромата, Майри? Виж само колко свежо е всичко. Обожавам мириса на въздуха след дъжд.

При тези думи Майри започна демонстративно да души въздуха.

— Ако питаш мен, мирише на мокра трева и кравешки фъшкии.

Тиби се наклони да ѝ изнесе лекция какво означава да виждаш кафявото само като кафяво, но в този момент с тъглчетата на очите си мерна някакво движение на червеникав предмет.

— Чук ни е видял! — извика тя предупредително и блъсна Майри по гърба. — Бягай!

Двете се затичаха с всичка сила. Стигнаха до оградата, Тиби прехвърли кошницата от другата страна и двете с Майри успяха в последния момент да се промушат през дъските. За миг Тиби си помисли, че връхлитащият бик ще прегази оградата и ще се нахвърли върху тях. Той обаче се закова на място, изпръхтя и отметна глава. Двете бяха останали без дъх и стояха като вкопани в земята. Когато ужасът попремина, Майри успя да простене между две дълбоки вдишвания:

— Олеле! Сега вече ще берем ядове.

И ядовете наистина започнаха, тъй като в този момент видяха господин Харкингтън да се носи към тях. Имаше вид на разярен стършел и летеше по полето като човек, комуто са подпалили гащите. Когато най-накрая стигна до момичетата, плешивината му бе червена като рак, а по лицето бяха избили широки петна и ситни точили.

— Сто пъти съм ви казвал да стоите далеч от моя имот. И кого намирам, моля? Разбира се, вас двете! — извреця той и размаха заплашително кокалестия си показалец във въздуха.

Тиби отстъпи несъзнателно крачка назад.

— Извинете, но ние не сме сторили нищо лошо.

— Я не ми отговаряйте! Оставили сте кални следи по земята ми и раздразнихте бика. Това да не е малко?

— Хайде де! Вашият звяр постоянно е раздразнен, господин Харкингтън, и вие много добре знаете това. А що се отнася до следите, вие и бикът ви сте оставили много повече, отколкото ние със сестра ми.

— Предупреждавал съм те неведнъж, надутото хлапе такова! Да знаеш, че ще кажа и на баща ти... и на шерифа, ако се наложи.

— Не бих ви съветвала да рискувате с шерифа, сър. С неговата устна, знаете... — отвърна Тиби, която бе твърде вбесена, за да обърне внимание на предупредителното кашляне на Майри. Сега вече наситено пурпурночервено заля всички петна и точки по лицето на господин Харкингтън.

— Точно пък ти ли ще ми се ровиш в миналото, малка никаквица такава. В главата ти има само бръмбари!

— По-добре бръмбари в главата, отколкото дебелията ви кратуна на раменете. И освен това не ми трябва да си пускам един метър коса, за да си прикривам плешивините. А що се отнася до другото, което вие...

Майри бързо хвана сестра си за ръката.

— Тиби... моля те...

Тиби знаеше, разбира се, че господин Харкингтън е свръхчувствителен на тема коса и се възползва от времето, необходимо му да схване думите ѝ, за да укроти собствения си гняв и да възвърне самообладанието си.

— Честна дума, ще ми се наистина да кажа, че ви съжалявам, господин Харкингтън. Защото вие сте най-жалкото създание, което ми се е изпречвало на пътя. Но мога да съжалявам единствено хора, които просто не са в състояние да овладеят своята враждебност. При вас обаче случаят е по-друг — на вас тези работи ви доставят удоволствие, вие просто обичате да трупате и да подхранвате неприязънта, която изпитвате към останалите. Останете си тук на спокойствие, продължавайте да, си живеете все така с вашето лошо настроение и със зловните си животни. Все някой ден ще разберете на какво сте заприличали. А не дай си Боже да ви потрябва помощта на другите хора, какво ще правите тогава, питам ви? Ами ако някой ураган отнесе къщата ви, както стана последния път със семейство Рамзи? И заедно с нея обора и хамбара? Мислите ли, наистина, че ще можете да построите всичко наново с помощта на вашето куче, кокошките ви и

онзи зъл козел? А как ще се справите, моля, ако избухне епидемия от жълта треска или пък едра шарка? Може би ще пратите коня си да извести татко, че сте се разболели? А какво ще правим, господин Харкингтън, ако, да не дава Господ, вземете и умрете? Не вярвам бикът ви да ви положи в ковчега и да се погрижи за погребението, наистина не вярвам. Мисля си, че дори и тогава клетото животно ще продължи да ви тъпче тревата, а през това време месата ви ще станат плячка на хищни лешояди.

— Стъпите ли още веднъж в имота ми, ще се запознаете с моята Хенри — успя да отвърне само той, а гласът му бе необичайно глух. Обърна се и плесна бика по главата. — Изчезвайте... разкарвайте се оттук! Всички! — Той се отдалечи с тежки стъпки, мърморейки под нос, че отдавна е трябвало да ги застреля със своята Хенри.

Тиби и Майри се спогледаха с облекчение.

— Тоя наистина е в състояние да убие човек — обади се Майри. — Някой ден ще вземе наистина да те застреля.

— Ами! Ударникът му е толкова ръждясал, че не можеш дори и фитил на свещ да подпалиш с него.

— Може обаче да използва пушката вместо тояга, нали?

Момичетата се обърнаха и тръгнаха по своето пасище.

— За последен път правя това заедно с теб, така да знаеш — каза Майри решително.

— Хайде де! Винаги така говориш, а после отстъпваш.

— Този път обаче съм категорична. Повтарям ти, че никога вече... — Спря наскре изречението и вдигна поглед към небето. — Нека Бог ме направи глуха и няма, ако някога си пхна дори и кутрето през оградата на господин Харкингтън.

— Добре, добре. А сега да вървим.

Майри се завтече след сестра си, но когато след минута-две осъзна, че не се движат право по пътя към дома, извика:

— Ти ума ли си си изгубила или вече не можеш да се ориентираш? Нашата къща е там.

— Трябва да свършим още една работа.

Майри се затича и настигна Тиби. Забелязвайки обаче, че се насочват не към своята ограда, тя отново се разбунтува. — Ей, да не ти е изпила кукувица ума? Та това е неговата земя.

— Знам! Няма нужда да ми казваш.

— Няма да прескоча тази ограда.

— Да не би да те е страх от няколко свини?

— Страхувам се от всичко, което принадлежи на господин Харкингтън. — Майри огледа внимателно тридесетината свини зад оградата. После се обърна и видя сестра си да къса татул край пътя.

— Какво смяташ да правиш?

Тиби занесе на ръце татул до оградата и го хвърли от другата страна. Свинете се струпаха наоколо с пръхтене и квичене и татулът изчезна почти мигновено.

— Боже милостиви! Татулът може да убие животните!

— Дала съм им колкото трябва. Ще ги позаболи коремът и толкова.

— О, Боже! Я по-добре да изчезваме веднага.

Този път Тиби се съгласи със сестра си и двете скоро се върнаха обратно до мястото, където срещнаха господин Харкингтън. Изведнъж Тиби видя как тяхната крава си е пъхнала главата през стобора и се опитва да опаса и тревата от външната страна.

— О, не, пак ли! — възкликна тя. — Да го вземат дяволите това инатливо добиче!

Майри се спря и погледна сестра си. Преди още и да успее да попита за какво става въпрос, Тиби се обърна към нея:

— Вземи кошницата със себе си и тръгвай към къщи. Кажи на мама, че ще се върна по най-бързия начин.

Казвайки това, Тиби подаде кошницата със сушени плодове на сестра си.

— Какво има вътре?

— Просто кажи на мама, че госпожа Пинкни ѝ изпраща кошницата за всичко, което татко е направил за Хорас, когато си счупи крака. Кажи ѝ също, че може да задържи кошницата и плата отгоре.

Майри изгледа смаяна сестра си.

— Добре де, но къде отиваш сега, Тиб?

Тиби се загледа в полето.

— Тръгвам все по оградата. Берта отново си е заклецила главата между дъските.

Майри погледна в същата посока.

— Глупаво животно! Може би трябва да я оставиш да си стои така. Следващия път добре ще поразмисли, преди да си пъха главата

пак между дъските.

При тези думи Тиби хвана дългата плитка, която висеше на гърдите ѝ и я отметна на гърба.

— Тя ни дава толкова много мляко, че просто не мога да я оставя така. Ако е много възбудена, млякото ѝ може да секне. Налага се да ѝ помогна... освен ако не решиш ти да свършиш тази работа вместо мен.

Майри загърна още по-плътна кърпата около раменете си.

— Добре, остани. Винаги си се разбирала по-добре с животните от мен. Само не се размотавай много-много, чу ли? Знаеш, че мама държи да се прибираме навреме.

— О, свикнала е татко и аз да закъсняваме — отвърна Тиби.

— Не, не е свикнала. Само ви търпи вас двамата. — Последните думи Майри изрече вече в движение. — Едно нещо знам със сигурност, — подхвърли тя през рамо — никога няма да взема лекар за съпруг.

— Е, съществуват и по-лоши професии, а тази все пак ни изхранва. Освен това тя прави татко истински щастлив.

— Не само татко. Теб също!

Студената зима сякаш си бе отишла завинаги. За февруарски ден времето бе необикновено топло. Тиби се почувства весела и освободена, така трябва да се е чувствала и кравата Берта, когато си е пъхала главата между дъските. Скоро Майри се изгуби окончателно от погледа ѝ. Тиби притегна кърпата с ресните около раменете си и се завъртя три пъти в кръг. Отдавна бе забравила произшествието с бика и господин Харкингтън. Обхвана я лудешко веселие, чудодейни тръпки разтърсиха тялото ѝ. Само още месец и навсякъде щеше да кълни пролетта.

О, пролет, прекрасна пролет.

Любимият сезон. Цялата земя сякаш пулсира и природните енергии се разкриват пред зора ни. Пролет! Време без горещини и без насекоми, които да я принуждават да си стои у дома. Тиби продължи да се върти все по-бързо и по-бързо, докато накрая ѝ се зави свят и тя се строполи в гъстите крайбрежни треви сред многоцветен облак от поли и фусти. Откъсна стрък трева и понечи да го пъхне в устата си, но неочаквано зърна някакъв ездач, който се приближаваше по пътя. Който и да бе този човек, той спря коня си и очевидно започна да я наблюдава. Тя хвърли тревичката, прихвана полите си и скочи на

крака. Този мъж там не знаеше ли, че не е възпитано да се зяпа по този начин?

Тя му обърна гръб. Стоеше изправена на хълм, обрасъл с трева. Години по-рано тази височинка бе пясъчна дюна, но един ден се разрази ураган, морето навлезе дълбоко в сушата и я наводни. Сега обаче всичко бе тихо и спокойно, заливът искреше под лъчите на слънцето, а по неподвижната вода блещукаха безброй искри — като разпилени мъниста. Зад обраслите с трева хълмчета и стаилото се сред тях езерце със застояла солено-сладка вода се намираше Матагорда Бей, а след залива започваше Мексиканският залив. Навътре в сушата пък се простираха заблатени равнини и гъсталаци, разделени едни от други от плитки заливчета и водни ръкави.

Тя обичаше това място и често го навещаваше. Вземаше със себе си одеяло или завивка, лягаше в тревата и се взираше в залива. Питаше се как ли изглежда светът зад островите. От разказите на баща си знаеше много за най-различни места по света, но единственото, което ѝ оставаше, бе да отпусне на воля въображението си — никога през живота си не бе отивала по-далеч от Ню Орлиънс на изток, от Сан Антонио на север и на запад от Корпус Кристи.

Спомни си отново за Берта със заклещената глава и се отправи към нея, като пропусна да хвърли поглед през рамо. Конникът не се виждаше никъде.

Сега обаче ума ѝ занимаваха по-важни неща и тя се насочи към група вечнозелени дървета, приведени и залинели от постоянния вятър и соления морски въздух. Приближаването ѝ подплаши едно блатно орехче, което изпърха и се скри сред осакатените дървета. Наблизо Берта търпеливо очакваше участта си.

Милата ми Берта, мислеше си Тиби, с този влажен нос и доверчивите кафяви очи. Постоянно се озовава в беда. Това не беше първият подобен случай. Кравата Берта никога не се задоволяваше с това, което има. Когато се намираше на пасбището, винаги се нахвърляше върху тревата от другата страна на оградата. Ако я затвореха в обора, напираше да излезе навън, в ограденото пространство. Когато пък се озовеше там, с копнеж се взираше в сочната трева досами нея на пасбището. С доенето нещата не стояха много по-различно. Ако, не дай Боже, Тиби закъснееше за издояването, Берта разиграваше истински кошмарен спектакъл. Но дори и доенето

да минеше успешно, човек пак трябваше да бъде много внимателен, защото в противен случай тя просто ритваше кофата с млякото и го разливаше. Вероятно Берта просто не бе щастлива — точно както и някои хора, които Тиби познаваше добре.

Тиби тръгна покрай оградата, издигаща се успоредно на пътя. Стигна до мястото, където оградата правеше остър завой и пое направо, за да заобиколи едно езерце. Няколко метра по-нататък друга ограда разсичаше ливадата. За да стигне до Берта, трябваше да се прекачи през тази ограда.

Внезапно чу зад себе си остър писък, обърна се и съзря два прерийни тетрева, който извършваха обичайното си февруарско съешаване. Тиби се приближи тихичко и затули уста с ръце, за да не прихне в смях. Гледката наистина бе неописуемо смешна.

През това време Берта започна да нервничи и заклати неодобрително глава. Хлопката ѝ се развъня и Тиби трябваше да се отдели от тетревите — кравата я очакваше. На няколко метра от Берта Тиби повдигна полите си и се запромушва през оградата, тъй като заклещената глава на животното стърчеше от другата страна.

— По дяволите — изруга тя, когато най-неочаквано почувства остра болка около темето. Започна да дърпа косата си, но напразно — цялата се бе заплела в оградата. — Триста дяволи! — Заопипва дъските покрай себе си и разбра, че косата ѝ се е захванала в някакъв стар, ръждясал пирон. Така значи, не можеше да мръдне точно като кравата Берта.

Тиби успя все пак да се провре дотолкова, че и двата ѝ крака да са от една и съща страна на оградата. Но за да не изскубне косите си, трябваше да наведе глава напред. В това, разбира се, не би имало нищо лошо, но когато главата е наведена толкова ниско, то неминуемо дупето щръква високо.

Та точно такава бе положението на тялото ѝ, когато отзад се приближи Никълъс Макинън и подвикна:

— Ей, сладуранке, това като покана за действие ли да го разбирам?

Тиби се стресна и си удари главата. Дръпна я рязко на другата страна и веднага осъзна какво изпитва жертвата, когато я скалпират. Изви глава назад, за да поосвободи косите, но в същия миг темето ѝ с трясък се блъсна в една от дъските.

— Очевидно животът ви се състои от край до край само от вълнуващи преживявания, нали, малката ми?

Този глас сякаш не бе съвсем непознат и тя поизви глава, за да види кой е този простак, който си позволява да ръси такива баналности. Ник веднага разбра в какво затруднено положение се е озовало момичето, приближи се и приклепна до него. Лицето му се озова едва на няколко сантиметра от нейното. Тя го позна веднага.

— Вие пък какво търсите тук? — попита с леден глас.

Той се взря право в лицето ѝ — отблизо изсечените му черти направо я объркаха. Тиби не смяташе себе си за свита или боязлива, но в този момент се чувстваше точно такава. Дишането ѝ се ускори, а гърлото пресъхна. Ръцете ѝ пипнешком затърсиха пирона и задърпаха косите, докато накрая остана без дъх. Усилията ѝ не доведоха до нищо съществено — успя единствено да разхлаби плитката си. Дългите ѝ коси се разпиляха, но вятърът ги подхвана наново и ги омота още по-зле от преди. Погледът на Ник се спря на нейната разбъркана, оплетена коса, а след това се измести отново бавно към лицето ѝ. По устните му трепна усмивка.

— Съдейки по това, което виждат очите ми, вие изглежда май малко сте се заклешили — изрече той подчертано спокойно. Е, сега най-сетне си ми под ръка, миличка. Нямах друг избор, ще ти се наложи да си поговориш с мен. — Погледът му попадна на нейното малко, вирнато дупенце, което бе толкова близо, че му се дося да го плесне лекичко. Бог ми е свидетел, каза си той, и това ако не е изкушение.

— Вместо да ми досаждате, по-добре изчезвайте веднага. Не виждате ли, че съм заета?

Той се изсмя на думите ѝ.

— О, да, виждам много добре. Явно ще продължите да бъдете заета, докато падне здрач. Няма да успеете да си освободите косата и ще се наложи да я отрежете, това е.

— Ако исках да чуя мнението ви, сър, щях да ви попитам.

— Имате късмет, че съм търпелив човек... и се задоволявам да клеча тук до вас и да чакам, докато ви дойде умът в главата и ме помолите.

— Що се отнася до вас, не бих казала, че имам късмет. Вие сте просто досадник, сър. Същинска конска муха. — Тя се опита да

промени положението на главата, за да я отпусне спазъмът в тила. — Ако зависи от мен, може да си чакате тук, докато почернеете. Вижте, не искам да имам нищо общо с вас. Мисля, че и предишния път се изразих пределно ясно, нали?

— Така е, разбира се. Бих казал дори — прекомерно ясно. Та затова не мога да не се запитам, защо през цялото време пояснявате нещо си? — Повдигна ръка и прокара пръст по извития ѝ гръбнак — Да-а, тъй нежна и същевременно тъй коравосърдечна Тиби го гледаше втренчено и някъде отзад в мозъка ѝ притеснението вреше на слаб огън, като гърне, което трябва постоянно да наблюдаваш. Някаква тънка, деликатна възбуда, каквато отдавна не бе изпитвала, я остави почти без дъх. Този мъж стоеше до нея самоуверено разкрачен — с широките си силни рамене и дългите, мускулести крака. През ума ѝ като светкавица премина обезпокоителната мисъл, че със зорките си очи той се е надвесил над нея като граблива птица, а тя, жертвата, се е парализирала от ужас. Ръката му се плъзна по бузата и ухото ѝ, а след това продължи по една от медено цветните къдрици. През тялото ѝ премина ледена тръпка.

— Каква красива коса... цяло нещастие ще е да се отреже.

Тиби пое дълбоко дъх, когато връхчето на пръста му се плъзна бавно под къдрицата и я проследи по гръдта. Пръстът му я галеше и деликатно я дразнеше през дебелия вълнен плат на роклята. Тя се отдръпна доста рязко назад и потрепери цялата от парещата болка, пронизала кожата на главата ѝ. Ръката му продължи своето разследване. Продължи по къдрицата чак до гърба ѝ и след това точно до мястото, където косата се бе оплела в оградата. Тя правеше всичко възможно да избегне ласките му, но дъските зад нея ѝ пречеха.

— Ще бъдете ли така любезен да ме оставите сега сама?

— Защо? Да не би да ви преча?

— Вие сте нежелан тук, сър. А що се отнася до помощта ви, не съм ви молила и не се нуждая от нея.

— О, Боже! Какъв досадник се оказах само! — Наклони леко глава и я заразглежда. — Това ли е всичко, което имахте да ми кажете?

— Не. Освен това държането ви е крайно непочтително.

— Така ли? И в какъв смисъл държането ми е тъй непочтително?

— Позволявате си волности!

Тези думи сякаш го изненадаха.

— Сигурна ли сте? — Ухили се широко. — И какви волности, моля? Бихте ли ги посочили?

— Един джентълмен никога не докосва дамите.

— Аха. Разбирам. Добре ще е обаче да ми обясните като как да ви измъкна оттук, без да ви докосвам? Само кажете и аз изпълнявам начаса.

— Нямате работа тук. Не ви ли казах вече... и изобщо вашата помощ не ми трябва.

— Гледам ви и си мисля: не е ли тази жена малко по-самоуверена, отколкото се полага? С неустрашимото си поведение най-много да си навлече романтична нощувка под открито небе. Ако бях на ваше място, щях да се опитам да бъда поне мъничко по-скромен.

— Отвращавам се от скромните жени!

Той отметна глава назад и се засмя гръмогласно.

— Малката сива кокошчица надутата като паун. Да пукна, ако това не ви подхожда. Вие цялата представлявате едно огромно противоречие... външно сте въплъщение на съвършената женственост, идеалната жена, целомъдрена, очарователна и безкрайно смела.

— Какво искате? Да ми стоите цял ден на главата и да ми досаждате с вашите баналности ли?

Тя съвсем сериозно затегли косата си, но в кокалчето ѝ се заби треска. Разтреса се цяла от болка. Спря едва когато той сложи ръцете си върху нейните.

— Така става само по-лошо. — Повдигна ръката ѝ и извади треската. — Не понасям, когато се загрозява такава хубост.

Тя си дръпна бързо ръката.

— Ами оставете ме тогава на мира.

— Толкова ли не можете поне веднъж да се държите учтиво? Така, за разнообразие, дето се вика? Доколкото си спомням, не съм сторил нищо, с което да заслужи подобно реакция от ваша страна. Всеки път, когато пътищата ни се кръстосват, отношението ми към вас е било едва ли не грижовно. Опитах с приятелски разговор и вие буквално ме обругахте, направих един-два опита за сближаване, но вие ги отблъснахте. На улицата ви заговорих, но се престорихте на глуха. Свалих си шапката пред вас, а вие се престорихте на сляпа. Аз съм поне искрен, а вие?

— Глупости! Искрено е и ужилването на осата, но от тази искреност не боли по-малко.

— Дори и сега — продължи той — ви предложих помощта си, а вие какво? Отблъснахте я. Кажете ми едно: какво да направя, по дяволите, за да ви опозная по-добре?

— А не ви ли е хрумвало изобщо, че може и да не искам да ви опознавам? Че може би предпочитам да не ме безпокоят? Че не ми е по вкуса да ме преследват нито вие, нито който и да било друг.

Тя се опита да промени положението на тялото си, тъй като кръстът вече я наболяваше, и веднага си удари главата. Душевното ѝ равновесие се разклати и на негово място се породило остро раздразнение. Не, в никакъв случай не е правилно жените да общуват с типове като този.

— Няма ли да разберете най-сетне? Не желая да ви познавам, а още по-малко пък да сме приятели.

— Какво имате против мъжете?

Тя го сряза веднага.

— Нямам нищо против мъжете като цяло, а само към определен сорт мъже... на първо място похотливците с безчестни намерения. Познавам такива като вас. Наистина ли си помислихте, че сте първият, който ми се усмихва лъчезарно или пък ми подхвърля ласкателства? Направена съм от по-твърдо дърво. Не съм жена, която ще се хвърли в обятията... или в кревата на някой мъж, само защото той си е направил труда да я забележи. Може да сте изключително красноречив и очите ви да са сини като на самия дявол, но сърцето ви е от черно по-черно, а помислите — коварни.

Ник се усмихна и се почувства окрилен. Тази жена бе темпераментна и от състезателен кон, упоритостта ѝ можеше да разстроиш и камък, а езикът бе способен кожа да оцава. Невероятното ѝ своенравие подчертаваше една надменност, каквато до този момент не бе срещал. Тъкмо се канеше да я послуша и да си тръгне, когато се досети за нещо, казано от нея, нещо, което без съмнение ѝ се изплъзна несъзнателно от езика.

И очите ви да са сини като на самия дявол.

Тези думи подпечатаха съдбата ѝ. Тя не бе тъй недостъпна за него, колкото изглеждаше. Друг подтик за действие не му бе и нужен.

Той осъзна внезапно, че тази жена бе нещо съвсем различно. Не би казала на един мъж дори и колко е часът, ако му нямаше доверие.

— А ако ви дам честната си дума, че искам само да поговорим?

— За мен думите ви струват колкото чувал пясък.

— Може би трябва да ви напомня, че в тази ситуация е крайно неуместно да се заяждате. Не съм ви сторил нищо лошо, макар че, Бог ми е свидетел, можех. И как още можех, миличка.

За момент двамата впиха погледи един в друг. Той беше прав и тя много добре го осъзнаваше.

— Предлагам ви сделка — започна той.

— Никакви сделки! — отвърна тя бързо и грубо.

— Няма как, печелите. — Произнасяйки тези думи, той се изправи с пышкане.

Тя вирна задните си части в обратната посока, за да го види какво върши. Този мъж наистина изглеждаше твърде добре — в нейното минало имаше периоди, в които грубиян като него можеше да привлече вниманието ѝ. Сега обаче бе поумняла.

Знаеше много добре, че не ясните небесносини очи и не тялото, гъвкаво като планински поток, са най-важното в мъжа. Но този дявол наистина бе хубав. Чертите на лицето му не отговаряха на античния идеал, съвсем не. Всичко в него бе някак по-сурово, по-грубовато и изсечено. Нещо в този човек ѝ въздействаше силно, но това не бе чарът му, защото тя наистина не можеше да реши дали той изобщо притежава някакъв чар. Имаше нещо друго, което тя осъзна напълно едва сега — изглеждаше изключително мъжествен и същевременно кротък и изкусително нежен. Той я нарече противоречива личност, но съвсем същото можеше да се каже и за него. Защото съчетанието между мъжка сила и кротост не е нещо, което се среща всеки ден. Но... с благ характер или не, този дървенияк бе преди всичко мъж.

Да го вземат дяволите! Сега пък какво е намислил?

Той просто си тръгваше! Усети как започва да я изпълва ярост. Как се осмелява този тип да ме изоставя тук на произвола на съдбата! Могат да минат часове, докато вятърничавата ми сестричка изобщо се сети, че ме има на този свят. Може да мине цяла вечност, докато реши да ме потърси. А през това време кръстът ми ще се скърши... краката ми ще се вдървят... кожата на темето ми ще се сцепи... главата ще ми се пръсне от болки...

Сломена от очертаващите се перспективи, тя хвана косата си с две ръце и я затегли с всичка сила. Вятърът откъм залива развяваше безогледно свободно висящите кичури и те се закачиха на още половин дузина места по сцепените дъски. Ех, да имаше сега ножица под ръка!

Тя погледна бързо към него. Беше се отдалечил и си подсвиркваше с ръце в джобовете. Явно се отправяше към коня си. Значи така! Кучият му син просто си отиваше!

Да се маха! По-добре да се скапя, отколкото да го моля за помощ, грубияна му с грубиян!

Всеки момент щеше да избухне в плач. Притвори очи и опря чело в ръцете си, кръстосани над оградата. За миг възвърна самообладание и отново хвърли бърз поглед към мъжа. Грубиян или не, мислеше си тя, сигурно нямаше да си тръгне ей така и да я остави сама на произвола на съдбата. Когато го видя обаче да възсяда коня си, тя наистина изгуби всякаква надежда.

Наистина си вярваше, че предпочита да я изпържат жива в нагорещено масло, отколкото да го повика. Не й бе присъщо да ласкае, когато и до било, а още по-малко пък да признае, че не е права. Само че кръстът й щеше да се скърши и може би друг човек няма да й се притече на помощ. Още един бърз поглед, колкото да разбере, че той обръща коня си, за да запраши нанякъде. По-късно щеше да размишлява по въпроса за наранената си гордост, сега трябваше да се действа.

— Почакайте малко! — извика тя. И за да бъде унижението пълно, се наложи да добави: — Не можете да ме оставите така!

Той спря, обърна се на седлото си и я изгледа, сякаш очакваше тя да каже още нещо. Тиби прехапа езика си. И бездруго каза вече прекалено много.

Глупачка такава! Просто не можеше да се познае. Да се предаде толкова бързо!

Страхлива ревла! Малка плачлива мърла! Малоумница! Да викаш тип като тоя тук на помощ! Хак ти е!

Да имаше как, щеше сама да се изрита отзад. Но в този миг видя, че той само повдига рамене, извърща се и подкарва кафявия жребец.

— Ей, почакайте! — извика тя с изтънял глас. — Моля ви!

Стори й се, че той изпъшка — уморено и с облекчение. Мъжът обърна още веднъж коня и се насочи към нея. Истината бе, че в

момента неговите чувства не я вълнуваха. Много повече работа ѝ създаваха нейните собствени противоречиви чувства: от една страна бурната радост, че скоро ще се измъкне от този капан, а от друга — унижението, че първата схватка с него е загубена. Започна да се утешава, че непременно ще се появят други възможности за реванш. Когато го разгледа обаче отблизо, стигна до извода, че не прилича на човек, който обича да губи. Освен това явно не му беше в характера да бяга от отговорност и да оставя нещата да висят. Внезапно изпита чувството, че като го е повикала, всъщност е направила още една копка на собствения си гроб.

— Извикахте ли ме?

Връщаше ѝ го тъпкано! Не, не бе този начинът да ѝ се вдигне настроението. Изпита острото желание да каже право в лицето на този синеок, ухилен дявол да се разкара заедно с веселата си усмивка.

Никълъс я наблюдаваше от коня си и с усилие успяваше да сподави смеха си при вида на лютата битка между гордостта и отчаянието, изписана на красивото ѝ лице. Вярно, не беше в неговия стил да се държи толкова противно, но от друга страна пък възнамеряваше да направи живота ѝ труден. Да позволи на жена като нея да вземе връх означаваше да пусне дявола на свобода. Затова, когато тя не отговори на въпроса му, повдигна рамене и наново обърна коня.

Високата, твърда яка я задушаваше, кожата на главата гореше, ръцете ѝ бяха целите в тресчици, краката — изтръпнали, а вратът се бе вкаменил в тази неудобна поза. Отгоре на всичко вече не усещаше и гърба си. Има неща, които могат да прекършат и най-упоритата гордост, мислеше си тя.

— Да! — изкрещя Тиби. — Да, аз извиках, и вие знаете това не по-зле от мен.

Напуши го смях. Боже мили, помогни ми да не се засмея точно сега. Тази жена е по-горделива и от паун... ако сега се разсмееш, Макинън, ще се върнеш седмици назад.

Пристъпът на смях се поуталожи. Тъкмо при това момиче не му бе до каквито и да било отстъпления. Той се отпрати с коня си към нея и скочи на земята. Разбърканата ѝ коса се разстиляше по цялото лице. Затова тя не бе в състояние да види нищо друго от тялото му, освен

дългите мускулести крака — твърде дълги и твърде мускулести за жена, опитваща се да изхвърли мъжете завинаги от съзнанието си.

Да, но усилията ѝ се оказаха напразни. Мислеше си, че е успяла да потуши влечението на жената към мъжа, но тези чувства продължаваха да живеят някъде дълбоко в душата ѝ. В този миг те се бяха разбудили. Усещаше всичко със силата и остротата отпреди пет години. И всичко това въпреки желязната самодисциплина, която си бе наложила. Точно тези пет години тя се бори усилено да докаже пред себе си, че изобщо не се нуждае от мъж.

Да, но се оказа, че през цялото това време се е заблуждавала.

Тъкмо преодоля последния удар и какво — добрият дядо Боже реши да постави на пътя ѝ ново изкушение. Но защо трябваше то да приеме толкова примамлива форма? Но можеше ли да остави Берта да се задуши между дъските на оградата? Не, разбира се. Клетото, обичливо животинче не бе виновно за нищо.

Проблемът не беше в Берта. Проблемът се криеше в самата нея.

— Да разбирам ли, че вече сте съгласна да приемете помощ от моите ръце?

Налагаше се да извие цялото си тяло, за да го види по-добре. Този мъж беше при нея, готов да ѝ помогне, но на лицето му бе изписана подигравка. Тиби никога не бягаше от предизвикателства, но положението, в което се намираше, не ѝ позволяваше да спази принципа си. Не бе в състояние дори да вирне самоуверено брадичка. Косата пък покриваше цялото ѝ лице и никой нямаше да забележи нейния високомерен, безучастен поглед.

— Доколкото си спомням, вие ми предложихте помощта си. Реших да приема вашето предложение. Не виждам смисъл да се пазарим повече.

— На вашите услуги съм — започна той, след което продължи: — При условие, разбира се, че преди това сключим сделка.

— Сделка ли? Каква сделка? — повтори тя и начаса я хвана яд на стържещия глас, с който произнесе тези думи.

— Е, тъй като за вас моята дума струва по-малко и от торба пясък, ще се задоволя просто с вашата дума. И така, настоявам да ми обещаете нещо.

— Какво, моля?

— Искам всяка седмица да отделяте по два часа за мен.

— И какво ще правим през тези два часа?

— Всичко, което поискам. — Тя се разпъшка възмутено и той се разсмя. — Разбира се, всичко ще си остане в рамките на онова, което се смята за нормално в отношенията между жената и мъжа.

— С тези думи си оставяте не вратичка, а направо цял портал, през който и кола със сено ще мине.

— Дявол знае, може и да сте права. Но положението, в което се намирате, не ви позволява да говорите празни приказки. Имате две възможности — или ще се съгласите с предложението ми, или ще прекарате цяла нощ тук, на ливадата. И така, решението ви е...?

— За колко седмици става въпрос?

— За колкото пожелая.

Съгласеше ли се с условията му, беше загубена. Освен ако не направи така, че докато траят тези негови два часа, животът да му се стори черен и само след седмица сам да се откаже.

Продължи да размишлява усилено. Нямаше как да се измъкне. Или приемаше условията му, или оставаше в плен на оградата. Това означаваше обаче, че в единия случай ще се изправи на крака, преди да ѝ се счупи кръстът, а в другия — не. Но в какви думи да облече отстъплението си, това бе проблемът.

— Приемате ли моите условия?

— Мисля, че да — прошепне тя с усилие.

— Говорете по-силно, момиче. Не чух добре какво казахте.

— Мисля, че да!

— Отговорът ви не е напълно категоричен.

— Да, но е единственият, който ще получите. А сега ще ми помогнете ли или не?

— Би могло.

— Би могло ли? Що за отговор пък е това?

— Ами точно такъв като вашето „Мисля, че да“.

— Е добре, съгласна съм — изрече тя с половин уста.

— И това означава...?

— Това означава, че приемам вашите условия!

— Всяка седмица ми отделяте по два часа от вашето време и ще вършите това, докогато аз искам, нали?

Тя кимна леко с глава.

— Приемам единствено споразумения в устна и писмена форма. Всякакви там странни жестове не важат.

— Да — промърмори тя.

— Добре-е-е! Знаете ли, мисля, че няма да съжалявате.

— Ами! Аз вече съжалявам.

Той се изсмя, заобиколи я и стегнатите му бедра я притиснаха здраво откъм гърба.

— Трябва ли да стоите непременно там? — попита тя.

— Къде другаде да стоя? Стоя си с двата крака на земята.

— Много добре знаете какво искам да кажа.

— О, разбира се, че не се налага да стоя точно тук... щом като не искате отново да движите главата си.

Той се притисна още по-силно към нея и тя направи гримаса. Но не каза нито дума. Известно време мъжът правеше нещо зад гърба ѝ. Запита се дали има някакъв напредък, но внезапно чу гласа му:

— Ще трябва да отрежа част от косата.

— Ако се налага, обръснете и цялата глава. Важното е да се измъкна колкото се може по-бързо от проклетата ограда.

— Както знаете, косата е най-голямото украшение на всяка жена. Как ще идете в неделя на църква с отрязана коса, бидейки такова добро и послушно момиченце?

— Не се интересувам особено от женски украшения.

— М-да, както виждам, откъдето и да ви подхване човек, от нищо не се интересувате. От нови приятели не се интересувате. Мъжете също са извън вашия кръгзор. Бягате и от обикновения, непринуден човешки разговор. Кажете, за Бога, какво всъщност ви интересува?

— Интересува ме преди всичко как да се откопча от проклетата ограда и по какъв начин да стоя по-далеч от вас. Не свършихте ли вече? Не виждате ли, че гърбът ми заприлича на крив пирон?

— Още малко — каза той и затърси в джоба си нож. Тиби потрепери цялата, когато долови режещия звук от съприкосновението на ножа с косата. Заедно с това усети и лека болка, сега вече можеше да си представи как ще изглежда, когато всичко свърши.

— Тъй — рече той и ѝ намигна. — Станете, свободна сте.

Тиби притисна кръста си с ръка и бавно се заизправя. Внезапно усети болка и разбра, че той все още я държи за косата.

— Е, и какво ще правите сега?

Мъжът се ухили като лисица в кокошарник.

— А вие какво ще си пожелаете?

— Да изчезнете незабавно, разбира се.

— Моля ви, дръжте се по-любезно, защото в противен случай оставате през нощта тук.

— На първо време предлагам да ми пуснете косата — каза тя и дръпна рязко глава. Той я държеше обаче здраво и започна да я притегля за косата бавно към себе си, без да произнесе нито звук. Уви златистите къдрици около ръката си и от непосредствена близост тя усети как горещият му дъх погали бузите ѝ като топла длан. Точно в този миг осъзна, че все още не е възнегодувала. По някаква неизвестна причина дотолкова бе загубила ориентация, че изобщо не можа да предвиди неговия план. Искаше ѝ се начаса да запротестира, но не намери подходящите думи.

— Искате ли да ви помогна?

— Сега пък за какво ще ми помагате?

— О, това е само предположение, но си помислих, че причината, поради която сте сега тук, може би има нещо общо с онова добиче, което, уви, си е заклешило главата в оградата.

— Берта! — извика Тиби и погледна към кравата, която търпеливо размахваше опашка. Бузите на Тиби се покриха с руменина и тя си помисли, че сигурно цялата е пламнала. Как можа да забрави клетото животно!

— Благодаря, ще се справя и сама.

— Е, в такъв случай искам сега да ми отделите един час от полагащото ми се време. — При тези думи той повдигна косите ѝ до устните си и ги целуна. — Цяло престъпление е да отреже човек такива коси — промълви той и ги пусна да се разпилеят по раменете ѝ. — Но поне се сдобих с една ваша къдрица. — Тя съзря дългия кичур в ръцете му и несъзнателно опипа главата си.

— Не се притеснявайте, моля ви — започна той, навивайки къдрицата, след което я пусна в джоба на ризата си. — Останала ви е предостатъчно коса, много повече от това, за което останалите жени могат само да си мечтаят.

Извади часовника от джоба и отвори капака. — Един час от този момент нататък — изрече той невъзмутимо, щракна отново капака и

пусна часовника обратно в джоба. Подхвана момичето за лакътя и покрай оградата я поведе към Берта, която мучеше приглушено и ги наблюдаваше с кротките си кафяви очи.

Тиби протегна ръка към животното, но мъжът до нея я хвана внимателно за рамото и я задържа.

— Оставете на мен — каза той и сграбчи двата рога на кравата. Изви леко главата ѝ на една страна и промуши единия рог през оградата. После повтори същата процедура и с другия рог и животното се освободи. Берта разтърси глава, обърна се и препусна в галоп към краварника. Вимето ѝ се мятеше насам-натам, а хлопката се раздрънча весело.

Внезапно над цялото поле появя вятър и Тиби загърна раменете си с кърпата. Е, добре, и какво да прави сега?

— Студено ли ви е?

Той нито кокетничеше, нито пък я поднасяше. Просто директният въпрос изискваше директен отговор.

— Не — отвърна тя. — Не ми е студено в истинския смисъл на думата. Просто захладна, пък и задуха вятър.

— Ще стане доста студено и ветровито — добави той с поглед, вперен в хоризонта. — Подозирам също, че ни чака и дъжд. — Подхвана отново ръката ѝ и я поведе. Тиби реши този път да не оказва никаква съпротива. Бе дала дума и това я оправдаваше напълно. Същевременно обаче трябваше да признае пред себе си, че в този мъж има нещо, което в никакъв случай не я затрудняваше да понася близостта му.

Беше явно по-възрастен от нея, но не и стар. Склонността му към шеги и задявки биеше веднага на очи. Но имаше още нещо, което не бе срещала често у мъжете — откритост и откровеност. Не приличаше на човек, който ей така, по принцип дава сладки обещания на жените. Тиби усещаше, че той не е от хората, които обещават, но дадат ли веднъж дума, спазват я. Чудесно, но какво от това? Тя, разбира се, много добре знаеше какви капани стоят по пътя на жените, които са били достатъчно глупави да се доверят на изкусителните мъжки слова и усмивки.

Двамата вървяха в посоката, в която бе изчезнала Берта. От време навреме той казваше по нещо. Опитваше най-различни теми с надеждата най-сетне да улучи нещо, което да я заинтересува. Вече бе

готов да се откаже, но все пак я попита дали познава госпожица Съки Портър Мериуедър.

— Разбира се, че я познавам. Кой не я познава. А вие откъде знаете за нея?

— Наех нейната къща.

— О... да не би да е къщата на Грейпуайн Стрийт?

— Грейпуайн сто двадесет и девет, това е точният адрес. Да не би нещо да не е наред с този дом?

— Казвала ли съм такова нещо?

— Всъщност, да. Разкажете ми, моля... какво се е случило там?

— Е, просто миналата година, в тази къща убиха някакъв мъж.

— Нали не искате да кажете, че госпожица Мериуедър има нещо общо с убийството.

При тези думи Тиби избухна в смях.

— Вие виждали ли сте госпожица Мериуедър лично?

— О да, в цялото й пищно великолепие.

— Точно така. Представяте ли си я да върти брадва?

При тази мисъл Ник потрепери целият.

— С брадва ли е бил съсечен?

— Татко разказваше, че е умрял още при първия удар. Следователно останалите тридесет всъщност не са му сторили нищо.

— Тридесет удара с брадва? Сили небесни! Напълно ли сте сигурна, че дъртата крава не е замесена?

— Никой никога не я е подозирал. Разбира се, заподозрени нямаше... не се разбра също кой би могъл да го е сторил и защо. Лично аз не вярвам тя да има нещо общо с това. Вярно е, че госпожица Мериуедър е малко странна, тук сме на едно мнение, но чешитския си стил тя е придобила все пак с почтени средства. Всички от нейното семейство, макар и чудаци, винаги са били безобидни хора. А тя пък е най-симпатичната от тях, представяте ли си? — Тиби спря за миг и се замисли. — Всъщност тази жена съвсем не е толкова лоша. Трябва само да ѝ се свикне. А човекът е същество, което може да свикне с всичко, дори и с мисълта, че му предстои да го обесят, както рекъл веднъж ирландецът.

— Кой ирландец по-точно е изрекъл тези думи?

— Не знам, баба винаги казва така.

— Ако вашата баба поне малко от малко прилича на моята, значи непрекъснато реди подобни мъдрости — добави той развеселен.

— О да, така е.

Ник я наблюдаваше внимателно и установи с изненада, че тя тихичко се забавлява. Очите ѝ оживяха, а на лицето ѝ се появи замислена усмивка. Неволно ѝ се усмихна и той. В този момент тя направи нещо, което изобщо не очакваше от нея. Избухна в неподправен смях, сякаш зачуруликаха птички, и побягна пред него. Обви го пелена от топлина и уют. Щом като при едното споменаване на баба ѝ тя изпадаше в подобно настроение, какво ли трябваше да стори, за да разкрие женското в нея?

Движеше се бавно и ѝ остави известна преднина, за да я наблюдава как тича по полския път в безутешните си тъмни дрехи, потопена в слънчевото сияние. Струваше му се, че тази жена рядко се държи по този начин. А каква прекрасна гледка представляваше с разветите си коси и проблясващите от време навреме бели дантели и елегантни глезени. Тя се спря най-сетне на една височинка и се извърна към него. От тичането лицето ѝ бе порозовяло, а прекрасните ѝ очи и устни все още носеха отпечатъка на смеха. Каква невероятна жена, помисли си той, колко пленителна изглеждаше в този момент, задъхана и поруменяла, изтощена и ведра. Просто я гледаше и не можеше да повярва, че е в състояние да изпита такова удоволствие от този прост факт. В последно време често я наблюдаваше. В нея се съчетаваха по неповторим начин красота и необщителност. И всичко това да се случи на него, Никълъс Макинън, мъж, получавал до този момент ласките на всяка жена, която бе пожелал — да не говорим за чисто случайните връзки.

А сега какво? Имаше си работа с момиче, което пет пари не дава за него. Тя не се глезеше и трябваше да се съобразява с нея.

Стигнаха до едно възвишение с овощна градина и Ник смени посоката. Тиби се поспря и го погледна изненадана.

— Тази пътека води в овощната градина — каза тя.

— Най-много обичам да гледам овощни градини — отвърна той, хвана я под ръка и я поведе нататък.

— По това време на годината там няма нищо за гледане.

— Да, но това време ми принадлежи. Наречете го прищявка, ако искате, но искам да идем там.

Влязоха в градината през стара скрибуцаща врата, която висеше само на една панта. Без да изпуска ръката ѝ, Ник я поведе покрай голите дървета към един открит навес, до чиято стена бяха струпани някакви сандъци. В срещуположния ъгъл имаше купчина стърготини.

Когато го видя да си съблича самото и да го разстила върху стърготините, сърцето ѝ сякаш подскочи, а след това се разтупка бясно. Той я хвана за раменете и леко я побутна да седне върху самото. В този миг тя се запита дали ще я чуят у дома, ако се разкрещи. Хвърли бърз поглед към лицето му. Пред нея стоеше мъж, който сигурно стотици пъти се е озовавал с жена в подобна ситуация. Но този мъж не бе насилник — взимаше само онова, което му се даваше доброволно. Не мислеше, че той ще я нападне, но знае ли човек — до този момент сигурно никой не му е отказвала. В очите му имаше някакъв блясък, който ѝ подсказваше, че ако се наложи, няма да се мине без убеждаване и ласкателства. Знаеше наистина как да се справя с подобен род мъже, но в този случай в действие бе влязъл допълнителен, непознат елемент.

Известно време той постоя изправен до нея, а тя бе забила поглед в ръцете си, скръстени в скута. Сетивата ѝ бяха изострени до крайност, а тялото долавяше и най-малкото движение. Накрая той седна до нея и дишането му сякаш се сля хармонично с шумоленето на сухата трева. Вятърът зашептя сред оголените овощни дървета, а в далечината залая куче. Над градината прелетя дъждосвирец и пронизителното му пиукане я стресна. Хвана двата края на кърпата и ги завърза върху гърдите си.

Той я гледаше, а след това отправи поглед в далечината.

— Страх ли ви е?

— От какво?

— От мен. Питам ви дали се страхувате, че сте тук с мен.

Искаше ѝ се да отвърне отрицателно на въпроса му, но не биваше да го подтиква към действие. В живота ѝ нямаше място за човек като него. Разбира се, не изказа гласно последната си мисъл — той бездруго сам щеше да стигне до същия извод.

— Правя ли впечатление на човек, който се страхува?

— Просто приличате на човек, който не се чувства много добре. Би могло да се дължи и на страх. Или пък на боязливост. Или дори на...

— Или дори на простия факт, че стоя тук при вас насила.

— От мен няма защо да се страхувате. След като не се плашите от Бойла, от мен пък съвсем няма защо да се плашите.

Тя се разсмя при последните му думи, а той си помисли, че никога през живота си не е чувал нещо по-мелодично.

— Нашата крава се казва Берта, а не Бойла.

Смехът, това толкова обикновено и простичко нещо, преобрази лицето ѝ по възхитителен начин. За него тя още от самото начало бе много хубава, в този миг обаче се превърна в ослепителна красавица. От цялата ѝ същност сякаш струеше светлина. Внезапно изпита пареща завист към нейното семейство, към приятелите ѝ и изобщо към всички, които я бяха виждали такава — открита, без задръжки, непосредствена.

— Хубава сте, когато се смеете.

Изражението ѝ стана сериозно.

— Не го казах, за да престанете да се смеете.

— А на мен не ми е ясно защо изобщо трябваше да го казвате.

— А защо не? Не сте ли свикнали мъжете да ви правят комплименти?

— Въобще не обичам да общувам с мъже... с изключение, разбира се, на баща ми и братята ми.

— Боже всемогъщи! Нима имате и братя?

Тя вдигна поглед и видя на лицето му изражението на добре изигран ужас — нещо, което я подканяше играта да продължи.

— Да, и то няколко — продължи тя. — Опасни до един. По-зли и от осите. Жилави като телешка кожа.

Той се разсмя гръмогласно.

— Да не говорим, че са поне половин дузина на брой, нали?

— О, не, само наполовина.

— Допускам, че са по-големи от вас... и, разбира се, по-едри.

— Доста по-големи и много по-едри.

— Какви са на ръст, така да се каже?

— О, истински великани — отвърна тя и разтвори широко ръце, за да онагледя размерите им.

— Божке, умирам от страх.

Тя се разсмя.

— Всичко е много просто. Уплашихте се и бързо-бързо се предадохте.

По лицето му се разля широка усмивка.

— Виждате ли? Вече изобщо не съм опасен. Следователно няма защо да се страхувате от мен. Тя хвърли по него бучка пръст.

— По-добре изпробвайте очарованието си другаде... например върху някое мило, невинно момиченце. Ласкателствата не ми действат.

Той отново се усмихна широко и се огледа на всички страни.

— Обичате тези овощни дръвчета, нали? Мисля си, че това е любимото ви място.

Звученето на гласа му я стресна и тя го стрелна с поглед.

— Като дете неведнъж сте идвали тук, нали? Сигурно много от вашите ранни спомени са свързани с тази градина. — Той се облегна на стената на навеса. — Като момче и аз си имах едно такова местенце. И до ден-днешен е пред очите ми — горичката, ромонът на потока, който се спуска по скалата, виковете на братята ми, докато се гонеха. — Отвори широко очи и я погледна. — И на вас ви минават подобни мисли през главата, когато дойдете тук, нали?

Тя кимна с глава, придърпа крака към себе си, обви коленете с ръце и подпря главата си на тях. Той бе прав. Спомняше си много добре детството си. Идваше често тук и наблюдаваше как баща ѝ засажда овощките. Тя подскачаше по разораната земя и ловеше червеи. Виждаше пред себе си клоните на по-старите дървета, огъващи се под тежестта на плодовете, замириса ѝ на обърната земя и окосена трева, спомни си мързеливото жужене на пчелите, собственият пронизителен смях, примесен с възгласите на Майри и тримата ѝ братя Бара, Кейлъм и Роби.

Тогава всичко наоколо бе тъй зелено.

Сега възприемаше изтънелите сиво-кафяви клони като нещо враждебно, точно както и полегналите пожълтели треви. Нямаше ги и клоните, отрупани с плод, детският смях бе останал някъде назад. Единственото, което съществуваше тук в момента бяха някакви остатъци от предното лято и объркващото присъствие на този мъж.

Усетил, че вълшебството на мига е отлетяло, той рече:

— Разкажете ми нещо за себе си.

Тя вдигна рамене.

— Няма нищо особено за разказване.

— За начало можете да ми кажете името си например. — Повече ми се иска обаче да разбера защо носиш това тъмно и печално облекло, защо се криеш, защо хубава жена като теб няма мъж и куп дечица или поне един сериозен приятел.

— Вие също не сте ми казали досега името си.

— Наистина сте много бърза — подметна той.

— Та и вие самият сте такъв.

— Не, миличка, тук грешиш.

— Последният път ви казах как се казвам.

— Наистина ли? Не си спомням.

— Хайде де! Сигурен съм, че съм ви направил трайно впечатление. Или се лъжа?

Ник погледна надолу към нея. Беше свалил шапката си и златистокафявата му коса бе разрошена. Не даваше вид на човек, смутен от факта, че са забравили името му.

— Никълъс Макинън.

За момент тя загуби нишката на мисълта си, тъй като бе насочила цялото си внимание към ръцете му. Гъвкави и същевременно силни ръце, които в момента притискаха и търкаха някакво място на бедрото, сякаш искаха да притъпят появила се болка. Сепна се и осъзна, че той я гледа и сигурно е забелязал как го наблюдава. Затова побърза да каже нещо.

— Винаги ли се обръщат към вас така официално?

— Досега съм имал цял куп прякори, вярвайте ми. — При тези думи тя не успя да скрие усмивката си. Това малко го разочарова, тъй като се надяваше още веднъж да чуе смеха ѝ. — Приятелите ми обикновено ме наричат Ник. Как ми викат братята ми, няма да ви кажа. Сестра ми ми казваше Ники, а майка ми — Коул.

— Значи така са ви наричали. Да разбирам ли, че като дете са се обръщали към вас с Ники, а сега не, понеже вече сте твърде възрастен и зрял?

За миг по лицето му премина сянка, но такива неща не убягваха никога на Тиби.

— Не. Искях само да кажа, че някога ме наричаха така, но сега вече не... защото и двете са мъртви.

— Страшно съжалявам. Извинете! Съвсем не исках да събуждам болезнени спомени.

— Няма нищо. Толкова много време мина оттогава. Бях едва четиринадесетгодишен.

— Двете по едно и също време ли починаха?

— Почти. Сигурен съм, че сте чували за нападението на команчите над форт Паркър...

— Всеки е чувал историята на Синтия Ен Паркър. Била е пленена от команчите заедно с още няколко души.

— За да бъдем съвсем точни, били са пет. Една от тях бе шестгодишната ми сестра Марджъри.

— Не успяхте ли да я откриете?

— Не. Баща ми, четирима от моите братя и аз самият се отправихме веднага да я търсим. У дома останаха майка ми и нашият най-голям брат Ендрю. Когато се завърнахме, без да сме открили и следа от Марджъри, намерихме една опожарена ферма и два пресни гроба — на мама и на Ендрю. Баща ми така и не успя да се оправи от този удар. Постоянно повтаряше, че без Маргарет този живот не си струва да се живее.

— Маргарет майка ви ли е?

— Да. След нейната смърт баща ми бе обсебен от идеята да открие Марджъри на всяка цена и ни остави у дома да изградим всичко отначало, доколкото е възможно. Около година, след убийството на мама и брат ми получихме вест, че Джон Макинън е бил скалпиран и убит от команчите.

Думите му придобиха за нея ново, по-дълбоко значение. Той сякаш искаше да ѝ каже, че навсякъде по света цари болка и страдание и че има по света и други хора, които са страдали, но са успели, укрепнали и силни, да преодолеят мъката. Изведнъж видя този човек в нова светлина. Имаше в него нещо, което не бе забелязала досега. Точната дума бе може би „човечност“. До този миг тя не го разглеждаше като човешко същество, което си има майка, баща или семейство, което обича други хора или държи на тях, и знае що е смях и що е плач, човек, който се чувства направо велик, когато нещата му вървят или пък успява да намери сили да се пребори с трудностите, когато сякаш всичко е против него.

Той хвърли камък по едно мишле, настанило се върху буца пръст. Животинчето изцърка и изчезна. За момент на Тиби ѝ се прииска той и по нея да хвърли камъче, за да му отвърне със същото. Но очевидно не

му идваше нищо друго наум, освен да я засипва с въпроси. Явно се готвеше за следващия си въпрос.

— Е, аз ви разказах за себе си — каза той с невероятна нежност в гласа си, — а аз, че дори не знам името ви.

Благият му глас и меланхоличната атмосфера на мига излъчваха нещо, което внезапно я привлече към него. За момент тя отърси белезите на минали рани от себе си, а той бе само един самотник, който предлагаше приятелството си.

— Казвам се Тиби... Тиби Бъкенън.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

— Кракът ви не е добре, нали? Как сте го наранили?

— Индианско копие. — Отвърна автоматично, без да се замисли.

В следващия миг обаче извърна рязко глава и я изгледа въпросително.

— Откъде разбрахте, че съм ранен в крака?

— Видях ви как го масажирате.

— Изглежда разбирате от тези неща.

— Баща ми е лекар.

— Баща ми говореше например галски, но това далеч не означава, че и аз го знам.

— Може да се каже, че съм нещо като негова асистентка. На практика той ме е научил на всичко, което сам знае.

Тя замълча. До нея Никълъс Макинън също млъкна и присви замислено вежди. За какво ли си мислеше в този миг? Дали за нещо, свързано с нея? Вероятно да, тъй като често я поглеждаше. Вярно, че седеше неподвижен, но тя усещаше неспокойствието вътре в него. Сякаш това напрежение ѝ се предаде, защото и тя се зарази от неговата безпомощност. В този момент си зададе въпроса защо ли този човек си прави труда да бъде с нея. Искаше ѝ се да отгатне мислите, които го вълнуваха, но очевидно нямаше да успее. Очите му се смалиха и той наклони глава, сякаш се кани да я прецени колко струва. Мъж като него може да притежава всяка жена, която си пожелае, мислеше си тя. Е добре, защо тогава си губи времето тук? Не искаше да има нищо общо с него. Опита се неведнъж да му обясни това. Е, ако при нея ситуацията бе по-различна... тогава може би... Веднага отхвърли тази мисъл. Какво ли знае този човек за нея, запита се тя. Добре, а какво знаеше тя за него? Всъщност много малко.

Погледна го бързо отстрани. Дочула бе откъслечни реплики в града или пък разговори в клиниката. Но дори и тези сведения не бяха много конкретни, а представляваха по-скоро женски фантазии и излияния. Такова бе например възторженото описание на Друсила Фийлдинг, а Тенси Пийбоди пък разказваше ентусиазирано как той ѝ е

държал вратата, когато е влизала предишната седмица в аптеката на Епълтън.

Тенси я бе погледнала така, както се гледа малоумен, когато Тиби я попита:

— Добре де, Тенси, ти какво очакваше? Да ти хлопне вратата под носа ли?

Беше потънала в мисли, а той се усмихваше широко и я гледаше втренчено. В този момент Тиби реши, че не може да понася този човек. Дори и нещата при нея да бяха по-различни, дори и да позволеше като нейните връстнички да я ухажват, дори и тогава нямаше да се интересува от него. На стари години сигурно ще затлъстее и оплешивее.

Тлъст и плешив — та това звучеше толкова безобидно. Този човек обаче беше всичко друго, но не и безобиден. Той бе мъж, тръгнал на лов. Трябваше да стои далеч от него, защото беше опасен.

— Струва ми се, че вашият един час вече мина, пък и аз много се застоях. Берта още не е издоена и сигурно е пред припадък. Вероятно и Прешъс вече е влудила майка ми.

— Прешъс? Коя е Прешъс?

Тя замръзна и на лицето ѝ се изписа панически страх. Не желаше да се разкрива повече пред този мъж. Знаеше вече твърде много за нея. Затова пое дълбоко въздух и заби поглед в прашните обувки, които се подаваха изпод безличната и тъжна сиво-кафява пола. Безлична, тъжна и сиво-кафява. Огледало на живота, който водеше. Как копнееше само за нещо по-различно, за малко светлинка, пък било то и само за един ден.

Един ден — малка, незначителна частица от годината. Нямаше никакви специални изисквания към този ден. Просто искаше един ден за себе си — отдаден на смях, на танци и на забрава. На забрава и на спомени за живота ѝ преди промяната.

Да, но тя живееше след промяната, в настоящето. Връщане назад нямаше. Нито този ден, нито когато и да било. Не и за нея. Бе изключено да се завърне в миналото, а бъдеще и надежда също не съществуваха. Във всеки случай не повече от това, което притежаваше в момента. Приличаше на този безутешен, кафяв полски път, точещ се все направо, без завои и криволици, които да нарушат монотонността му.

— Кажете, защо ми досаждате всъщност?

— Не знаех, че ви досаждам. Искях само да поговорим.

— Темите, по които разговарям, са точно две, господин Макинън: времето и медицината. Свободен сте да избирате.

— Всичко останало табу ли е?

— Да.

— Все още не ми се доверявате, нали?

— Естествено. Та аз изобщо не ви познавам. Как можете да очаквате от мен да ви се доверявам.

— Няма нужда непременно да ме познавате, за да ми имате доверие.

— Доверявам се единствено на хората от моето семейство.

— На какво се дължи това?

— Баба казва: Който те мляска, може и да те захапе.

Той се усмихна.

— А пък дядо винаги казваше: Щом като една жена ти се противи, значи вече си я спечелил. Колкото по-силна е съпротивата ѝ, толкова по-силна е и нейната страст.

Внезапният обрат на разговора я разочарова. Не би го признала пред никого, но според нея фактът, че разговаря с него, излизаше извън рамките на обичайното. Той обаче засегна една от забранените теми.

— Дядо ви ги е разправял тези работи, защото не ме е познавал.

— От какво се страхувате?

— Не съм казала, че се страхувам.

— Да, но в мое присъствие имате задръжки.

— Не, нямам задръжки. По правило обаче не общувам с хора извън семейството си и най-близкия приятелски кръг. Вие, както знаете, не спадате към нито едно от двете.

— Бих могъл да ви бъда приятел, ако се съгласите.

— За приятелство между нас не може да става и дума.

— Защо не?

— Дори и заради факта, че между нас няма нищо общо.

Той се усмихна.

— Обзалагам се, че не ще ни е нужно много време, за да открием нещо общо. Бих опитал, и то най-охотно.

— О, ни най-малко не се съмнявам. Не се съмнявам също, че притежавате и богат опит в тези неща.

— Вие пък сте майстор в отблъскването на всякакви опита. Значи, може да се каже, че шансовете ни са приблизително равни.

— Не, в никакъв случай не са равни.

Той я наблюдаваше, заслепен от хубостта ѝ. В тази жена имаше някакъв особен чар. Държането ѝ бе лишено от фалш, преструвки и кокетност. Нейната естественост и липсата на всякакъв интерес към другия пол допълваха образа ѝ. Приличаше на хубава жена, чието огледало се е счупило, преди да се огледа в него за пръв път. От нея се носеше аромат на сапун, мая и ванилия, беше безвкусно облечена, но въпреки това той я смяташе за най-привлекателното създание, попадало пред очите му. Предположи, че това въздействие се дължи именно на нейната естественост. По подобен начин бе естествен и планинският връх, и водопадът, и цветето в ранната утрин, цялото окъпано в роса.

Тя не можеше да разбере защо отново се почувства толкова притеснена. Причината се криеше може би в неговото присъствие. А може би и в страха, че ако остане, ще се случи нещо непредвидено. Хвана полата си и той ѝ подаде ръка, мислейки, че е решила да стане. Тя трепна от допира и понечи да си дръпне ръката, но той изобщо не обърна внимание. Явно смяташе, че едва ли има на този свят нещо поестествено от това да държи ръката ѝ в своята. Обърна се към нея и погали с пръст белезите от усилен труд по нейната длан.

— Как е възможно по тази мъничка ръка да има толкова много мазоли? Няма ли кой да ви помага?

Тя дръпна ръката си и я скри в гънките на полата.

— Разбира се, че има. Но някои неща, предпочитам да върша сама. В безкрайната си добрина Бог ми е дал две силни ръце и здрав гръб, господин Макинън. Не виждам защо да не ги използвам.

— Мисля, че могат да се използват и по-добре — каза той тихо. Отново го обзе усещането, че тази жена се държи така, сякаш той изобщо не е до нея. Учудваше го нежеланието ѝ да се сближат и се питаше за скритите причини на това поведение. Тя бе страшно предпазлива, очевидно го отбягваше и внимаваше много да не изрече нещо излишно. Какви ли тайни криеше? Та тя съвсем не приличаше на жена с минало. — О, има куп неща, които може да прави хубава жена като вас. Вашата красота може да ви бъдат от голяма полза.

— Вижте, когато зашивам рани или пък храня свинете, хубостта няма никакво значение. Предпочитам да съм с няколко сантиметра по-висока и да сложа отгоре някое и друго кило.

Той стана от мястото си и я изправи на крака. Тиби застана пред него и заби поглед в четвъртото копче на ризата му. Той взе тежката ѝ коса в ръката си.

— Според мен фигурата ви е безупречна... съдейки по онова, което успях да зърна.

Не бе свикнала да я докосват мъже. А когато ставаше въпрос за мъж като него, нещата ставаха особено обезпокоителни. Вгледа се в ръката, която държеше косата ѝ и от погледа ѝ не убягнаха безупречно белият маншет и изисканата памучна риза. Облеклото му бе скъпо и подбрано с вкус. Само ботушите струваха сигурно над двадесет долара. Този човек имаше пари — нека тогава ощастливи някоя друга, а нея да остави на мира. Почувства се потисната и объркана. Какво бе казал преди малко... съдейки по онова, което успях да зърна.

Тя опря ръце в гръдния му кош, отблъсна го от себе си и отстъпи крачка назад. Погледна го право в очите и каза:

— Повече от това няма и да зърнете, сър. Смятам дълга си към вас за изплатен. В града сигурно ще се намерят жени, на които ще завъртите главата, но аз не съм от тях. За щастие мога да разбера кога пред мен има кофа свинска ярма и кога — не.

Той само ѝ се усмихна. Едно нещо обаче не му бе съвсем ясно — направо ли го обиди с това „свинска ярма“ или думите ѝ имаха преносно значение. Веднъж тя дойде със сестра си в града и той ги видя как се спряха пред смесения магазин. До сестра си, облечена в тревистозелена рокля, Тиби приличаше на женската на пауна — незабележима и безцветна с кафявата си пола и сивия шал. После двете се разделиха и сестра ѝ запърха из града като пъстра пеперуда. По пътя си влизаше в разговор с всевъзможни хора, смееше се и флиртуваше с всеки млад мъж, който я заговаряше. Тиби бе друго нещо — тя си свърши работата съвсем делово. След около час отново се срещнаха пред смесения магазин и се отправиха пеша към дома си. Последва ги очарован.

Трябваше да признае, че благоприличието ѝ истински го развеселява. Представяше се за много по-възрастна, отколкото изглеждаше. И облеклото ѝ бе на възрастна жена. Можеше да се

обзаложи, че под всичките тези неукрасени, широки и отпуснати дрехи се крие нещо великолепно. Неволно започна да се възхищава на твърдите ѝ принципи и самоувереността. Жена, която не обръща внимание на външността си, вероятно се чувства много силна. Изглеждаше като старица, напъхана в тялото на млада девойка. Какво ли не би дал, за да я накара да отхвърли от себе си поведението на стара дама.

Опита се да си представи как ли ще изглежда, ако се издокара малко. Би я облякъл в копринена рокля с цвят на кехлибар, а на косата ѝ ще сложи модерна шапка или още по-добре — без шапка, с коси, разстлани по раменете. Към това ще трябва да се прибавят обици със скъпоценни камъни, както и рубин на врата. Стане ли това, тя самата ще заискри като благороден камък. За малко да се разсмее на фантазиите си... Ако тя знаеше само, за какво си мисли в момента! Дали все пак не се досеща, попита се той в мига, в който тя прихвана палите си, изтича покрай него и замахна с юмрук, когато понечи да я задържи.

Без всякакво усилие той успя да сграбчи юмрука ѝ с една ръка.

— Вие май наистина не обичате да ви докосват. Защо така?

Тя го изглежда продължително и мълчаливо. Постепенно ѝ стана ясно, че докато тя си стои и го гледа, той също ще си стои и ще я зяпа. Затова реши да отговори:

— Просто не понасям да ме пипат. Това не ви ли стига? Трябва ли за всяко нещо на този свят да има причина?

Независимо от отпуснатата стойка и маската на безучастност, която си бе надянал, Ник успя да я разгледа подробно. По тази причина не му убягна бледнината, която покри лицето ѝ и спазъмът, преминал през тялото ѝ — все недвусмислени белези, че е засегнал някаква страшно болезнена и деликатна тема. Помисли си за момент, че може би в миналото някой мъж се е държал лошо с нея. Ако това е вярно, какво ли по-точно ѝ се е случило? Изнасилена ли е била? Или баща ѝ я е пребивал от бой? А може би някой брат, превърнал живота ѝ в ад? Нещо обаче му казваше, че нито един от тези варианти не отговаря на истината. Залагаше най-бързия си и пъргав кораб, че предположението му не беше погрешно. По всяка вероятност привидното ѝ неблагоприятно положение спрямо мъжете се дължеше не толкова на страх, колкото на едно просто и грубо нежелание. Тази жена очевидно не

можеше да прости на някого за нещо, което я е засегнало до дъното на душата ѝ. Някой я бе наранил жестоко и раната все още кървеше.

Тя извърна глава и се загледа в овощната градина. Профилът ѝ бе самото съвършенство, а тъмните мигли се открояваха на фона на бледите, прозрачни бузи. Небеса! Колко бе красива! Какво ли бреме бе налегнало тази тъй хубава и очарователна жена? И защо ли разкриването на тази тайна го занимаваше толкова много? Струваше му се, че освен майка си не е чувствал никоя друга жена тъй близка. В нейно присъствие всички онези лековати флиртове, с които бе свикнал, му изглеждаха като шумящата крайбрежна пяна, която се стопява обратно в обятията на могъщото море.

— Всичко на този свят си има причина, независимо дали я признаваме или не. Да вземем вас за пример. Има някаква причина, поради която избягвате мъжете, причина, заради която искате да изглеждате незабележима и значително по-стара, отколкото сте.

Тя усети как в нея се надига панически страх, нервите ѝ бяха опънати до краен предел. Някакво скрито място в мозъка ѝ започна да излъчва сигнали за опасност. Внимание... внимание... внимание.

Този мъж играеше по-опасна игра от останалите. Интересът му към нея и миналото ѝ бе по-дълбок. Беше умен и решителен. Неговата благост представляваше оръжие, с което успяваше да свлича пласт след пласт от предпазната ѝ обвивка. Призоваваше я да му се довери, но по този начин тя сама му даде оръжие в ръцете. Този път тя си нямаше работа с един от многото, които просто трябваше да избягва, а с човек, опасен като коралов риф, който дебне застрашително изпод привидно тъй тихата и спокойна вода.

— Трябва да тръгвам вече — започна тя с паника в гласа. — Застоях се твърде дълго.

— Винаги съществува причина, поради която искаш да избягаш от някои неща, както има и причини да останеш и да продължиш да се бориш. От какво бягате, Тиби? Защо сте толкова недоверчива?

— Не съм недоверчива. Просто у дома имат нужда от мен — успя да прошепне тя едва-едва.

— Имах предвид вас, недоверието ви към вас самата. — Той хвана нежно брадичката ѝ и не ѝ остана нищо друго, освен да го погледне. Ето, отново тази необятна благост в очите му, в нежното му докосване. Едва не падна върху гърдите му, но в последния момент

успя все пак да се овладее. Като през пелена до слуха ѝ достигнаха думите му:

— Наистина ли сте толкова необходима в къщи или това е само предлог, за да избягате?

— Аз... аз... — Искаше да каже, че наистина е нужна у дома, но в тъмносините му очи отново се появи онова властно изражение на толерантност и разбиране, познато ѝ от по-рано. Не бе в състояние да го лъже и този факт я ужасяваше, тъй като не можеше да си обясни причините. Гласът ѝ потрепери. — Вие представлявате заплахата за мен. Когато сте до мен, се страхувам за живота си. Не всеки хищник има зъби или остри нокти, нали? Вие... — Гласът ѝ пресекна, тя отметна глава и се извърна. Не можеше да продължава по този начин. В този миг не желаше нищо друго, освен да се оттегли колкото се може по-бързо. Искаше да запази това, което притежаваше, преди той да нахлуе в живота ѝ, възседнал кафявия си жребец: спокойствие, мир, подреден живот и, ако трябваше да бъде честна пред себе си, своята самота. — Освен това ме объркват. — Всеки миг щеше да заплаче.

Той нежно взе ръката ѝ в своята.

— Моля ви — промълви тя с треперещ глас. — Моля ви, пуснете ме да си тръгна. Не искам да ме докосвате.

— Боя се, че вече е твърде късно да искате това от мен. Ние вече сме по-близки, отколкото можете да си представите. — Погали крехкото ѝ рамо с пръст. — Наистина ли моите докосвания са толкова страшни за вас?

Тя не отвърна на въпроса и заби поглед в прашните върхове на ботушите му. Той продължи:

— Време имам достатъчно, целият ден е пред мен. Освен това съм и много търпелив човек.

Тя знаеше, че казва истината. Желанието ѝ колкото се може по-бързо да увеличи разстоянието помежду им я накара да вдигне глава и да го погледне. Така и не успя обаче да прикрие сълзите, които набъбваха в очите ѝ.

Той съзря издайническия блясък и възкликна:

— По дяволите, вие наистина сте много красива. Бих дал печалбата си за една година, да можех да целуна тези разтреперани устни. Спира ме единствено мисълта, че ако го направя, ще побегнете като плашливо сърне.

При тези думи тя почувства странна тръпка някъде в корема. Какво ли ще стане, ако го целуне? Дали неговата целувка е блага и гальовна като словата му? Успя обаче бързо да овладее чувствата си. Бе съвсем наясно какво ще последва след една такава целувка. Самата представа за възможните последствия бе достатъчна, за да я уплаши. Тя дръпна рязко ръката си и се извърна.

— Тиби — извика той след нея и тя се закова на място. Не се обърна, но все пак попита:

— Какво има?

— Дори и да избягате сега, вие пак ще се запитате по-късно какво ли би станало, ако ви целунех? Любопитството се гаси по-трудно и от пожар в прерията.

— Нито бягам, нито пък съм любопитна.

Той се разсмя.

— О, да. Разбира се, че изпитвате любопитство. Обзалагам се, че когато си легнете тази вечер и започнете да мислите за това, любопитството ще се промъкне при вас на пръсти.

— Глупости! По принцип мисля за по-важни неща.

— Добре, кажете ми за какво мислите нощем, Тиби? Какви мисли минават през главата ви, когато е тъмно?

— Мисля си преди всичко как да отбягвам такива като вас. Вие сте по-лош и от цирей на задника.

Той отново се изсмя.

— Нямам нищо против, стига да е на вашия.

Тиби извика възмутено и побягна с големи крачки. Стигна до неговия кон, който си пасеше наблизо, и го подплаши. Животното отметна глава назад и изцвили. Ник само поклати глава. Какво нахакано девойче. Да имаше как, би нашарил хубавото ѝ задниче, докато почервенеет като малинка. Въпреки яда му обаче го напуши смях, когато, заразмахала ръце във въздуха, тя се обърна към коня със следните думи:

— Махни се веднага от пътя ми, ти, тромаво плашило такова.

Конят обаче не се махна от пътя ѝ, тя ритна някаква буца пръст, заобиколи животното и му изкрещя:

— Ти си отвратителен — точно като него.

Тя се отдалечи по пътеката, а Ник взе поводите в ръка и я проследи с поглед. Бе на двадесет и седем години, но до този момент

не бе чувал някой да нарича кон „тромаво плашило“.

— Ако не се случи нещо, след една седмица на същото място — извика той след нея. — На същото място и по същото време. Ще ви чакам. И не закъснявайте.

— Няма да закъснея — извика тя през рамо, — защото хич и не мисля да идвам. Вие можете да си чакате, докато се превърнете на камък и обраснете с мъх.

Тя продължи да говори, но вече се бе отдалечила и не можеше да се разбере нищо. Той нахлупи шапката на главата си и я гледа, докато тя изчезна. Усмихна се широко, а пулсът му се ускори. Тази буйна шотландка наистина беше нещо съвсем специално.

Когато се прибра у дома, Тиби хлопна вратата по-силно от обикновено. Майка ѝ тъкмо слагаше печеното пиле на подноса и дори не вдигна поглед.

Тиби заразглежда майка си. Тя бе висока и закръглена жена, с повече извивки, отколкото ръбове, както казваше Коул. Косата на Ефи бе тъмна като на Майри, но в нея тук-там се прокрадваха вече сребърни нишки. Носеше модерен кок, прихванат с два гребена от слонова кост, но по това време на деня около лицето ѝ винаги висяха няколко къдрици. Имаше кафяви очи, беше приветлива, а хуморът ѝ бе почти толкова сух, колкото на изключително отнесената и много глуха баба Грейс. Докато подреждаше все още пилето, майка ѝ я попита:

— Успя ли да издоиш Берта?

— Още не. Не е зле да ида и да взема гюма.

— Кой, кой е зле? — провикна се бабата откъм обичайното си място до огнището. Там тя се клатушкаше на люлеещия се стол, сякаш наваксваше изпуснатото през детството, а на пода до нея стоеше кошничка с дървени яйца и игли.

— Никой не е зле, бабо — отвърна Тиби.

— А защо не? — Баба замърмори под нос, вдигна от земята бутилка от оцет и нахлузи върху нея чорап, за да види по-добре размера на дупката.

Ефи и дъщеря ѝ си размениха погледи, Тиби само вдигна безпомощно рамене. Ефи приличаше много на майка си — без бялата коса, разбира се. Старата жена също носеше кок, но за разлика от

шиньона на Ефи, нейният бе малък и стегнат. Според Коул старата жена не бе в състояние да чуе ловджийски рог от три метра, за годините си обаче изглеждаше превъзходно. Кое не успяваше да чуе, виждаше, а фантазията ѝ беше развинува като на Тиби. По тази причина почти нищо не можеше да ѝ убегне. Имаше огромен жизнен опит и широк поглед върху нещата. Учеше внучките си да черпят с пълни шепи от живота, нещо, което създаваше немалко главоболия на Ефи и на Коул.

— Да не би да те преследва някой младеж? Затова ли се втурна у дома, сякаш от небето вали супа?

Явно баба ѝ искаше да ѝ каже, че изглежда малко не на себе си, но на такива въпроси не си заслужаваше да се отговаря. Мълчанието ѝ обаче изобщо не притесни старата жена.

— Трябва да си потърсиш някой мил млад човек и да се омъжиш, преди да си остаряла.

— Има и по-важни неща — отвърна Тиби.

— Чист разврат! — изкрещя бабата. — Ако в главата ти има само такива неща, значи си по-зле, отколкото си мислех.

И това бе едно от изказванията, които не заслужаваха отговор. Както винаги, баба Грейс изобщо не се смути от факта, че Тиби не реагира. Тя само я изгледа с укор.

— Добре все пак, че Всемогъщият не е имал предвид теб, когато е трябвало да избира спътничка на Адам. Защото в противен случай и до ден-дневен нямаше да има човеци по тази земя.

— Тук си права — вметна Тиби. — Наистина добре е постъпил дядо Боже, че не е избрал мен. Ако бях на мястото на Ева, щях да му кажа: „Господи, избери си някоя друга, моля те.“

При тези думи Ефи се изсмя.

— На Адам щеше да му е бая трудничко, защото не е имало други жени, освен Ева, нали?

Тиби вдигна рамене с безразличие, взе гюма за млякото и погледна баба си. Иглите се подаваха и бляскаха в смъкналия се кок като светлинки на безкрайно далечни звезди. Малките никелирани очила почиваха на носа ѝ, а на ушите искряха чифт обици с диаманти и сапфири — обици, които нейната баба бе получила за подарък, когато се е омъжила за брата на руския цар. На черната копринена рокля бе забодена разкошна камея.

Баба Грейс носеше само черно.

Не заради мъжа си, починал преди четиридесет години, в никакъв случай. Не и защото на петдесетгодишна възраст купи шестдесет топа фина китайска коприна — изцяло черна. Просто черното беше любимият ѝ цвят.

— Когато бях млада, не позволявах на момичетата да носят черно. Щом обаче станах достатъчно възрастна, за да нося черно, ми се каза, че черното подходило единствено на старите хора и при траур. Господ ми е обаче свидетел, че вече съм наистина много стара и се намирам, така да се каже, в разцвета на сенилността. Така че, дявол го взел, никой не може да ми попречи да си нося черно... и ще си го нося докато съм жива. Пет пари не давам какво ще си кажат хората и толкоз!

Междувременно Ефи успя да отрупа подноса с пилешко месо и се обърна към Тиби.

— Изглеждаш много зле. Дай да ти пипна челото.

Тиби обаче започна да се дърпа.

— Тиби Ан, ела веднага тук. Сигурно си се простудила, навън е много хладно.

— Кладенец ли? Кой е паднал в кладенец? В чий кладенец?

— Мамо, продължавай да си кърпиш чорапите, моля те — обърна се Ефи към майка си. — Никой не е паднал в ничий кладенец.

— Дори и да падне някой, аз ще бъда последният човек на земята, който ще научи. Никой нищо не ми казва. Я ми кажете, може ли човек изобщо да узнае каквото и да било, ако не му казват нищо?

— Дори и да ти кажат, ти няма да разбереш и половината — изкрещя Ефи. — А сега започвай най-сетне да кърпиш чорапите на Коул му трябват. След малко отива при семейство Скинърмейър и иска да им ги даде. Горката госпожа Скинърмейър си има цял куп деца, а мъжът ѝ лежи болен и отникъде никакви пари. Хората наистина се нуждаят от чорапите, а ти се разтакаваш.

Баба отново се захвана да кърпи и продължи да мърмори под нос. Ефи се приближи към Тиби.

— Наистина ми изглеждаш с температура. — Сложи ръка на четири-пет места по лицето на Тиби и добави: — И все пак не си толкова топла.

— Нищо ми няма, мамо.

— Какво става с теб изобщо?

— Нищо.

— Тук има нещо, потайното ми момиченце. Ще разбере аз тази работа. От двадесет и една години съм твоя майка и те познавам като петте пръста на ръката си. А сега ще ми кажеш защо лицето ти е толкова зачервено.

Тиби много добре знаеше, че не може да излъже Ефимия Стюърт Бъкенън. На света не съществуваше друга жена с такъв фин усет и с такава силна интуиция. Затова Тиби остави гюма на масата и чистосърдечно разказа на майка си за Никълъс Макинън.

Стана точно това, което и очакваше — Ефи я окуражи да се среща по-често с него. Но проблемът бе точно в това — беше го срещала твърде често. Време бе да изчезва от кухнята, за да може да си помисли на спокойствие. Взе гюма и тръгна към вратата.

— Нали не си забравила какво ти казах, Тиби Бъкенън?

— Не, мамо, не съм забравила. Обещавам да си помисля съвсем сериозно по въпроса.

— Но не след като заскърцат ботушите на дявола, нали? — долетя глас откъм люлеещия се стол до огнището.

— Има моменти — рече Тиби замислено, — в които мога да се закълна, че слухът на баба е дори по-добър от зрението ѝ.

— Няма нищо за чудене — добави Ефи, която загледа замислено майка си. Баба Грейс не ѝ обърна обаче никакво внимание и продължи съсредоточено да кърпи чорапите. — За някои неща старите хора са като децата — чуват само това, което искат. — Ефи загърна раменете на дъщеря си с шала и я побутна към вратата.

— А сега бягай. Скоро ще се стъмни.

Тиби привърши доенето по тъмно и се върна у дома за вечеря. Само че така и не можа да хапне. Коул точно се върна от семейство Скинърмейър и вече седнаше на масата, когато на външната врата се похлопа.

— Цяло чудо е, че съм жив при този начин на живот — рече Коул, хвърли ядосано кърпата си на масата и се изправи.

— Може пък този път да не е за теб — опита се да го успокои Ефи.

— Ами, няма начин да не е за мен. Досега ни веднъж не ми се е случвало да седна пред чиния с печено пиле и да не ме вдигнат от

масата с някой спешен случай.

В този момент през задната врата влезе Майри, която оповести, че е видяла младия Карпентър да идва на кон към къщата.

— Май на татко ще му се размине вечерята.

Пет минути по-късно Коул отново се озова в кухнята.

— Тиби, вземи, моля те, куфарчето, докато изкарам колата пред къщата. И виж там да подмениш всичко, което съм използвал в Скинърмейърови.

— Вече оправих всичко, татко.

— Браво, добро момиче — похвали я Коул и излезе.

— Някои сигурно си мислят, че с времето човек свиква — обади се Ефи, докато увиваше няколко парчета от пилешкото в една кърпа. — Аз обаче никога няма да свикна. Ще ви кажа едно нещо: Ако съществува изобщо прераждане, в следващия си живот за нищо на света няма да се омъжа за лекар.

— Къде могат да се намерят цветя по това времена годината? — попита баба Грейс.

— Цветя ли? — учуди се Ефи. — Мамо, какво пак си мърмориш там?

— Нали току-що каза, че лекарят ти е подарил люляк. Та искам да знам откъде го е намерил. Сега сме февруари. Питам само къде е намерил люляк през февруари.

Ефи само поклати глава и се обърна към Тиби.

— Моля ти се, гледай баща ти да хапне нещо по пътя. Увила съм му пиле, хляб и бутилка мляко.

— Добре, ще го подсетя.

— Понякога — започна Ефи, докато подаваше на Тиби кърпата с храната, — се питам защо изобщо си правя труда сутрин да ставам от леглото.

— Ами защото не можеш да устоиш на изкушението да видиш какво ще ти донесе новият ден — обясни Тиби през смях и лепна една целувка на майчината буза. След това взе чантата с лекарските принадлежности на Коул.

— Цял ден само неприятности и изпитания, това е ясно още от началото.

— Не се оплаквай от участието си, мамо, защото и бездруго нищо не можеш да промениш. Нали знаеш какво казва татко в такива случаи:

комуто е писано да увисне на бесилката, никога няма да се удави.

— Ей, кого са хвърлили в затвора? Обесили ли са го? Пак сте скрили нещо от мен, нали?

— Какво сме скрили от теб, бабо? — попита Тиби.

— Ами обесването. Обесили са човека, когото са вкарали в затвора и сега викат Коул да среже въжето.

— Татко и аз отиваме в семейство Карпентър. Госпожа Карпентър ще ражда, а татко е почти сигурен, че ще бъдат близнаци. Налага се да побързаме, защото родилните болки вече са започнали и интервалите са много къси.

— Глупости! — извика баба. — Не й трябва никакъв лекар. Да вземе шепя от гръмотевиците на Ръш и ще се оправи веднага.

— Какви ги разправяш, стара майко. Та гръмотевиците на Ръш са против запек.

— Е, и? Нали Уили Карпентър е казал, че жена му има запек.

Тиби поклати глава за пореден път.

— Уили каза, че тя има вече родилни болки. Разбираш ли, родилни болки.

— Отивам да си легна — оповести Ефи на всеуслушание.

— А аз пък отивам в Карпентъррови — добави Тиби.

Раждането на близнаците Карпентър се проточи почти цяла нощ и Тиби успя да подремне само два часа. Стана в шест и половина. След всичко, случило се предния ден, едва ли можеше да се очаква кой знае какво през новия. Направи си чаша кафе и каша от овесени ядки, но когато сипа кафявата захар в кафето вместо в ядките, се вкисна окончателно.

Въпреки състоянието, в което се намираше Тиби, Коул я изпрати в града да провери дали поръчаните лекарства са пристигнали предния ден от Ню Орлиънс.

— Ще трябва да вземеш колата и да помолиш Хирам да впрегне конете — посъветва я той. — Пратката е доста обемиста. Не е лошо да се отбиеш и в ковачницата. Кажи на Кловис Рафърти да види ока на колата. Нещо там не е наред.

Баща й май имаше право, каза си Тиби, когато седна на капрата и се загледа в широките гърбове на жребците Нип и Тък. Докът или

нещо съвсем близо до него издаваше странни звуци. По средата на пътя Тиби реши първо да мине през ковачницата, а чак след това да се заеме с лекарствата. Някъде на около миля от града тя добави към взетото решение и опасението: ако изобщо успея да стигна до града.

В един момент докът заскърца застрашително и колата се разцепи надве по средата на пътя. Този факт сам по себе си бе достатъчно неприятен, но като капак на всичко видя как към нея се приближават Рафи Тъкър и братята Бъкнър. А в целия щат Тексас едва ли имаше по-големи нехранимайковци, пройдохи и бандити от Рафи Тъкър и братята Бъкнър.

— И това ако не е самата високомерна госпожичка, главата си режа. Гледай я само как царствено се е настанила на капрата като някакво малко жълто пиленце, което чака своя русокос рицар да дойде и да я спаси — извика Клайв Бъкнър.

А Рафи отвърна:

— Русокосият рицар бе тук, но си отиде, нали, Клайв?

— Я ме остави на мира, Рафи.

— А ти защо си вириш толкова носа, след като целият град знае що за стока си?

— Разкарвай се и ме остави на мира. Имам си достатъчно други грижи. В града ме чака много работа.

Рафи скочи от коня си и заобиколи колата.

— Май ти се е счупил докът, ангелче. С тази кола няма да стигнеш нито в града, нито където и да било другаде. Защо ли не взема да те закарам аз, а?

— Не, благодаря. Ще се оправя някак си и сама.

— А как ще стане това с тая счупена кола?

— Мога да ходя и пеша, Рафи. Краката ми са здрави и силни.

— С тези два силни и здрави крака човек може да направи и нещо по-умно, отколкото да бърхти пеша. Увий ги около кръста ми и ще идем, ако трябва, и до Ню Орлиънс.

— А как ще намериш пътя дотам? Мозъкът ти стига само да пъхаш жаби в сандвичите на хората или да топиш свински опашчици в мастилница — каза Тиби презрително и посегна към камшика. — С такива като теб не си цапам ръцете. Изпарявай се незабавно или ще си гледаш белезите в огледалото.

— Това пък какво беше, Тиб? Защо ще ходиш пеша, след като си имам здрав и силен кон, който може спокойно да носи и двама ни?

— Предпочитам да ходя пеша.

— Не бъди толкова високомерна, Тиби Бъкенън. Жена, подложила се веднъж на мъж, после става притежание на всички.

— Дори да си единственият мъж на този свят, Рафи, с теб не бих пресякла и улицата.

Рафи произнасяше думите си бавно и монотонно, но Тиби не си отклоняваше вниманието, защото забеляза, че докато говори, той бавно-бавно се приближава. Явно кроеше нещо. Накани се да го перне с камшика, но Рафи с един скок се озова до нея и издърпа камшика с такава сила от ръката ѝ, че тя падна на колене. Тиби успя да скочи от колата и понечи да побегне и да извика за помощ, но Рафи и останалите ѝ отрязаха пътя и я притиснаха с гръб към колата.

— Разпрегни веднага конете — обърна се Рафи към Уили Бъкнър. — А сега ги натири оттук.

— Защо? — изкрещя Тиби. — Защо ги пускате? После цяла седмица ще трябва да ги гоня.

Рафи не ѝ обърна никакво внимание и само погледна Уили. В следващия миг Нип и Тък вече се носеха към града, като влачеха юздите и вдигаха невъобразима пушилка след себе си.

— Не съм ли ти показвал още какъв съм майстор на камшика? — ухили се Рафи.

Тиби преглътна мъчително и се притисна към колата, без да изпуска от погледа си Рафи, който продължаваше да говори.

— Хванете я за ръцете — заповяда той.

Уил и Уили се сборичкаха с нея, но в един момент Уил изрева и се хвана за слабините. Тиби бе успяла да го удари с коляно. Уил я цапна по лицето с опакото на ръката, но още в същия миг сякаш съжали за постъпката си. Тиби усети как по брадичката ѝ се стича кръв.

— Съжалявам, Тиби, наистина много съжалявам. Не исках да те ударя. Но и ти не биваше да ме удриш там.

— Я го изхвърлете тоя лигльо оттук — нареди Рафи. На мястото на Уил дойде Декстър Бъкнър. Не след дълго двамата с Уили успяха да ѝ хванат ръцете.

— А сега ще видите как се съблича жена против нейната воля — ухили се Рафи и зашиба с камшик по копчетата на елека. След това хвъркна и шапката от главата ѝ, а кокът се развърза и косата се посипа по раменете. Рафи за пореден път вдигна ръка, когато изтрещя изстрел и камшикът отлетя встрани.

Всички обърнаха глави в посоката, от която дойде изстрелът. Никълъс Макинън седеше върху своя немирнен жребец, а в ръката му димеше пистолет.

— Ако и сега не изчезнете, ще стрелям, но този път, без да се целя много-много.

— Нямаме нищо против вас, сър.

— Да, но аз имам нещо против вас. Хайде, чибя!

— Слушайте...

— Едно!

— Това тук не е ваша работа...

— Две!

— Ще съжалявате, че се месите в чужди работи...

— Три! — Ник дръпна петлето.

Рафи запрегльща шумно и се заоглежда нервно. Братята Бъкнър бяха вече до един по конете си и отпратиха презглава към града.

Ник започна да се цели бавно в Рафи Тъкър, който също не издържа и бързо-бързо се измете след останалите.

Ник изчака нападателите да изчезнат окончателно и едва тогава се приближи.

— Пррр, Коньо.

— Защо не му дадете име, а го наричате кон? — попита Тиби, придърпвайки припряно елека си.

— О, дал съм му име.

— И кое е това име?

— Коньо.

— Подхожда му.

— Чудна работа, тъкмо си мислех същото и за вас. Изглежда притежавате таланта да скачате от една неприятност в друга.

— Оставете ме сама да си сърбам попарата. Защо не се върнете там, откъдето сте дошли и не ме оставите най-сетне на мира?

— Внимавайте да не си отхапете носа, докато говорите.

В този момент тя наистина бе в отвратително настроение.

— Бог ми е свидетел, дано някой отхапе вашия нос! Тогава няма да търчите наоколо ми и няма да има какво да пъхате в чуждите работи.

Тиби едва-едва придържаше елека си с пръсти. В началото Ник понечи да каже нещо иронично по адрес на външния ѝ вид, за да я смути още повече, но в последния момент нещо в нея го спря и това не бе зейналият елек. Тя стоеше срещу него с разкъсана рокля и разрешена коса, но очите ѝ хвърляха гневни искри. Всяка друга жена на нейно място щеше да избухне в плач, но точно тази — не. По принцип, така смяташе той, една жена не скастри мъжа без причина. Забелязал бе обаче, че точно в Тексас това правило не важи. В Нантъкет например жена не можеше да се държи така.

— Ако наистина правя впечатление на човек, готвещ се насила да се набърка в чуждите работи, трябва да ви се извиня. Помислих си само, че се нуждаете от помощ. А сега, да ви взема ли до града?

— Не, благодаря — отвърна тя остро. — Ще се оправя някак.

— И как ще се оправите?

— Ще направя това, което бях намислила по-рано. Отивам пеша в града и намирам конете. След това ще ида в ковачницата и ще помоля Руфъс да прати някого да поправи колата. Той сигурно ще ми заеме кола, с която да си прибера лекарствата. Това е.

Погледът му се плъзна бавно по нея.

— Конете са вече в ковачницата. Профучаха преди малко през града, сякаш някой им е подпалил опашките. Когато ги хванахме, Руфъс ми каза, че са ваши. Реших, че е най-добре да тръгна насам и да видя какво става. Радвам се, че успях да изпълня намерението си.

— М-да... Е, благодаря ви още веднъж — каза тя с усилие и избърса кръвта от устните си. Понечи да се изправи и да тръгне, но той я прекъсна. — Това, което правите, не е твърде разумно.

— Моля?

— Искам да кажа, че в този вид не можете да идете в града. Ако ви срещне случайно някой мъж, па бил той и с вода вместо кръв в жилите, ще ви се случат куп неприятности.

Тиби се погледна и веднага осъзна, че е прав.

— Така не можете да отидете в града.

— Вярно, не мога...

— Предполагам, че и в къщи не можете да се върнете в този вид.

Тя смръщи замислено вежди. И по този въпрос бе прав. Появеше ли се така у дома, баща ѝ веднага щеше да разбере какво се е случило. Щеше незабавно да посети семейство Тъкър и Бъкнър и да вдигне страшен скандал. Последният човек обаче, който се бе опитал да се разправя с Бъкнърови, бе вече под земята. Не биваше да подлага баща си на опасност — и бездруго бе изтърпял не едно и две неща заради нея.

Ник постоянно се опитваше да я погледне в лицето, но така и не успяваше да отдели очи от разтворения елек. Това момиче наистина бе много хубаво. Самата мисъл за нея можеше да накара, който и да е мъж да си загуби разсъдъка поне за една седмица. Ник знаеше това, така да се каже, от първа ръка. Защото от деня, в който едва не я прегази на улицата, не бе в състояние да мисли за нищо друго, освен за нея.

Той скочи от коня, разтвори едната от двете чанти, праметнати през седлото, и извади оттам малка кожена кутийка. Затвори обратно чантата и се приближи до Тиби.

Тя го изгледа учудено. На лицето му бе изписано силно желание и заедно с това — примирение. Тя затвори очи и за миг разреши на въображението си да извърши онова, което иначе си бе забранила. Представи си топлите му твърди устни върху своите, езика му, търсещ и умоляващ. Сърцето заби лудо, главата ѝ се замая и задиша тежко. Вдигна с усилие глава и погледите им се срещнаха. В този миг осъзна, че той е отгатнал мислите ѝ. Действителността я охлади бързо — сякаш някой я поля с ледена вода.

— Какво, по дяволите, възнамерявате да правите?

Той не отговори. Извърна се и я заобиколи, като се навеждаше от време навреме, за да вдигне нещо от земята.

— Ей, какво търсите там долу?

— Копчетата ви.

— Защо? Да не би да колекционирате копчета?

— Само вашите — отговори той през смях. — Не, не, търся ги, за да ви ги зашия отново. Така никой няма да научи за случката.

Тя си представи съвсем точно разположението на ръцете му, ако вземеше да ѝ зашива копчетата.

— Не, благодаря. Предпочитам да си ги зашия сама.

— Може. Само че тогава ще трябва да си съблечете роклята.

Той явно разбираше от женски дрехи. Огледа го отново внимателно и осъзна съвсем ясно на какво се дължат познанията му. Беше й съвършено безразлично какво върши, когато е далеч от нея, искаше само да се освободи от него по най-бързия начин. За едно нещо обаче бе съвършено прав. Искаше ли сама да си зашие копчетата, трябваше да съблече роклята. Бе изправена пред трудна дилема. Ако той зашиеше копчетата, щеше да я докосва. Заемеше ли се тя с тази работа, той щеше да си оплакне очите в тялото й.

— Тъй! В този вид не можете да се покажете нито в града, нито пък у дома. Предложих ви помощта си и ако не се досетите за нещо по-добро, аз ще ви зашия копчетата.

Разбира се, че не й хрумна нищо по-добро, тъкмо този факт обаче я глождеше.

— Все ще ми дойде нещо наум.

— Не се дръжте като глупачка — рече той, вдигайки последното копче, и се отправи към нея. — Когато инатът придобие такива огромни размери, той се превръща в глупост.

Тя заотстъпва и опря гръб в колата. Погледът й се зарея някъде встрани. В объркването си изобщо не разбираше какво става край нея, нещо повече — изобщо не разбираше как е протекъл животът й досега. Как иначе да си обясни вътрешния подтик да докосне лицето му. Искаше й се да разбере дали наистина е толкова гладко, колкото изглежда? А желанието й да го хване за ръка и да му покаже всички скривалища на детството си? Сигурно е малоумна, щом като й минават такива неща през главата. Другояче не можеше да си обясни състоянието, в което се намира.

Той отвори кутийката и извади отвътре игла и конец. Оказа се доста сръчен в шиенето.

Любопитството победи предпазливостта й и тя го запита:

— Къде сте се научили да шиете толкова добре?

— Много просто. Притежател съм на платноходни кораби, а по тях, както знаете, има много корабно платно.

Наистина не бе за вярване, че човек, притежаващ кораби и облечен толкова изискано, няма да се гнуса от работа, за шиене пък да не говорим. Тя го наблюдава известно време и накрая не издържа.

— Дайте сега на мен.

Той въздъхна и й подаде иглата.

Не очакваше, че ще се откаже толкова бързо и за момент се втренчи в иглата, без да предприеме нищо. Сепна се от особения начин, по който я гледаше — сякаш си мислеше, че има работа с кръгла глупачка. Заби иглата в елека и мигновено я изтегли от другата страна.

— Казвали са ми, че първо се правело възелче.

— О... — Тя порумения, направи възелчето и се зарече по-скоро да ослепее, отколкото да го погледне отново в очите.

При втория опит си убоде палеца, а при третия, копчето се изтърколи на земята. След това си разтегли врата, а пети опит просто нямаше, тъй като той ѝ отне иглата.

Усмихна се широко и извика развеселен:

— Ако продължавате по този начин, ще се наложи да останем тук цялата нощ. Рано или късно ще прогледнете и ще ми разрешите да ви помогна, колкото и да не ви се ще.

Хората, които винаги са прави, дразнеха и отблъскваха Тиби.

— Е, сега какво? Ще се съблечете ли, за да шиете... или пък ще си отидете така у дома? Там обаче ще трябва да отговаряте на куп досадни и неудобни въпроси.

След кратко мълчание той продължи:

— Мисля, че по липса на друг избор — то се знае, само този път — ще трябва да преглътнете гордостта си.

— На вас, разбира се, ви е ясно, че се съгласявам с тази безвкусица, само защото не ми остава нищо друго, нали?

— О, това се разбира от само себе си — отвърна той и се ухили.

— Освен това моля да насочите вниманието си единствено към това, което възнамерявате да извършите.

Тя видя, че по лицето му се разля още по-широка усмивка.

— Точно така. Ще насоча вниманието си само към това, което възнамерявам да извърша — отвърна той. — Да не съм глупак, че да го изпусна.

Тя не разбра добре подтекста, тъй като я прекъсна категоричния му глас.

— Елате сега при мен да ви зашия копчетата.

Тя само изпъшка и изви глава.

— Неприятно ли ви е? — попита я дружелюбно.

— Не — процеди тя през зъби. В този момент не беше на себе си от ужас.

— Разкажете ми нещо повече за нападателите. — Тя вдигна вежди и сякаш замръзна на място. — Вие очевидно ги познавате.

— Те ме познават и аз ги познавам... безделници, разполагащи с повече пари, отколкото мозък, които не знаят какво да правят със свободното си време.

— Не приличаха на хора, с които вие, хм, предпочитате да общувате.

— С такива изобщо не общувам. Не сте ли разбрали още, че не общувам сериозно с никого, освен с най-близките си. Понякога обаче нещата в живота се подреждат по начин, който дава основания на нехранимайковци като Рафи и братята Бъкнър да сметнат, че имат право да се месят в чуждите работи.

— И с вас... се е случило нещо такова, което кара тези типове да си мислят, че могат безнаказано да ви малтретират? — При тези думи той я погледна право в лицето и сложи палеца си върху крайчеца на устните ѝ.

Тя трепна.

— Все още не можете да ме понасяте, така ли е?

— Разберете, в това няма нищо лично. Просто познавам мъжете от вашия тип.

— По бъчвата не можеш да разбереш какво е виното в нея, нали? И не се паникьосвайте, моля, няма да ви сторя нищо. Не е в стила ми да нападам жените или да злоупотребявам с доверието им. А освен това устните ви все още кървят — каза той и постави отново пръст върху ъгълчето на устата ѝ.

— Няма нищо. У дома ще ги промия с камфор.

— Ако оставите сега кръвта, ще ви разпитват — прекъсна я той и избърса устните ѝ с носната си кърпичка.

Тя отново извърна глава.

— Винаги ли сте с тази шапка?

— Когато съм навън, да.

— А защо винаги се криете под нея?

— Не се крия. Шапките служат, за да ни предпазват, сър. Например от слънчевата светлина.

— С други думи, скривате се, за да се предпазите, така ли?

— Имам предвид природните стихии, сър — вятъра, дъжда, слънцето и градушката. Сега стана ли ви ясно?

— Да, сега вече всичко ми е ясно.

— Не ви вярвам, но няма значение.

— А тези тъмни, безутешни цветове? Предполагам, че и те ви предпазват. От природните стихии, искам да кажа.

Отново загуби присъствие на духа. Топлият му дъх събуждаше спомени, които искаше да забрави веднъж завинаги. Не желаше да се връща към времето, когато знаеше какво е да лежиш в обятията на мъж и да усещаш устните му по тялото си. Загледа се в хубавото му лице. Някакъв неприличен намек ли правеше или просто се стараеше да поддържа невинен разговор? Само че този мъж бе всичко друго, само не и невинен. Изглеждаше изключително добре и със сигурност познаваше греха. Изпълни я остро любопитство — като гъба, която мигновено се напоява с вода — и я изпълни чувство на безпомощност. Успя все пак да потисне любопитството и реши, че той разговаря по този начин, понеже до слуха му вече са стигнали клюките по неин адрес. А може би не знаеше още нищо.

— Значи не ви харесват дрехите ми?

— Честно казано, не ми харесват. Подхождат повече на възрастна жена. За погребение, например, цветовете са много добри. И изобщо мисля, че тези дрехи не са за вас. Някой принуждава ли ви да се обличате така? Може би баща ви?

— Родителите ми не упражняват никакво насилие върху мен, господин Макинън. Смятам, освен това, че е съвсем уместно да се обличам по този начин.

— М-да-а. Парите не могат да са причина, тъй като баща ви е единственият лекар в околността. Видях също и къщата, в която живеете. Къде ли се крие причината? Кое кара яркото, прасковено фламинго да се облича като безлично кафяво мушитрънче?

— Може би не ми подхожда вниманието, което едно фламинго привлича върху себе си?

— А в своите бедняшки одеяния мушитрънчето се чувства в безопасност, нали?

— Да, точно така.

— Мисля, че ви разбирам. Проблемът обаче е там, че независимо от всичко фламингото се откроява дори и под перушината на клетото

мушитрънче. Сърбят ме пръстите да изхвърля тази перушина на боклука.

— Искате да упражните насилие върху мен и да...?

— О, не, не — разсмя се той. Обзе го острото желание да я вземе в прегръдките си, да притисне стегнатото ѝ тяло към своето и да я нацелува, докато тя отмалее и отвърне на страстта му. Боже мили, да има такава жена след всички онези пристанищни курви, с които бе спал напоследък! Желанието му нарастваше и той се запита дали ще е в състояние да се въздържи, докато успее най-сетне да спечели доверието ѝ. Защото единствено с такава тактика би могъл да постигне... да постигне какво? На какво разчиташе всъщност? Това прозрение го потресе. В кой ли момент бе започнал да се интересува истински от нея? Кога всъщност видя в нея нещо повече от едно топло тяло, затворено в студена обвивка? А така наречените почтени намерения — те пък кога се появиха? Вярно, че все още не бе напълно наясно по въпроса с намеренията, но със сигурност знаеше едно — само една нощ с тази жена нямаше да му стигне.

Погледна я отново и видът ѝ го замая напълно. Косата ѝ се бе разпиляла изпод шапката. Тя издаде неодобрително възклицание, дръпна я рязко от главата си и разтърси пищната коса с абсолютно невинен, но и дяволски съблазнителен жест. Няколко пъти прокара пръсти през нея и се зае да я сплита в дълга медено руса плитка. Вдигна поглед към него и видя, че е застинал на място и внимателно наблюдава всяко нейно движение. Изразът на очите му я накара да пусне плитката. Магическият миг отлетя, но последствията му останаха. Мислите, които се събудиха в нея, ѝ напомниха отминали красиви мигове. Внезапно тя осъзна плашещата жизненост на този мъж. Колената ѝ отмаяха, а сърцето заби лудо и болезнено. Погледът му и ответната ѝ реакция вече граничеха с престъпване на приетите норми на благоприличие. Тя отвори несъзнателно уста, за да каже нещо, все едно какво. Търсеше отчаяно думи, само и само да отклони по някакъв начин вниманието му. От гърлото ѝ обаче не излезе нито звук.

— Тиби — промълви той и почувства как желанието и отчаянието достигнаха до предела си, — ако не искате да ви нацелувам до припадък, трябва веднага да изчезвате оттук.

Думите му ѝ подействаха като плесница. Дотолкова бе смаяна, че продължи да стои на мястото си като прикована. За известно време изобщо не бе в състояние да формулира каквато и да било ясна мисъл. Намеренията му бяха обаче недвусмислени: всеки миг щеше да я целуне и като че ли нямаше намерение да се отказва.

Тя понечи да тръгне, но той я сграбчи за ръката и я задържа. Тя изглеждаше обаче толкова слисана и безпомощна, че веднага я пусна. Съзнаваше, че трябва да спазва благоприличие. Тази бе същинската причина с раздразнение да каже:

— Не бъдете глупава. В този си вид не можете да идете никъде. Няма да ви бавя много. — Едната от ръцете му се мушна под елека и пръстите му преминаха леко по блузката, под която се издуваха нейните гърди.

Докосването я разтърси. И не защото ѝ бе противно, а защото в главата ѝ нахлуха спомени, които предпочиташе да забрави. Почувства как при тези мисли лицето ѝ поруменя. Нямаше ли най-сетне да намери покой? Винаги ли щеше да си остане такава? Извърна лице и усети как борческият ѝ дух я напуска. Понякога наистина е много трудно да си жена!

Ник заши и последното копче, вдигна поглед и забеляза нещо, което много го изненада — тя се бе отказала от всякаква съпротива. Да, малко мое момиче, необходим ти е само един окуражителен тласък.

Приведе се отново и откъсна със зъби конаца. Лицето му се опря до най-красивите гърди на света. Устните му се притиснаха в бялата плът. Действието му в никакъв случай не се дължеше на някаква безогледна похотливост — всичко бе просто инстинкт.

Внезапно Тиби възвърна боевия си дух и възнагради усърдността му с оглушителен плесник. Той изруга. Ушите му щяха да шумят поне още няколко дни.

Имаше случаи, разбира се, в които Тиби Бъкенън се признаваше за победена, но всекиму бе известно, че не бе в характера ѝ да губи. Ник усещаше още пулсирането в ушите си, когато тя замахна за втори път. Сега вече в ушите му нещо избухна. Напуши го смях. Тиби го блъсна грубо, отправи се с горди и решителни крачки към кафявия жребец и се метна на седлото. Понесе се към града, без изобщо да го погледне. Той все още се смееше, когато осъзна, че ще му се наложи да извърви пътя до града пеш.

— Гръм и мълния! — изруга той и се вторачи в някакъв заек, който се подаваше иззад храстите. — Какво си ме зяпнал? И ти нямаш кон!

Зайчето не го доизслуша и заподскача към шубраците.

Вече не му бе до смях. През целия път до града въображението му рисуваше, какво ще направи с малкото медено русо зверче, когато го срещне отново.

О, несъмнено щяха да се случат прекрасни неща.

ГЛАВА ПЕТА

— Тиби! — Някой тропаше силно по вратата. — Вътре ли си, Тиби?

Тиби притвори очи и излезе от вцепенението, в което бе изпаднала.

— Да.

Вратата се отвори и в стаята влетя Майри. Тъмната ѝ коса бе събрана на плитка, която падаше като дебело корабно въже на раменете.

— Мама каза, че не си дошла на вечеря. — Огледа Тиби от глава до пети. — Да не би да не си добре? Да викна ли татко?

— Не. Чувствам се добре. Наистина съм добре. — Тиби извърна поглед и се загледа през прозореца.

— Виждам, че не си болна. Нещо обаче те е развълнувало. Какво?

— Нищо. Уморена съм. Ние двамата с татко сме просто много уморени. В последно време се разболяват толкова хора, често закъсняваме и...

— На кого ги разправяш тия? Аз съм ти сестра, ако не си забравила. По-голяма съм от теб, а може би и по-умна. Познавам те, Тиб. Като бебе съм ти сменяла пелените, научих те и на първата ти дума. Когато беше в трети клас накарах Бъстерови да не те закачат повече, а в осми клас ми разкъравиха носа, защото се намесих в сбиване между теб и Одри Шнайдър.

Тиби се усмихна и се обърна към сестра си.

— Доколкото си спомням, вината бе на Одри. Тя те удари тогава по носа.

Въпреки усилията на Тиби да изглежда весела и лекомислена, Майри съзря болката в очите ѝ, болка, която се таеше там от много време и никога не изчезваше напълно.

— Кога ще спреш най-сетне да се криеш зад гърба на татко?

— Аз не се крия.

— О, криеш се, и още как. От какво се страхуваш всъщност? Не разбираш ли, че страхът ти да не загубиш ти вреди точно толкова, колкото и фактът, че се скриваш зад лекарската практика? Загубила си посоката в живота. Не поемаш инициатива. Не рискуваш от страх, че може да те наранят. Ти просто гледаш как земята си се върти, а заедно с нея се въртиш и ти. По-рано не беше такава.

— Словоохотливостта ти не ми върши никаква работа, Роузмари Бъкенън. Престани най-после с твоите лекции. Просто ме остави за известно време на мира. Скоро ще се оправя.

— Не, този път няма да престана. Този път ще ме изслушаш.

— Карай, щом искаш толкова. Трябва да знаеш обаче, че никак не ми е до твоите поучителни проповеди. Има си църква и там ги слушам предостатъчно.

— Знам какво искаш. Искаш хората да те оставят на спокойствие, за да се спасиш от живия живот. Когато отиде в клиниката и започна да помагаш на татко, си казах, че решението ти е отлично. Щеше да се занимаваш с нещо, което да ти донесе признание и похвала. Страстта ти към медицината обаче се превърна в затвор. Дошло е времето да напуснеш вече малкия, сигурен свят, който си си изградила. Време е отново да заживеееш пълноценно.

— И за какво? За да срещна отново някой, който ще ме нарани? За да мина отново през цялата тази мъка? Хората никога не прощават, Майри. Те не ми разрешават да забравя. Те искат винаги да помня, да се покаявам.

— Ами да, та нали по цял ден точно това и правиш. Ти си тази, която не си разрешава да забрави. А още по-тъжното е, че ти си и тази, която не може да прости.

— Не е вярно.

— Разбира се, че е вярно. Ти не можеш да простиш на самата себе си и затова си решила, че заслужаваш да бъдеш наказана. Затова и се държиш по този начин. Ти постоянно се самонаказваш. Ти не живееш, а вегетираш. А това е много по-страшно от бедата, която те сполетия.

— Остави ме на мира... моля те.

— Защо да те оставям? За да се хвърлиш на леглото и да се нареवेश ли? За да се самосъжаляваш ли? Мъченицата Тиби Бъкенън и това бездушно врънкало — сестра й! Помисли малко, Тиби. За мен е

най-лесно да си ида и да те оставя сама със себе си. Да не мислиш, че ми е приятно да те разплаквам. Само че трябва да има поне един, който да те разтърси малко.

— Мама и татко не ми натякват...

— Тяхното е друго. На мама ѝ се иска да си останеш завинаги малкото момиченце и всичко да си е както преди. Татко пък е възхитен от интереса ти към медицината. Нали знаеш, винаги е искал поне едно от момчетата да тръгне по стъпките му. Спомняш си колко обиден беше, че Бара и Кейлъм станаха моряци, а Роби отиде да следва право. Жертваш живота си, Тиби, и то за цел, която дори не е твоя.

— Не е вярно. Обичам да лекувам хората. Сама казваше, че съм природен талант.

— Да, казвала съм го и продължавам да го твърдя. Но ти не можеш да направиш от медицината единствена цел на живота си. Татко, например, също обича медицината, но въпреки това му остава време и за жена, и за семейство. — Майри въздъхна. — Не искам да те наскърбявам, Тиби. Достатъчно си изстрадала, не мисли, че не знам това. — Тя обърна Тиби към огледалото, сложи ръце върху раменете ѝ и я разтърси. — Я се погледни в огледалото, Тиби? Какво виждаш там?

Тиби се огледа.

— Що за глупав въпрос. Себе си.

Майри я разтърси отново.

— Не, не е вярно. Ти не си виждала Тиби, откакто Ерик те заряза. Това, което виждаш, е една преждевременно състаряваща се жена, незрял плод, който обаче съхне на дървото. Не се унищожавай. Къде отиде авантюристичният ти дух?

Тиби повдигна рамене и се загледа през прозореца. Слънцето залязваше — огромно оранжево кълбо, потъващо в прахта. Майри продължи да говори, макар да се досещаше, че сестра ѝ вече не я слуша. Открай време се дразнеше, че стига да поиска, Тиби винаги може да изключва външни влияния. Най-неочаквано я обзе силен гняв. Всичко се дължеше на Тибиния навик да не се съобразява с никого, ако нещо не ѝ изнася. Майри тресна по масата с ръка, а лицето ѝ се наля с кръв.

— Ако продължаваш така, ще се поболееш. Ще се побъркаш от самота, озлобление и съжаление.

Тиби се разтрепери цялата от уплаха. Когато Майри заговори отново, тя не се пренесе в друг свят, а се заслуша в думите ѝ.

— Опитай се поне да помислиш върху това, което ти казвам, вместо да го отхвърляш по принцип.

Тиби извика и запуши уши с ръце.

— Не искам да те слушам повече.

Майри дръпна ръцете ѝ от ушите.

— О, ще ме изслушаш, защото много добре знаеш, че казвам истината. Дълбоко в себе си си убедена в правотата ми. Не си щастлива, нали? Откакто този човек те напусна, не си била щастлива нито за миг.

— И какво като не съм била щастлива? Обичах го, дявол да го вземе!

— Знам. Само че той не бе подходящият човек за теб. Моля се на Бог някой ден сама да го осъзнаеш. Но не в това се крие твоето нещастие. Ти си нещастна, понеже душата ти е залиняла. Познавам сестра си, истинската си сестра. Тази моя сестра е изпълнена с живот, с енергия и усмивката не напуска лицето ѝ. Не си спомням някога да се е страхувала от нещо.

— Аз и днес не се страхувам от нищо.

— Ах, така ли? — Майри сграбчи Тиби за ръката и почти я изблъска пред огледалото. — Ами погледни се тогава още веднъж, Тиб. Виждаш ли срещу себе си весела и безгрижна млада жена, която се радва на живота? Да или не?

По страните на Тиби се търкулнаха две сълзи.

— Е-е, какво става? — Майри отново я разтърси. — Бъди поне веднъж честна към себе си. И така, какво виждаш?

Тиби се разплака още по-силно.

— Ти си само на двадесет и една години, за Бога! Я се погледни! Цял живот ли ще плащаш данък за страховете си? Но ти не можеш да се криеш вечно от тях. Страхът постоянно ще е някъде до теб и ще дебне всяка твоя стъпка. — Майри разтърси глава. — Не разбирам защо се самонаказваш по този начин. Външният ти вид, държането ти, облеклото ти са на петдесетгодишна жена. И кой е виновен? Мама и татко ли?

— Не.

— Аз ли съм виновната?

— Не.

— Ами чия е вината тогава? Кажи! Кой ти наложи този начин на живот? Кой е този, който те е наказал тъй немилостиво?

— Аз — изкрещя Тиби и заби обвиняващо показалец в гърдите си. — Аз, аз и пак аз.

И беше права.

Тиби седеше на леглото и плачеше, заровила лице в ръцете си. Майри я прегръщаше и също плачеше.

— Няма да допусна повече да се самонаказваш. Искам си сестричката такава, каквата беше. Омръзнала ми е тази чужденка тук, която все се жертва.

Чужденката бе омръзнала и на Тиби, но не знаеше как да се спаси от нея. Еднакво я притесняваха както правдивите слова на Майри, така и съзнанието, че не може да се промени. Не знаеше какво да направи. Странно, но някак си бе твърде удобно да се живее така. Не би го признала пред никого, но дълбоко в себе си Тиби се страхуваше да не я напусне мнителността ѝ. Не се доверяваше вече на хората, страхуваше се да се сближи с някого или, не дай си Боже, да го обикне. Всичко това бе вече зад гърба ѝ. Бе го сторила и я нараниха жестоко. По-добре да вземе предпазни мерки, отколкото после да съжалява.

Майри въздъхна.

— Ах, Тиби! Наистина не исках да те наскърбя.

— Знам, Майри.

— Не искам и да ти вгорчавам деня.

— И това го знам — отвърна Тиби. Майри въздъхна повторно и се надигна.

— Ще кажа на мама, че вече си заспала.

— Добре, Майри. Благодаря ти.

Майри целуна сестра си и тихо напусна стаята.

От този ден нататък Тиби по всякакъв начин се стараяше да не се изпречва на пътя на Ник. Но не всеки път успяваше да осъществи намерението си.

Винаги, когато пътищата им се срещнеха, той докосваше вежливо шапката с ръка и казваше: „Добро утро, госпожице Бъкенън“, или: „Добър ден, госпожице Бъкенън“, а тя отвръщаше на поздрава му с подчертана хладина и, разбира се, изобщо не го поглеждаше. Затова

пък си мислеше за него повече, отколкото трябва. Този факт я ядосваше. Не желаше умът ѝ да е зает с него и се дразнеше, че се държи като глупава ученичка, когато го види. Какво право имаше този мъж да се появява в нейно присъствие? И що за безсрамие от негова страна да изглежда толкова добре и отгоре на всичко тихо и неусетно да се вмъква в живота и мислите ѝ? Какво ѝ стори, че в главата ѝ отново се завъртяха мисли за красиви рокли, парфюм или кордели? Кое бе това, което я караше да си тананика тихичко вечер, когато застилаше масата и всички я гледаха с почуда?

Преди време той я забеляза още с пристигането си в Индианола и започна да я преследва, докато накрая и тя започна да го забелязва и дори вътрешно да се радва на срещите с него. Точно този факт я измъчваше най-много. Този човек бе длъжен да стои далеч, защото — Бог да ми е на помощ — в негово присъствие се чувстваше безкрайно слаба. Този факт някак я отчуждаваше аг самата нея и из главата ѝ се блъскаха какви ли не странни мисли. В неделя например той направо я вбеси, и то така, че ѝ се прииска да го прасне с молитвеника по дебелата глава. Каква дързост от негова страна — да дойде в нейната собствена църква и да отвлича вниманието ѝ. Не може дори и да се помоли като хората, тъй като и тогава в главата ѝ пропълзяха мисли за него.

Единственото, което можеше да предприеме, за да се предпази от душевна разруха, бе да го отбягва. Затова грижливо заобикаляше всички места в близост до него, включително и силно оживените, където поначало рискът да се срещнат бе много по-малък. От време навреме го зърваше с приятеля му Портър — или пресичаха някоя улица, или пък излизаха от някой магазин. В такива случаи си пожелаваше корабът му да изгори и той да си замине. Само така щеше да възвърне душевното си равновесие.

Понякога пък се хващаше, че се пита какво ли е той да я ухажва като истински кандидат за ръката ѝ. О, да бъде отново млада и безгрижна, да танцува... Изчезвай от мислите ми, Никълъс Макинън. Махай се оттук и никога не се завръщай. Изчезвай от живота ми. Не искам да те виждам никога вече.

И наистина, цели две седмици той не се мярна пред погледа ѝ. Ник бе страшно разочарован. Жените не представляваха проблем за него, но когато въпросът опреше до Тиби, превръщаше се буквално в

срамежлив юноша. Каква ирония на съдбата! Знаеше, че може да си избере, която си поиска сред младите жени в града, но те изобщо не го интересуваха. За него съществуваше едно-единствено момиче, а то пък не му обръщаше никакво внимание.

Облегна се на стола и кръстоса крака на масата като внимаваше да не повреди разстланите там корабни планове. Запали пура и кръстоса ръце зад врата. През живота си не бе срещал жена, която до такава степен да не иска да го опознае. През паметта му още веднъж премина случилото се в овощната градина. Дали не се излъга, когато си помисли, че почти дружелюбният ѝ тон свидетелства за известно сближаване помежду им?

Очевидно се е заблуждавал.

След последната им среща нещата между тях не потръгнаха. Тя успяваше някак си да го избягва. Това момиче бе по-гъвкаво дори и от политик. Идеше му направо да ѝ извие врата.

Гневът му се дължеше най-вече на обстоятелството, че тя не удържа на думата си. Два пъти вече я чака напразно, въпреки че му бе обещала част от времето си. Не бяха много нещата, които Никълъс Макинън да мрази повече от лъжата и измамата, тъй като не можеше да понася каквато и да било форма на нечестност.

Най-неочаквано обаче, след като бяха минали цели две седмици, щастието му се усмихна. Пътищата им се пресякоха точно когато тя бе сама. Не можеше да повярва на късмета си, но когато се приближи, тя пренебрежително го отърси от себе си като досадно насекомо. Предполагаше, че разочарованието му се дължи на очевидното ѝ нежелание да го вижда. Грубостта ѝ го засегна, дълбоко и това пролича в държането му. В този момент се проклيناеше за проявената липса на самообладание.

Бе издържлива и твърда, трябваше да признае тези ѝ качества. При всяка от случайните им срещи се чувстваше като незаконороден син на семейно тържество. Тя просто не се интересувахе от него, беше го показвала многократно. По време на последния му опит да разговаря с нея му каза направо в очите:

— Кажете ми, господин Макинън, какво трябва да се случи, за да уври най-сетне дебелия ви глава. Вниманието, което ми оказвате, комплиментите ви и вашето спокойствие не ме очароват и дори не са ми приятни. Настойчивостта ви ме дразни. Разберете, не сте ми

интересен, сър. Ще бъде по-умно от ваша страна да го осъзнаете най-сетне и да насочите вниманието си към някоя, която ще ви приеме по-радушно от мен.

Ник обаче съвсем и не мислеше да се отказва заради подобни дреболии. Да, тя отхвърляше опитите му за сближаване, но в тона ѝ липсваше убедителност, погледите, който отправяше към него, не съответстваха на острите и груби думи. Тази жена искаше да му покаже, че може да се справи сама с трудностите и животът я задоволява и без да проявяват внимание към нея. Същевременно не можеше да се отърси от впечатлението, че е лесно ранима. От нея се излъчваше някаква тъга, която го вълнуваше дълбоко.

През целия си живот не бе срещал по-красиво създание, а прозрението, че тя има собствен живот без негово участие, както и никакви неизвестни нему тайни, я правеше още по-привлекателна в очите му. Нещо му подсказваше, че той самият притежава сила, която трябва да използва, за да срути нейните бастиони и да проникне в непристъпната ѝ тъга.

Не разбираше съвсем точно защо тя, тайната му любима, с нейните тъмни тонове, се държи по този начин, но бе убеден, че ще го научи някой ден. Независимо от нейното желание.

Нерядко му се бе случвало да преодолява значително по-трудни препятствия. Изобщо и не мислеше да се предава. По природа бе упорит и издържлив — притежаваше решителността на баща си и братята си. Поначало всички от рода Макинън бяха известни с пословичното си упорство и Ник Макинън не възнамеряваше да се остави на някакво момиченце, въпреки шотландския му темперамент.

Един следобед Ник си седеше на едно обърнато буре пред смесения магазин. Беше събота и Индианола бе заприличал на пчелен кошер през пролетта. Днес са се събрали сигурно всички фермери и търговци от околността, мислеше си той. Откакто съм седнал тук, пред очите ми преминаха поне половината жители на града. Погледът му търсеше само една-единствена от тях, но така и не я откри. До него седеше Руб Уедърспун, домакинът на склада, и си белеше ябълка. Руб доставяше плата за платната. Той набучи парче ябълка на ножа си и го подаде на Ник.

— Не, благодаря.

— Сигурен ли сте? — попита Руб. — Тази сутрин ги докараха съвсем пресни направо от кораба на Страйк. По това време на годината тук нямаме ябълки, разбирате ли?

— Знам — отвърна Ник. — Може би някой друг път.

Руб се изправи.

— Не се бавете твърде много. Няма да се задържат дълго. Ще се продадат като топъл хляб. — Руб се спря и се обърна към Ник. — Не сте свършили кой знае какво, откакто седнах до вас. Май строежът на кораба върви бавничко, а?

Ник гледа известно време след Руб. Той имаше право. Не беше свършена кой знае колко работа. Опитва се отново да се съсредоточи върху скицата за палубните греди, която лежеше на коленете му. Напразно. Не бе в състояние да мисли за друго, освен за момичето с медено русата коса и очи, топли и кафяви като хрупкави курабийки в сироп. А че жена може дотолкова да го извади от равновесие, бе нещо съвсем непознато за него.

Знаеше, разбира се, че да се сблъскаш с трудности, когато ухажваш и искаш да спечелиш някоя жена, е нещо обичайно. И в големите реки се образуват пясъчни наноси, които забавят течението им. Но Ник не можеше да намери разумно обяснение на факта защо жените се преструват на равнодушни, когато мъжете дават всичко от себе си, за да ги забележат. Реши, че става въпрос за нещо повече от привичка. Проявата на незаинтересованост представляваше нещо извънредно важно за женското поведение и очевидно се коренеше в инстинкта за примамване и съблазняване на мъжете. Тъкмо тази женска черта му създаваше всевъзможни проблеми. Но Тиби понякога изобщо не се преструваше. Тя направо запокитваше незаинтересоваността си в лицето му.

От опит знаеше, че най-бързото и действено решение бе да обърне внимание на друга жена. Но в този случай божествената сила, на която тези неща бяха подвластни, направо нехаеше. Ник чувстваше, че момичето го е омагьосало. По-зле не можеше и да бъде — сякаш други жени не съществуваха на земята.

Бе тъжно и същевременно доста смешно, че печално известният ерген, успешно избегнал до този момент веригите на любовта и брака, се е влюбил до самозабрава в жена, която, да имаше как, собственоръчно би го подпалила и опекла.

В последните две седмици му се наложи да преживее ето какво: Тя му тресна оборската врата право в лицето и за малко да му счупи носа. Следващия път пък го изблъска с такава ярост, че той политна назад и буквално отнесе здравенячката госпожа Уедърспун, която плъосна в калта. Третия път изля кофа вода върху главата му, за да охладяла най-сетне жарта му. А за случая, при който вместо нея на уговорената среща се появи може би най-грозното създание в целия щат Тексас, изобщо не му се и мислеше.

Но това далеч не бе всичко. Веднъж, например, му изпрати писмо, в което се извиняваше за неосъществената среща и за утешение му пращаше курабийки. Да, но в тях имаше толкова много пипер, че устата и гърлото му буквално се подпалиха. При третата им „среща“ бе наобиколена от тълпа жени. Погледът, който му хвърли, искаше сякаш да му внуши, че в сравнение с него дори и смъртта е за предпочитане. Единствените й думи бяха:

— Желаете ли нещо от мен, господин Макинън?

Да, по дяволите, наистина желаше нещо от нея! Искаше да получи залог, че се интересува от него. Искаше да не го гледа с безразличие или отврата. Искаше да се смее, когато той каже нещо. Да засиява, когато идва при нея, да флиртува понякога с него. Искаше да я вижда с дрехи като другите жени, а също и съвсем без дрехи.

Той просто я желаше и толкоз.

В момента обаче нещата не се развиваха в негова полза. Дявол знае от колко време се мъдреше на това буре и на дупето му бяха излезли едва ли не пришки. И за кой дявол трябваше да седи тук и да я чака? Та нея я нямаше никаква. Хвърли поглед върху скицата на коленете си и поклати примирено глава. Клети, глупав нещастнико. От това нищо няма да излезе, не го ли разбра най-сетне?

Работата му също не спореше. Изоставаше.

Не биваше да продължава по този начин. Нещо трябваше да се промени. Боеше се вече за разсъдъка си.

— Е, добре — изрече той гласно и обърна поглед към небето. — Ако си си наумил нещо, скъпи Боже, сега е моментът да удариш. Не ми остана търпение... пък и нищо не ми хрумва вече.

Вместо отговор обаче небето му изпрати само нов тласък на вятъра, който подхвана и завъртя във въздуха разни хартийки и отпадъци.

— Е, добре! — повтори Ник. — Вече съм унищожен, изчерпан. Омръзна ми! Предавам се! — Изправи се рязко от мястото си. — Вземи и си потърси друга залъгалка, Ник Макинън. Не си заслужава човек да се измъчва толкова заради жена. Все пак корабът трябва да се завърши. — Нави скиците на руло и ги пхна под мишница.

От вратата на смесения магазин с иронична усмивка го наблюдаваше Руб.

— Малък разговор с Всемогъщия, а?

— Нещо подобно.

— Обзалагам се, че някоя жена витае в главата ви?

— Така е. Много неподходящо място за жена.

Ник понечи да си тръгне, когато внезапно я видя. Седеше до баща си в една кола. В момента минаваха точно покрай смесения магазин, но не стана ясно дали го е видяла или не. Ник не можеше да откъсне погледа си от нея.

— Е, сега вече не мога да ви разбера — намеси се Руб. — Стоите си тук и бавно остарявате. Господ ви е дал млякото. Какво искате още, да ви спусне и кофата ли?

Доктор Бъкенън спря колата пред ковачницата. Ник предположи, че са дошли да си вземат обратно колата със счупения ок. Баща ѝ и помогна да слезе от колата. Ник си нахлупи шапката и тръгна към Тиби.

Руб се почеса по брадичката.

— Има хора, които наистина чакат да дойде някой и да им намаже маслото върху филията — рече той замислено и се прибра в магазина.

В това време Ник отиде до ковачницата.

— Какво ще кажете да дойдете с мен на бала по случай Деня на независимостта следващата събота? — попита той.

При тези думи сърцето на Тиби за момент сякаш спря. Колко добре познаваше този глас. Реши обаче да не се обръща. Неведнъж бе попадала в неговите капани, затова трябваше да го избягва на всяка цена. Този човек сигурно има брат близък, мислеше си тя. Не бе възможно да се намира едновременно на толкова различни места.

— Тя май не ви чу — обади се Фишър Хъфингтън, помощникът на ковача.

Ник се вгледа в младия мъж на духалото.

— Мислите ли? — попита той.

— Ами, така изглежда — отвърна Фишър.

— Като е така, ей сега ще уредим този въпрос.

След тези думи Тиби не долови нито звук. Любопитството надделя и тя се обърна да види какво става. А ставаше следното: Никълъс Макинън бе паднал смилено на колене и притискаше шапката към гърдите си.

— О, прелестна девице, ще ли ми сторите честта да дойдете с мене на бала по повод Деня на независимостта?

— Станете — каза тя тихо и се огледа крадешком на всички страни. После продължи по-високо: — Изправете се най-сетне. Да не сте откачил?

Той се ухили предизвикателно.

— Вероятно да.

Тя отново се огледа обезпокоена. Не знаеше как точно да реагира — дали да престане да му обръща внимание, или пък просто да изчезне.

— Няма ли да станете най-сетне? — зашепна тя още по-силно.

— Чувате ли какво ви казвам? — Шепотът ѝ внезапно премина в крясък: — Изправете се незабавно, малоумен идиот такъв! Хората ни зяпат. Нямате ли срам?

— Не... ни най-малко. А вие как сте със срама?

— Уф — изпъшка тя и затропа с крак. — Изправете се, де! Ставате вече смешен.

— Отговорете на въпроса ми и веднага се изправам.

— Не — зашепна тя отново и пак се огледа на всички страни. — Има въпроси, на които не си заслужава да се отговаря. — При тези думи тя се обърна.

Ник се запита дали в случая хуморът е уместен. Вместо да я накара да се засмее — щеше да се задоволи и с бледа усмивка — сега той се взираше в гърба на една млада жена, която отвърна на шегата му с леден поглед. Бе заприличал на селски идиот. Вдигна поглед — Фишър го наблюдаваше.

— Май не съм напреднал много, а?

— Да бе, май е точно така — отвърна Фишър. — Бих казал дори, че няма никакъв напредък.

Ник помръкна. Сега му стана ясно защо Фишър е само помощник на ковача, а не самият ковач.

— М-да. Струва ми се, че трябва да подхожда с по-голям размах — обобщи Ник.

— Или с повече ум — допълни Фишър.

Ник отново погледна към Тиби. Тя вече не беше с гръб към него, но изражението на лицето ѝ не обещавахе нищо добро. Тази жена успяваше някак да създаде впечатлението, че е невинна жертва на нахално посегателство и че ухаждането му е не просто неуместно, а направо досадно и нагло.

Всички до един — Тиби, ковачът и помощникът му го гледаха така, сякаш веднъж завинаги е поставен на мястото му. По всяко друго време и при всяка друга жена той щеше да се предаде. Но в шотландската му кръв бе закодиран бойният вик на поколения от рода Макинън и нещо му подсказваше, че съществуват много начини да се одере кожата на мулето. Погледна я отново. Вкиснатото изражение на лицето ѝ, враждебният поглед и бледността ѝ — всичко това показваше, че момичето не се смее достатъчно.

Добре, Макинън. Успя да станеш смешен в очите на хората. Сега обаче се налага да надминеш себе си.

Реши непременно да измисли нещо.

Тиби Бъкенън може и да си е мислела, че той се държи като идиота на селото, само че тя нямаше представа какво ще ѝ се случи след малко.

— Елате с мен на бала — каза Ник. Сложи си шапката и се изправи. След което повтори думите си, но значително по-високо: — Елате на бала с мен.

Междувременно около тях се събра цяла тълпа. Тиби добре виждаше как към ковачницата прииждат все повече и повече хора.

— Мъничкото ми шотландско сърчице си е наумило на всяка цена да иде с вас на бал. — Той буквално изкрещя последните думи.

— Иди с него, Тиби — извика от тълпата Лора Шръбъш. — Иначе ще му разбиеш шотландското сърчице.

Тук-там се чу смях, няколко души се кикотеха злорадо, а някъде встрани невъзпитани ученици избухнаха в необуздало веселие.

— Вие не знаете какво правите, господин Макинън. Оставете ме на мира. Моля ви!

— Искате да кажете, че вие сте единственият човек в целия град, който следващата събота ще си остане у дома, така ли? — викна той. Насочи се към поилото на конете, седна на ръба му разкراчен и разпери ръце. — Настоявам да дойдете с мен на бала. Ако не дойдете, и аз няма да ида. Обещавам да ида на фризьор. Във ваша чест ще си купя нов костюм. Обичате бонбони, нали? Добре, щенося и кутия шоколадови бонбони. Решил съм дори да взема някой и друг урок по танци, за да не ви настъпвам.

Смехът наоколо се засилваше. Дори масова екзекуция или военен парад не би събрал толкова хора на едно място.

Много е възможно да си докарам някой шамар, но поне си струва, мислеше си той.

— Имате само една възможност да се спасите от мен, само една възможност да ми затворите устата, за да не ви създавам повече неприятности, не повече от една възможност да ме убедите, че наистина трябва да ви оставя на мира, един-единствен шанс да престана с този цирк — а именно да се съгласите да дойдете на бала с мен.

Думите му бяха съпроводени от бурно одобрение и сред тълпата се възцари веселие. Само тук-там се чуваха викове „у-у“ и дюдюкания.

— Чувате ли ги? Целокупното индианолско гражданство ви призовава да дойдете на бала с мен. Моето мнение не се различава от това на мнозинството, вие Тиби, сте единствената, която се дърпа. — Протегна умолително ръце към небето и продължи: — Достатъчно е само да обещаете, че ще ме съпроводите на бала, и ви оставям. Кажете едно простичко „да“ и няма да ви притеснявам повече. Дайте ми дума, че ще дойдете, и ще престана да се правя на клоун тук, на това конско поило. — Спря за миг и впи поглед в лицето ѝ. — Кажете да или оставаме тук до второ пришествие.

— Да! — изкрещя тя, колкото ѝ глас държи.

Ник издаде боен рев и хвърли шапката си във въздуха. След което стори нещо, което тя не бе виждала никъде, а още по-малко от изискано облечен мъж като Никълъс Макинън. С разперени ръце и щастливо унесена усмивка той политна назад и цопна в поилото.

Разхвърчаха се пръски вода, конете се подплашиха и зацвилиха, заизправяха се на задните си крака и започнаха да пръхтят. Конете пък от един впряг пред смесения магазин се разскачаха ужасени и по

земята затрополяха кафези с пилета. Започна да прехвърква перушина, пилци се защураха между краката на множеството, а конете се заритаха едни други. С две думи — настъпи пълна бъркотия.

— Няма да съжалявате — изрева Ник. След което се изправи, скръсти ръце пред гърди и церемониално изрече: — Бррр!

— Заслужавате да хванете сега един дифтерит — каза само тя и реши, че през целия си живот не е виждала подобно нещо — възрастен човек да натвори такова чудо.

Като се позамисли, стигна до извода, че и такова дете не е срещала.

Дори и слабоумният, който обитаваше ламаринената колибка с — картонения покрив в края на града, и той дори не би се държал по този начин. Докато си разсъждаваше, Хари Заешката устна задържа Ник и го вкара в ареста по обвинение в нарушаване на обществения ред, възбуждане на размирици и предизвикване на общественото недоволство.

По-късно тя научи, че шерифът е продължил списъка със следните простъпки: „дръзко преднамерено унищожаване на чужда собственост“ и „предметни увреждания“, тъй като старото муле на Хек Тъкър по време на инцидента се възбудило толкова много, че отнесло в галоп вратата на бръснарницата на Флетчър. Това обаче далеч не било най-страшното. Самият господин Флетчър бил възбуден не по-малко от добичето, грабнал бастуна си и го запердашил със страшна сила. Това пък принудило клетото животно да напусне бръснарницата направо през гордостта на господин Флетчър — чисто новата му витрина, току-що доставена чак от Чикаго. Изобщо само неприятности.

След този инцидент Тиби незабавно се отправи у дома. Напусна къщата едва на следващата сутрин, когато доктор Бъкенън натовари цялото семейство във файтона и го закара на църква.

През нощта бе задухал северният вятър и денят се оказа студен. Затова и всички искаха да се доберат по-бързо до църквата.

Въпреки лошото време набожните жители на Индианола постигнаха този ден рекордна посещаемост на Божия храм. Негово преподобие Тимъти Улридж вече изнасяше своята поредна проповед, а съпругата му, масивна като рояла, до който седеше, полагаше невъобразими усилия да не заспи. Поемайки към местата си,

представителите на семейство Бъкенън вдигнаха малко повече шум от приетото.

Само че тук нещо не бе наред.

Вдовицата Хивърс заемаше с деветте си деца реда, който семейство Бъкенън бе резервирало за себе си още преди двадесет и пет години, когато се засели в Индианола. Огледаха се и какво да видят — предният ред, заеман винаги от вдовицата Хивърс, също не беше свободен. Там сега седяха старият господин Димсдейл, дъщеря му и нейното семейство. Пред тях пък, на реда на семейство Димсдейл, се бе разположило семейство Гътчър. Пред тях на техния ред бяха банковият директор Хектор Пийбоди, госпожа Пийбоди и многобройните малки Пийбодичета. А пред Пийбоди седеше кой? Разбира се, първопричината на цялото безредие — смутителят Никълъс Макинън. И понеже целокупното войнство на семейство Пийбоди се нуждаеше точно от един цял ред, Никълъс Макинън разполагаше в момента с реда на Пийбоди.

Най-сетне и Негово преподобие осъзна, че ще е най-добре да прекъсне проповедта. И без това не го слушаше никой. Всички погледи бяха вперени в доктор Бъкенън, който в момента вдигаше от местата им вдовицата Хивърс и деветте ѝ деца. От своя страна пък тя чукна стария господин Димсдейл по рамото с библията си и го изгони заедно с дъщеря му и семейството ѝ от своя ред. Старият господин Димсдейл изпъди, разбира се, Гутчерови от своите места, а те оказаха силен натиск върху банкера Пийбоди и домочадието му. Цялото това разместване доведе до пълен безпорядък и тъй като участниците по необходимост трябваше да се придвижват по дъсчения под на църквата, възникна грохот, който можеше спокойно да се оприличи на стадо подплашени бизони, решили за по-бързо да минат направо през Божия храм.

— Доктор Бъкенън! — прозвуча гласът на преподобния Улридж. — Бихте ли били тъй любезен да ми разрешите да ви замоля за добрината да мога да ви видя надеждно прислонени и настанени на вашите места?

— Съжалявам, ваше преподобие, но не ви разбрах. Това, което казахте, надхвърля възможностите ми. Та дали ще имате нещо против да повторите?

— Добре. Мислите ли, че ще можете да усмирите най-сетне домочадието си, за да продължим с божии дела?

— Това и правя в момента, ваше преподобие. Наистина правя всичко, което е по силите ми.

Докато чакаше, преподобният Улридж затропа нетърпеливо с пръсти по амвона. Когато най-сетне Коул и семейството му си намериха място, той сметна за необходимо да каже:

— Доктор Бъкенън, да съединя вас и Всевишния е почти тъй трудно, колкото и да накарам бухала да лети денем.

Размирникът, Никълъс Макинън, се измъкна от мястото си и седна отзад до Марвълин Брус, която въздъхна толкова силно, че от шапката на вдовицата Дъдли подхвъркнаха три пера.

След църковната служба Тиби и Бет очакваха останалата част от семейството до колата. Бет правеше гримаси на Тим.

Сетърли през колелата на возилото, а единственото желание на Тиби бе всички да си тръгнат колкото се може по-бързо. В този момент към нея се приближи Ник. Като видя, че Бет е клекнала до колелото и прави някому грозни гримаси, се разсмя и заобиколи колата. Той също приклекна до колелото срещу Бет и изкриви лицето си във възможно най-отвратителната гримаса. Бет направо изквича от удоволствие, изправи се и заръкопляска.

— Пак! Пак! Хайде, направи го пак!

Тиби се огледа, за да види какво става и улучи точно момента, в който лицето на Никълъс Макинън бе заприличало на сушена слива.

— Това наистина ли ви доставя удоволствие? — запита тя.

Ник се усмихна широко и застана непринудено до нея.

— Някога бях наистина шампион по гримасничене — отвърна той, изтупвайки прахта от панталоните си.

— Уверявам ви, че и сега сте си същият шампион — разсмя се тя, не можейки да повярва все още, че със собствените си очи е била свидетел на гримасите му.

Бет се завтече към Ник и го хвана за ръка.

— Ела да го покажеш и на Тими. Покажи му как се правят гримаси.

— Не сега — намеси се Тиби. — Бет, не бива да досаждаш на господин Макинън.

Ник се усмихна на Бет и я дръпна за конската опашка.

— Ти досаждаш ли ми, Бет, как мислиш?

— Не-е — отвърна детето и отново го потегли за ръка. Двамата тръгнаха напред, а Тиби ги сподире с поглед. През целия си живот не бе срещала мъж, който да се съобразява толкова малко с чуждото мнение. В момента беше под дебелия дъб и се правеше на клоун, показваше на поне половин дузина деца как се нравят страшни гримаси. Този човек сякаш изобщо не забелязваше, че половин Индианола го наблюдава с вдигнати вежди.

Няколко минути по-късно Ник и Бет се върнаха при колата. В този миг камбаните, на църквата забиха и Бет каза:

— Слушай, слушай!

Ник погледна надолу към Бет.

— Като малко момче мама винаги ми казваше, че забият ли църковните камбани, някое ангелче получава крила.

— Олеле! — възкликна детето. — Ами че тогава ангелчетата са сигурно страшно много.

— Така е — отвърна Ник, — но много от тях все още си нямат крила. — При тези думи той изгледа Тиби многозначително. Тя вперил поглед някъде нагоре, а той се изсмя тихичко.

— Отивам да го кажа на Тими — извика Бет и побягна.

След като детето изчезна, Ник се обърна към Тиби.

— Е, време е да тръгвам. Желая ви приятен ден, госпожице Бъкенън.

Тиби кимна леко и отвърна:

— На вас също. — При тези думи Ник се оттласна от колата, на която се бе облегал.

Минавайки покрай нея, той докосна с пръсти периферията на шапката си, приведе се и ѝ прошепна:

— Цяло нещастие е, че не сте тъй безгрижна и непосредствена като малката си сестричка. Ако обаче се заемете здраво със себе си, кой знае, може и да ви пораснат криле някой ден.

Загубила ума и дума, Тиби го гледаше вторачено, а той скочи на коня си и се отдалечи. Малката ѝ сестра ли? Значи той смяташе Бет за нейна сестричка? Все едно! Да мисли, каквото си иска. Тиби се качи в колата и разтвори слънчобрана.

Два дни по-късно Ник и Портър Мастертън се разхождаха в четири и половина следобед по тротоара. Току-що бяха приключили

работния си ден в корабостроителницата и вървяха към салона, за да обсъдят на чашка някои делови въпроси. Мартенският ден бе сравнително топъл, поради което улиците гъмжаха от минувачи.

Портър и Ник стигнаха до кръстовището и свиха в Пекън Стрийт. Салонът се намираше на две крачки оттам.

Внезапно Ник съзря Тиби да идва срещу тях и престана да слуша Портър. Не можеше вече да мисли за нищо друго, освен за това прекрасно създание. За кой ли път се размечта да остане поне за малко насаме с нея. До събота оставаха малко дни. Дали си спомняше все още за обещанието да отиде с него на бала по случай празника на тексаската независимост? Или пък му бе приготвила поредната неприятна изненада?

Мислите му бяха дотолкова заети с Тиби, че отначало не забеляза момиченцето, което подтичваше покрай нея. Позна я обаче още в мига, в който я видя: Бет, малката сестричка на Тиби. Не можеше да откъсне поглед от това дете. Започна да я сравнява със сестра ѝ, към която малката явно бе много привързана. И двете бяха руси, но косата на Бет бе сламеноруса и изглеждаше почти бяла до меднорусата на Тиби. Очите им също се различаваха. Бет имаше искрящи зелени очи и носеше чудесно червено палтенце от кадифе с апликации от бяла кожа, красива кожена шапка и маншон. Тиби бе облечена по обичайния си начин — тъмна пола в цвят бургунд, който сякаш се колебаеше дати да бъде червен или кафяв, и черна наметка. Шапката ѝ — също в бургундско червено — обслужваше очевидно две важни цели — първо, да скрие от хорските погледи разкошната ѝ коса и второ, да хвърля сянка върху лицето. Да имаше как, Ник би грабнал тази шапка от главата ѝ и би завлякъл жената в най-близкия моден магазин, за да ѝ избере рокля с възможно най-предизвикателната кройка и най-модерен цвят.

Портър и Ник тъкмо минаваха покрай смесения магазин, когато отвътре излязоха две жени, приблизително на годините на Тиби. За момент на Ник му се стори, че в очите на Тиби се появи израз на безпокойство. Той направи път на дамите и се загледа в Тиби и Бет, които се плъзнаха непринудено и грациозно между двете като пъргави корабчета покрай два айсберга.

Двата айсберга се заковаха на място, обърнаха се и като по даден знак се загледаха след Тиби и детето, които в момента влизаха в

магазина.

Ник и Портър се спогледаха и продължиха нататък, когато минаха покрай двата айсберга, единият тъкмо казваше на другия:

— За кого се мисли всъщност тази никаквица? Да показва копелето си на порядъчните хора! Безобразие!

— Ако питаш мен, това си е чисто безсрамие. Мама каза, че...

Ник престана да слуша по-нататък. В ушите му кънтеше единствено страшната дума копеле... копеле... копеле...

Нищо чудно, че Бет бе тъй привързана към нея.

В смесения магазин Тиби щеше да смачка ръката на Бет. Детето извика:

— Ще ми смачкаш пръстите, мамо!

— Извинявай, мишлето ми. — Тиби извади от джоба на наметалото монета и я подаде на Бет. — Ето. Купи си ментови бонбони. Дядо нали така каза. Само че побързай, трябва вече да тръгваме.

Бет се завтече към тезгяха, стискайки монетата здраво в ръка. Тиби не я проследи с поглед — вниманието ѝ бе привлечено от сестрите Картър, които стояха пред витрината и оживено обсъждаха някакъв въпрос. След това погледът ѝ се спря на Никълъс Макинън, който явно бе шокиран от нещо.

Е, сега вече знае всичко... Това е добре, дори много добре. Рано или късно щеше да научи. Добре поне, че не му дадох никакви надежди. Доволна съм, че останах твърда. Той безспорно е очарователен мъж. Но... не съм свободна да избирам. Не можеш да върнеш времето назад. Нито един мъж няма да поиска... жена като мен.

Тиби приключи с покупките по най-бързия начин, което накара малката да се заоплаква.

— Защо бързаме толкова, мамо? Нека идем при госпожа Хибътс и да си вземем книжката, която ни дава. — Накрая набра смелост и попита: — Сърдита ли си ми, мамо?

Тиби се закова на място. Обърна се към Бет и я погали по зачервените бузки.

— Не, ангел мой. Не ти се сърдя. Сърдя се на себе си.

— А, така ли — рече детето и хвана майка си отново за ръката. — А защо се сърдиш на себе си?

— Сега няма да разбереш. Още си ми мъничка. Ще ти обясня като пораснеш.

— Когато стана на петдесет години като тебе ли?

— Е, не съм толкова стара още — навъси се Тиби. Мили Боже, чувствам се ужасно стара. Като петдесетгодишна жена или дори по-стара.

През останалата част от пътя и двете мълчаха. Бет си смучеше ментовите бонбони, а Тиби се бе замислила дълбоко.

Когато навремето приказките най-сетне позатихнаха, животът продължи, сякаш нищо не се е случвало и Тиби почти забрави своето нещастие.

Да, но не съвсем.

То присъстваше постоянно — някакво тъмно петно в съзнанието ѝ, черно-сив облак, безмилостно затулящ слънцето, остър студ, преграждащ достъпа на топлината.

Вечерта седна в леглото по стар навик и взе дневника си. Животът представлява дълга верига, започна да пише тя. Брънките ѝ са свързани една с друга и човек сигурно може да се задоволи и само с една от тях. Но нему не е дадено да предвижда достатъчно напред, така че и тя, Тиби, също не е способна да предугажда и нарежда сама съдбата си. Но още докато пишеше, осъзна, че начинът, по който протичаше животът ѝ, бе всъщност нейно дело.

— Моля те, Боже — промълви тя и оброни глава на гърдите си.
— Не знам какво да правя. Помогни ми. Помогни ми да заживея отново пълноценно. Дай ми знак какво да сторя и кому да се доверя. Дай ми знак, Боже!

ГЛАВА ШЕСТА

Тиби не си спомняше точно кому принадлежат тези думи, на преподобния Улридж или на Сервантес: „Човек се заблуждава, очарова, а Господ го разочарова.“

Колкото повече разсъждаваше по въпроса, толкова повече се убеждаваше, че тази сентенция е творение на Сервантес. Това не бяха думи, които биха излезли от устата на благочестивото преподобие.

— Какво излиза? Аз се моля за някакъв знак и получавам какво? Откровението, че дядо Господ има чувство за хумор.

Първото нещо, което Тиби си спомни на следващата сутрин, бе съкровената ѝ молитва от предната вечер. Скочи веднага от леглото и се завтече към прозореца. Погледна навън и видя слънцето.

Сиянието на слънцето! Може би това е добрият знак.

Но внезапно слънцето се скри зад облак.

Видя, че Бет си играе със свинята Прешъс.

Детски смях! Това е добър знак.

Но Бет се спъна, падна на земята и се затича с плач към къщи.

Тиби отвори прозореца. Беше прекрасен топъл пролетен ден — твърде хубав за началото на март.

Денят беше многообещаващ. Може би и това бе добър знак.

В този миг съзря Никълъс Макинън, който идваше по пътя към къщата. Е, това вече не бе добър знак.

Отправи питащ поглед към небето. Нали това не е твое дело?... Или ти все пак...?

Слънцето се подаде иззад облака.

Тиби скри лице в ръцете си.

— Не този знак — прошепна тя. — Всичко друго, само не това. Но когато погледна отново през прозореца, Никълъс Макинън беше все още на пътя и се приближаваше към къщата. Той се усмихваше глуповато, а зад гърба му бе слънцето.

Не е лесна работа да пренебрегваш ролята на Всевишния, след като може да нанася толкова премерени удари.

Тиби се дръпна от прозореца с въздишка на отчаяние, съблече нощницата си през глава и я запокити върху неоправеното легло. Все още можеше да се спаси от него, стига да побърза малко. Облече набързо някаква рокля, мина с гребена през косата си и я сплете. Излезе от стаята и се завтече надолу по стълбите.

Не, не биваше да се заблуждава.

Как можа изобщо да си помисли, че ще успее да се измъкне незабелязано от дома? Тъкмо тя, Тиби Бъкенън. Същата тази Тиби Бъкенън, на която никога нищо не се разминаваше безнаказано?

И по чия вина стана така, че я спипаха? Този път честта се падна на Прешъс. И на кого хрумна изобщо брилянтната идея да кръсти проклетата свиня на Бет именно Прешъс? Точно Прешъс я предаде, и то по един безкрайно неизискан начин.

Свинското квичене е нещо, което само по себе си опъва човешките нерви. Само че то не само дразни, а и пронизва слуха ти. Само за тези, които не са имали това удоволствие: Просто няма начин да не забележиш присъствието на квичаща свиня. Тя буквално извръщява с естествената си потребност от прояви на внимание. Този пронизителен звук, който разкъса иначе тъй тихата и мирна утрин, бе в състояние да засрами дори и онази с косата.

— Какво, за Бога, търси това животно в къщата? — изрева Коул, втурвайки се като градоносен облак от кухнята.

— Ами че тя, свинята, постоянно си стои у дома — поясни Ефи невъзмутимо и последва Коул, бършейки ръце в престилката си.

— Не и когато съм си у дома!

— О да, само че ти я забелязваш само когато нададе вой — отсече Ефи.

— Кой, аз да не съм забелязвал този звяр? Възможно ли е изобщо двестакилограмова свиня, пребиваваща в дома ни, да убегне от нечие внимание?

— И на мен не ми се вярва — съгласи се Ефи. — Но ми се струва, че днес ти я забеляза само защото подгони с квичене Тиби.

Коул погледна въпросително към Тиби.

— Какво направи, че свинята да вдигне такава гюрултия?

— Не знам — отвърна Тиби.

— А аз знам — намеси се Бет. — Мама слезе по задното стълбище, но Прешъс я забеляза точно когато искаше да се измъкне

през вратата. Нашата свиня не обича да я оставят самичка.

— А ти откъде знаеш, че мама е искала да излезе от къщи — попита Ефи.

— Ами защото тичаше на пръсти надолу по стълбите и... държеше обувките си в ръце.

Коул все още гледаше втренчено Тиби.

— Какво означава това?

— Не е никак изключено да е замесена и моята особа — прозвуча плътен глас зад тях.

Като по даден знак всички се обърнаха към вратата и видяха баба Грейс да въвежда Никълъс Макинън в предверието.

— Виждате ли — рече тя на висок глас и посочи към Тиби, — нали ви казах, че е тук.

Цялото семейство се загледа в Никълъс Макинън. Той носеше кафяви кожени панталони — твърде впити в тялото, според Тиби — и тъмносиньо сако. Шапката си държеше небрежно в ръка. В момента представляваше пълната противоположност на баба Грейс, която стоеше от лявата му страна с ръка върху дръжката на вратата. Бабата бе станала сигурно късно от сън, тъй като бе все още по нощница. Върху белите ѝ къдрици се мъдреше нощна шапчица.

Той пък какво търси тук?

Не бе възможно да дойде след всичко, което е научил в града. Тиби се загледа в баба си. Белият кок, който предишната вечер все още бе върху главата ѝ, днес се поклащаше над ухото. Тиби се облегна на стената и скръсти ръце.

— Бабо — започна тя с раздражение в гласа, — защо отваряш вратата, без да ни кажеш?

Бабата обаче не беше човек, който си хаби думите на вятъра и затова отвърна направо, просто и ясно:

— Защото той почука!

При тези думи Тиби прехапа устни, а Ник замалко не се задуши от напирания в него смях. Погледна почти любовно бабата, която стоеше до него не по-голяма от палеца му и която въпреки възрастта си притежаваше бойността и ясната мисъл на млада жена. За момент си помисли какво ли би станало, ако тя бе още млада. В момента старицата водеше битка с останалата част на семейството. Нямаше да се учуди много, ако точно тя удържеше победата.

— Сили небесни, би трябвало да знаеш колко е безсмислено да зададеш на мама разумен въпрос — намеси се Коул.

— Коул, не казвай, моля те, такива неща пред външни хора. Поставяш мама в неудобно положение — протестира Ефи.

Ако в Коул бе настъпило някакво объркване, то изобщо не пролича.

— Кой, тя ли ще изпадне в неудобство? Мама? Как ли пък не! Човек, който отива на черква да се причести и пред очите на всички изпива виното от потира, връчва го обратно, изтрива уста и обявява на всеослушание, че ѝ било много вкусно и би пийнала още едно, този човек ли ще се притесни от нещо? Никога!

— О, тя само е забравила къде се намира, Коул, нищо повече. Да знаеш, че един ден и теб те чака същото.

— Ако и с мен се случи същото, ще те помоля за една услуга — продължи той. — Заклучи ме някъде! Застреляй ме! И не позволявай да се нахвърлям върху порядъчните хора в помътеното си съзнание.

Никълъс се заоглежда неспокойно. През живота си не бе срещал такова семейство. Погледът му се спря на доктор Коул Бъкенън, висок, силен мъж, с плешивина и венец посивели коси около нея. Раздразнението, изписано на лицето му, никак не се съвместяваше с топлите, добри очи. Погледът му се премести на Ефи Бъкенън — младолика жена с фигура на девойка, в чиито черни коси само тук-там проблясваха сребристи нишки. Не можеше да повярва, че тази жена има дъщеря на годините на Тиби. В своите безутешни старомомински одежди Тиби изглеждаше прекалено мрачна и сериозна.

Сърцето му обаче принадлежеше вече на баба Грейс. В нейно лице виждаше не старата жена, отдавна преминала добрите си години. Загърнатата отвсякъде с километри черна коприна, с накривената нощна шапчица и бяла коса, стърчаща във всички посоки, тя въплъщаваше вечния мъдрец Мерилин, извършващ поредното си магическо тайнство.

Баба Грейс, забелязала, че всички погледи са обърнати към нея, се обади:

— Какво ме зяпате така? Нещо лошо ли съм направила?

Отвърна ѝ мощен възглас:

— Да-а!

— Не бива да отваряш вратата в такъв вид — каза Коул.

— Трябва първо да ме питаш, когато казваш на хората, че съм си у дома — добави Тиби.

— По-добре е икономката да отваря вратата — не остана назад и Ефи. — Това така и така спада към задълженията ѝ.

— Не разбирам коя е тук икономката?

— Всемогъщи Боже! — простена Коул. — Та това е жената, която от три години ти поднася закуската в твоята стая.

— Аз откъде да знам, че Гладис ни е икономка. Никой не ми казва какво става — заоплаква се отново Баба. — Чувам от вас само жалби, друго не правите.

— Ти никакви жалби не можеш да чуеш — обади се отново Коул. — Защото си глуха.

— Глупости! — отсече баба и се огледа с премрежен поглед. — Отивам отново да си легна. — Отправи се към стълбите, но на първото стъпало се спря, обърна се и изгледа Ник с присвити очи. — На ваше място бих избрала друго място за визитата си. Тези хора тук се държат така, сякаш някой ги е повел на заклание. — Обърна гръб и замърмори под нос: — Никой нищо не ми казва. Не разбирам как могат изобщо да очакват от мен, че знам нещо, след като никой не е дошъл да ми каже. Всеки ми дава акъл — „Това прави! Онова не прави! Не трябваше така, а иначе.“ — При тези думи направи пренебрежителен жест с ръка. — Деца — извика тя сякаш изричаше проклетие. — Хайде стига! — Гласът ѝ се извиси. — „Благословена със сонм дечица“, нали така се казва? Глупости на търкалета! — Старата жена разтърси глава. — Да, да, Грейс — закима тя. — Голяма грешка направи ти. Трябваше да си останеш девственица.

Смехът на Ник изпълни цялата къща.

— Имам работа — обади се внезапно Коул. — Ако искате да слушам още оплаквания, трябва да ми платите. В кабинета си по цял ден друго не чувам, само оплаквания. И то такива, на които мога да помогна някак.

— Божичко! — възкликна Ефи и си намести дантелената якичка. — Струва ми се, че долавям миризмата на прегорели курабийки... — Обърна се на токовете си и изчезна през вратата на кухнята. Тиби и Ник останаха сами. Тиби се чувстваше изключително неудобно и търсеше панически подходящите думи, за да изчезне и тя, но опитът ѝ се увенча с неуспех.

— По всички личи, че останахме само двамата — обади се Ник. Тиби пое дълбоко дъх и сви ръце в юмруци.

— А защо пък не? Баба ще си подремне, татко си има своите пациенти, а мама ще се вайка над прегорелите курабийки. Аз обаче, извадих луд късмет, защото си имам вас! — Изглежда го подчертано студено и изрече равнодушно:

— Предпочитам прегорелите курабийки.

Денят бе отвратително топъл, баща ѝ нервен, на майка ѝ изгоряха курабийките, баба пак нещо не беше на себе си и като капак на всичко отнякъде изниква и този дявол.

— Може ли да седнем някъде и да поговорим? — попита той.

Тя се обърна бързо и нетърпеливо и го заведе в дневната.

— Можем да поприказваме тук — отвърна тя хладно, докато придърпваше завесите на прозореца, — макар че аз лично нямам какво да кажа.

Без всякакво забавяне Никълъс произнесе с овладян и ясен глас:

— Аз обаче имам какво да кажа, майчице.

Значи той знае вече всичко. Тя се досещаше, разбира се, че е научил истината. Сега обаче всичко приключваше окончателно и придобиваше застрашителни измерения — да стои тук насаме с него, знаейки със сигурност, че той знае.

Думите му я пронизаха като остър меч. Майчице... майчице... майчице...

Гласът му кънтеше в главата и буквално я задушаваше като горещ, вонящ дим. Тиби се хвана по-здраво за завесите, за да не се строполи на пода, през тялото ѝ премина ледена тръпка. Вцепени се. Не бе в състояние да издаде нито звук. Затвори очи и се помъчи да се съсредоточи върху мислите си.

Някъде много далеч тиктакаше кухненският часовник — сякаш не се бе случило нищо особено. След това от кухнята долетя и гласът на майка ѝ, която се тюхкаше заради курабийките. Отгоре пък ритмично поскърцваше разхлабена дъска — баба ѝ се люлееше на стола си. Някъде навън подковаваха кон, а Прешъс квичеше пронизително. Покрай нея продължаваха да витаят обичайните домашни шумове, надживели мъчителните слова, произнесени токущо. Единствено тя усещаше на свой гръб тяхната разрушителна сила.

От завесите идваше противна миризма на прах и старост, която я задушаваше.

Стори ѝ се, че долавя смътното ехо на глас от миналото, който зазвуча отново — гласът на майка ѝ в онази ужасяваща нощ, когато призна на родителите си, че е бременна и Ерик я е изоставил.

— Може би е най-добре да се подслониш при роднини и да се представяш за вдовица. Бог ми е свидетел, че не искам да ни напускаш, но понякога хората са тъй жестоки. Не бих понесла да ти се подиграват и да те отхвърлят от себе си, Тиби. Докато си в Индианола, за теб няма да има друг живот. Хората никога нищо не забравят. Миналото винаги ще бъде до теб, постоянно ще те преследва като зло привидение. Трябва да предприемеш нещо — в полза на вас двамата, на теб и детето.

Тя обаче остана. Изправи се храбро срещу обвинителите си, пое върху си техния сарказъм и продължи да живее ръка за ръка с отрицанието им. Баба Грейс бе тази, която ѝ вдъхна смелост да заработи в клиниката на баща си. Пак тя ѝ казваше, че злочестината може както да те унищожи, така и да те направи по-силен и че единствено от нея зависи кое от двете ще надделее.

— Когато видим страданието и болката на другите, това ни помага да забравим собственото страдание и собствената болка — ѝ каза тогава баба ѝ. — Хората няма да забравят, но ще простят. — Старата жена се оказа напълно права.

В онзи страшен ден Тиби даде обет, който изпълняваше строго, без да се поколебае нито за миг. Не ще позволя друг мъж да стори същото с мен още веднъж.

Никога вече нямаше да се влюбва, никога нямаше да позволи да я залъгват с красиви слова или да се доверява на няколко откраднати милувки. Никога вече нямаше да допусне мъж до себе си, който да отслаби решимостта ѝ и да я накара да забрави. Щеше да помни до последен дъх. Щеше да покаже на всички какво значи воля и решителност — на тези, които просто я критикуваха или упрекваха, но най-вече на хората, които я ругаеха при всеки удобен случай и придърпваха дрехите си, колчем минеше покрай тях, сякаш за да не прихванат зараза. Не ѝ бе нужно много време, за да разбере, че човек най-лесно избягва обвиненията, когато се държи тихо, сдържано и колкото се може по-незабележимо, когато води сив и благопристоен

живот. Затова се и оттегли от светския шум. Оставаше учтива, дори когато я нападаха със зли слова, а наложеше ли се да иде в града, се държеше възпитано и с подчертано достойнство.

Дори и в този момент помнеше всичко съвсем ясно — предателството, упреците, отхвърлянето, страданието, както и бавния, мъчителен възход към уважението на хората. Веднъж вече бе минала по този път и оживя. Вдигна гордо глава и опъна рамене. Бе преодоляла страданието, овладя го и успя да почерпи сила от него.

От цялото ѝ същество струеше напрежение, когато отвори очи и впи решителен поглед в лицето на Никълъс Макинън.

Ник не можеше да откъсне очи от Тиби. Бе толкова хубава, смела, самоуверена. Безцветната и грозна рокля не можеше да скрие стройната ѝ фигура, неподправената хубост, грациозните движения. Слънчевите лъчи сътвориха златист ореол около нея и под искрящата коса, събрана на кок, се открояваше тънка, бяла шия. За него в този момент тя бе възпламенение на очарование, самообладание и упование в собствените сили. И все пак в очите ѝ, в чудните ѝ златисти очи той съзря загриженост. Но това, което го накара почти да коленичи пред нея, бе болката в тях, неотшумялото страдание.

Лицето на Ник придоби замислен вид. Тиби сигурно си мислеше, че той е стреснат и отвратен. За по-малко от секунда би могъл да я успокои, но имаше и нещо друго в държането ѝ. На лицето ѝ не бе изписана никаква потиснатост. Нещо повече, изражението ѝ бе овладяно, резервирано и снизходително. Но страданието може да се скрие толкова дълбоко, че изобщо да не проличи на повърхността. Спомни си как някога майка му казваше: „Чрез устните, човек лъже или заблуждава, но очите никога не лъжат.“

Погледна я направо в очите и се прокле за думите, които изрече.

Откритието му, че Тиби има дете, я постави в съвсем нова светлина. Така и простата рисунка оживява, ако ѝ прибавиш само няколко цветни петна. Прозрението му бе толкова внезапно, че чак го замая. Толкова много неща ставаха ясни. Тя беше майка, и то не каква да е, а на незаконородено дете. Всичко, което бе преживяла — а това бяха неща, които той безспорно не познаваше — със сигурност я беше променило. Внезапно намираха обяснение презрителното отношение, враждебността, отказите ѝ, желанието да няма нищо общо с него. Да, вярно е казано: парен каша духа.

Този извод се стовари върху него с такава сила, че щеше да се задуши. Значи веселото, обичливо младо момиче се е превърнало в предпазлива жена, която е длъжна да се защитава сама. Господи Боже! Как му се искаше само да я познава от по-рано. Сви гневно юмруци. Би могъл с голи ръце да очисти мошеника, който ѝ бе сторил това зло.

Ник въздъхна — и при него имаше промяна. В първия момент, когато разбра, че тя има дете, страстта му отстъпи на гнева. Сега този гняв бе заменен от разбиране, внимание и загриженост. Отговорите ѝ на някои негови въпроси щяха да му позволят да проникне в душата ѝ и да я разбере.

— Защо не ми разкажете нещо повече за всичко това?

— Не — отвърна тя с пламнали страни. — В никакъв случай.

Малко по-рано тя забеляза, че чертите му омекнаха, но това далеч не беше достатъчно, за да му се довери. Дори и благият му тон не можеше да я успокои. Веднъж вече се поддаде на нечии нежни погледи и мили слова. Тиби усети, че е решен на всичко, само и само да разговаря с нея, тя знаеше от собствен опит, че този човек няма никакво чувство за срам. Достатъчен бе само случаят с поилото на конете, когато той привлече вниманието на целия град върху нея и за втори път я превърна в централна тема за разговори. А нали през последните пет години водеше този тих и затворен живот тъкмо за да избяга от общественото внимание?

Минаха няколко минути, а Ник не продумваше нито дума.

— Нямам много време, господин Макинън. Имаме много случаи на дифтерит и в клиниката се нуждаят от мен. Ако ще ми казвате нещо, говорете. Но искам да ви предупредя — всичко, което смятате да ми кажете, вече съм го чувала.

— Сигурно сте права, но работата е там, че аз не съм го чул.

— В Индианола има куп хора, които най-охотно ще ви осведомят, и то с най-големи подробности.

— Изобщо не искам да чуя нещата, от които и да е, важно е да ги чуя от вас.

Струваше му се по-загадъчна от всякога. Готов бе на всичко — да пусне резетата, да заключи семейството, да я заплаши с гладна смърт дори, само и само да чуе историята ѝ.

Тя въздъхна и се отдалечи от прозореца. Полите ѝ прошумоляха край него. Отиде до дивана, обърна се и закърши ръце.

— Просто не ви разбирам. Казахте, че сте дошли да строите кораб. Добре, постройте го този кораб най-сетне и ме оставете на мира. Мисля, че бях съвсем ясна — не искам да имам нищо общо с вас. Компанията ви, проявите на внимание, приятелството ви не са ми по вкуса. Не мога да разбера защо продължавате да упорствате?

— Защото искам нещо от вас. Защото не вярвам, че чак пък толкова не ви харесвам, както искате да ми внушите. Защото съм дошъл тук да науча отговорите на няколко въпроса и няма да си тръгна, преди това да стане. — Отиде до вратата и я заключи. — Вие, сладка моя Тиби, също няма да излезете оттук, докато не получа тези отговори.

Той се облегна на вратата и скръсти ръце пред гърдите си. Тиби почувства как бузите ѝ пламват от обхваналото я раздражение.

— Как си позволявате да ме заключвате тук насаме с вас?

— Ей на, осмелявам се — отвърна той и се усмихна самоуверено.

Тиби Ан, трябва да се направи нещо. Този мъж е като лепка. Защо упорства толкова? Докога ли ще мога да се съпротивлявам?

Погледът ѝ се плъзна по лицето му и стройното, тънко тяло. Почувства, че шансовете ѝ да се пребори със съблазънта силно намаляват. Стаята сякаш започна да се смалява. Той бе тъй близо до нея — мъж и жена, заключени в една стая. Мъчителят ѝ стоеше пред нея и от цялото му същество струеше очарование и мъжественост. Беше по-хубав, по-висок, по-силен и по-решителен от всички останали, които се опитваха да се сблизят с нея, но бяха претърпели неуспех. Този човек излъчваше сдържана сила, естествено мъжко превъзходство и направо осезаема чувственост. Вярно, че бе родила дете, но въпреки всичко опитът ѝ не стигаше, за да се пребори успешно с човек, разполагащ с такива оръжия. Устата ѝ пресъхна, а сърцето се разтупка бясно, сякаш за да ѝ напомни, че и него го има на този свят. Чувстваше се затворена в крепост, обградена отвсякъде с неприятели, безпомощна, лишена от всякакви оръжия. По тялото ѝ премина някаква странна остра тръпка, която проникна дълбоко в нея. Обзе я панически страх.

Може би затова сграбчи най-хубавия калаен свещник на майка си и го размаха бойко във въздуха.

— Предупреждавам ви, отворете вратата, и то незабавно!

— И какво ще стане, ако не я отворя?

Тя отново размаха свещника.

— Ако не я отворите, ще ви ударя.

Той само се усмихна добродушно, а коленете ѝ омекнаха.

— Откога ви чакам да предприемете най-сетне активни действия.

Пулсът ѝ буквално побесня. Раздразнението ѝ нарастваше.

— Мислите значи, че няма да го хвърля по вас, така ли?

— О, не се и съмнявам, че ще поискате да ме замеряте с това нещо. Винаги съм подозирал, че в косата ви се прокрадва червеникав шотландски нюанс. Работата е там обаче, че е напълно безполезно да хвърляте. Със сигурност няма да ме улучите и ще оставите грозни драскотини по красивия тапет на майка ви. Твърде вероятно е и свещникът да се строши, а майка ви държи много на него, нали? И едва след това, когато всичко вече е приключило, вие ще си дадете сметка, че не на мен сте нанесли удар, а на майка си. — При тези думи той се отблъсна от вратата. — И така, защо не вземете да оставите този глупав свещник, преди да сте сторили нещо, за което после само ще съжалявате.

Пристъпи към нея, а тя понечи да замахне със свещника. На красивото ѝ лице обаче все още бе изписана нерешителност.

Той въздъхна и поклати глава.

— Инат момиче сте, това го разбрахме. — След което се усмихна широко. — Бих предпочел наистина да метнете този предмет по мен. Защото като видите после какво беля сте направили, неминуемо ще ви обземе съжаление. А това значи, че ще се разплачете и аз, какъвто съм си мекосърдечен — да знаете, че не мога да гледам спокойно жена да плаче — ще трябва да ви прегърна, за да се утешите. — После сниши глас и тембърът му по-дрезгав. — И то по единствения начин, който познавам.

Тя много добре си представяше какво би могло да се случи. От уплаха очите ѝ се разшириха. Увереността ѝ изчезна. Отпусна ръка и постави майчиния свещник обратно на масата. Единственото, което напомняше на предишната ситуация, бе усещането за безизходност. То дори нарастваше.

Едно нещо трябваше да ѝ се признае — бе добър противник. Прииска му се да се извика високо, че държането ѝ му доставя истинско удоволствие. Не знаеше откъде черпи тя този безграничен

кураж и огромните съпротивителни сили. Жената срещу него бе жизнена и темпераментна, би се обзаложил на една празнична гощавка, че и в леглото е страхотна. Малкият безцветен женски паун се оказа борец. Не бяха много жените, които можеха да преминат през такова горнило и да излязат от мъката като победители. Възхищаваше се искрено от нея. Досещаше се за усилията и издържливостта, които са били потребни на едно толкова младо момиче, за да преодолее всякакви препятствия и съпротива и да се завърне уважавана в обществото. Страстта му към тази жена бе тъй властна, че понякога не можеше да заспи по цели нощи. Трябваше обаче да я сдържа, защото имаше опасност да проиграе шансовете си, които и бездруго не бяха твърде големи. Всъщност той дори не знаеше какво точно да направи. Оприличаваше себе си на нерешителен глупак, който не знае дали да настъпва, или да се оттегли от полесражението.

Тя тъкмо се канеше да го атакува с поредната хладна забележка, когато внезапно осъзна настъпилата в него промяна.

Пред нея в момента стоеше друг човек. Той все още носеше плътно прилепналите панталони и синьото сако, имаше все същите красиви черти и сини очи, но стойката, думите, поведението и дори очите му бяха станали други.

Познаваше себе си — обидите, упреците и обвиненията не можеха да я засегнат дълбоко. Боеше се всъщност от другото, от неговото търпение, проявеното разбиране, от властната кротост, която излъчваше. Защото точно тези му черти можеха да доведат до падението ѝ. Този мъж си служеше с нежността като с двуостър меч. Дори и в този миг тя усещаше как той, без да предприеме каквото и да било, постепенно омаломощава решимостта ѝ.

И двамата бяха прекрачили вече някаква невидима граница и се намираха на територия, която ѝ бе чужда. Нито един мъж досега не бе успявал дотолкова да я изкара от равновесие. При тази мисъл тя замръзна на място и продължи да стои неподвижна, дори когато той тръгна към нея. Познаваше този самоуверен израз, знаеше също, че съвсем скоро ще го замени изражението на собственическа гордост — бе го виждала често в очите на Ерик.

Знаеше също и какво ще последва. По тялото ѝ се разля особена топлина и същевременно потрепери. Сякаш разбирайки какво става с нея, той вдигна бавно ръка и плъзна пръсти по цялата ѝ ръка, от

рамото до върхчетата на пръстите ѝ. После взе дланта ѝ, повдигна я до устните си и я целуна. Отлепи бързо устни, но ръката ѝ не изпусна.

Тиби преглътна с усилие и зачака какво ще последва.

— Отсега нататък с вас ще играем друга игра. Това ви е ясно, нали?

Тя успя само да кимне и издърпа ръката си. Топлата му длан хвана брадичката ѝ и изви главата ѝ назад, докато накрая се принуди да го погледне в очите. По тялото ѝ отново пропълзя студена тръпка.

— В тази игра и двамата ще залагаме всичко.

Дори и животът ѝ да зависеше от това, тя пак не би могла да намери думите, с които да отвърне на предизвикателството му. И все пак не можеше да признае, че е победена, и то след като бе постигнала толкова много.

Той се усмихна самоуверено при мисълта, че най-сетне я държи в прегръдките си.

Тиби трепна и с последните остатъци от решителност започна да се съпротивлява. Не биваше за втори път да се предава тъй лесно. Нима нищо не бе научила през живота си?

Бе твърдо решена да се противопостави на Никълъс Макинън, но той бе безмилостен като никога — тази жена трябваше да бъде негова.

За щастие весел детски смях и пронизително свинско квичене огласиха тишината. Тиби погледна през прозореца и съзря Бет да тича в червеното си палтенце, преследвана от квичащата Прешъс.

— Дъщеря ви — каза той.

— Да.

— А... мъжът ви?

Тя скочи към лицето му като съскаща котка и Ник начаса съжали, че попита за нейния „мъж“, а не за бащата на детето.

— Както много добре знаете, нямам мъж. Бет е незаконородена. Само не си въобразявайте, моля, че усилията ви да се изразявате презрително и обидно могат да окажат някакво въздействие върху мен. Тези неща са ми се случвали неведнъж досега. След време човек обръгва. И болката си има граници, знаете. Когато я прекрачиш, преставаш да чувстваш каквото и да било.

— Аз не исках да...

— Много добре знам какво сте искали — прекъсна го тя, стараяйки се да потисне треперенето в гласа си. — Всички сте

еднакви. Лицемери, всички до един.

— Мисля, че не ме разбрахте правилно.

— О не! Много добре ви разбрах. Минаха вече пет, не, шест години. Ако знам изобщо нещо, то е как точно стават тези неща. Само не си мислете, че сте първият, проявил ловкост. А що се отнася до ругатните по мой адрес — ушите ми са глухи за тях. — Пое дълбоко дъх и се овладя отново. — Вие не сте в състояние да ми кажете нищо повече от това, което вече съм чувала. На този свят няма ругатня, с която да не са ме окалвали поне милион пъти.

Страданието ѝ го развълнува дълбоко. Господи Боже, какво е трябвало да преживее.

— Не съм дошъл тук, за да ви казвам каквото и да било — започна той. — Напротив, дошъл съм да узная някои неща от вас.

— Например какво, сър? — нахвърли се тя върху него. — Какво бихте предпочели да чуете? Някои подробности, може би? Всичките онези малки, гнусни, мръсни неща, нали? Точно като останалите.

— Подробности да, но не и мръсотии...

— Я престанете с тези лъжи, моля ви! Не съм чак такава глупачка. Знам за какво сте дошли тук. Та то е очевидно. Най-малкото, което искате, е да удовлетворите нездравото си любопитство. Гледате ме и все още изпитвате някакви съмнения. Не изглеждам съвсем като някаква мърла или повлекат, нали? Не се обличам като курва. Не работя в Глас Слипър и никой до този момент не ме е виждал с нацапотено лице. Всичко това, предполагам, ви учудва. Живея си тук в любящ семеен кръг. Ходя на църква. Тукашните хора проявяват към мен уважение под някаква форма. Тук нещата някак си не се връзват, си казвате вие, нали така? Тя спря за миг, за да си поеме дъх. Изражението на лицето му показваше, че сякаш иска да отхвърли предположенията ѝ. — Моля ви, не си правете труда да отричате. Знам какви мисли са минавали през главата ви. „Тук сигурно има някаква грешка. Трябва да е била омъжена или сгодена, младият мъж обаче е загинал при трагично стечение на обстоятелствата. Или може би е станала жертва на жестоки и безчовечни родители, които са и забранили да се омъжи за човека, когото обича.“ Трябва да ви кажа, че нито едно от изброените неща не отговаря на истината. Случи се едно-единствено нещо — просто се влюбих. Това бе моето престъпление. Влюбих се в един мъж и повярвах на лъжите му. И когато всичко

приключи, когато той получи каквото искаше, просто си отиде. В това няма, разбира се, нищо трагично. Просто направих грешка. В очите на Бог и църквата аз съм съгрешила. Обществото ме осъди. Та нали съм родила незаконно дете! Всичко това вече съм го изстрадала. — Тя се поспря за момент сякаш искаше да събере сили за следващите си думи. — А сега можете вече да ме питате за подробностите, заради които сте дошли.

— Обичате ли го още?

Този въпрос дойде неочаквано за нея и това пролича по изражението на лицето ѝ. Извърна се с въздишка и застана в профил към него. За момент реши да не говори повече, но той нямаше да я остави на мира. Ако отговореше на въпросите му, щеше може би да си тръгне и да я остави на спокойствие.

Тя събра ръце като за молитва, долепи ги замислено до устните и заби палци под брадичката си, след което каза откровено:

— Всъщност не знам. Понякога го мразя толкова много, че ми идва да взема пистолет и ако го срещна изобщо някой ден, да му пръсна черепа. В други моменти пък си задавам въпроса какво ли би станало, ако всичко бе протекло по друг начин и той бе отвърнал на любовта ми. Питала съм се също как ли бих се държала, ако той се завърне.

Това предположение го завари съвсем неподготвен и му трябваше доста време, докато успее да изрече:

— Да, и какво ако се завърне? Какво мислите да правите в такъв случай?

Тя направи неопределен жест с ръце.

— Не знам. — Извърна лице и продължи: — Наистина не знам. Нямам готов отговор. Макар че, Бог ми е свидетел, много пъти съм мислила по този въпрос. Някога го обичах. Когато избяга, щях за малко да умра. Но той е баща на моето дете и поради това между нас съществува неразрушима връзка. Аз износих детето му и заедно с това понесох много страдания. Питам се, едното уравновесява ли другото? Не знам.

Той изпадна почти в транс. Явно тя все още обичаше този мъж. Да имаше как, би хванал лицето ѝ и би изстискал от главата ѝ всякакъв спомен за него. Че го е обичала някога, това все още можеше да

разбере. Че е родила дете от друг мъж, и това се понасяше. Непоносима бе единствено мисълта, че обича друг мъж.

Внезапно усети присвиване в стомаха. Нанесоха му удар, който не очакваше. Но в края на краищата той я накара да говори. Важното бе обзелите го чувства да не попречат на намеренията му. Трябваше незабавно да смени темата, тъй като този тип бе заключил сърцето ѝ за него.

Ник пое мъчително въздух и бавно зададе следващия си въпрос:

— Разкажете ми как се чувствахте вие тогава.

— Защо да ви казвам?

— Защото ме засяга. Защото искам да знам. Защото съм любопитен по природа. Защото знам какво сте преживели, но мога да го почувствам истински само ако успея да го видя с вашите очи. По дяволите! Каквито и да са причините — направете това заради мен.

В гласа му имаше толкова страст и отчаяние, че изобщо не ѝ дойде на ум да му откаже.

— Как съм се чувствала ли? Кога как съм се чувствала? Когато ме напусна ли? Или когато разбрах, че ще имам дете от него? Или може би след раждането на Бет?

— Когато той си тръгна, вие знаехте ли, че сте бременна?

— Да.

— А той знаеше ли го?

Тя се разсмя горчиво.

— Естествено. По всяка вероятност точно този факт е ускорил решението му да си иде. Вие не гледате ли на тези неща по същия начин?

— Не, но в момента говорим за друго. После не се ли опитахте да се свържете с него, за да го уведомите за раждането на детето?

— Не. Трябвало ли е да го търся според вас? Той не искаше да има нищо общо с мен. Единствената проява на интерес към детето се състоеше в това да изчезне достатъчно дълго преди раждането му. Защо да иска да узнае нещо за нас?

— А сега? Сега накъде?

— Какво имате предвид с това „накъде“?

— Имам предвид, доколко сте уредили своя живот и този на Бет.

— Сам виждате.

— Искам да кажа, извън вашето собствено семейство?

— Имате предвид Бет и аз да живеем сами?

— Това или например да се омъжите — добави той тихо.

Тя го изглежда с неразбиращ поглед.

— Да се омъжа? Аз? — Гласът ѝ потрепери и тя се изсмя, за да потули този факт. — О, не, от това няма да излезе нищо. Нима не знаете какво мислят по този въпрос мъжете от града? Те може и да не ми го казват направо в очите, защото много добре знаят, че баща ми е единственият лекар тук. А освен това мнозина са ми задължени и лично, понеже и аз съм спасявала човешки живот. Но... отношението, това мислене съществува. Винаги ще има мъже, които се ръководят от мотото: която е била курва, курва си остава.

Той буквално подскочи при споменаването на тази дума.

— Не мисля, че...

— А трябва. Сигурна съм, че ако и вие погледнете на въпроса откъм тази му страна, ще се вразумите най-сетне и ще изчезнете оттук. В края на краищата всички правят така, щом научат истината. А те винаги я научават.

— А аз пък съм убеден, че има страшно много мъже, които биха превъзмогнали факта, че имате дете. Вие сте хубава жена, по-точно, изключително хубава жена. Само заради това мнозина биха поели по този път. Мога да си представя, че междувременно сте имали многобройни предложения.

— Да, разбира се. И както сам се досещате, не след дълго ставаше съвсем ясно що за предложения са това.

— Според мен оценката ви е прибързана. Не мисля, че тук не ви уважават. На мен, например, ми бе нужно страшно много време, за да науча нещичко за вас. Хората, които разпитвах, едва ли не ви прикриваха с телата си. Доколкото мога да съдя, тук наистина изпитват голямо уважение към вас и вашата работа.

— Може и да е така, но за нещастие не това са хората, които търсят моята близост. Вярно е, че медицинските ми умения се радват на уважение, тъй като и аз като баща си имам усет към хорските болки и съм необходима. Именно на това се дължи и „реномето“ ми. Само че този вид „уважение“ не ми носи никаква сигурност.

И тъй като тя искаше непременно да приключи с този разговор и да отпрати любопитния шотландец, реши да го попита направо:

— Любопитството ви удовлетворено ли е вече или има и още нещо, което искате да знаете?

— Е, имах няколко въпроса, на които исках да ми се отговори, но всъщност не съм тук за това.

— А за какво тогава?

— Тук съм заради вас.

— Заради мен ли?

— Само не казвайте, че сте изненадана. Красива жена като вас? Не искаше от него комплименти, тъй като не знаеше как да реагира на тях.

Той отгатна състоянието ѝ и затова добави бързо:

— А ако трябва да бъда съвсем откровен, дошъл съм тук, за да видя още веднъж възхитителната рокля, която носите.

— Сърдечно благодаря.

— Предполагам, че в известен смисъл тя ви подхожда идеално.

Тя вдигна недоумяващо вежди.

— Ами да, тъжна, безутешна и безцветна рокля за един тъжен, безутешен и безцветен живот.

Страните ѝ се зачервиха при тези думи, а очите проблеснаха възмутено.

— Разбирам.

— Не — отвърна той, — не разбирате.

Ник наблюдаваше финото лице и чистите ѝ черти. Не му хрумна по-подходящо определение от „безупречни“, и „чудно хубави“. Очертанията на лицето ѝ бяха направо съвършени, лице, сякаш изваяно от най-благороден и рядък мрамор. Ангел от мрамор — студен, твърд, издялан в камъка. Възможно ли бе да я освободи от него?

Може би това е имал предвид Микеланджело, когато е казал: „Съзрях ангела пленен в мрамора и не престанах да дълбая с длетото, докато не го освободя“? Вероятно и в този случай трябваше да се действа по сходен начин... с постоянни удари да се отслабва защитата ѝ, да се кърти този леден зид, зад който се е скрила, докато я освободи напълно. Внезапно отново си припомни, че е нает да построи бързо кораб за един ексцентрик, който притежава повече пари, отколкото търпение. Трябваше да спазва и определени срокове. А при жените човек никога не знае предварително с какво време разполага или не

разполага. Но наблюдавайки я в този момент, той разбираше, че не открие ли път към душата ѝ, цялата му поръчка може да отиде по дяволите. В нея имаше нещо загадъчно, в което той не бе в състояние да проникне. Единственото, което разбираше, бе, че я желае. Замисли се за момент. Желая, дума, която притежаваше за него толкова много значения. Желаяше тази жена още от самото начало, но в течение на времето се оформиха безкрайно много дефиниции на това желание. В началото то се отнасяше само към чисто физическата ѝ привлекателност. Тя бе чудно хубава жена, към която изпитваше силна страст, а той пък беше мъж, свикнал да се наслаждава докрай на женските прелести. По-късно обаче тя го очароваше все повече и повече, за да се стигне до един момент, в който вече желаеше да прекара повече от една нощ с нея в леглото. Стигна до извода, че наистина иска да знае повече за тази тайнствена жена. А след като я срещна на ливадата и поговориха в овощната градина, той откри, че наистина изпитва наслада от общуването с нея и желае да я вижда често. А какво да прави отсега нататък?

За момент се замисли. Сексуалното желание беше, разбира се, на преден план, но междувременно то придоби нови измерения. Тя притежаваше толкова качества, които го възхищаваха. Изпитваше към нея нежност, каквато не бе изпитвал към никоя друга жена. Желаяше я страстно, но заедно с това изпитваше и силно, искрено привличане. Харесваше я, възхищаваха се от нея, наслаждаваха се от близостта ѝ и я опознаваха все по-добре. Въпреки че тя се опитваше да го отблъсне от себе си, в нейно присъствие се чувстваше като роза, обляна от слънцето. Нима това бе любов? Внезапно истината се откри пред него. Това, което изпитваше, когато бяха заедно, далеч не можеше да се сравни с острите, болезнени чувства, които пораждаше в него отсъствието ѝ. Вероятно точно в това се състоеше любовта.

Забеляза, че мислите му са се отклонили някъде надалеч и когато я погледна, съзря по лицето ѝ израз на неудоволствие. Вероятно тя долавяше мислите, които минаваха през главата му. Скъпа моя, само да знаеше...

Тиби наистина разбираше какво изпитва той в момента. Това обаче, от което наистина се боеше, бе, че дълбоко в себе си и тя желаяше същото. Думите, които искаше да изрече, се спираха някъде напред път. Не бе в състояние нито да говори, нито дори да мисли.

Задиша тежко. През тялото ѝ премина гореща вълна. Главата ѝ се замая и тя отстъпи крачка назад. Успя да се опре на стената точно под репродукцията на картина от Гейнсбъро. Картината малко се изкриви, но тя не забеляза нищо.

В това си състояние тя не разбра, че Ник се е приближил, застанал е непосредствено пред нея и я гледа особено.

— Защо не оставим настрана това лицемерие и цялата глупава съпротива? Едва тогава ще мога наистина сериозно да ви ухажвам, да се боря за вашето благоволение.

Ухажване. Благоволение. Не сексуално желание, нищо вулгарно и унижително. Мили Боже, от колко време никой не я е ухажвал сериозно и не я е гледал по този начин? През тялото ѝ премина приятна тръпка. Ухажване, благоволение. Тя изпита чиста наслада от тези слова. Това ли бяха истинските намерения на този мъж? Когато той се наведе към нея, в главата ѝ нахлу толкова много кръв, че наново се замая. Протегна ръце и се хвана за неговите, за да не падне. Затвори очи с надежда, че замайването ще отмине и когато устните му, топли и нежни, докоснаха бързо нейните, тя не се почувства нито оскърбена, нито посрамена. Просто изпита наслада.

В предверието извън настолният часовник и я върна в реалността. Тя го погледна с разширени очи и се опита да възвърне равновесието и самоувереността си.

— Не биваше да правите това — промълви тя най-накрая, но същевременно чувстваше, че не е успяла да преодолее напълно удивлението си от преживяното.

— Наистина не биваше да го правя — призна той, — но се радвам все пак, че го направих.

— Часовникът...

Той отметна глава назад и в ъгълчетата на устата му се появи усмивка.

— Часовникът — повтори той. — Това ли е следващата тема, по която ще обменим мнения?

Сега вече и по нейните устни премина усмивка.

— Не, исках само да кажа, че часовникът току-що удари кръгъл час.

Той също се усмихна.

— Чух го. Казват, че часовниците вършат тази работа редовно и на равни интервали.

На мястото на усмивката ѝ се появи изражение на твърда решимост.

— А сега трябва наистина да вървя. В момента имаме много болни, които се нуждаят от лечение. Вчера бяхме заети до осем часа вечерта и въпреки това се наложи да върнем някои пациенти.

Той кимна с разбиране и я последва до вратата. Тиби понечи да я отвори, но неговата ръка легна върху нейната. Тя го погледна обвиняващо. Той забеляза погледа ѝ и усети как трепери цялата, но не си отдръпна ръката. Имаш късмет, ангел мой... Това, което всъщност искам, е да те взема в обятията си и да те целувам, докато и малките ти устенца също като очите ти не забравят къде се намират и какво правят.

— Балът в Деня на независимостта — започна той и се поспря, за да види дали тя ще го прекъсне.

— Не мога да отида с вас.

— Вие приехте поканата в присъствието на половината град. Ако сега започнете да се дърпате, хората ще погледнат с лошо око на държането ви.

— По-добре да не одобряват поведението ми, отколкото аз самата да се чувствам зле. Помислих си, че сте променили решението си, след като...

При тези ѝ думи той направо побесня.

— Нека сега тук, на това място, да се разберем веднъж завинаги. На мен ми е съвършено безразлично дали сте спала с половината мъже на щата Тексас или пък сте напълнили една къща с деца. Аз ви поканих на бал и вие приехте поканата. Няма да допусна да нарушите обещанието си. — Забеляза, че се кани да му отвърне и побърза да я отреже. — Трябва да сте наясно с едно много важно нещо. Аз ви поканих, защото видях една много хубава жена, която ме привлича, жена, която искам да опозная по-добре. Днешният ни разговор прави нещата малко по-сложни, но не променя нищо по същество.

— По-сложни?

— Да. По-сложни за вас. Не за мен. — Забеляза нейното объркване. — Аз не съм никакъв коравосърдечен и безчувствен дървенияк, Тиби. Каквото и да си мислите по този въпрос. Знам какво

сте преживели, колко жестоки и нелепи неща са казвани по ваш адрес. — Знам също, че за вас едва ли е проста работа да се появите с мъж в обществото, особено ако е за пръв път след...

— Да, за пръв път е.

— В такъв случай разбирам загрижеността ви. Не искам да добавям нова горчилка към това, което и бездруго вече сте изтърпели. Искам само да придружа на бала най-красивата жена, която познавам и за няколко часа да забравя собствените си грижи и мъчителни спомени. Искам да танцуваме до пълно изтощение. Докато ви се изтъркат подметките на обувките. Искам да се въртим из цялата зала, докато забравите за всички тези зяпачи наоколо. Обещавам да дам всичко от себе си, само и само да ви видя как се смеете. Когато накрая празникът свърши, ще ви заведа до колата си и под лунната светлина ще ви закарам до вас, молейки се да е достатъчно студено и вие да се преместите по-близо до мен от обичайното.

— Ако изобщо дойда да танцувам с вас, едно нещо трябва да ви е ясно. Няма да има никакво... искам да кажа, че нямам намерението да ви... нямам никакво желание да...

Ръцете му я прегърнаха тъй бързо, че тя така и не разбра какво става. Той я завъртя няколко пъти из стаята, преди да я пусне.

— Може точно сега и да не искате, Тиби, но ще направя всичко възможно да поискате, когато си тръгнем от бала.

— Няма да позволя нежности — каза тя рязко.

— Само пред хората или когато сме и сами?

— И в двата случая — отвърна тя, без да се усмихва.

— В такъв случай ще зависи от вас дали ще допуснете нежности или не.

— О, да! В състояние съм да се погрижа за себе си. Вярвайте ми.

— Наистина ли, момиче? — Вдигна ръка и я погали с върховете на пръстите си по бузата. — Ще видим, ще видим.

— Не схващайте думите ми като предизвикателство, но само ще си загубите времето — отсече тя.

— Може би. Но пък вие не сте ме виждали още, когато задействам неотразимия шарм на Макинън — продължи той и я целуна почти бащински по челото. Взе шапката си от стола и излезе бързо от стаята.

Тиби затвори вратата след него, облегна се на нея и притвори очи. Испита странно безпокойство. Старият неотразим шарм на Макинън...

Думите му отекнаха в сърцето ѝ. Изглеждаше толкова различен от всички останали. Да можеше само да му повярва, че се чувства привлечен от нея и желае да прекарват повече време заедно, да танцува, да се смее, да я опознае и разбере.

Да можеше и тя да...

Да можеше... Твърде много прегради съществуваха в живота ѝ. Да можеше да се върне назад във времето и да не беше се поддала на северното очарование на Ерик. Да можеше някак да не му повярва тогава, когато ѝ казваше, че я обича и иска да се ожени за нея. И да не беше забременявала. Да беше напуснала Индианола, за да роди бебето като скърбяща вдовица. Ако можеше по някакъв начин шотландският чаровник със сините очи да не я беше почти премазал с коня си. Да можеше и да я остави на мира! Защо трябваше да е и толкова привлекателен! Да не беше ѝ напомнял също от колко много неща се е отрекла в живота си. И трябваше ли да събужда в нея точно тези чувства? Ах, този стар, неотразим шарм на Макинън...

Тя и в този момент го смяташе за изключително очарователен. Бе наистина неотразим и този синеок грубиян го знаеше. Как, за Бога, да се противиш на някого, който е неотразим? Можеше ли да ѝ каже някой? Тиби Ан, потънала си до гуша в грижи. Мисли как да се измъкнеш от тази каша.

Часовникът в коридора отново заби. Баща ѝ сигурно е отрупан с работа и вече се пита къде ли се губи помощничката му. Но Ник Макинън успя да извади на бял свят толкова много спомени, че тя все още не можеше да се откъсне от тях. Обзе я някакво призрачно усещане, подобно на тръпка. Почувства се сякаш някой я е върнал с шест години назад. Виждаше се как се движи по дървените тротоари към пристанището с лекарското куфарче на баща си в ръка, а новата ѝ фуста шумоли при всяка нейна крачка.

Двамата с баща ѝ стигнаха тогава до норвежкия кораб, наречен „Северна звезда“. Баща ѝ се спря за момент, взе куфарчето от ръката ѝ и я помоли да го почака на същото място, понеже не знаеше все още на каква болест ще се натъкне. На кораба го очакваха осемдесет моряка,

болни от треска, плюс един млад и богат пътник, който се оказа внук на собственика на „Северна звезда“.

Младият мъж бе смъртно болен. След дълги уговорки Коул най-сетне се съгласи да го вземе си в клиниката. Точно тогава Тиби видя Ерик Нилсен за пръв път. В следващите няколко седмици тя се грижеше постоянно за него — къпеше го в ябълков оцет и през петнадесет минути му пъхаше с лъжичка в устата смес от сок и мед. И когато този хубав и едър мъж възвърна силите си, погледът му започна начесто да се спира на шестнадесетгодишната Тиби.

Сега, като погледнеше назад във времето, Тиби разбираше, че на своите двадесет и седем години Ерик ще да е имал достатъчно време и възможности да опознае жените. Тя вече знаеше неща, които навремето ѝ се струваха незначителни, неща, от които една по-опитна и умна Тиби Бъкенън би съумяла да се предпази. На шестнадесет години обаче едно момиче все още не знае как да държи в шах глезения син на богати родители, мъж, роден със сребърна лъжичка в уста, мъж, толкова хубав, че като го погледнеше, все едно гледаше слънцето. Ерик винаги бе получавал каквото поиска. Всички трудности, които срещаше в живота си, се преодоляваха с парите на баща му. И тъй като животът му протичаше безпроблемно, Ерик не бе изработил в себе си усета за стойността на нещата. На нещата и на хората. Всичко на този свят обслужваше една-единствена цел — да удовлетвори някоя негова прищявка. Постигнеше ли се веднъж тази цел, се предприемаха съответните стъпки: да се освободи от нещо или, което бе по-лошо, от някого. Тиби изпита това по най-болезнен начин на собствения си гръб.

Известно време обаче всичко изглеждаше прекрасно. Изпита очарованието му още първия път, когато го видя. Той бе рус, красив, жизнен, открит, весел и мил. Погледнеше ли я, тя се чувстваше сякаш по-голяма от всички, целунеше ли я, се превръщаше в принцеса на принцесите. Той бе първият мъж, когото целуна, първият, докоснал я на най-тайното място по тялото ѝ. Но по онова време тя го обичаше. Вцепеняваше се от страх дори при мисълта, че след всички тези години може все още да го обича.

Не бе лесно да го забрави. Много добре си спомняше нощта, в която той за първи път дойде в стаята ѝ и възбуди нейното спящо тяло. Нощта, когато я любил за първи път.

В онази нощ тя, както винаги, сънуваше Ерик. Но този път бе по-различно. Усещаше тялото си като чашката на цвят, който се разтваря. Пое я някакъв прииждащ порой, след това бавно и равномерно се отля като морска вода след прилив, морето отново набъбна, тялото ѝ потрепери в спазми, тъй истински, че тя внезапно се събуди. В продължение на един миг бе все още листото, носено плавно от могъща река. Ръцете и краката ѝ тегнеха, дишаше тежко, а разумът бе бодър и заедно с това все още помътен.

И тогава... тогава краката ѝ натежаха още повече.

— Така е добре, цветенце мое. А сега разтвори още краченца.

Отвори широко очи. Не, не беше сън. Вече не спеше, но стаята бе тъмна. На мига осъзна, че си е все още в леглото и че не е сама.

— Ерик! — изпъшка тя и понечи да притисне краката си един в друг.

Но Ерик я държеше здраво и преди да успее да се стегне, той легна върху нея, между краката ѝ. Обзе я панически страх.

— Ерик, не! Моля те, не!

— Преди малко ти хареса много, нали?

— Какво правиш, Ерик?

— Почакай малко! — Гласът му стана дрезгав, ръката му пропъзля нагоре и започна да дразни малките, коралено червени връхчета на гърдите ѝ. Тялото ѝ отново потръпна. — Тъй твърди и все пак толкова меки — продължи той. — Никога не си докосвана от мъж, нали, Тиби, съкровище мое?

— Така не — отвърна тя с треперещ глас.

— Но това ти харесва, нали?

— Не, не ми харесва, Ерик. Страх ме е.

— Шшт, тихо, съкровище мое! Боиш се само от неизвестното. Щом го опознаеш, ще се питаш защо толкова дълго не си го правила. Сама ще видиш. — Ръката му отново се плъзна надолу и той я докосна точно на онова място, което туптеше тъй буйно в съня ѝ.

— Не, Ерик!

— Мислех, че ме обичаш.

— Така е, обичам те.

— Нека тогава да го направим.

— Не мога. Не е правилно така.

— Аз те обичам, Тиби. А когато един мъж обича една жена, той иска да спи с нея и да я докосва. В това няма нищо необикновено. И нищо лошо. Тези неща са най-естественото нещо, когато мъжът и жената са заедно.

— Само когато са съпрузи.

— Ти това ли искаш, Тиби? Да се оженим?

— Мисля, че тези неща са свързани. Или греша? Любов и брак — хората спят заедно и са венчани.

— Това ли те мъчи, Тиби? Ти го желаеш, но само ако го последва и женитба, така ли е?

— Така са ме учили, Ерик.

— Ако женитбата е това, което искаш, Тиби, съкровище мое, ще я имаш. А сега ми кажи, че ме обичаш.

— Обич...

Не успя да продължи, защото в този миг Ерик проникна в нея.

В крайна сметка обаче получи не женитба. Това, което получи, бе, че целия следващ месец Ерик я събуждаше нощем по няколко пъти в седмицата. Две седмици след като Коул обяви Ерик за здрав, той си отиде и не й остави нищо друго, освен едно писъмце с много извинения и оправдания, както и златна верижка с розичка, изрязана от парче корал.

Не, не бракът бе това, което получи.

Това, което си навлече, бе бременността.

Баща ѝ заплака може би за пръв път през живота си, когато тя му съобщи за своето състояние. Нищо не получи тя — ни брак, ни мъж. Виж, дете — да. И последната, най-съществена придобивка: помъдря!

Ах, този стар, неотразим чар на всички от рода Макинън!

Що се отнася до чара, Никълъс Макинън несъмнено го притежаваше, и то в една значително по-фина разновидност от чара на Ерик. Никълъс бе от мъжете, които разбиваха отбраната на жените бавно, така, както водите малко по-малко рушат камъка. Ерик пък нахлу като приливна вълна и опустоши всичко. Ник бе несъмнено хубав мъж и външно се харесваше на жените, но за разлика от Ерик той не изтъкваше на преден план външността си. Ерик бе диамантът — твърд, искрящ, с променлив блясък привличаше наистина вниманието върху себе си, можеш да го използваш за украшение и толкоз, нищо

повече. А Ник бе като златото — меко, гъвкаво, с по-матов блясък и... с най-разнообразно приложение.

Разбира се, притесняваше я не сравнението между Ерик и Никълъс, тъй като Ерик бе останал далеч назад в миналото. Нейната грижа се наричаше Никълъс Макинън. Заби поглед в някаква точка и се вгълби в себе си. В душата ѝ цареше пълен безпорядък. Може би трябваше да иде някъде за известно време. Ще вземе Бет със себе си и ще посети роднини на Изток Същевременно съзнаваше съвсем ясно, че никога няма да предприеме такова нещо. Твърде много бе дала от себе си на това място, за да поеме ей така на път. Освен това тук си имаше своята работа. Бе силно привързана към нея, почти толкова силно, колкото силно бе и желанието ѝ да осуети сближаването си с Никълъс Макинън.

За пореден път си повтори, че трябва да бъде много предпазлива и никога да не забравя преживяното: унижението, болката, мисълта за безсмислието на живота. Но дори и в този момент... дори и сега ѝ бе мъчно за Ерик, колкото и да го мразеше.

О, Ерик! Защо? Защо направи така? Защо ме заблуди? Защо ме измами? Ти бе толкова убедителен в словата и не по-малко добър в делата си. Бях тъй сигурна, че ме обичаш, че говориш истината. Каж ми, такива ли са всички мъже?

ГЛАВА СЕДМА

„Войни и завоевания“ — така би могла да назове Тиби този месец, стига да притежаваше склонността на баба си да дава заглавия на месеците.

Според баба Грейс месец март носи името на Марс, бога на войната. Още преди този месец да свърши Тиби разбра, че в това се крие голяма мъдрост. Предположи, че е близо до ума да се посвети цял месец на бога на войната, тъй като в древността войните и завоеванията са имали огромно значение. А и днес нещата май не стояха по-различно, поне доколкото тя можеше да прецени.

Войни и завоевания, завоевания и войни.

Нямаше ли да свърши най-сетне този месец?

Както винаги досега и този март дойде гръмогласен и наперен, но все пак в сърцата на хората покълна надеждата, че най-сетне тя, пролетта, ще настъпи.

В един необичайно тих и топъл слънчев следобед Тиби пъкна в една кошница ябълково вино и курабийки, една книга и завивка. Взе кошницата в едната ръка, хвана Бет с другата и се отправи към голямата вода. Непосредствено зад тях ги следваше Прешъс. Бет, която на своите пет години се намираше в състояние на постоянна възбуда и имаше наум повече въпроси, отколкото можеше да зададе, не се задържа дълго до майка си и изтича напред. Тя откъсваше някое и друго цвете, след което изприпкваше обратно и питаше как се казва.

— Това е бучиниш, херувимска тръба — обяви Тиби, когато Бет ѝ напъха под носа някакво бяло цвете. Бет завъртя цветето между пръстите си и го заразглежда. — А какво е „тръба“?

— Ами, блестящ рог, в който се духа и от него излиза музика.

— Като цигулката на дядо ли?

— И двете са музикални инструменти, но дядо използва лък, за да свири. Да си го виждала да духа в цигулката?

Бет изхихика.

— Може и да духне, ако го помоля.

Тиби разроши къдриците на Бет.

— Херувимчето ми. Ако има някой, който да накара дядо ти да духа в цигулката, това си само ти.

Бет отново се загледа в цветето.

— А херувимчетата наистина ли духат вътре? — После го вдигна до устата си и духна. Цветето отхвъркна от ръчичката ѝ и Бет погледна майка си недоумяващо. — Да, ама от него не излезе звук?

— Ангелите и херувимите не духат в тези цветя. Хората са ги нарекли така, защото им приличат на тръба.

— Ами тогава защо не са ги нарекли просто „тромпетови цветя“?

— Не съм съвсем сигурна, но мога да се обзаложа, че са наречени така, защото са красиви, нежни и бели като дългите одежди на ангелите.

Бет вдигна цветето и го заразглежда с повишено уважение.

— Ще го дам на баба да ми го изсуши.

Малко по-късно двете изтичаха по една пясъчна дюна и седнаха на морския бряг.

Тиби започна да чете на глас от книжката, а Бет се изправи, застана в края на завивката, пречупи се в кръста и погледна майка си през краката.

— Колко си смешна, мамо! Застанала си на глава.

Тиби се разсмя и скочи от мястото си. Повдигна поли и също погледна Бет през краката си.

— Ти също!

Бет се разхихика и се затъркала по земята. Тиби също скочи до нея и започна да я гъделичка. Бет млясна майка си по бузата и каза:

— Така ми харесва, мамо. Колко хубаво е, когато стоиш на главата си.

— А защо не? — отвърна Тиби и отново погъделичка Бет, преди да посегне отново към книгата. — Отговаря точно на живота ми — продължи тя тихо, така че Бет да не я чуе.

— Какво каза, мамо?

— Нищо.

— Защо казваш „нищо“? Ти каза нещо. Видях те как си мърдаш устните, мамо. Видях те, чуваш ли?

Тиби не можа да сдържи смеха си. Бе в състояние да слуша Бет до безкрай. Привлече дъщеря си към себе си, смехът ѝ секна и в очите

й избиха сълзи. Целуна я по косата, вдигна поглед към небето и прошепна:

— Благодаря ти.

Тиби продължи да чете, но в един момент Бет я прекъсна.

— Мамо, загубих си цветето. Кажи, къде отиват нещата, които се загубват.

— Какво имаш предвид, миличко?

— Ти знаеш, неща, които сме имали и вече ги няма — като ножа на дядо и кутийката с таблетките на баба и восъка за печатите, който леля Майри търси толкова дълго. Аз си загубих най-хубавата синя панделка, а ти не можеш да намериш вече сребърния напръстник. Къде отиват всички тези неща, а?

— На най-различни места, но обикновено са изчезнали или пък сме ги сложили някъде, а после сме забравили.

— О — възкликна Бет. — Значи, когато кучето умря, ние сме го загубили някъде, така ли?

— Не, то е погребано, не си ли спомняш? Сложихме го в едно сандъче, а сандъчето заровихме в земята. Ние знаем къде е кучето, значи не сме го загубили.

— Да, ама моето цвете се е загубило, защото не знам къде е. Къде ли е отишло, мамо? Нали сега трябва да е някъде?

Тиби се замисли за момент. Баба Грейс би свършила сега добра работа. Тя за всичко имаше готово и чудесно обяснение. Дали и тя е изпитвала същите затруднения, когато е трябвало навремето да отговаря на Тибините въпроси?

— Мамо, слушаш ли ме?

— Да, миличко, мисля си. За какво ме попита всъщност?

— За дядо. Той каза, че добрите хора отиват на небето като умрат, а загубените души отиват... ей там долу! — Когато посочи в тази посока, очите ѝ се уголемиха от възбуда. — Той каза още, че синът на господин Помфрит се е загубил в морето и че старата госпожа Адърли е изгубила надежда...

— ... е изгубила всяка надежда.

— Е изгубила всяка надежда — повтори Бет. — Нейната изгубена надежда намира ли се още там, където я е изгубила?

— Не. Предмети като твоето цвете или моя напръстник остават там, където сме ги забравили, надеждата обаче не се губи като цвете

например. Да изгубиш надежда означава да се откажеш да вярваш, да престанеш да се надяваш. Госпожа Адърли всъщност не е загубила нищо, тя е била само много, много уморена.

— Ами като е уморена, най-добре да поспи следобед.

При тези думи Тиби не може да сдържи смеха си.

— Е, тя си поспива в църквата, нали знаеш?

Погледът на Тиби се спря на следите от свински копитца, оставени върху пясъка.

— А къде остана Прешъс? — попита тя. — Не я виждам никъде.

— Божке — възкликна Бет. — Надявам се, че не се е загубила.

— Де този късмет, де — добави Тиби.

— А ето я къде била — под завивката. Съвсем забравих, че я покрих преди малко.

— Защо си я покрила? Да не е студено?

— Не е студено, но може да изгори на слънцето. — Бет се загледа в свинята. — Май не ѝ е много приятно под завивката.

Изглежда, че Бет имаше право, защото още в следващия миг Прешъс се изтърколи изпод завивката и, грухтейки, се защура по пясъка, като по пътя си помете и кошницата.

След като прибраха всичко обратно в кошницата, Тиби предложи да се поразходят. Бет и свинята се затичаха напред, но Тиби ги настигна бързо. Бет я погледна и попита:

— А сега може ли да се върнем обратно? Гладна съм. Ти не си ли гладна, мамо?

— И как още! Умирам от глад.

— Да видим кой ще стигне пръв! — извика Бет и се затича.

Тиби я последва.

— Чакай да те хвана! — извика тя. Вдигна полите си и когато цопна в някаква локва и се опръска чак до лицето, избухна във волен, гръмогласен смях. Бет се обърна и видя майка си мокра до кости да цапа сред вълните като малко кученце. Детето се завтече обратно към Тиби.

— Не можеш да ме хванеш! Не можеш да ме хванеш! — запищя то, когато Тиби понечи да я сграбчи, но вместо това шепата ѝ се оказа пълна с грозни кафяви водорасли.

— Е, сега вече ти е спукана работата — изкрещя Тиби и през смях започна да плюе солена вода. Бет се разпищя по-силно и от

Прешъс и продължи да тича, но се спъна в мократа си пола и падна досами водата. В този миг Тиби я настигна и двете се затъркаляха в пясъка. Смехът им, придружен от квиченето на Прешъс, бе толкова силен, че не чуха плътния мъжки смях, който долетя от дюните.

Ник всъщност не искаше да издаде присъствието си, но до този момент не бе виждал такова нещо. Пред очите му се разиграваха сцени, които могат да вдъхновят и най-големия творец. Дълбоко съжали, че не притежава художнически талант.

Новите впечатления просто го затрупваха и той не бе в състояние да ги подреди в мозъка си. Дълго беше копнял да я види усмихната и изобщо нямаше представа как ще се отрази върху него такава една ситуация: Тиби се смее весело и се търкаля по пясъка, ритайки във въздуха с божествените си крака. Полата ѝ бе вдигната до бедрата и когато накрая най-сетне приседна, той видя много ясно очертанията на тялото ѝ под плътно прилепналите мокри дрехи. Триста дяволи, защо изведнъж му стана тъй неудобно да лежи по корем?

Малко по-късно Тиби и Бет се нахраниха набързо, а Прешъс омете остатъците и захърка в един от ъглите на завивката. Ник се чудеше дали да ги поздрави, когато на брега се появи сестрата на Тиби.

— Тиби! — извика тя. — Тиби!

— Майри! — извика и Тиби и ѝ помахна. — Ела при нас!

Майри се спря до завивката.

— Така не може. Мама ме изпрати да ви взема. Всеки момент ще дойде госпожа Рафърти, учителката по пиано на Бет. Забрави ли?

Тиби плесна ръце пред устата си.

— Боже всемогъщи! Забравила съм. Колко е часът? — попита тя и затърси часовника си в кошницата. — Четири и половина! Не може да бъде! Тук сме от един часа!

— Знам. Мама си помисли да не сте се удавили. Баба, разбира се, добави, че това ѝ се струва малко вероятно, защото сте дали обещание да си стоите на брега и да не влизате във водата. — За момент Майри се вторачи в мократа рокля и разбърканата коса на Тиби. — По всичко личи обаче, че баба се е излъгала. — Тя се разсмя. — Най-добре да взема Бет със себе си, а ти през това време можеш да си пооправиш външния вид. Изглеждаш така, сякаш си брала трънаци.

— Това пък какво означава?

— Означава, че изглеждаш невъзможно. Знаеш как ще се произнесе мама по този въпрос.

Тиби много добре си представяше реакцията на майка си и затова се съгласи с Майри.

— Добре. Ти отивай с Бет у дома, аз идвам след малко.

— Недей да бързаш много — започна отново Майри с подигравателна усмивка. — Ще ти трябва повечко време. — Хвана Бет за ръка и тръгна като междувременно ловко успя да избегне пясъка, който Тиби хвърли по нея. — И цял обор да имаш пред себе си, пак няма да го улучиш, Тиби — извика тя през смях.

— Ами да, ти ги разбираш тези работи — нали си широка като врата на хамбар — извика и Тиби след нея.

Известно време тя остана седнала, ровейки пясъка с пръстите на краката си. После се изтегна с прозявка на завивката. — Ще подремна за пет минутки — каза тя на себе си. Беше ѝ топло и приятно, а освен това ѝ се доспа ужасно.

Половин час по-късно Ник стоеше до нея и се бореше с подтика да я вземе в прегръдките си и да я нацелува, докато в нея угасне и последната съпротива. Наблюдаваше отпуснатото ѝ лице. Мили Боже! Такъв мирен и спокоен сън! Необременената от нито чистота, която излъчваше тази жена, събуди отново страстта му. Сега вече щеше да му е много трудно просто да се обърне и да си тръгне. Изчезвай веднага оттук, старче! Незабавно! Преди още да си сторил нещо, за което после и двамата ще съжаляват.

Само че Никълъс Макинън беше инат човек. Погледът му се плъзна по тялото ѝ. До този момент бе виждал доста спящи жени. И то както ги е майка родила. Но жена да спи по този начин не бе виждал. Тъй сладко. Тъй мирно. И тъй красиво. Гледаше я и се измъчваше.

Притвори очи с надеждата, че болезненият опън в хълбоците му ще се уталожи, но напразно. Образът ѝ се очертаваше непроменен пред вътрешния му взор — всяка от нейните великолепни заоблености, всяка, дори и най-малката бенка по тялото ѝ, всяка от неприлично дългите мигли, обграждащи кехлибарените ѝ очи. Едно нещо бе разбрал за това момиче във всичките тези седмици, откакто я наблюдаваше — каквото и да вършеше, вършеше го всеотдайно. Дори и сънят ѝ бе всеотдаен.

Дали е такава и в любовта?

Той се вслуша в тихия плисък на вълните, които миеха топлия пясък. Някъде в далечината изпищя чайка. Топлото слънце обливаше лицето му, а в гърба му духаше лек ветрец. Навсякъде цареше тишина и покой. Истински необитаем остров. Отпусна мислите си на свобода. Въображението му започна да рисува сцени, в които Тиби и той са претърпели корабокрушение и месеци наред си принадлежат само един на друг. Не като в действителността — да откъсва от нея броени минути или пък да прекарва цели часове, разсъждавайки как, за Бога, да я зърне поне за момент. Въздъхна тежко и отвори очи.

Тя го гледаше с мътен поглед и все още не можеше да съсредоточи погледа си върху неговото лице.

— Е — започна той, — я да видим какво ни е изпратило морето? Някое пънче ли? Или може би русалка, изхвърлена на брега? Кажете ми, красавице, как успяхте да се спасите от властта на Посейдон?

— С малко късмет — отвърна тя тихо и притвори наново очи. След което ги отвори така, сякаш едва в този миг осъзнава, че той е до нея и си приказват. — Какво искате от мен?

Какво иска ли? Той приклепна до нея, а тя бързо се изправи и започна да събира нещата си в кошницата. Какво искаше ли? Прониза го остро желание. Когато си играеше сред вълните, тя отхвърли от себе си повече задръжки и бе по-естествена от всички жени, които познаваше от леглото.

— Вие какво правите тук? — попита тя. Сега вече говореше по-високо и излагаше недвусмислено яда си на показ.

— Би могло да се каже, че съм дошъл да си поискам единия час. Вие се оказахте голяма скъперничка по въпроса за обещанията и тяхното спазване.

— А на мен пък нещо ми подсказва, че вие отдавна-отдавна сте си получили това, което ви се полага, че дори и повече. Всъщност откога ме наблюдавате?

Той се усмихна доволно.

— Достатъчно дълго, за да се убедя, че сте половин русалка.

Отпуснатото, миролюбиво изражение на лицето ѝ се стопи. Замени го друг израз, който познаваше добре: твърд, недоверчив, овладян.

Инстинктивно протегна ръка, положи я върху тила ѝ и прокара пръсти през косата. Палецът му се плъзна по шията, сякаш с този

незначителен жест можеше да потуши страха, който се излъчваше от цялата ѝ личност.

— От мен няма защо да се страхувате — рече той докато се навеждаше към нея.

Устата ѝ бе вълшебна — пищни, топли, меки устни — сладки като плод, узрял на дървото. Леко и нежно премина с нос по лицето ѝ като попиваше нейния аромат — ухание на жена, на слънце и солен въздух. Усети как коленете му омекват и го побиват тръпки. За пръв път след толкова време се чувстваше като несръчен влюбен ученик. Нима невинността ѝ бе причината за душевното му състояние?

Защото тя бе выпльщение на невинността! Въпреки незаконородената си дъщеря.

В началото сякаш нямаше никакъв ответ от нейна страна — целуваше го точно както би го целувало и пънчето, изхвърлено на морския бряг. В един миг обаче топлият ѝ дъх премина леко по бузата му, той наклони по-близо глава и го всмука в себе си, за да го размеси със своя дъх. От нея се излъчваше свежест, която го прониза до мозъка на костите. Тя просто не му разрешаваше да забрави нито за миг кой е и какво възнамерява да стори — точно като чифт нови обувки, които стискат и разраняват крака. Подхвана я под раменете и я привлече към себе си.

От момента, в който разтвори широко очи и осъзна, че той не е видение на буйната ѝ фантазия, Тиби почувства, че се е отделила, откъснала от самата себе си. В последните минути тя полагаше отчаяни усилия да открие и своята друга половина, онази любопитна, чиста и открита страна на същността си, която не ѝ позволяваше да дава прибързани оценки. Неговото присъствие на това място я изненада. Не по-малко я изненада и целувката му. Сладка, замайваща целувка! Тя породила в нея чувства, от които направо се изплаши. Другата ѝ половинка ѝ нашепваше: Тиби, нищо ново ли не си научила досега? Пак ли ще тръгнеш по пътя на падението както с Ерик? Не се ли досещаш какво възнамерява този мъж, какво иска той от теб?

Никълъс почувства съпротивата ѝ и зарови ръце в нейните коси. Тя почти изпищя от болка.

— Престани! Боли ме! — Но той продължи да я целува още по-страстно, а от гърлото му долетя приглушен стон. — Моля — прошепна тя, останала без дъх. — Какво искаш от мен.

— Желая теб — отвърна той. — Искам да ме целуваш така, както самата ти би искала да те целуват.

Тя замахна с юмрук и той се разсмя.

— Поисках от теб да ме целунеш, малка моя побойница. Ако все още не знаеш, да ти кажа — това не е обида!

— За мен е!

— Сили небесни! Как ли ще реагираш, ако ти кажа например, че искам да спя с теб?

Не се наложи да чака дълго за отговор на въпроса си, тъй като този път тя му извъртя не една, а две яки плесници.

— Перверзен тип такъв! Ти... ти... си истинска змия, с раздвоен език!

Ушите му кънтяха все още както от плесниците, така и от ругатните ѝ, но това само го разпали още повече. Успя бързо да уталожи гнева си, предизвикан от плесниците и реши за наказание да я притисне още по-силно към себе си и да сломи предпазливостта и сдържаността ѝ. Зацелува я грубо, като престана да милва устните ѝ, а направо с насилие ги разтвори с език.

Тиби се почувства неспокойна и някак си неловко. Тя самата смяташе себе си за опитна — нали бе родила все пак дете. Но в този момент увереността ѝ спадна застрашително. Докато Ник я целуваше и с всеки изминал миг сдържаността му намаляваше, тя осъзна пределно ясно, че познанията ѝ за другия пол са крайно недостатъчни.

Знаеше, разбира се, че притежава рационален и бърз ум, но когато той я целуваше, всичко наоколо се завъртваше в шеметна въртележка — сякаш някой насила наливаше алкохол в гърлото ѝ. Намеренията му бяха ясни и тя много добре знаеше какво да направи, за да му попречи. Но някъде наред пътя между познанието и действието връзката се късаше. Тя се сгуши почти страстно в него и бързо откри, че не е никак неприятно да я прегръщат тъй силно, па било то и само за миг. Имаше обаче едно нещо, което в момента не осъзнаваше — опустошителното въздействие, което оказваше младата ѝ плът върху мъж като Ник. Той простена, притисна я още по-силно към себе си, отново се нахвърли върху устните ѝ и събуди в главата ѝ мисли, които нямаха място там.

Откога не бе изпитвала мъжка близост, нежния натиск на мъжки устни върху своите. Разумната ѝ половина се възпротиви и ѝ

нашепваше думи за вина и срам.

Припомни ѝ сентенцията за делата и техните последствия. Мъката и болката. Изкуплението и страданието. Всичко това не биваше да се повтаря още веднъж.

Целуна я отново, но тя се дръпна рязко.

— Ако очакваш от мен същото, само си губиш времето. За мен целувките ти имат вкуса на суров черен дроб.

— Само не казвай, че не обичаш черен дроб. А сега се дръж прилично и ме целуни. И ти искаш същото. Знаеш го много добре.

Тя го отблъсна от себе си и го плесна през ръцете.

— Я недей да шариш много-много с ръце. Не понасям да ме докосват по този начин.

Чертите на лицето му се вкамениха от гняв.

— Ти не понасяш нищо, свързано с чувства — отсече той.

— Имам си причини.

Лицето му се отпусна.

— Да, така е — каза той мило и я погали нежно по бузата. Усмихна се смутено, а сърцето ѝ предателски се разтуптя, като го видя такъв. Той просто успяваше някак да разтопи и разбие тънкия слой лед, който ѝ служеше за защита. Усети слабостта си и за миг забрави дори причините, поради които се отнасяше с него едновременно остро и сдържано. Но това ѝ състояние продължи кратко, тъй като Ник заговори отново.

— Така е! Но твоите основания не са достатъчни, за да се откажеш от всичко на този свят, да прекараш живота си с мисълта за наказание и изкупление. Обявила си себе си едновременно и за съдия, и за съдебен заседател. Нямах правото например да осъждаш добричките жители на Индианола за настроенията им, за тяхната липса на толерантност и за готовността им да хвърлят камъни по „грешницата“. Най-големият ти враг си си ти самата, Тиби. Ти наказваш себе си повече от всички останали, взети заедно. Дошло е времето да приключиш с този проблем.

— И защо, моля? За да се превърна по-лесно в твоя жертва?

— Какво? В моя жертва ли? Ето една крайно изкривена гледна точка, не мислиш ли?

— Не и когато човек знае това, което знам аз.

Той се разсмя.

— Тиби, мила моя, останах с впечатлението, че не знаеш нищо повече от някои най-основни неща.

— Знам колкото трябва — отвърна тя намусено.

Ник се разсмя и при тези думи.

— Може и така да е, но откога ти стига само най-необходимото? Не мисля, че си човек, който се задоволява единствено с посредственото и общоприетото. Ти си по-скоро от хората, които искат или всичко, или нищо.

— Пълна безсмислица — отвърна тя все още намусена.

— Мое малко, сладко, невинно дете — продума той тихо и сложи ръка на устата ѝ.

— Не съм невинна — възпротиви се тя. — Всичко друго, само не и невинна. Знаеш го не по-зле и от мен.

— Ах, така ли?

— Нали видя доказателството за моята глупост?

— А разбирам. Значи това си имала предвид? Онази глупост?

— Друго определение не ми идва наум... чиста глупост.

Взе брадичката ѝ в дългите си тънки пръсти, а очите му се впиха в плътта ѝ. Приведе се към нея и думите, които изрече, я улучиха като добре наострен нож.

— Защо назоваваш миналото си точно с такива слова? Това е твоето минало и нищо повече. Нещо отминало, нещо, което го няма. То не може вече нито да те засегне, нито да те нарани. Освен ако ти не се поддадеш. Толкоз!

— Затваряй си веднага устата! — изкрещя тя и си затули ушите с ръце. — Не са ми нужни твоите обяснения!

— Е, в такъв случай наистина си глупачка!

Тя го изглежда едновременно мрачно, пронизващо и сърдито.

— Това може и да е така, Всезнайко, но в края на краищата и то също си е моя лична работа.

— А детето? Бет?

— Недей да я замесваш!

— Защо? На нея много неща са ѝ отнети, нали?

— Какво искаш да кажеш?

— Щом се отказваш от толкова много неща, ти ги отказваш и на дъщеря си.

— Бет не е лишавана от нищо. Грижа се за нея колкото мога.

— Да, така е. Има обаче неща, които и при най-добро желание не си в състояние да й дадеш.

— Щом като не мога да й ги дам, значи тя няма да има нужда от тях и толкова.

— Всяко дете иска да има баща. Нещо повече — всяко дете има нужда от баща.

— Тя си има баща!

— Да, но не го познава. Няма го човекът, който ще й даде обич и сигурност, силно различаващи се от майчината любов и закрила. Обич и сигурност, които единствено бащата може да даде на детето.

— Тя си има моя баща.

— Който е възрастен, уморен и претрупан с работа, за да й даде подкрепата и общуването, от които тя се нуждае. Всичко ще свърши с това, че ще предадеш и на дъщеря си и своя страх и недоверие към мъжете. Когато порасне, тя ще се бои от тях и ще ги отблъсква от себе си. Това ли искаш? На стари години да я наблюдаваш как се отрича от всичко онова, от което си се отричала и ти и как се спаружва на клона? Може би дъщеря ти няма да изпита като теб щастието да бъде майка. И когато един ден тя, вече възрастна жена, озлобена от живота и недоверчива към всичко, те погледне в очите, мислиш ли, че ще ти бъде благодарна?

— Дъщеря ми не е глупава. Бет е умно дете. Когато порасне, тя ще разбере.

— Ако си вярваш на думите, значи си наистина невинна душа.

— Помолих те вече да не произнасяш тази дума. За мен твоето упорство си е чиста проба подигравка! Разбери, аз не съм невинна! Всичко друго, но не и невинна!

Внезапно избухналият му смях я смая.

— Ти си познавала някакъв мъж, който е разбудил страстта ти, моя малка, сладка Тиби, и нищо друго. Досега нито един мъж не е успял да докосне сърцето ти.

— Правилно! И никой няма да успее!

Той я погледна остро право в очите.

— Сигурна ли си?

— Напълно!

— Не ти вярвам. Мисля си още, че точно по тази причина ти се боиш толкова много от мен.

— Не се боя от теб.

— Ела тук тогава — подкани я той.

— Не — отвърна тя и отстъпи крачка назад.

Той вдигна недоумяващо вежда.

— Значи все пак се страхуваш от мен. Така си и помислих.

— Не се боя. Не мога да те понасям, вярно, но страх — не!

— Ами тогава ела тук.

Тя се огледа безпомощно сякаш очакваше отнякъде да дойде помощ. Беше му жал за нея, но знаеше също, че съчувствието няма да ѝ помогне. Съчувствие и състрадание бе получавала и бездруго достатъчно. Имаше нужда от по-радикално лечение. Никълъс бе наясно по въпроса за лечението. Но как да го приложи?

— Някоя сутрин ще се събудиш и няма да можеш повече да отричаш чувствата си.

— Съмнявам се. Нямам чувства... когато става въпрос за теб.

Той се изсмя иронично.

— Няма да мине много време и ще промениш мнението си. Знаеш, че съм търпелив човек...

Той я изгледа от глава до пети.

— Бих дал доходите си за пет години, само и само да бъда с теб на онзи самотен остров, който се появи в съня ми. Не, не — нека бъдат десет годините.

— Има да чакаш, докато ти излязат мехури на... — Бузите ѝ поруменяха при тези думи. — Можеш да чакаш до второ пришествие. Никога няма да се предам пред теб. Никога не ще завладееш душата ми, защото аз няма да позволя. Никога, разбра ли?

Усмивката му бе като топла ръка върху косата ѝ.

— Между чашата и устата винаги се разсипва някоя и друга капка вино, миличкото ми. Няма да е зле да го запомниш за следващия път.

— Следващ път няма да има — сопна му се тя, но Никълъс Макинън само се усмихна и се изправи. Хвана брадичката ѝ с ръка и я погледна в очите. — Много, много капки — продължи мисълта си той, чукна я с пръст по носа и се обърна.

Тя се загледа след него. Той прекоси бързо пясъчната ивица и изчезна зад дюните. Не след дълго вълните измиха и последните

остатъци от следите му по пясъка. Но следите, които остави в душата
й... тях как да изтрие?

ГЛАВА ОСМА

В живота на Тиби Бъкенън съществуваха два източника на безпокойство: единият бе, то се знае, Никълъс Макинън, а вторият — църквата.

— Казвам ви, да храниш похотливи помисли е грях.

Преподобният Улридж предизвикваше винаги известна неприязън в Тиби, когато започнеше да чете морал. И този ден той не направи изключение. В действителност тя наистина хранеше похотливи помисли. Защото си мислеше за Никълъс Макинън. Разбира се, не Ник бе виновният, че съвестта ѝ е гузна, а пък преподобният Улридж — още по-малко.

Щеше да си спести тези емоции, ако баба Грейс не бе насочила вниманието ѝ към думите на негово преподобие. Защото Тиби се усети, че не слуша проповедта и е потънала в мислите си, едва когато баба сложи ръката си върху пълната ѝ гръд и каза:

— На моята възраст похотливите помисли май са единственото, което ми е останало.

Тиби се огледа бързо и установи, че всички седят сякаш са глътнали бастун и слушат преподобния Улридж с най-голямо внимание. Този факт я накара да си помисли, че е единственият човек в цялата енория, подвластен на плътски помисли и по всяка вероятност също така единствената, която наистина се нуждае от тази проповед.

— Господи, дай ми чистота и целомъдрие! Подкрепи ме във въздържанието ми поде преподобният.

— Недей да се молиш точно за това! — прошепна баба в ухото ѝ и я стисна за ръката. — Като стигнеш моята възраст, ще имаш достатъчно възможност да си се въздържаш, колкото си искаш.

Тиби отвори едното си око и погледна обичната стара жена до себе си, жена, притежаваща призрачната способност да отгатва всяка нейна мисъл. Когато един ден я попита как го постига, баба ѝ отговори простичко:

— Ами, ти си същата като мен. Това е всичко.

От другата ѝ страна Бет постоянно мърдаше на мястото си и Тиби я изгледа строго, в резултат на което детето отпрати погледа си в друга посока. Бет беше точно в един от онези дни, които могат да докарат всяка майка до отчаяние. Само няколко секунди по-късно се наложи Тиби да я предупреди:

— Престани да шумолиш постоянно с тази фуста!

— А защо не? Защото Исус не може да го понася ли?

— Не. Защото преподобният Улридж не може да го понася.

Няколко минути по-късно Тиби отново ѝ зашепна:

— И си затваряй очите, когато се молиш, разбра ли?

— Защо? Преподобният Улридж ли иска така?

— Не. Аз искам да се държиш почтително.

След още няколко минути пак трябваше да предупреждава Бет:

— Не може да се обръщаш така и да се заглеждаш в хората.

— Защо? Защото ти ли не можеш да понасяш това?

— Не, защото хората не могат да го понасят.

Малко по-късно тъкмо искаше да направи забележка на Бет да не си слага краката на стола, когато Коул се приведе над главата на детето и ѝ каза полугласно:

— Сега идва светото причастие. Кажи, моля те, на баба си да не изпива виното от потира.

Тиби предаде напомнянето на баба Грейс, която само изсумтя и промърмори нещо под нос. Тиби отново се съсредоточи в проповедта, поне до момента, в който Бет я задърпа за ръкава. Тиби дари дъщеря си с укоризнен поглед и отново се опита да проследи проповедта. Бет обаче я задърпа още по-настойчиво.

— Какво има? — прошепна Тиби.

— Какво означава вечен живот?

— Това е, когато си жив винаги и вечно.

— Като котките ли?

— Котките не живеят вечно.

— Баба каза, че котките имат девет живота.

— Да, и след деветия умират.

— О — смръщи челце Бет. — А аз ще имам ли вечен живот?

Тиби погали ръката на Бет.

— Сигурна съм, че ще имаш. А сега мирувай.

Бет успя да помълчи за минутка, но после отново задърпа майка си за ръкава.

— И кога ще го получа?

— Да получиш кое?

— Вечният живот.

— Когато умреш.

— Как мога да живея вечно, ако съм умряла?

Тиби скръсти ръце в скута си и се замисли над детския въпрос. Приведе се към Бет и ѝ прошепна:

— Питай дядо си.

Когато Тиби се изправи от мястото си, за да напусне църквата, съзря Никълъс Макинън точно зад себе си. Той също се изправи и тръгна заедно с нея по пътеката. Гледаше я втренчено с онзи негов объркващ поглед.

— Ако случайно баща ви не знае какво да каже на Бет, можете спокойно да я изпратите при мен и аз ще ѝ обясня що е вечен живот.

Думите му я ядосаха, но успя да се овладее. Някои реплики не заслужават отговор. Усмивката изчезна от лицето ѝ и тя вирна горделиво глава. Огледа се за Бет и видя, че е отишла напред с дядо си. Мина покрай Ник, без изобщо да го погледне. Как се осмелява да ме поставя в такова неудобно положение, и то в църква?

Ник се загледа след прелъстителката със златиста коса и изискана фигура, която дори и преднамерено невзрачната рокля не можеше да скрие. Търпението му се изчерпваше.

— Респектираща проповед, Ваше преподобие — каза баба Грейс на висок глас.

— Благодаря ви, госпожа Стюърт. Радвам се, че ви е харесала.

— Не съм казала, че ми харесва — възпротиви се баба.

Преподобният Улридж пусна ръката ѝ и се засуети.

— М-да... е какво да ви кажа мисля, че темата е подходяща... Нали знаете, идва пролет, та реших... — Той подаде ръка на Коул и забрави за старата дама.

Коул похвали преподобния:

— Изглежда, че с проповедта си успяхте да привлечете вниманието на всички, Ваше преподобие.

— Да, и аз мисля така — отвърна Улридж и разтърси ръката на Коул. — Хората сякаш бяха залепнали за столовете.

Тиби стоеше до колата и наблюдаваше Бет. Детето не сваляше очи от котенцата на Доротея Уинтърбъри. Много умно от страна на майката на Доротея да донесе котенцата в църквата и да ги подарява. Коя майка може да откаже на детето си котенце?

От доста време Бет стоеше наведена над сандъчето. Изведнъж тя протегна ръце, извади едно мъхнато кълбо и го вдигна във въздуха.

— Може ли, мамо?

— Не! — отсече Тиби. — Никога!

— Да, ама искам котенце.

— Добре — съгласи се Тиби. — Ако се разделиш с Прешъс, получаващ котенце.

Явно Бет знаеше кога да отстъпи. Поне Ник остана с такова впечатление, защото видя момиченцето да връща котенцето обратно в сандъка, Бет се затича след това към Майри и поиска да носи чадъра ѝ. Ник видя, разбира се, Тиби до колата. В момента тя си слагаше ръкавиците. Той изпита силното желание да иде при нея, да снее ръкавиците и да целуне всеки един от нежните ѝ пръсти — разбира се, не преди да ѝ каже мнението си за обещанията и за хората, който не ги спазват. Защото му бе изпратила съобщение, че, уви, е възпрепятствана да дойде с него на танци в Деня на независимостта. Внезапно я връхлетяла болест. Сега пред църквата тази жена бе самото въплъщение на здравето.

— Тиби — прозвуча тихо гласът на Ник зад гърба ѝ. Тя вдигна поглед и срещу ѝ грейна слънцето в тези властни сини очи. За миг загуби ума и дума, така че не ѝ оставаше нищо друго, освен да стои неподвижно и да слуша какво ѝ говори. Дали обаче барабанните удари на сърцето ѝ и бръмченето в главата щяха да ѝ позволят да разбере нещо от думите му?

— Трябва да призная — започна тя и сама се учуди на твърдостта и овладяността на гласа си, — трябва да призная, че църквата е последното място, където съм очаквала да ви видя.

— Е, дори и ние, езичниците, понякога имаме нужда от почивка. Впрочем, църквата вероятно е нещо като балсам за съвестта ви, нали, госпожице Тиби?

— И то много полезен балсам — съгласи се тя.

— Да, наистина, по този начин животът се понася по-леко — добави той и думите му прозвучаха язвително.

— Човек се изпълва с надежда — завърши тя неговата мисъл.
— И греховното минало преминава в забвение.
— Не съм сведуща по въпроса — каза тя бавно. — Но ако вие ми го разясните, то тогава...

Той се разсмя.

— О, осата няма да е оса, ако не си покаже жилото. Надявах се, че проповедта на добричкия ни пастор е смекчила душата ви, но...

— За да извърша наново греховете на миналото си, така ли? Ако сте дошли за това тук...

— Не — изрече той тихо. — Не съм искал да кажа това. Извинете ме, ако сте ме разбрали погрешно. Това не е в моя стил.

О, тя познаваше чудесно неговия стил: да убива кротко и благо. Отвърна се от него.

— Долавям началните признаци на противно главоболие, господин Макинън. Моля да ме извините.

— Искам да говоря с вас.

— Не виждам за какво. Вие очевидно ме познавате по-добре, отколкото аз самата познавам себе си. Няма какво да обсъждаме повече. Категорично твърдя, че дори и темите, които вие постоянно зачекват, са отдавна изчерпани. А сега си вървете!

— Мисля, че ми дължите едно обяснение.

— За какво, моля?

— За бала в Деня на независимостта.

— Изпратих ви известие, че не мога да дойда. Не сте ли го получили?

— О, предадоха ми лъжите ви, разбира се, как няма да ми ги предадат. Били сте толкова болна, колкото и аз, нали?

Тя го изгледа за миг и той вече реши, че отново ще се опита да го излъже.

— Не — отвърна тя спокойно. — Не бях болна.

— Защо тогава ме излъгахте?

— Искях да пощадя чувствата ви.

— Щяхте да ги пощадите много по-успешно, ако бяхте дошли да танцувате с мен. И защо не дойдохте все пак?

— Първо, защото все още не се чувствам достатъчно силна да понеса клюките, които несъмнено ще се възникнат, ако отида на танци с вас или с някой друг. Сигурна съм, че ме разбирате, нали?

— Да — отвърна той кратко. — Можехте обаче да ми кажете.

— Казвам ви го сега. — При тези думи тя се обърна и си тръгна.

Той я последва незабелязано. Минавайки покрай нея и баща ѝ, я чу да казва:

— Искам да остана за малко сама, татко. Ще се прибера пеша.

— Пеша? Сигурна ли си, че наистина...

— Напълно съм сигурна. Каже на мама, че ще се прибера навреме.

— А Бет?

— Тя е с Майри. Говорих вече с нея.

— Е, тогава ти желая приятна разходка — отвърна той и се извърна.

Ник развърза кафявия си жребец и бавно пое по пътя, който прекосяваше гробищата. Когато излезе на главния път, съзря пред себе си златната коса на Тиби да искри на слънцето като сигнален огън. Бе доста пред него и явно вървеше към морския бряг. Той скочи на седлото и се отправи в същата посока.

Настигна я, слезе от коня и се обърна към нея с дрезгав глас:

— Докога ще си играем на котка и мишка? Кога най-сетне и вие ще заиграете честно?

Видя как раменете ѝ внезапно се вкамениха. Обърна се към него, а очите ѝ се уголемиха от изненада. Кехлибарените ѝ очи попиваха и отразяваха слънчевата светлина. А устните, устните бяха създадени само за целувки.

— Моля ви, наистина е най-добре да не ни виждат заедно. Ще си имам само неприятности. А за вас пък най-добре ще е да... Мисълта ѝ се раздвои и в златистите ѝ очи се прокрадна страхът на животинка, попаднала в капан. Той почувства състоянието, в което се намираше момичето, тъй като знаеше много добре, че единственото почтено нещо, което можеше да се направи, бе незабавно да я остави на мира.

Слънцето го заслепяваше и той имаше чувството, че е потопен в разтопено злато. Морето бучеше така гръмогласно в ушите му, че се запита дали внезапно не се е развихрила буря. Продължаваше да я гледа, но мислите му бяха объркани, а думите — неподредени. Шумът в ушите му постепенно започна да заглъхва, а очите му възприемаха по-осезателно нейния силует. Слънцето сякаш престана да съществува.

— Вече е много късно и ти знаеш това — прошепна той.

Тя го изгледа внимателно, но явно бе предусетила какво предстои. Отстъпи крачка назад. Слънцето отново го заслепи и стана някак си по-топло. Тя заотстъпва още по-бързо, гледайки го неспокойно. Той от своя страна пък настъпваше към нея. В един момент тя се обърна бързо и се затича. Това обаче не продължи дълго, тъй като пътят ѝ бе отрязан от потока, образуван от падналите в последните дни дъждове. Тя спря рязко и се огледа подплашена наляво и надясно, но път за отстъпление нямаше. Извъртя се и бойко се изправи срещу него. Прекрасна е, помисли си той. Бяха толкова близо един до друг, че се чуваше дори бързото ѝ, неравномерно и запъхтяно дишане. От нея струеше буквално животински страх.

Кръвта се отдръпна от страните ѝ. Стомахът я присви. Докога ли ще я преследва като подплашен дивеч? Той не бе от хората, които лесно се отказват. Значи, ще я гони, докато я залови. Ник Макинън бе станал вече част от живота ѝ. И някъде дълбоко в душата си тя желаше това наистина да е така.

— Не — извика Тиби с разтреперан глас. — За Бога, не! Защо не ме оставиш на мира?

— Ти знаеш защо, Тиби. Ти самата не искаш да те оставя на мира!

Вдигна ръце пред себе си както рицарят своя щит. Огледа се наляво, после надясно. Тресеше се цялата, а устните ѝ потръпваха нервно. Протегна ръце към нея не толкова, за да утоли лудото си желание да я вземе в прегръдките си, колкото да сложи край на безименния ѝ страх. В момента обаче, в който я докосна и тя се намери в обятията му, решимостта и самообладанието му се изпариха. Тя не само трепереше, жената в ръцете му изпитваше вледеняващ ужас.

Слънцето се скри зад голям сив облак. По водата се появиха кафеникави отблясъци, а вятърът сякаш стана по-студен. Заръми, но и двамата не се помръднаха от мястото си.

Този път тя нито се дръпна уплашено, нито пък понечи да побегне. Той я притисна още по-силно към себе си, а тя извърна глава встрани. Последното малко движение изглежда ѝ струваше много усилия, защото той похвана брадичката ѝ без всякаква съпротива притегли лицето ѝ към своето. По клепачите ѝ бяха избликнали фини капчици.

Едва в този миг той осъзна в пълна мяра присъствието ѝ. Усети под ръцете си пулсациите на сърцето ѝ и ромона на кръвта, а пърхацият ѝ дъх галеше страните му. Материята, която отдалеч бе сметнал за кадифе, се оказа евтин, груб памучен плат, който лъщеше на няколко протрити места. Много добре знаеше, че тя може да си позволи и нещо по-добро. Хвана го яд, че извършва това насилие над себе си, защото разбираше много добре и причините. Пръстите му се впиха в нейните ръце.

— Защо ми причиняваш всичко това? — простена тихо Тиби.

— Какво ли не бих дал да знаех отговора! — рече той тихо и докосна ухото ѝ с носа си. Долови как тя задиша тежко. Тиби отстъпи назад и го изгледа с очи, в които бе изписано объркване и страст. Нещо го присви в гърдите, някакъв подтик на нежност, който му подсказваше веднага да я пусне. Но копнежът по нея се оказа по-силен от всичко, което бе преживял до този миг. Странно, но му се струваше, че и тя изпитва същото, защото със собствените си очи видя как в нея съпротивата се разпали за миг, за да угасне веднага след това. Тя издаде къс сподавен вик и събра ръце пред лицето си. Бе като лодчица, въртяща се без посока, шибана от ураганен вятър наскреж открито море. В този момент в душата му покълна едно ново, още по-силно, още по-топло чувство. Притегли я отново към тялото си. Бе ѝ напълно ясно, че иска да я целуне. Лицето му се приближи до нейното, но целувка не последва. Вместо това чу силния му мъжествен глас, от който се излъчваше огромна болка:

— Отбягвай ме, Тиби! Пази се от мен! А сега си върви! Веднага!

Буйната страст, която излъчваше гласът му, бе достатъчна, за да побегне. Дори само мъката в гласа му бе предостатъчна. Но нежното изражение на неговото лице бе тъй могъщо и така я притискаше, че не успя да помръдне от мястото си.

— Не мога — прошепна тя.

Ръцете му се увиха бързо около нея, той зарови лице в косите ѝ и я притегли към разгорещеното си тяло. Дъжд от целувки се посипа върху врата ѝ, от раменете до ушите, а ръцете му нежно и неотстъпно започнаха сякаш да месят вцепененото тяло, докато то постепенно омекна. После разбърка гъстия див мед на косите ѝ и кокът ѝ се разпадна. Тя започна да стене, в него нещо сякаш се скъса, сграбчи лицето ѝ и покри устните ѝ с целувки.

— Тиби — прошепна той и усети докосването на нежните ѝ гърди — сърцето ѝ биеше бясно, точно като неговото. — Когато си в прегръдките ми, се превръщам в звяр.

Тя отстъпи назад и се загледа в далечината.

— Когато бях малка, си имах лодка. Веднъж ме настигна буря и лодчицата се преобърна, точно когато татко ме настигаше. Водата се склочи над мен и не можех да виждам нищо. Разбрах, че ще умра. В онзи миг се почувствах като на някакво чуждо, непознато място и ми се стори, че се нося в пространството между живота и смъртта. А най-странното бе, че не изпитвах никакъв страх. В този момент баща ми ме откри и усетих ръцете му да се увиват около мен, за да ме изтегли на повърхността. Точно така се чувствам и в твое присъствие — умирам, но не се страхувам. — Тя се обърна отново към него, погледна го право в очите и продължи шепнешком: — Чувствам се безпомощна и не знам какво да правя. — Погледна го отново, сякаш се събуждаше от дълбок сън, обърна се внезапно и се затича. Падна на земята, изправи се, побягна отново, прецапа плиткия поток, строполи се пак в калта, стана бързо, но отново се подхлъзна и падна.

Той се завтече към нея, но тя успя да се изправи сама. Понечи отново да побегне, но полите ѝ, натежали от вода, я придърпаха отново надолу. Лицето ѝ бе цялото мокро — от сълзи или от дъждовната вода, самата тя не знаеше точно. Беше ѝ обаче безразлично. Внезапно се почувства чисто гола, като библейската Ева. Защото с целувките си Ник бе успял да ѝ отвори очите за толкова много неща, които до този момент се страхуваше да погледне. Дълго и мъчително се бе борила да си затваря очите тъкмо пред тях. И след всичките тези години най-сетне да усети мъжка прегръдка, истинска мъжка целувка. Каквито и чувства да бе изпитвала някога към Ерик, това в момента бе по-различно и, най-важното, много, много по-силно.

Започна да си внушава, че за всичко е виновно твърде дългото ѝ въздържание и че в действителност този мъж едва ли представлява нещо особено. Абсолютно, ама абсолютно нищо особено. Само че още докато разсъждаваше по този начин, тя осъзна, че трябва да бяга от него. И то бързо. Бягството се оказа единственото нещо, което все още бе по силите ѝ.

Той стигна до нея, изправи я на крака и притисна измокреното ѝ тяло към себе си. Понечи отново да я целуне — този импулс бе по-

силен от волята му — но нещо в погледа ѝ го спря.

— Проклет да си! — извика тя. — Дано мътните те отнесат за това, което направи с мен!

— Заклевам те, отстъпи! Съгласи се най-сетне! — започна той. — Нека те обичам по начина, за който си предопределена.

— Не мога — отвърна тя и усети нов прилив на сълзи в очите си. Но не в плача бе спасението, трябваше веднага да бяга от тук.

— Не, никога няма да те оставя на мира — изрече той с пресеклив глас. — Знаеш, че до гроб ще те преследвам, ако трябва, нали? Защото това, което аз изпитвам към теб... недей да отричаш... съвсем същото изпитваш и ти към мен.

— Не знам какво изпитвам! Би трябвало да те мразя... да имаше как, щях много да те мразя.

— Да, но не можеш, Тиби! Любовта е по-силно чувство от омразата.

— Аз не те обичам — каза тя протичко.

— О, разбира се, че ме обичаш — отвърна Ник уверено. — Само че все още не си го осъзнала.

Притисна я към себе си и този път усети тялото ѝ още поточно изпод мокрите дрехи. Склони глава, положи ръка на тила ѝ и привлече лицето ѝ до своето.

— Не — изпъшка Тиби, блъсна го силно на земята, издаде слаб писък и побягна по пясъчния бряг.

Остана неподвижен и се загледа след бягащата фигура. Внезапно се почувства много, много самотен. През тялото му премина студена тръпка. Заваля по-силно и през дъждовната пелена не се виждаше вече почти нищо.

Ник седеше все още наред потока. Ботушите му бяха пълни с вода и пясък, а най-хубавата му шапка лежеше някъде встрани, кална и подгизнала. Къде ли остана жребецът? Огледа се, но не го откри по равния сиво-кафяв пясък. Сигурно се беше запилял през девет планини в десетата.

Внезапно усети нещо между пръстите си. Повдигна ръка и изчака дъждът да отмие пясъка. Разтвори юмрук с безизразно лице и в първия миг не разбра нищо. На дланта му лежеше сиво копче, около което се бяха навили няколко косъма от дългите коси на Тиби. Продължи да седи неподвижен под дъжда, с поглед, вторачен в копчето

— докато накрая небесният порой затихна и слънцето бавно се запуска на запад.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Първи април е най-подходящият ден за лоши шеги. Това е известно както на шегобиеца, така и на жертвата му.

В този хубав априлски ден Ник бе застанал на корабното скеле и слушаше с привидно внимание думите на Портър. Мислите му обаче постоянно се отклоняваха към Тиби. Не можеше да се съсредоточи изобщо. Погледът му попадна на голямата табела над вратата. На нея с едри букви беше изписано:

СЪДБАТА НА КОКОСОВИЯ ОРЕХ Е ДА ПЛАВА, А КАМЪНИТЕ НЕКА ПОТЪВАТ.

Ник все още не подозираше, че само след миг ще се озове в положението на камъка, а не на ореховата черупка.

Не може да се каже, че пропадна, не, просто скелето поддаде под тежестта му и той се строполи на земята от около шест метра височина. Докато лежеше и очакваше пристигането на доктор Бъкенън, въпреки силните болки се сети за думите, изречени от Портър броени секунди преди да се сгромоляса: Не стъпвай на крайните греди, не са заковани още.

За да забрави болката, Ник отново започна да мисли за Тиби. Но не след дълго реши, че един мъж може незабелязано да си загуби разсъдък, ако вземе да си представя най-различни сцени с красива жена на самотен остров. Освен това го нервираше и фактът, че се е начумерил като стар, ранен мечок. Просто не можеше да се понася. Когато почувства болката в хълбоците си, си каза: Не е хубаво да мечтаеш за сметана, старче, когато си на суроватка.

През последните две седмици Ник удвои усилията си да срещне Тиби сама. Но докато я преследваше най-безмилостно, той все пак не забравяше, че това му отнема много време, което би могъл да

оползотвори за построяването на кораба. Получи се и писмо от човека, който поръча кораба. Искаше да знае кога приблизително ще бъде окончателно построен. И какво направи той, Ник? Опита се да ускори хода на работата и сам постъпи невнимателно. За такава простъпка би изгонил всеки друг от работа.

Болката се засили и измести размишленията му на заден план. Сякаш измина цяла вечност, докато, за щастие, загубата на съзнание не прекрати за известно време страданията му. Когато отвори отново очи, се намери в клиниката на доктор Бъкенън. Изпитваше адски болки и предположи, че е бил в безсъзнание. Започна да наблюдава Коул Бъкенън — роднинството му с Тиби не подлежеше на съмнение.

Коул се пресегна към някаква бутилка и каза равнодушно:

— Ще ви дам малко от това нещо и ще заспите като накърмено сукалче.

На Ник изобщо не му допадна начинът, по който доктор Бъкенън опипва десния му крак — можеше да се очаква най-лошото.

— Не искам да ме упойвате. Искам да съм буден и да присъствам, ако случайно ви хрумне да ми отрежете някоя част на тялото.

— Не практикувам шашмаджийска медицина. Нямам време за такива глупости. Прекалено съм зает с раждането на купища бебета и никой нищо не ми плаща. Междувременно се налага да влача до банката чували с дърва за огрев, кокошки, свини, зеле, картофи и козички, за да ги депозирам, тъй като по тези места това е обичайният начин за разплащане.

— Ще ви платя в брой, ако изляза от тук с всички телесни части, с които съм и влязъл. Не искам обаче да ме отстранявате от играта.

— Болките ще бъдат ужасни. Освен това в момента сте по-скоро покойник, отколкото жив.

— Ами като е така, защо не вземете да ме посипете с лилии и да ме отпишете от сметките?

Коул го стрелна с поглед над очилата, свлечени на носа, и му дръпна крака.

— Защото ми доставя по-голямо удоволствие.

— Ах, мръсник такъв! — изкрещя Ник. — Боли ужасно! Да не мислите да ми отвъртите краката?

— Не е възможно да е толкова зле, колкото изглежда, не мислите ли? — обърна се Коул към Портър. — Лошото настроение е добър признак.

— Той винаги е в лошо настроение — уточни Портър. — А сега какво е заключението ви?

— Няма да лежа вечно по гръб, я — обади се и Ник, думите му прозвучаха като тихо ръмжене. — Затова си дръж езика зад зъбите, Портър. — При тези думи по лицето му премина болезнена гримаса.

— Слушам, шефе — отвърна Портър бойко и се обърна отново към Коул. — Ще го бъде ли?

Коул огледа осакатеното тяло, лежащо пред него, като погледът му се спря на костта, която стърчеше от крака.

— Нашият човек губи кръв като пробито сито. Освен това са му счупили китката и двата крака. Не мога да му преброя отворените рани, толкова са много. А утре половината му тяло ще е почерняло като греха. Но въпреки всичко ще се оправи. — Коул погледна Ник и поклати глава.

— Чух, че сте паднал от скелето. Ако питате мен, това едва ли е най-удачният начин за слизване.

— Да, но не съм ви питал — сопна се Ник.

— Да — продължи Коул. — Той наистина е в лошо настроение. Ще се оправи.

Лицето на Ник се изкриви в гримаса и той затвори очи.

Минута-две след излизането на Портър в стаята влезе Тиби.

— Баба каза, че си ме викал. Бях в... — Тя се вцепени, когато погледът ѝ падна върху Ник. — Боже милостиви! Какво се е случило? — Погледна Майри, очаквайки да прочете по лицето ѝ отговора на своя въпрос. Но бялото лице на Майри не изразяваше никакво чувство. Виждайки, че баща ѝ поклаща глава, тя прошепна на Майри: — Мъртъв ли е?

— Като по чудо не е мъртъв — отвърна Коул.

— На мен ми прилича на умрял — намеси се Майри.

— Може би е искал да умре — рече Коул.

— Какво се е случило?

— Лошо падане — поясни Коул.

Тиби се приближи към леглото на Ник и всичко друго, освен него престана да съществува. Знаеше, че се движи и че след всяка нейна

крачка следва нова крачка, знаеше също, че топлата течност, която усещаше по страните си, са сълзи. Стигна до леглото и спря неподвижен поглед върху снежнобялото му лице. Устата му бе полуотворена. Приличаше на човек, който буквално воюва за всяка глътка въздух. Внезапно я връхлетя споменът за всичко, което бе преживяла с този мъж и я обзе ужасен страх от възможните последици на нараняването. Майри я видя как пребледнява и се хваща за стойката на леглото. Приблужи се и застана между Тиби и Коул. Когато огледа болния, тя пребледня не по-малко от Тиби.

Тиби се разтрепери цялата, а Майри попита:

— Не мислиш ли, че е пострадал доста много? Казваш, че е паднал, така ли? — Тя отново погледна към Ник.

Тиби прошепна с чужд глас:

— Трябва да е било ужасно падане.

— Да, явно е паднал от много високо. Изглежда страшно зле.

Панически страх обзе Тиби, но тя все пак намери сили да попита:

— Той ще... — Спря за момент, когато внезапно видя, че Ник е разтворил широко очи. Осъзна съвсем ясно смисъла на неговия поглед, както и въздействието му в, върху цвета на бузите ѝ. Погледите им се срещнаха и тя изпита толкова остро желание, че за малко да изстене.

Езикът на Ник премина по сухите му устни. Възхитителната, враждебна Тиби изглеждаше тъй загрижена и направо стъписана. Време, помисли си той. Нужно ми е време с нея. Осакатяването нямаше да му бъде от полза, тъй като в това му състояние не можеше да става и дума за напредък в отношенията им. Мускулите му бяха напълно неподвижни. Как да търси нейната благосклонност? Как, о Боже, да я вземе в прегръдките си и да ѝ покаже силата на страстта си? Как в края на краищата тя ще разбере какво изпитва към нея?

— Предстоят му изпитания — обади се отново Коул, — но ще издържи.

От погледа на Ник не убягна, че очите на Тиби са пълни със сълзи.

— Нали знаете, глупаците се раждат с късмет — прошепна той с усилие.

Ако не правеше опити да се шегува в такъв труден момент, тя сигурно щеше да остане в стаята. Но желанието му при такива болки

да си запази хумора ѝ дойде твърде много. Повече не можеше да се бори с напиралите сълзи. Затова само покри лице с ръцете си и избяга от стаята.

— Да ме вземат дяволите! Какво ѝ става? — обърна се Коул към Майри. — Иди виж там какво ѝ е на сестра ти.

— Кой? Аз ли?

Търпението на Коул се изчерпа и той почти изкрещя:

— Да, ти! Освен ако в тази стая не се е скрил още някой.

— Пфу! — изпръхтя Майри точно в стила на баба Грейс. — Защо пък все аз? Тя ще ми откъсне главата.

— И къде се е скрила сега проклетата ми дъщеря? — попита Коул с поглед, отправен към вратата. — По цял ден ми се пречка из краката, потрябва ли ми обаче, я няма никаква — като портокал през декември.

След няколко минути Майри се върна обратно.

— Днес Тиби не може да ти помага в клиниката. Или поне не за този пациент — каза тя, сочейки Ник.

Коул изгледа болния.

— И защо не, моля? Какво има Тиби против този човек?

— О, татко! Мен ли точно питаш?

— Ами да. Искам да знам какво става тук. Тиби никога не е била такава.

— Татко, тя просто се бои да влезе. Бои се да не стане смешна.

— Позакъсняла е с този свой страх. Обаче и на мен вече ми писна да наобикалям курника като лисица. Необходима ми е помощ, а тя е единствената, която може да ми помогне. Женските истории по-късно, моля. Кажи на Тиби, че ми е необходима като медицинска сестра и да идва моментално!

Майри излетя като стрела от стаята и за малко да събори баба Грейс. Бабата изгледа недоумяващо внучката си и реши повече да не ѝ обръща внимание. Майри влетя в стаята на Тиби.

— Татко е побеснял и те иска веднага при себе си в клиниката.

В това време баба си пъкна главата през процепа на вратата. Когато забеляза, че там май става нещо интересно, тя докуцука до масата, където Коул правеше нещо с Ник.

— Какво се е случило? — попита тя.

— Паднал е.

— Паднал? — повтори тя. — От какво?

— От кон — излъга Коул, защото иначе трябваше да дава цял куп разяснения.

— Много е бледичък — започна отново баба. — Бледичък и беличък като изкормена риба.

— Стара майко, за кой дявол ми висиш тук на главата? — попита Коул не особено любезно.

Старата дама не го удостои с отговор, а отново се загледа любопитно в Ник.

— Този тук ми прилича на човек, мъртъв поне от една седмица. — Пое дълбоко въздух, за да намери потвърждение на думите си и продължи: — Не бива да оставяш трупове да се въргалият насам-натам толкова дълго. Не и в това топло време. Този тук ще се вмирише още утре!

Ник изпъшка отново.

— Ти всъщност защо още не си го погребал? — зададе бабата поредния си въпрос. — Сигурно не можеш да откриеш близките му?

— Този човек не е мъртъв, майко. Няма да се учудя, ако достигне и твоята възраст. Стига, разбира се, да не ми пречиш, когато работя. А сега изчезвай, ясно ли е?

По нищо не пролича обаче, че баба Грейс е чула последните думи на Коул. Тя отново най-внимателно разгледа Ник.

— Хм. Ако не е умрял, не бива да се излага скоро на слънце. Много е блед. Басирам се, че е гробар.

Погледна Ник за последен път, а след това — Коул. Забелязвайки обаче, че се е вдълбочил в заниманията си, тя побутна Ник. Той изобщо не се помръдна.

— Трябва да го прегледаш още веднъж, Коул. Струва ми се, че този път наистина си имаш работа с труп.

При тези думи Ник разтвори широко очи.

— Я дайте да му извия врата на оня, който е казал, че мъртвите не ги боляло нищо. Защото изпитвам адски болки, ясно ли е?

— Нека ви утеши мисълта, че все още сте жив — обади се внезапно Коул. — Радвайте се, че сте се отървал толкова леко!

Бабата отново го побутна.

— Как му е името на този човек?

— Никълъс Макинън — отвърна Коул.

— Мак Никълсън? — Тя отправи поглед към Коул. — Това пък кой е?

Коул вдигна рамене и не отговори.

Този жест не смути никак старата жена. Бе свикнала да не ѝ обръщат внимание и затова вече не се учудваше на нищо.

— Значи ако той е роднина на Мак Никълсън, не може да е тукашен, защото ние не познаваме никакъв Мак Никълсън. Сигурно е минавал транзит през нашия град.

— Макинън... името ми е Макинън — прошепна Ник мъчително. — Никълъс Макинън.

Баба Грейс погали ръката му.

— Не се притеснявайте, господин Никълсън. Коул е добър лекар и ще ви позакърпи. А после ще издирим и близките ви. — Тя присви тъмните си очи и допълни: — Но, да ви кажа право, не ми изглеждате никак добре.

В този момент вратата се отвори и в стаята пристъпи Тиби.

— Влез, влез, мила! — извика весело баба й.

Тиби обаче се спря до вратата и се загледа скептично в пациента.

— Той само прилича на умрял, но не е! — извика бабата гръмогласно. — Изобщо не е мъртъв. Освен това е родственик на Мак Никълсън и по професия е гробар. Минавал е случайно през града.

— Сили небесни! — изстена Коул, изтри ръце и се обърна към Тиби.

Баба Грейс престана да му обръща внимание, сниши гласа си с няколко децибела и с висок шепот обяви на всеуслушание:

— Тъкмо бил заровил някакъв мъртвец и паднал от катафалката на земята. — Гласът ѝ отново достигна привичната си сила. — Та по тази причина човекът не се чувства особено добре.

При тези думи Тиби направо зяпна баба си. После погледът ѝ се спря на баща ѝ, навъсен като градоносен облак. Обърна се и към Ник, който, както бе забелязала и баба ѝ, наистина не се чувстваше „особено добре“.

Ник простена и прошепна пресекливо:

— Това тук си е чиста лудница. Не можете ли да ми дадете нещо по-силно?

— А не казахте ли сам, че не искате да ви отстранявам от играта? — отвърна му Коул.

— Промених мнението си. Когато поисках това от вас, все още не бях наясно с другата възможност — изохка Ник.

Коул кимна с разбиране и вдигна поглед.

— Тиби, донеси, моля те, опиумната тинктура. И махни баба си от тук!

Тиби отиде до медицинския шкаф и го отвори. Коул даде капките на Ник, а след това му премери една шина. През това време Тиби наблюдаваше баба си, която отваряше вратата на медицинския шкаф.

— Бабо, това там е медицинският шкаф. Вратата е от другата страна.

— Как може изобщо да очаквате от мен, че ще се оправя тук, след като постоянно премествате вратите и не ми казвате нищо. Така и така никой нищо не ми казва. Как мога тогава да знам какво става.

Продължи да си мърмори под нос, когато внучката ѝ я поведе към вратата. След това Тиби се върна бързо при баща си и не след дълго се потопи в работата, забравяйки чие бе осакатеното тяло, което лекуваха.

Работата по Ник им отне три часа. През по-голямата част от времето той бе в съзнание и само понякога получаваше малки дози опиум против нетърпимите болки. Тиби даде всичко от себе си, за да запази равнодушното изражение на лицето и професионалната си стойка, но това не ѝ се удаде напълно. Когато Ник отвореше сините си очи, тя все пак му се усмихваше окуражително. Междувременно притисна върху напуканите му устни мека кърпа, натопена в хладка вода.

— Тъй — рече Коул, след като намести и последната шина. — На първо време това е достатъчно. После изваждаме конците от отворените рани. Чак след това ще мога да поставя по-здрава шина. Дотогава подутините трябва да спаднат и ще разберем дали ще му се размине възпалението или не.

— Значи, мислиш, че може да се появи възпалителен процес?

— В този случай е много възможно. Той се е приземил буквално в сметта. При тези отворени рани друго едва ли може да се очаква. — Коул сне очилата си и ги почисти с носната кърпа. — Измий го там, колкото може. Извънредно важно е раните да не се замърсават допълнително. Внимавай особено с многобройните малки

наранявания, които не сме шили. Когато свършиш, викни Майри да ти помогне да смените бельото.

— Да, но...

Коул се взря в часовника си.

— Сили небесни, кога отлетя това време? Май днес пак ще се размина с вечерята. — Каза това и напъха някакви дреболии в куфарчето си. — Отивам на визитации.

Тиби не бе напълно сигурна дали ще издържи да остане по-дълго време насаме с Ник. Трябваше по най-бързия начин да се измъкне от тази стая. Не искаше да вижда повече болни и ранени хора. Направо ѝ прилошаваше от миризмата на пот и кръв. Пред очите ѝ все още като кошмар стоеше израненото, кървящо тяло на Ник.

— Не мислиш ли, че сме направили вече каквото можем? Не трябва ли да отделим повече грижи и на останалите пациенти? Нека дойда с теб.

Коул я изгледа внимателно, сякаш за да дешифрира казаното от нея.

— Половинчати работи неща, Тиби! Знаеш това по-добре от всички останали. А сега се заеми с този човек. После, ако трябва, ще ми помогнеш.

Тиби застана до леглото на Ник и се взря в него. Сега чак осъзна, че е полугол. Та нали шиха цялото му тяло.

— Трябва ли да го мия?

Коул щракна шумно ключалката на куфарчето.

— Да се е случвало някога да не го правим?

— Да, но той си е направо гол, татко.

— Аха! Така значи? — Коул погледна първо Ник, а след това Тиби и нещо сякаш просветна в ума му. — Тъй, тъй! Значи така, а? — Отиде до края на леглото и се взря с повишено внимание в Ник. — Тъй, тъй значи! Отдавна се питам кога ли най-сетне някой мъж ще... — Спря насред дума, обърна се и си тръгна. — Ще му стисна ръката някой друг път.

Тиби се загледа втренчено във вратата, зад която изчезна баща ѝ и стигна до извода, че Коул говори по-големи безсмислици дори от нея. Въздъхна и отново пренесе вниманието си към Ник. Единственото ѝ спасение се състоеше във факта, че Ник пое добра доза опиум и

щеше да спи дълго. Така принудителното измиване на полуголото му тяло щеше да бъде по-безболезнено за нея.

Не искаше да губи нито минута. Затова донесе съд с топла оцветена вода и се зае да го мие. След като привърши с лицето, ръцете, гръдта и долната част на краката, погледът ѝ се спря на парчето плат, което го покриваше.

Погледна бързо към лицето му.

Не можеше да направи това! Дори и при най-добро желание.

Спомни си обаче как я скастри баща ѝ. Тиби наистина не бе човек, който си върши работата наполовина. Почти винаги се водеше от принципа: всичко или нищо. Когато обаче гледаше този добре развит мъж пред себе си, Тиби горещо си пожела в конкретния случай да избере втория вариант.

Пак хвърли крадлив поглед към лицето му и затаи дъх в момента, в който с два пръста — факт, който несъмнено показваше пълната ѝ липса на интерес — тя повдигна кърпата и в продължение на един много дълъг миг се вторачи в най-великата от великите тайни.

Вярно, че в живота ѝ имаше мъж, но Ерик идваше само нощем при нея и я любеше на тъмно. Разбира се, че бе виждала голи мъже, но това бяха телата на чужди хора, на старци или на момчета. Тиби просто не бе в състояние нито да пусне кърпата от ръцете си, нито да отмести погледа си. При гледката на онова нещо през тялото ѝ премина гореща тръпка. В този момент той вероятно спеше, може би дори бе в безсъзнание. Със сигурност бе тежко ранен. Но обектът на наблюденията ѝ никак не спеше. Нещо повече — колкото по-дълго го гледаше, толкова по-дълго ставаше и той. И тогава истината бавно стигна до съзнанието ѝ.

Отмести поглед към лицето му и за свой ужас откри, че както някои части от анатомията му, така и самият Никълъс Макинън нито спи, нито пък е в безсъзнание. Очите ѝ заискриха гневно.

— Можеше поне да се престориш на заспал... ти си... ти... си...

— Напълно нормален мъж — вметна той. — Съжалявам, че изпитваш неприятни чувства, но се налага сама да носиш бремето.

— Всичко това ти прави удоволствие, нали?

— Кое е това, което ми прави удоволствие?

— Възможността да се държиш вулгарно.

Внезапно Ник бе обзет от нежност. Горкото момиче стоеше пред него със зачервено лице, а очите ѝ бяха пълни със сълзи. Изглеждаше унижена, объркана и уплашена. И за какво? Защото се бе поддала на естественото си любопитство, на очарованието да види невидяното, да изучи неизследваното? Отново се сети, че това момиче всъщност не е някаква префърцунена неопитна девица — нали имаше дете. Тя би трябвало да знае как изглежда мъжкото тяло и нещо повече — как действа то в определени случаи. Би трябвало, но всъщност не знаеше. Този факт възбуди любопитството му.

— Предлагам ти, ангел мой, след този шок да не продължаваш повече. — Думите му изобщо не стигнаха до нейното съзнание и затова той се опита да формулира мисълта си по друг начин. — Ако все още ме гледаш по този начин, държането ми ще стане още по-вулгарно. — След като обаче и този път тя не разбра какво иска да ѝ каже, бе принуден да действа направо. — Скъпа, по всяко друго време и на всяко друго място ще имаш прекрасната възможност да ме разгледаш от глава до пети. Само че в момента се чувствам гадно. Гол съм, а в стаята е страшно студено. Обещавам тържествено, че някой път, когато отново съм във форма, ще ти позволя да си го разгледаш, колкото ти душа иска. А сега защо не вземеш да ме завиеш с нещо?

При тези думи Тиби изохка ужасена и изпусна чаршафа, сякаш тежеше цял тон. Понечи да побегне и сигурно щеше да успее, ако Ник не я бе сграбчил за китката. Тиби се срути на стола до него и похлупи лице върху кревата, не можейки да си поеме дъх.

— Погледни ме, Тиби! Тя само поклати глава.

— Хайде, погледни ме — настоя той и я задърпа за китката.

— Не мога!

— Разбира се, че можеш.

— Не! Наистина не мога. Вярвай ми! Не мога да те погледна в лицето.

Ник се засмя.

— Искаш да ме поставиш в още по-неудобно положение, нали?

— Изобщо не искам да те поставям в неудобно положение. Кажете ми, защо изпитваш неудобство от нещо толкова нормално, целесъобразно и широко разпространено?

— Щом задаваш такива въпроси, значи си по-ненормален, отколкото мислех — достигна до него сподавеният ѝ глас.

— Ти как мислиш, дали твоята голота ще ми бъде толкова неприятна, колкото моята на теб?

Тя вдигна рязко глава.

— Не, разбира се! И двамата знаем защо.

Той едва успя да прикрие усмивката си.

— Боя се, че не разбирам, нямам никаква представа. Ти можеш ли да ми обясниш?

— Защото си похотлив и перверзен тип, затова!

— Може би защото съм мъж ли?

— Защото... защото не можеш да контролираш онова нещо там.

Той се разсмя весело и, както можеше да се очаква, неволното движение му причини силна болка. А като капак на всичко Тиби отново зарови глава в дюшека.

— Знаех си, че ще ми се смееш.

— Разбирам те много добре — обади се той след малко. — Каж ми само едно, Тиби. Твърдиш, че изпитваш неприятно чувство. Защо?

— Сили небесни! — простена тя досущ като баща си.

— Ако спях, щеше ли пак да ти е толкова неприятно?

Тя не му отговори и се наложи да поощри малко активността й. Ник започна с това, че и досега щяла да си седи все така с чаршафа в ръка, взряна тя знае къде и това сигурно би продължило чак докато Коул не я изненада със завръщането си и не я запита каква, за Бога, е тази стойка, която е заела. Ник спря за миг, а след това доразви мисълта си: Тя в никакъв случай няма да знае какво да отговори на баща си, така че той, Ник, щял да се види принуден от обстоятелствата да разкаже всичко на Коул, и то дума по дума.

— Няма да посмееш да му кажеш — извика тя възмутено и вдигна глава от чаршафа.

— Във всеки случай можем да опитаме.

Тиби понечи да издърпа ръката си от неговата и като не успя, извъртя демонстративно глава встрани.

— Или ще отговориш на въпроса ми, Тиби, или оставаме в това положение цяла нощ. И така, щеше ли да ти бъде неприятно, ако спях, например?

Тя въздъхна.

— Вероятно не.

— И защо не?

Тя явно започна да се дразни.

— Защото ако спеше, нямаше да ме видиш, глупчо такъв. А ако не ме бе видял, нямаше да изпадна в това неудобно положение. Защото, нали знаеш, човек се притеснява само ако го хванат.

Отдавна бе престанал да я слуша. Само да я наблюдава — това бе напълно достатъчно. Изгледа я замислено и се усмихна.

— Сигурна ли си, че Бет е твоє дете?

— Това пък какво беше?

— Макар и да си майка, не личи да имаш кой знае какъв опит.

— Аз имам дете, Макинън, но това далеч не значи, че съм предприела някакви задълбочени проучвания.

В този миг тя беше просто очарователна. Не искаше да я успокоява, защото като я взимаше на подбив, кръвта ѝ завираше още по-силно.

— За теб всичко е предварително ясно и се разбира от само себе си. Точно като добричките и честни граждани на Индианола. Недей да разместваш фактите. Направих груба грешка. Влюбих се. За наказание бях опозорена, достъпът до обществото ми бе отнет. Трябваше да изтърпя както многобройните похотливи погледи, така и ехидните подмятания на много хора. Освен това се налагаше да износя докрай детето си, независимо че няхах съпруг и всички в града го знаеха. Това бе наказанието, а Бет е моето опрощение.

Ник възприемаше слабо думите ѝ, но една от нейните фрази се запечата в съзнанието му. Влюбих се... влюбих се... влюбих се. Не разбираше напълно защо тези думи го засегнаха толкова дълбоко. Сигурно защото Тиби се е отдала на онзи мъж докрай. Единствената утеха бе една друга нейна фраза: направих грешка.

Погледна я отново и нейната красота, младост и откровеност го замаяха. Спомни си разговора във всекидневната, когато разкри пред него какво я е сполетяло. Нищо чудно, че го отбягваше и се боеше от докосванията му. Беше се опарила. И заобикаляща огъня от далеч.

— Само хора, които нямат какво да дадат на другите, искат да се съхранят на всяка цена. Ти не си предопределена да живееш по този начин. Защото ти има какво да дадеш. Не е ли по-добре да си отпуснеш душата и да поговорим?

— А ти? И ти не ми казваш всичко.

— Аз ли? Какво искаш да кажеш?

— Упрекваш ме, че не ти разказвам повече за себе си, за миналото си и дори ме заключваш в собствената ми стая, за да ти разкажа житието си. Но я погледни себе си. Ти никога не говориш за твоето минало.

В думите ѝ се прокрадна някаква обвинителна нотка. Той смръщи вежди.

— Нали ти казах какво сполетя семейството ми.

— Не, всъщност не си. Ти ми каза само, че родителите ти са покойници и че сестричката ти е отвлечена от индианци.

— Да, така е. Всичко това е вярно.

— Чул ли си оттогава нещо за сестра си?

— Не. Нищо.

— А братята ти? Колко са? Къде се намират в момента?

Той се замисли.

— Най-големият, Ендрю, загина заедно с мама. Аз съм вторият по големина. След мен идва Тейвис — той дойде с мен в Нантъкет. След Тейвис идва Рос, а...

— Къде е Рос сега? Поддържа ли връзка с него?

Ник се усмихна широко.

— Да, доколкото е възможно при тези разстояния. Рос е в Шотландия, на Айлъв Скай. Мама и татко бяха шотландци. Миналата година до нас стигна известието, че един от родствениците ни там е починал и по тази причина ми се полага благородническата титла като най-стар от братята. Не мислих дълго и им писах да си потърсят някой друг. Кое то и сториха. Рос е получил съвсем същото предложение и очевидно е приел всичко много насериозно. Много хитър ход от тяхна страна, бих казал. — При тези думи Ник тръсна глава. — Писмата, които получавам понякога от него, са направо невероятни. Не ми е много ясно по какъв начин този дивак Рос се представя за достопочтен благородник, но, съдейки по всичко, се е вживял напълно в новата си роля. Тя наистина му харесва.

Тиби се разсмя, забелязвайки изражението на искрена изненада по лицето на Ник.

— А след Рос кой идва?

— Ейдриън и Аликзандър, близнаците. Хитри и коварни като змии. И двамата.

— И къде са те в момента?

— В Калифорния. По едно време се присъединиха към Тексаските щурмоваци, но когато войната свърши, отнякъде долетя призивът „злато“ и това реши съдбата им — незабавно се отправиха към Калифорния. Ако се вярва на писмата им, забогатяват не с дни, а с часове. Помня ги още като деца — когато се сдушеха, нищо не можеше да ги спре.

— Семейството ти не ти ли липсва понякога?

— О, Боже, разбира се, че ми липсва. Все пак с мен са брат ми Тейвис и чичо Роби. Така че не съм съвсем сам.

— Мисля, че не бих могла да живея далеч от семейството си.

— Възприемаш нещата по този начин, защо имаш нужда от него. Твоите близки ти осигуряват уют и закрила. Но ще настъпи денят, в който ти сама ще решиш, че вече не е необходимо да останеш с тях. — Тя смръщи вежди. — Гор е главата, момиче — продължи той. — Нали ти казах, че тепърва ще ти поникнат крилца.

Последното изречение убягна от вниманието ѝ, понеже все още я бе яд на предишните му думи.

— Аз съм с тях само от нужда. По една случайност аз ги и обичам.

Погледът му, все още помътнен от опиума и болките, се плъзна бавно по нея, а ръката му най-сетне я пусна, за да я погали нежно по бузата.

— Клетият ми ангел. Ангел, затворен в мрамор. Наранено, недоверчиво дете, примирило се с жребия си и решило да се изправи срещу нещастieto. Клетият ми самотен и недоверчив ангел. — Палецът му премина по пълните ѝ устни. — Мисля, че обичам това дете повече от коравосърдечната хубавица... и което е най-странното, също така я и желая повече.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Тиби се отпрати в задната част на клиниката, където баща ѝ премести Никълъс Макинън, след като го позакърпи, доколкото бе възможно. Тя наложи на лицето си най-неприветливата физиономия, но още преди да е изтекла заранта реши, че заприличва на жабата, която се дула, дула да стане като слона, пък накрая взела, че се пукнала.

В края на краищата има неща, които не бива да се вършат.

Тя стоеше пред вратата на стаята му и се ослушваше. С всеки изминал ден ѝ ставаше все по-трудно да вижда Макинън и да се преструва на равнодушна. Отвътре не долиташе никакъв шум и тя, за всеки случай, промърмори под нос своята молитва:

— Мили Боже, направи така, че да спи. — Помисли още малко и добави: — А ако все пак е буден, помогни ми поне да бъда сърдита, по-силна, по-решителна и по-равнодушна.

Пое дълбоко дъх и пристъпи в стаята.

По-голямата част от предишната нощ тя прекара в размисли върху нещата, които ѝ каза Ник. Беше методична, организирана жена, която държеше навсякъде да цари порядък. Спадаше към типа хора, които превръщат живота си в цветна градина и прекарват времето си в разходки по алеите, навеждайки се от време на време, за да откъснат някой бурен или да отстранят камъка, чието място не е там. С друга думи, Тиби вършеше нужното, за да се поддържа реда. Имаше неща, в които можеше да се внесе ред, в други пък — изобщо не. Никълъс Макинън бе идеалният пример за явление, от втория вид. Откакто се появи той, в живота ѝ всичко се обърка. Той бе като камъка, който трябва да се вдигне и да се хвърли зад зида.

Когато пристъпи в стаята, тя все още се молеше Ник да е заспал. В такъв случай просто щеше да остави подноса до леглото му и бързо-бързо щеше да се измъкне. Но уви, още в момента, в който отвори вратата, погледът ѝ срещна неговия. Не се чувстваше вече нито силна,

нито решителна, а още по-малко — равнодушна. Тя замърда устни в
ням упрек към Всемогъщия.

— Добре де, кажи ми какво имаш против мен?

— Как си? — попита тя, защото не ѝ хрумна нищо по-добро.
Зададе си въпроса, макар и да знаеше, че той сигурно се чувства като
човек, върху когото се е срутил мост.

Той я погледна стъписан и се опита да се опомни. Правеше
впечатление на човек, който се напъва да подреди по някакъв начин
мислите и представите си, да отдели фактите от халюцинациите.
Втренчи се в нея и накрая успя да попита:

— Какво? Какво казваш?

— Попитах те как се чувстваш.

— Гадно се чувствам.

Тя постави подноса до него. По лицето му бе изписана болка,
очите гледаха замаяно, а под тях се бяха образували тъмни кръгове.
Ник бе все още под въздействието на опиума. От здравия му някога тен
не бе останало нищо, а изражението на лицето бе напрегнато и
изтощено.

Хвърли поглед на подноса и само каза:

— Махни това оттук. Не съм гладен.

— От вчера сутринта не си хапнал нищо. Татко иска да се
храниш.

— Казах да разкараш това нещо оттук.

— Трябва да се храниш, независимо дали ти се ще или не.
Всички тези количества опиум, които поглъщаш на празен стомах,
нанасят само вреда.

— Падането от скелето също ми нанесе вреда.

— Това бе нещастен случай...

— Беше чиста глупост.

— Както и да е — навъси се тя, — но ти наистина трябва да
сложиш нещо в стомаха си.

При тези ѝ думи той извади бинтованите си ръце изпод
завивката.

— И как ще стане тази работа? Предложи нещо! Може би трябва
да си навра носа в чинията като свинята в копанята, така ли? Или пък
да се напъхам целият вътре?

Наистина не искаше да се разсмива, но представата за свиня, потънала до уши в помията ѝ напомни за Прешъс, която същата сутрин се беше оплескала цялата в ярма и отгоре на всичко поклащаше опашчицата си като някакъв розов тирбушон.

Когато забеляза обаче мрачния израз на лицето му, престана да се смее. Погледът ѝ бавно се плъзна по високите му скули и белите бинтове, с които бе пристегнат гръдният кош. Той е твърде мъжествен, мина ѝ през ума. Мъж като него би изстискал всичко от една жена, докато накрая я изтощи напълно.

Преди да оправи бельото, тя повдигна главата му с една ръка и изтупа възглавницата.

— Искаш ли да отворя прозореца? Какво ще кажеш за някоя книга? — Сети се обаче за ръцете му и се поправи: — Може би искаш да ти почета?

— Това, което искам, е да престанеш с глупавите въпроси и изобщо с цялата тази суетня. Повече те харесвах, когато не искаше да говориш с мен.

— Ако продължаваш по същия начин да се нахвърляш върху всеки, който влиза при теб, скоро няма да се намерят желаещи да ти помогнат. — Тя взе кърпата, разгъна я с рязко движение и му я пхна под брадичката.

Никълъс изръмжа тихо и заразмаха превързаните си ръце във въздуха, докато най-сетне все пак успя да махне кърпата и да я запокити върху подноса.

— Накрая ще вземеш да ме увиеш и в пелени. Не понасям да ме гледят като бебенце.

Изненада се от себе си — понасяше държането му съвсем спокойно. Може би тъкмо това нейно спокойствие беше причината за лошото му настроение — понякога наистина бе много смешен.

— Така като те гледам, някоя жена те е разглезила ужасно. Свикнал си винаги да се налагаш.

— Откакто те познавам, не ми се случва често.

Тя отхлупи купата с овесена каша. С крайчеца на окото забеляза свъсеното му лице.

— Ако се държиш прилично, ще ти помогна да се нахраниш.

— Цена отзивчивостта ти, но защо не изядеш ти тази помия?

— О, не мога да поема нито хапка повече. На закуска преядох: имаше яйца, шунка, сладкиш, пресни хлебчета със сладко масло...

— Изчезвай с тази помия, казвам ти! — изсъска той отново.

Тиби имаше опит със свадливи пациенти — по правило все мъже. Знаеше много добре, че я очакват още много такива дни, преди Никълъс Макинън да стъпи отново на краката си. Мъжете са най-трудните пациенти. Може би утре настроението му ще е по-добро.

На следната сутрин обаче настроението на Ник се влоши още повече. Придържайки подноса с една ръка, Тиби блъсна вратата и влезе в стаята. Ник седеше изправен в леглото и приличаше на кисела, навъсена миеша мечка, заклещена между клоните. Той се бе вторачил във вратата и когато тя влезе, погледът му се блъсна в нея.

— Добре ли прекара нощта? — попита го тя весело.

— Не съвсем — отвърна той, като изобщо не си направи труда да изглежда по-дружелюбен, мил или поне отчасти общителен.

— Някакви проблеми?

— О, да! Не бях изобщо изморен. Знаеш ли какво е да лежиш часове наред в леглото и да наблюдаваш движещите се сенки по тавана. Да искаш да заспиш и да не можеш?

— Трябваше да пиеш от приспивателното, което баща ми направи за теб — рече тя поучително и прекоси стаята, за да остави подноса на масата.

— До гуша ми е дошло от лекарства. Ужасното е, че съм се залежал и не съм в състояние да се движа. И изобщо тук нищо не ми харесва. Или, казано по-просто — скучая до смърт.

— Ти да скучаеш?

— О, да, скучно ми е — отговори той прегракнало. — Не бива да ставам и докато седя тук, нямам какво да правя. Най-вълнуващото преживяване за мен бе, когато онзи ден дойде и ми изми краката между пръстите.

Тя сведе поглед, а лицето ѝ порумения. Тогава тя си мислеше, че Ник спи.

— Значи си спомняш това?

— Да, но с неудоволствие. Къде-къде по-интересно е, когато ме бръснеш.

— Сигурна съм, че не е толкова страшно — каза тя през смях. — Едва ли това е било единственото ти занимание.

— Вярно, забравих някои подробности. Вчера сутринта например наблюдавах как един паяк изтъка паяжината си около някаква муха. А малко преди обяда пък преброих чворовете по вратата — точно петдесет и седем, ако те интересува. Мога да ти кажа колко точно са дъските на пода, пукнатините на тавана, колко пъти баща ти повтори вчера „сили небесни“, докато преглеждаше пациентите си. Върхът на вчерашния ден обаче бе посещението на старата дама.

Думите му я изненадаха.

— Кой, баба ли? Нима е била тук?

— Разбира се. Самата тя в цялото си великолепие!

— И какво искаше от теб?

— Ами каза: „Вие знаете ли, че Наполеон и Ричард Трети са се родили с по един зъб?“

Тиби се разсмя от сърце.

— Не си спомням да съм казал нещо смешно.

— И ти? — успя да каже само тя, докато си поемаше дъх.

— Какво аз?

— Знаеше ли го това за Наполеон и Ричард Трети?

— Не — отвърна той, едва сдържайки смеха си. — Сигурен съм обаче, че никога няма да го забравя. Само Бог знае колко пъти ще ми потрябва да знам, че и двамата са се родили със зъбче.

Погледът ѝ отново падна върху ръцете му. Предния ден Коул бе махнал дебелиите безформени бинтове. По-тънките, увити в момента около ръцете, му позволяваха да ги движи по-свободно.

— Да ти помогна ли при храненето?

— Не, ще се оправя и сам.

— Е, ако няма друго... имам да върша още цял куп работи. — Обърна се и тръгна към вратата.

— Тиби...

Тя се спря наскре стаята и се извърна.

— Да?

— Има още нещо...

Опита се обзелата я паника да не проличи по лицето ѝ.

— Още нещо ли? Искаш да кажеш, че мога да направя още нещо за теб ли?

— Да.

— И какво е то?

— Седни за малко до мен да си поприказваме.

— Наистина нямам време...

— Ами намери тогава. Необходимо ми е да общувам с някого. От два дни лежа в това проклето легло и през това време не съм водил един нормален разговор като хората.

— Нормален разговор? Това ли е всичко, което искаш?

Той кимна утвърдително.

— Добре. За какво да говорим? — попита тя, върна се бавно до леглото му и приседна до него.

— За каквото и да е. Разкажи ми какво си правила вчера.

Тя се разсмя.

— Двете с Бет къпахме Прешъс.

— Съжалявам, че съм пропуснал тази гледка — усмихна се той.

— Казват, че мокра свиня трудно се хваща.

— Правилно са ти казали. Добре, че времето беше топло. Защото се наложи Бет, аз и Прешъс да прекараме известно време във ваната. Животното ни измокри от глава до пети. — Тя спря за момент. — Прешъс мрази да я къпят. След това се чумери дни наред.

— Не бях чувал, че и свинете могат да са на настроения.

— И как още. Свините се обиждат, сърдят се и са злопаметни. Прешъс дълго няма да ни прости тази баня. Наранили сме чувствата ѝ — днес опашчицата ѝ сочи надолу, към земята. Мама ми каза, че се е усамотила на сламеничето си под верандата. — Докато разказваше всичко това, Тиби цялата сияеше, а Ник недоверчиво наблюдаваше дяволия израз на лицето ѝ.

— Хрумна ми прекрасна идея! Можем да доведем Прешъс тук — предложи Тиби. — Така няма да се сърдиш и цупиш самичък, а ще си имаш и компания.

— Не съм забелязал досега, че се цупя.

— О, и как още! Вярвай ми, така е.

— Предпочитам да броя чворовете — навъси се той.

Тя скочи от мястото си и на лицето ѝ се появи иронична усмивка.

— Макинън, ти си просто разглезен! Страшно разглезен! — Отиде до вратата и се спря. — Разглезен — повтори тя. — Глезен и развален! — След това обобщение тя затвори вратата зад гърба си.

През нощта Ник спа непробудно. На следващата сутрин слънцето огря лицето му и го разбуди. Но какъв е този шум, по дяволите? Запита

се той. Отвори първо едното око, след това — другото. Не видя нищо и отново затвори очи. Отново този шум! Разтвори широко и двете очи. Шумът продължаваше. Сякаш някой хъркаше. Премести се към края на леглото и погледна надолу.

Под леглото се бе изтегнала Прешъс и хъркаше. Преди още да осмисли новосъздалата се ситуация, долови сподавен смях. Вдигна глава и кого да види — Бет и Тиби, които надничаха от вратата. Те също забелязаха, че се е разбудил и избухнаха в несдържан смях. Не му оставаше нищо друго, освен и той да се присъедини към всеобщото веселие.

Двете влязоха в стаята и притвориха вратата зад себе си.

— Май ще трябва да вземем Прешъс и да изчезваме оттук — обади се Тиби. — Ако дядо ти научи, че сме я оставили в клиниката, ще ни направи живота черен.

— Дядо ще се разсърди ли? — попита Бет невинно.

— И още как. Направо ще се вбеси — предсказа Тиби. — А сега иди, моля те, от другата страна на леглото, а аз ще се опитам да я хвана, докато още спи. Ако не успея, ще се видим в чудо. Нали знаеш, Прешъс най-много обича да си играе на гоненица. Стане ли това, ще си прекараме целия следобед тук, в тази стая. А сега побързай.

Тиби клекна до леглото и когато видя, че и Бет се е приготвила от другата му страна, се пресегна да хване Прешъс за връвчицата. В мига обаче, в който докосна животното, Прешъс се събуди с грухтене. То премина в квичене, тъй като в бързината Тиби сграбчи не връвта, а ухото на Прешъс. За части от секундата свинята излетя изпод леглото сякаш някой се бе накарал да я преработи на сланина. — Боже мили! — простена Тиби.

— Сега вече дядо ще ни хване — изпищя Бет.

В последвалата бъркотия майка и дъщеря се опитаха да отрежат пътя на Прешъс, но свинята се мятеше на всички посоки, като не пропусна и да се попързала по излъскания под, а в един момент дори заквича кански, сякаш я водеха на заколение.

— Какво, за Бога, става тук? — долетя внезапно гласът на Коул откъм вратата. — Сили небесни! — изрева той, след което повтори:

— Сили небесни! — Виждайки с какво се занимават дъщеря му и внучката му, той добави: — Какво означава цялата тази дивотия?

— И тъй като нито една от двете не му отговори, зададе следващия си въпрос: — Тиби Ан, какво търси тази свиня в клиниката?

Тиби се опита да наподоби нещо като разкажание, но не успя напълно. Достатъчно бе само да погледне Ник и Коул в лицето и се запревива от смях. Никога през живота си не бе виждала по-стъписани мъже!

— Дядо май е сърдит — прошепна Бет.

— Мога да те уверя, мила, че с всяка следваща секунда той ще става все по-сърдит и по-сърдит — уточни Коул. — А сега искам да ми се отговори! Какъв е този цирк тук?

— Ах, няма да разбереш — отвърна Тиби.

— Нека аз реша дали мога да разбера или не — отсече Коул.

Тиби въздъхна.

— Разбираш ли...

— Не, не разбирам — прекъсна я баща ѝ. — Нещо повече, ти самата не разбираш какви ги вършиш. Какво те е прихванало? Как ти дойде изобщо наум да довлечеш тук тази свиня?

— Ами решихме да поразвеселим господин Макинън.

— Да го поразвеселите ли? Мислели сте, че тази лигава свиня може да го разведри?

— Прешъс не се лигави! — възпротиви се Бет. — Баба каза, че е по-чиста от много хора, които познава.

Коул само изгледа малката.

— Ще поговоря още веднъж с баба ти по този въпрос. — Погледът му се премести върху Тиби. — Всичко наред ли е?

— Да, разбира се.

Коул изгледа наред Тиби, свинята, а накрая и Ник, който изглеждаше не по-малко смаян от самия него. Въздъхна уморено и каза:

— Махайте тази свиня оттук. В противен случай в неделя ще ядем прясна шунка! — Моментално съжали за думите си, тъй като помисли, че Бет ще избухне в плач. Детето обаче познаваше дядо си, който бе по-бърз в заплахите, отколкото в действията. Затова вместо да се залее в сълзи, детето го успокои.

— Ще изведа Прешъс оттук, дядо. Обещавам.

За съжаление обаче Прешъс не споделяше намерението ѝ. Тя си намери едно слънчево местенце на пода и се разположи по корем, като изпъна крачета, изложи глава на слънце и притвори блажено очи. Бет отиде до нея и я побутна. Свинята само изгрухтя и отвори малките си очи за част от секундата, за да ги затвори веднага след това. Бет отново се опита да я помръдне. В ответ Прешъс изгрухтя недоволно. Когато детето я дръпна за ушите, тя се изправи бързо на крачетата си, изквича, изтрополи светкавично до леглото на Ник и грухтейки, успя да се напъха под него. Бет запълзя по пода и започна да умолява и увещава животното да излезе. Прешъс обаче не пожела да напусне мястото си.

Коул наблюдаваше мълчаливо разигралата се сцена. С всеки изминал ден Бет заприличваше все повече на майка си. Искаше му се да не е така, но не можеше да стори нищо. Без да продума, Коул поклати глава и излезе от стаята, като хлопна вратата зад гърба си.

Направи две крачки, спря се и се почеса замислено по брадичката. После се обърна, загледа вратата, която току-що бе затворил.

— Не може да бъде — каза си той тихо и продължи да се отдалечава. След още две крачки се закова отново на място и вдигна ръка, за да потрие брадичката си. Загледа пак вратата и на лицето му се изписа недоумение. Върна се и я отвори.

Бет все още лазеше по пода и се опитваше да уговаря инатливата свиня. Коул си помисли: щом някой разрешава на едно дете да държи у дома свиня от йоркширска порода, той е готов за психиатъра. Дълго време се преструваше, че няма нищо против животното. Мислеше си, че ако не се противи, Бет постепенно ще загуби интереса си към Прешъс и ще насочи предпочитанията си към някой по-достоеен обект. Стратегията му обаче се оказа неуспешна — явно, когато Бет заобичаше нещо или някого, чувствата ѝ оставаха непокътнати.

Всъщност Коул не се тревожеше за Бет или домашната ѝ свиня, а за Тиби. Държането ѝ бе по-променливо и непредсказуемо дори и от капризите на времето. Не знаеше изобщо как да подходи към нея. Отиде в кухнята и сподели опасенията си с Ефи, но тя бе не по-малко объркана от него.

— И аз не знам, Коул. Какво ще кажеш да изпробваме нещо от „Народния лечител“ на мама?

— Какви ги приказваш, жено! Да не искаш да стана убиец на собственото си дете? Тази проклета книга трябва да се изгори веднага! Ти чела ли си я?

— Не съм. Какво толкова лошо пише в нея?

— Цялата е пълна с тъпи суеверия. Какво ще кажеш например при болки в ушите да ти излеят в ухото мазнина от пържен лук?

— Каква гадост!

— О, това далеч не е всичко. Препоръчва се да си увиеш мръсен чорап около врата, за да не пипнеш ангина. Ечемикът на окоето, например, изчезва от само себе си, стига да го потъркаш с опашка от черна котка, а в случай на лещенка, например, трябва да направиш така, щото над главата на болния на всяка цена да прехвъркне петле. Сега ясно ли ти е що за книга е?

— Ти се радвай, че мама все още не е изпробвала нито един от илачите си.

— Всичко е въпрос на време — изръмжа Коул, напускайки кухнята. — Да знаеш, че скоро и това ще стане.

Отправи се обратно към стаята на Ник, поспря се на вратата и започна да наблюдава дъщеря си. На пръв поглед не се бе променило нищо. Във въздуха обаче тегнеше някакво напрежение. Дори от разстояние личеше, че двамата с Ник са се спречкали, тъй като Тиби се бе изправила пред леглото на Ник с ръце, подпрени на кръста. Тази стойка му бе позната. Знаеше и какво ще последва — Тиби щеше да затропа с крак по пода. Тя сякаш долови мислите му, защото начаса заблъска с крак по пода. По лицето ѝ не се четеше нищо друго, освен гняв. Коул хвърли поглед и към Ник, той като че ли също не бе запазил привичното си хладнокръвие и гневът му видимо растеше с всяка изминала секунда. Първоначално Коул реши, че става въпрос за някакви незначителни неща, тъй като от опит знаеше, че по правило човек с нараняванията на Никълъс ръмжи и се чумери, и то с право. А пък жените, кой знае защо, умираха да спретнат някое скандалче. Запита се дали да не предупреди Ник за надвисналата опасност. Пак от личен опит му бе известно, че в спор една жена никога не се отказва от мнението си.

Двамата бяха толкова унесени в разпратата си, че не обръщаха внимание нито на Бет, нито пък на Коул. По тази причина той успя бързо да разбере за какво става реч. Фактът, че са се наежили един

срещу друг като котараци през март, не го смути ни най-малко. Познаваше твърде добре дъщеря си, за да се усъмни дори за момент в нейната победа. В края на краищата беше ли тя щерка на Ефи или не? Съчувстваше на Ник, но трябваше все пак да си тръгне. Не успее ли Тиби да му види сметката, това със сигурност щяха да сторят Бет и смешната ѝ свиня. Коул притвори тихичко вратата и насочи вниманието си към предстоящите точки от дневния ред. Започна дори да си свирука някаква популярна мелодийка, като не пропусна да изкаже и някои съображения относно времето.

— Струва ми се, че ще завали, татко — обади се Майри и го изгледа подозрително.

— Кой казва, че дъждът е лошо нещо? — промърмори той и продължи да си свирука.

От много време вече Майри не се чудеше на неговите странности. Затова само повдигна рамене, заподскача по коридора и отвори вратата, която баща ѝ току-що бе затворил.

Първо Майри съзря сестра си, а след това и свинята под леглото на Никълъс Макинън. Ситуацията бе повече от ясна — под леглото Прешъс се държеше като разбойник, хванат на тясно, Бет пък ѝ говореше нещо с умотелен глас, а Тиби, окончателно изгубила търпение, заобиколи леглото, пипна Прешъс за опашката и я издърпа въпреки шумните ѝ протести. Видяното бе много интересно, но не можеше да изненада Майри с нищо.

Какво да се чуди, след като с очите си бе видяла Тиби да излива цяло стомна бира върху главата на най-големия градски побойник. Вярно, че не разбираше какво става, но изненадана не беше. И все пак свинята допреди малко беше под леглото. Как ли се е озовала там? Тя погледна към сестра си.

— Ти да не би...

— Да! — викна сърдито Тиби, която съвсем не можеше да си спомни за кой дявол домъкна тази свиня в стаята на Ник. Единственото, което помнеше, бе, че някога, много отдавна, тази идея ѝ се бе сторила великолепно. Заоглежда се сконфузено и се запита защо винаги става жертва едновременно на голямата си решителност и на липсата на предвидливост. Доця ѝ се да заприлича поне малко на Майри — постоянно скрита зад тънка, но непрозрачна пелена.

Тиби се огледа наоколо. Всички я бяха зяпнали, без Прешъс, разбира се. Лоша работа, помисли си тя. Забеляза, че Прешъс крои нещо и не се учуди — животното се канеше да си отмъсти. Ако някой случайно не знае — реши ли една свиня, че ѝ е нанесена обида, тя винаги замисля най-различни безобразия и ответни действия. Защото под слънцето не е имало, няма, няма и да има по-злопамятно създание от свинята.

— Не стой така, ами ела да хванем по-бързо добичето — подкани Тиби сестра си. Майри се включи в преследването, а Ник пък трябваше да признае пред себе си, че настроението му се е повишило. Накрая трите все пак успяха да сгацият животното. Отдавна не беше се смял така. Единствената неприятност беше, че от смеха го заболя цялото тяло. Когато обаче Бет се приближи до него, влачейки Прешъс зад себе си, той забрави болките.

— Кажи, не е ли възхитителна? — попита детето, сочейки към животното.

Ник се съгласи охотно с нея, че по-възхитителна свиня от Прешъс още не се е раждала на този свят. Майри пое връвта на Прешъс и се обърна към Бет:

— Ела, Бет. Остави господин Макинън да си почине.

Бет се покачи на стола до леглото, наведе се и млясна влажна целувка на бузата му.

— Добре! — каза тя доволно. — Сега ще се почувстваш по-добре!

В следващия миг и двете с Майри изчезнаха през вратата. До този момент Бет никога не беше се сближавала с някого толкова бързо, както това стана с Ник, мислеше си Тиби. Пък и някак не ѝ беше в характера да раздава наляво-надясно целувки — в това отношение приличаше на нея. Когато се обърна отново към Ник, на лицето ѝ все още бе изписано учудване. Погледите им се срещнаха и никой от двамата не отмести своя. Тиби почувства как се разтреперва и започва да се разтапя. В последно време това ѝ се случваше доста често, особено когато той я гледаше по този начин. Руменина обля лицето ѝ, а сърцето ѝ ускори своя ход. Не можеше да се откъсне от неговото лице, от кобалтовосините му очи, в които се таеше толкова копнеж. Всъщност не само не можеше, но и не искаше.

Безсмислено беше да оспорва факта, че се чувства силно привлечена от този мъж. Той бе като разбойник по пътищата, който очаква в засада чувствата ѝ, докато накрая коленете ѝ не омекнат и кръвта ѝ не заструи по-бързо във вените. Чувствата ѝ, едва-що разбудени на шестнадесетгодишна възраст, а след това и угасени, както се загасва свещ, покълнаха отново като цветни пъпчици и се разраснаха по-буйно и от плевели в дъждовно лято.

— Не се бой от мен, Тиби! Няма да те нараня. Никога!

При тези думи тя трепна, тъй като те долетяха до нея като някакво ехо от миналото. Вгледа се внимателно в мъжа отсреща, който ги изговори този път и забеляза нежния израз на очите му, както и откритото, честно лице.

Тиби въздъхна.

— Страхувам се не от теб, Ник — започна тя тихо. — Боя се от Тиби Бъкенън. Боя се от това, в което се превръщам и което желая, когато съм заедно с теб. Не искам отново да страдам.

— Знам, но кой е казал, че трябва пак да страдаш?

— Прав си, разбира се, — отвърна тя със сподавен глас, — точно в това е проблемът.

Преди Ник да успее да каже каквото и да било, тя се обърна и избяга от стаята. След нея остана единствено уханието ѝ и звукът от отдалечаващи се стъпки в коридора.

В следващите три дни тя не посети Ник. Просто не можеше. Чувстваше се твърде привлечена от него, твърде ранима и затова трябваше да поддържа разстояние помежду им. Необходимо ѝ беше още време, за да обмисли всичко по-детайлно. Но да стои човек настрана от мъж като Ник не бе лесна работа. Далеч от очите, далеч от ума! Каква глупост! Мислите ѝ постоянно кръжаха около него.

Ник вероятно се въртеше и в ума на Бет, тъй като тя започна да го посещава най-редовно и да му носи нарисувани от нея картини или някое изсушено цвете. Един следобед той получи дори и курабийка с формата на човече, приготвено от Бет и Тиби.

— Майка ти добра готвачка ли е?

— Да, но яденето често ѝ прегаря. Баба Грейс каза, че това се случва, защото мисли за най-различни други работи, но мама не ми казва какви са тези други работи.

Ник ѝ се усмихна и понечи да ухапе човечето.

— Изяж първо копчетата — посъветва го Бет. — От стафиди са. И докато Ник ядеше копчетата, детето продължи:

— Никога не ям очите, защото са от сладник, а аз мразя сладник.

— Така ли? А аз пък го обичам и затова ще ги изям.

— Ще ти почернее езика.

Ник изяде очите.

— Ето — рече детето, — вземи очите и на моето човече. — Извади малките черни топчици и ги подаде на Ник, който веднага ги напъха в устата си. — А сега си покажи езика — заповяда тя. Изправи се на стола и се наведе над него, за да го разгледа по-добре.

— Да! — отсече тя. — Наистина ти е съвсем черен. Но не се тревожи. Мама каза, че чернилката ще падне.

— А сега е време да си тръгваш, глезанке — обади се Майри, която в този миг влезе в стаята. — Мама те търси навсякъде. Трябва да се изкъпеш.

Същата вечер Тиби изкъпа Бет и я изпрати да спи. След това и тя отиде в банята. Замисли се за Ник. Този човек бе влязъл в живота ѝ и сякаш нямаше никакво намерение да излиза. Какво да стори? Бе объркана и страшно се боеше доброволно да му отстъпи място в сърцето си. Когато водата изстина, все още нямаше отговор на проблема. Само едно нещо знаеше със сигурност — че никога досега след баня кожата ѝ не е била по-мека.

Подсуши се, облече семплата памучна нощница, мушна се в леглото, остана там за миг и отново се изправи на крака. Опита да се намести на стола, но когато и той се оказа неудобен, се изправи до прозореца. Там също не остана дълго. В следващия един час тя се разхождаше непрестанно напред-назад, от стола до прозореца, от прозореца до леглото, от леглото до стола и все така, в същия порядък. На какво се дължеше това безпокойство? Ако не знаеш отговора на този въпрос, значи си дори по-тъпа, отколкото те мислех. Искаше да бъде до Ник. Да ида ли да говоря с него? Би ли го направила наистина? Ще успея ли изобщо да направя нещо? Да се разговаря. Може би Майри не бе единствената в семейството, скрита зад непрозрачна пелена и с глава, изпълнена с хаотични мисли.

Вратата на спалнята се отвори и вътре пристъпи Ефи.

— За Бога! Какво обикаляш като котка? Никога през живота си не съм чувала толкова скърцащи дъски наведнъж.

Тиби бе забравила, че стаята на родителите ѝ бе разположена точно под нейната и че те чуват, разбира се, всичко, което става при нея.

— Какво те мъчи, Тиби? Напоследък си толкова напрегната и нервна. — Ефи се приближи до дъщеря си, без да обръща внимание на мрачното ѝ изражение. — Изглеждаш ми малко бледа. Добре ли се чувстваш?

— Няма ми нищо.

— Не знам, не знам — продължи Ефи. — Дори и на баща ти му е направило впечатление, пък и младият човек долу, как му беше името, Макинън...

Тиби вдигна рязко глава.

— Какво Макинън?

— Ами всеки път, когато му нося подноса, пита за теб. — Ефи си придаде вид, сякаш се замисля дълбоко. — Не ти е сторил нищо, нали?

— Да ми е сторил нещо ли? — Лицето ѝ стана тъмнорвено. — Не, разбира се, че не.

— Защо тогава не идеш някой път при него?

— Трябва ли непременно да ходя?

— А защо не?

Тиби вдигна рамене с безразличие.

— Татко каза, че най-страшното вече е отминало. След няколко дни ще може да става.

— Да, но дотогава е прикован към леглото. Денонощно. Пита за теб.

Внезапно Тиби отново си припомни последната им среща. Боже мой, как само я погледна тогава! Не бе в състояние да мисли за нищо друго, само за него. Да изтича в стаята му и да положи глава върху неговите рамене. Въздъхна тежко. Това бе важно основание да страни от него.

Три дни по-късно, по време на закуска, Коул се обърна към Тиби:

— Направи ми впечатление, че не ти, а Майри и майка ти носят храната на Макинън. Някакви проблеми ли имаш с него?

— Не. Просто имах да върша куп други неща.

— Майка ти ми каза, че Майри ще бъде заета няколко дни. Предполагам, че сега си наред ти да му носиш храната.

Тиби се поколеба.

— Не може ли някой друг да свърши тази работа вместо мен?

— Кого ще предложиш?

Тиби имаше предвид Глейдис, но се сети, че тя замина при сестра си и затова предложи Майри. Обаче Ефи ѝ напомни отново, че Майри ще навестява по-често деветте деца на Декстър, тъй като в момента Коул помага на госпожа Декстър да роди дете номер десет. Що се отнася до баба Грейс, Тиби сама я изключи от сметките, тъй като си спомняше много добре какво направи тя последния път, когато ѝ възложи да изплете чифт чорапи на господин Макинън. Намери я разположена удобно на леглото да плете чорапите направо на крака на Ник.

Прерови паметта си за още някого, когото да предложи, но не ѝ идваше наум никой. Тогава Коул се обади отново:

— Викат ме в Порт Лаваца. По всичко личи, че жълтата треска, която откриха в Галвестън, се разпространява насам. Не знам колко време ще остана. Налага се да поемеш клиниката, докато ме няма. А заедно с нея, разбира се, и Макинън.

Тиби скочи внезапно от мястото си, също като стария Харм Брустър, когато се събудил в леглото на госпожа Прайс и съзрял господин Прайс да се цели в него с пушка.

— Жълта треска?

— Да! Не знам колко ще се забавя. Можеш обаче да занесеш още сега закуската на Макинън. И го накарай да я изяде!

Тиби вървеше бавно към стаята на Ник и мислеше за баща си. Жълтата треска бе опасна болест, а Коул работеше много и се преуморяваше. Дори самото пътуване щеше да го затрудни много. Когато срещу нея се появи вратата към стаята на Ник, изведнъж ѝ се допря да закърши ръце от отчаяние, но уви, те държаха подноса със закуската. Направо се тресеше от нерви. Най-много от всичко на света искаше да прекара следобеда с него, но се чувстваше непохватна и свенлива като малка ученичка. Най-накрая стигна до извода, че един разговор със самата себе си представлява твърде жалък заместител на кършенето на ръце.

Тиби спря пред вратата, опря подноса на бедрата си, изпъна рамене, пое дълбоко въздух и отвори вратата.

Ник чу проскърцването и отвори бавно едното си око — към него се приближаваше прекрасен ангел. Само че точно този ангел разбуди гнева му, тъй като в последните дни демонстративно го отбягваше. Не смееше веднага да я заговори — можеше да каже неща, които всъщност трябваше да премълчи. Притвори бързо очи. Можеше да наблюдава само очертанията на тялото ѝ, и то замъглено.

Тиби постави подноса на масата и го погледна. Гръдта му бе разголена, а контузиите рани заздравели. Останалото бе гладка, опалена от слънцето кожа. Завивката му се бе смъкнала застрашително и тя посегна да я вдигне. Усети се своевременно и се спря. Седна на стола, без да отмества поглед от лицето му. Боже мили, колко хубав бе този дявол! Би го събудила, но не искаше да действа направо. Започна да влачи стола по пода, но неговото лице не трепна. След това тя се прокашля, но той пак не отвори очи. Закашля се сериозно, но Ник продължи да спи. Погледът ѝ стана отнесен, а той с усилие сподави усмивката си. Интересно, какво ли още щеше да предприеме Тиби?

Тя отново впери поглед в него и въздъхна още веднъж.

— Е добре, нека е така, все едно — шепнеше момичето. — Така, както се чувствам, мисля, че няма да успея и за момент да се справя с теб.

Ник продължаваше да спи и топлина заля тялото му.

— Защо направи това с мен? Преди да се появиш, всичко вървеше толкова добре. — Тръсна глава. — Не мога — промълви тя и се изправи. — Искам, но не мога. — Скочи на крака и избяга от стаята.

Ник отвори едното си око и ѝ се усмихна лъчезарно.

— Можеш, скъпа, можеш — прошепна той.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

На следната сутрин Тиби обяви, че не се чувства добре и Ефи настоя да отиде и да си легне. Два дена пази леглото, а на третия при нея дойде Майри и я нападна още от вратата.

— Тъй! А сега вече край!

Тиби погледна изненадана сестра си.

— За какво говориш?

— Тиби Ан, ти си толкова болна, колкото и аз. А аз съм здрава. Искам да знам какво става с теб. Не ми ли кажеш, ще извикам татко да се разправя с теб.

В този момент силен рев, причинен очевидно от мъж, разтресе дома из основи.

— Що за противен шум? — попита Тиби, която се изправи стреснато в леглото.

— Искаш да кажеш, че го чуваш едва сега ли?

— Да — отвърна Тиби. — Какво е това?

— Макинън.

— Макинън ли? Има ли му нещо?

— Иска да те види и разиграва неவிждано театро. Това чудо — добави тя, когато Ник за пореден път се разрева с цяло гърло, — продължава от осем часа сутринта, и то без прекъсване.

— Кажи му да престане с тези идиотщини.

— Кажи му го ти! Аз опитах, но се провалих.

Тиби се облече бързо и се отправи към партерната стая, в която бяха настанили Ник. Тя отвори предпазливо вратата и влезе вътре точно в момент, в който Ник отново се канеше да ревне.

— За Бога! — изсъска тя. — Няма ли да спреш най-сетне.

— Влез и седни. Необходима ми е компания.

— Не!

— Или ще дойдеш тук, при мен, или в противен случай ще изпея националния химн, куплет по куплет.

— Не смей да правиш това. Освен това силно се съмнявам, че можеш да продължиш след петата дума.

В ответ на думите ѝ той зарева наново. Още на втория куплет тя си запуши ушите, тресна вратата и се приближи заплашително към него.

— Кажи, Макинън, кое ти е най-омразното ядене?

— Черен дроб — отвърна той.

— Та ето какво. Изчуруликаш ли още една-едничка нота, ти е спукана работата, Макинън. Обещавам ти най-тържествено в останалото време от пребиваването ти тук друга храна, освен черен дроб да не видиш.

Като я видя как се въртна и напусна стаята, му се стори, че знае точно чий черен дроб ще му бъде сервиран.

След два дни Коул се завърна. Ефи само погледна смъртно уморения си мъж, поднесе му гъста пилешка супа и веднага го сложи да спи. На следващата сутрин докторът посети няколко от пациентите в клиниката, след което отиде и при Ник. Точно след три минути той излетя от стаята и по пътя си се засече с Майри.

— Веднага да ми намериш сестра си и ѝ кажи, че я викам. Черен дроб! — възкликна той. — Що за дивотии, за Бога!

След две минути Тиби влезе в кабинета на баща си.

— Затвори вратата и ела тук — разпореде се той строго.

Само петнадесет минути по-късно Тиби напусна пребледняла кабинета на Коул. Но докато се движеше към кухнята, лицето ѝ придоби розово-червен отенък. Когато стигна там, първата ѝ работа бе да извади от някаква тенджера върху кухненския шкаф пихтиесто, ръждивокафяво парче дроб. Взе го в ръка и се отправи към стаята на Ник. Без да се колебае дори за миг, тя блъсна вратата и още с влизането си размаха дроба във въздуха.

— И това ако не е върхът на нахалството? Какви са тези противни, подли, жалки, тарикатски, безскрупулни, долни номера, а? — изкрещя тя и тресна вратата зад себе си.

И понеже не беше убедена, че гръмогласната ѝ поява ще го извади от сънливото му състояние, взе, че за всеки случай запокити в лицето му и студения, мокър, лигав, вонящ дроб.

Той можеше да разпознае тази миризма дори и със затворени очи. Усети как в стомаха му нещо се преобърна. А когато хлъзгавата,

воняща маса се плъзна по бузата му и се закачи някъде покрай ухото, направо започна да му се повдига.

Преди той да предприеме каквото и да било, Тиби сграбчи отново парчето и го плесна повторно през лицето.

— Какво, по дяволите, те е прихванало? — изкрещя Ник възмутено, като дръпна дроба от ръцете ѝ и го захвърли напреко през стаята.

— Само не ми се прави на невинен! Няма да успееш. Ти — извика тя и забодя показалец в гърдта му, — ти си върхът на подлостта! Как се осмеляваш!

— Какво се осмелявам?

Тя се огледа бързо за някакъв по-тежък предмет, с който да го цапардоса.

— Оплакал си се на баща ми, свиньо блатска! Никога не съм си и помисляла, че възрастен човек може да падне толкова ниско. Знаеш ли какво си ти, Макинън?

Ник бързо преброди паметта си, за да открие всички възможни епитети, които би могла да използва в случая.

— Ти — изсъска тя и отново заби пръст в гърдния му кош, — ти си една порта.

Разсмя се толкова високо, че чак се побоя да не се разкъсат шевове между ребрата.

Порта! Вгледа се изпитателно в разгневеното, но все така красиво лице и в очите, които искаха сякаш да го пронижат. Просто не можеше да се начуди на себе си — да стои пред него жена с такава външност, а той да си лежи като дърво.

Сили небесни! Колко ли години са минали, откакто някой за последен път ме е наричал „порта“?

По онова време все още носеше къси панталонки.

Мъжът срещу нея вдигна недоумяващо вежди и ѝ се усмихна дружелюбно. Да не беше толкова ядосана, светлите отблясъци на слънцето в кестенявата му коса, мечта за всяка втора жена в Индианола, щяха направо да я влудят. По съвършените черти на лицето му заигра весела усмивка, а светлината, извираща от тъмносините му очи, бе в състояние да разтопи дори и жената на снежния човек. В момента обаче Тиби реши да пренебрегне неговото очарование.

— Ти ме издаде на баща ми! Порта с порта! — изфуча тя като котка. — Казал си му, че съм била отказала да се грижа за теб и че съм те заплашила да не ти нося друго, освен дроб.

Безграничната му наглост стигна дотам да я изгледа удивено.

— М-да — обади се той накрая, — да не би да е лъжа?

— Не съм преставала да се грижа за теб. Само гледах да съм подалеч.

— Както и да формулираш поведението си, факт е, че не си се грижила за мен и освен това ме заплаши с черен дроб. — Той избърса лицето си и вметна: — Боже, как вони това нещо! — Заби поглед в лицето ѝ и продължи: — Мога само още да добавя, че заплахата бе осъществена на дело.

— Изобщо не става въпрос за това.

— А за какво тогава?

— За това, че портиш и ковладиш като ученик от отделенията. Какво ще правиш по-нататък? Може би ще ми натопиш плитките в мастилницата? Или пък ще натикаш жаба в чинията ми? Ти ми създаде куп главоболия и нека веднъж завинаги се разберем: не се осмелявай дори името ми да споменаваш пред татко, ясно ли е?

— Разбирам. Трябва ли да ти се извиня?

— Все ми е едно дали ще ми се извиняваш. Това нищо не променя — изсъска тя отново.

— Страхотно съжалявам, ако съм ти причинил някаква неприятност.

— Гледаш ме в лицето и ме лъжеш, ах ти, предател такъв. Дори самата представа, че мога да имам някакви проблеми, ти прави удоволствие. Защо, ако не за това, си ме изпортил на баща ми, а? В състояние ли си изобщо да си представиш — изпищя тя пронизително, — че баща ми ме заплаши мене, вече голяма жена, да ми нашари задника до кръв?

— Е, не мисля, че го е сторил, нали?

Тя отвори уста да му отвърне както подобава, но внезапно мисълта ѝ се разми и си остана неизказана. Той си лежеше пред нея, спокоен като умряло муле, а тя на какво бе заприличала? На часовник с пренавита пружина. Как се получаваше така, че след всяка караница с него оставаше с чувството, че усилията ѝ са били напразни? Ако човек като Ник паднеше в буйна река, той неминуемо щеше да се понесе

срещу течението. Въпреки направения извод тя все пак реши да се пребори още веднъж с него.

— Само не си мисли, че си голям умник. И не си толкова страхотен, за какъвто се смяташ, ти, коварен тип такъв. Това, което направи, е жалко и детинско.

— Не съм виновен за това. Ако в твое присъствие се държа постоянно като учениче, отговорността не е моя. Ти си се заобиколила с някакъв зид, който и планинска коза не ще може да изкатери. Обзалагам се, че го правиш нарочно. Ти дори не изчакваш мъжа да направи грешка или да те, разочарова, нали? Той просто не получава тази възможност. Предпочиташ да му прочетеш присъдата без процес.

— Не е вярно!

— Вярно е, разбира се. Ако не бъркам, а мисля, че не бъркам, само за минутка си в състояние да теглиш наум ножа на всеки мъж. Ти не ми се сърдиш, понеже баща ти разкри твоя замисъл, а защото се боиш от последствията. Сега си принудена от обстоятелствата да прекарваш известно време с мен и това те нервира страшно.

— Ха! Изобщо не си ми притрябвал. Не разбираш ли, че просто не мога да те понасям.

— Може и да е така, но затова пък ме желаш. — Веднага му стана ясно, че този път е улучил десетката. Затова и продължи да кове желязото, докато е горещо. — Аз съм се превърнал в заплахата както лично за теб, така и за мъничкия стерил свят, който си си изградила.

— Само не се опитвай да сменяш темата. Сега ние говорим за твоите грешки и злодеяния, не за моите.

На лицето му отново се разля точно онази усмивка, която я вадеше от равновесие.

— Възможно ли е да съм чул правилно? Ти да имаш грешки? Или да си извършила злодеяния? Не може да бъде!

Тя вдигна само надменно глава и докато говореше, престана да го гледа.

— Можеш да ми се подиграваш колкото си искаш. Така само подхранваш моята ненавист към теб.

За човек, по чиито кости имаше повече пукнатини, отколкото по чаша, изпусната на земята, движенията му се оказаха изключително бързи и сръчни. Само миг по-рано той си лежеше все още с иронична усмивка на уста, а в следващия вече я сграбчи и я привлече към себе

си, като краката ѝ увиснаха поне на двадесет сантиметра от пода. От коленете нагоре тялото на Тиби бе притиснато плътно до Ник и тя усещаше голотата му през тънкия плат. Опита да се отскубне, но в крайна сметка той я прегърна още по-здраво.

Ник бе наясно, че в този момент Тиби се чувства доста неловко. От друга страна обаче той виждаше розовата отсянка на нейната плът и усещаше напрежението в изящното ѝ тяло, полегнало неподвижно върху него.

— Жената, която светът вижда, е силна и неустрашима. Никога не съм предполагал обаче, че в сърцевината си е тъй крехка.

— Това, че все още не съм те шамаросала, не значи, че съм крехка. И не мисли, че няма да те напляскам! Още не съм забравила колко си лукав и коварен. Имала съм право, когато си помислих, че не си човек, на когото може да се вярва.

— Не ставай цинична, моля те.

— Междувременно разбрах колко можеш да паднеш, само и само да получиш това, което си си наумил. Ако виждаш в думите ми цинизъм, моля, проблемът си е твой. Още в самото начало ти не ми внушаваше доверие, сега обаче знам, че трябва да се пазя от теб. В наглостта си надминаваш дори конската муха. А сега, ако обичаш, ме пусни да стана, преди да е влязъл някой.

— Защо придаваш толкова голямо значение на факта, че баща ти е научил за намеренията ти спрямо мен?

— Работата изобщо не е в това, че той е научил. За мен е важно как го е научил. Ти си му го казал! Искал си да ме поставиш в неудобно положение и успя. Честито!

Той я привлече още по-плътно към себе си и тя усети топлия му дъх върху тила си.

— Вярно е, че казах на баща ти. Но се заблуждаваш за причините. Не съм го направил, за да те поставям в неловко положение. Направих го, за да дойдеш отново при мен.

Тя вдигна очи към него.

— И какво печелиш от това?

Той започна лекичко да целува врата ѝ.

— Не съм те виждал дни наред и предположих, че страниш преднамерено от мен. Ако не предприемех нещо, ти щеше да продължиш в същия дух. Целият съм в бинтове, както виждаш и не

мога да ставам от леглото. Какво друго ми оставаше, кажи? Все пак от влюбен човек може да се очаква да се държи малко странно, нали? Може решението ми и да не е било много мъдро, Тиб, но в онзи момент няхах друг избор.

Последните му думи изобщо не достигнаха до слуха ѝ. Влюбен... влюбен... влюбен...

Самата мисъл, че е влюбен, някак не му подходеше. Сигурно влагаше в думата свой си смисъл. Как би могъл да е влюбен в нея, след като я познава толкова слабо? По лицето ѝ все още се четеше объркване, когато той я погали по бузата.

— Обичам те, Тиби. Сигурно отдавна го знаеш.

Тя пипна челото му с ръка.

— Да не би да имаш температура?

— Само когато мисля за теб. — Дъхът му я опари и в нея се събудиха дълбоко скрити чувства. Ръката му бавно и гальовно премина по нейната коса. После той се завъртя заедно с нея, докато и двамата легнаха един срещу друг и се загледаха в очите. Ник положи ръка над тила ѝ и предпазливо я приближи към себе си. Любовните слова, които излизаха от устата му, я позамаяха и тя като в полусън осъзна, че устните му се приближават към нейните.

— Ах, Тиби... Тиби... Тиби... само като си помисля за теб и кръвта ми кипва.

Добре разбираше смисъла на думите му, защото и с нейната кръв ставаше същото. Пламъкът пропълзя из цялото ѝ тяло и се сблъска с жарта, излъчваща се от другото тяло, плътно притиснато до нейното. Той ѝ шепнеше — нежни, влюбени слова, от които струеше огромна страст. Инстинктивно и тя отговори на целувката му, а тялото ѝ го затърси. Задъха се, не ѝ достигаше въздух. Не разбра кога се разтвори горната част на роклята ѝ. Ник зацелува нежната, мека плът на разголените ѝ гърди. Където и да я докоснеше, устните му оставяха зад себе си огнена следа, която с нищо не можеше да се угаси.

Не биваше да лежи така с него. Но толкова отдавна не бе лежала в топлите и силни обятия на мъж, който да ѝ даде закрила и утеха, че чак дъхът ѝ спря. Дълбокото и страстно желание, което покълна и набъбваше в нея, я завари съвсем неподготвена и тя не бе в състояние да му противостои. Внезапно в подсъзнанието ѝ изкрещя забравен глас: Не! Не повтаряй същата грешка! Размисли, Тиби. Та нали и по-

рано преживя същото. Спомни си. Нали и тогава топли и меки устни целуваха твоите. Не си ли чувала вече същите тези любовни признания. И след като той си отиде, не износи ли ти неговия плод?

— Не се пази от мен, Тиби. Не се плаши. Моля те!

Тя разтвори широко очи и погледът ѝ падна върху Ник. Не Ерик, а Ник. Стъписа се. Лицето ѝ пламна от срам, тъй като споменът бе още твърде пресен. Погледна надолу по тялото си и съзря разголените гърди, които все още носеха следите на наболата му брада и жарта на езика му. Придърпа бързо елека.

— С право ти нямах доверие — проговори най-сетне тя с треперещ глас.

Той въздъхна и отпусна ръце.

— Може би не съм аз човекът, на когото не бива да имаш доверие. Струва ми се, че ти бе не по-малко несдържана от мен.

— Прав си, така е. Сега разбра ли защо трябва да стоя по-далеч от теб? — В очите ѝ избиха сълзи. — Зная, какво ще се случи, ако отново се събера с теб. Затова няма да го допусна за втори път. Уверявам те.

— Можеш да опиташ, разбира се — отвърна той благо. — Убеден съм обаче, че няма да успееш. Както и днес. — Погали ръката и с пръст. Тя се разтрепери и се дръпна назад. Все още се опитваше да пристегне елечето си. — Защо си решила толкова твърдо да вбиеш клин между себе си и мен? Нали ти казах какви чувства изпитвам? Това не те ли успокоява поне малко?

— От деня, в който те срещнах, нямам една спокойна минута.

— Защо не се отпуснеш, Тиб? Пусни чувствата си на воля. Това е, за което те моля. Не е нужно веднага да отговориш на любовта ми.

— Да. Само че, виждаш ли, аз не съм от хората, които само взимат, а не дават нищо от себе си.

— Знам — продума той тихо, взе малката ѝ безпомощна ръка и я поднесе към устните си. — Ех, Тиби, Тиби. А какво да правя аз сега? Просто нямаше миг, в който да не мисля за теб. Толкова много нощи си лежах тук, знаейки, че си някъде в същия този дом и си сама в леглото си. Понякога ми се е искало непременно да дойда при теб. Толкова бе важно за мен, че буквално бих допълзъл до теб. — Той я погледна загрижен, защото се побоя, че думите му могат да я изплашат. Но по нейното лице не можеше да се разбере какво мисли в момента. —

Може би си мислиш, че искам единствено тялото ти, Тиб, но това не е така. Искam теб, и то цялата — твоята компания, смеха ти, ако щеш дори и невероятната ти вироглавост. — Разбра, че всеки момент от очите ѝ ще рукнат сълзи и извика развълнуван: — Тиби, разбери, аз не съм Ерик!

Тя се опита да се изправи, но Ник я задържа. Той положи глава на рамото ѝ и въздъхна. После се изсмя сухо.

— А може би проблемът е точно в това, че не съм Ерик.

— Не — отвърна тя бързо. — Не е това. Вече ти казах, че проблемът е в мен. Опитвам се да ти го обясня от много време, искам да разбереш най-сетне. Избрал си неподходяща жена.

— Искаш да кажеш, че трябва да си потърся някоя друга, така ли?

Тази мисъл бе тъй болезнена, че Тиби почти се сгърчи. Ник се изсмя — тъжен, празен звук, който я накара да потръпне.

— Боя се, че сме закъснели, миличко. На въдицата ти се е закачила рибка, която не искаш да хвърлиш обратно във водата.

— Моля те, Ник. Толкова съм смутена. Искam и същевременно не искам. Чувствам нещо и заедно с това не искам да почувствам нищо. Искam да си отидеш, а се страхувам, че може и да го сториш. — При тези думи тя внезапно се разплака. — Искam ми се отново да се влюбя в някого, но заедно с това се страхувам ужасно от любовта.

Той я целуна по бузата.

— Мисля — започна той бавно, — че си влюбена в един спомен.

— Не е само това, става дума за нещо повече.

— Точно това се и питам. — Той спря за миг и задържа погледа си върху нейното лице. — Готов съм да се обзаложа, че ще почувстваш нещата по съвсем различен начин, ако например този... този мъж вземе и се върне при теб. Може да ме сметнеш за луд, но аз почти искам той да се появи отново.

Тиби го погледна стъписана. Замислените му сини очи сякаш проправяха огнена пътека през мозъка ѝ, която помиташе всякакви прегради пред себе си. Почувства се ужасно слаба — душата ѝ бе толкова разголена, толкова беззащитна. Но въпреки пламъка, който бушуваше в очите му, те сякаш излъчваха и някаква безутешност и огромна болка. Слънцето проникваше през завесите и светлината му подчертаваше още повече неговите черти. Между тях двамата се появи

някакво ново напрежение и тя усети острия подтик да скочи начаса от мястото си и да избяга.

През тялото ѝ премина студена тръпка, разтрепери се цялата, сведе клепачи и отвърна очи от него. Какво ли наистина щеше да стане, ако Ерик се върне внезапно? Той, разбира се, нямаше да се върне, но ако все пак това се случеше, какви чувства щеше да изпитва към него? В продължение на много време бе убедена, че все още го обича. А сега, обичаше ли го все още сега?

Погледът ѝ се премести върху Ник. Този мъж, този усмихнат, нежен мъж предизвиква в мен толкова много чувства, за които мислех, че са завинаги погребани.

Каква несправедливост! Нейното женско тяло я предаде и си припомни толкова много неща, които ѝ се искаше да забрави завинаги. Този мъж ли желаше или я вълнуваше по-скоро споменът за другия? Нима това бе само искрата, която отново разпали полузагасналия огън на миналото?

Кой бе всъщност човекът, за когото копнееше в безкрайните безсънни нощи в обляната си от лунна светлина стая? За Ник ли мислеше или за Ерик, когато притискаше възглавницата към себе си и изливаше страданието си в сълзи? Кой от двамата можеше да облекчи болката между бедрата ѝ, която я будеше понякога в късен час? Или греши? Защо тогава по тъмното лице, което ѝ се явяваше нощем, не се изписваха светлите черти на Ерик? Защото това, което смущаваше съня ѝ, бяха изсечените черти на Никълъс Макинън. Неусетно очите ѝ се напълниха със сълзи и тя притвори клепачи, за да се затвори полесно в себе си. До нея прозвуча тиха ругатня.

— Клетото ми ангелче — проговори той нежно. — Мой малък ангел, скрит в мрамора. Тъй хладен. И тъй красив. — Взе студените ѝ пръсти и ги поднесе към устните си. — Питам се какво е необходимо, какво да направя, за да го спася от студения камък.

— Моля те — каза тя с тих, дрезгав глас. — Предпочитам да не говориш по този начин с мен.

— Наистина ли? Съжалявам, но по този въпрос съм на противното мнение. Защото моето най-голямо желание е ти дам всичко онова, за което душата ти копнее. Има обаче толкова много неща, които искам да ти кажа, да споделя с теб. — Той спря за миг, сякаш трябваше да вземе важно решение, след което продължи с въздишка:

— Толкова отдавна си мечтая за теб, и ето, днес една от мечтите ми се осъществи. Тя вдигна очи към него и се запита какво ли има предвид. Опита се да си представи мечтите му, но неговият отговор направо я шокира.

— Ти имаш прекрасно тяло, Тиби... а гърдите ти... — Хвана здраво китката ѝ с бинтованите си ръце. — Не се отвърщай от мен. Ако си затвориш очите и запушиш ушите си с ръце, няма да промениш с нищо смисъла на думите ми. Мечтал съм си да те докосвам така, както те докосвах днес. Нещо повече — да те докосвам по-често... по-дълго, по-интимно. Питал съм се неведнъж какво ли би било, ако ти дойдеш в стаята ми и очите ти заискрят, щом срещнат моите? Нощ след нощ съм си мислел как ли ще ме любиш, ако дойдеш при мен по собствена воля. Рисувал съм във въображението си как ще те гледам, когато се събличаш и разпускаш косите си... когато лежиш гола до мен, без да се срамуваш, че лампата свети на нощната масичка... когато се наслаждаваш единствено на ръцете ми по своето тяло и на проникването ми в теб.

Светът сякаш потъна в тишина. Нормалното ежедневие престана да съществува. В очите му, насочени към нея, се четеше честност и откровеност и тя не бе в състояние да отвърне поглед. Мълчанието, възцарило се между тях, продължи дълго.

— Зная какво е трябвало да изтърпиш. Има моменти, в които наистина ми се иска да убия този тип, който ти е сторил такова зло. Но има и моменти, в които ме обзема толкова огромна, потискаща тъга. Защото съм осъден да плащам за чуждо деяние. Не мога да променя това, което те е сполетяло, Тиб. Не мога да угася спомените ти. Единственото, което мога да ти обещая, е, че ще се опитам да го сторя.

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

Ник наблюдаваше очите ѝ, тези големи, искрящи, златисти очи, които изразяваха толкова много неща, които тя самата не познаваше. Това ли го привлече още в първия момент към нея? Огромните ѝ кехлибарени очи? Очи, които на мига се запечатаха в душата му? В тях винаги се е таяла мъничко тъга, но днес, в този миг, той съзря някаква нова тъга, която едва ли имаше нещо общо с Ерик. Странно — лицето ѝ не изглеждаше тъжно. Тъжни бяха само очите — сякаш им бе известно нещо, което тя самата не знаеше.

Понечи инстинктивно да я вземе отново в прегръдките си. Искаше да обсипе лицето ѝ с целувки и да изгони скръбта от очите. Но нещо го спря. Днес ѝ бе дал предостатъчно материал за размисъл. Дори и утрешният ден нямаше да ѝ стигне. Въздъхна дълбоко и потърка с ръка гънката между веждите си. Това необуздано ухажване не можеше да не остави никакви следи по него. Бе като смешния танц между яйца, при който трябва да си особено предпазлив, тъй като в противен случай получаващ наказателни точки.

— Понякога ти се чудя — проговори тя и го погледна твърдо в очите. — Лицето ти не отговаря на думите, които произнасяш.

— И какво му е на лицето ми?

— Обикновено то е мрачно и замислено като на Луцифер.

— Да, но Луцифер е бил ангелът на светлината.

— Глупости! Светлината можеш да запалиш и да изгасиш. Той не е бил нищо повече от горд измамник, който е забъркал голяма каша. — Тя щеше да продължи в този дух, но внезапно на прозореца шумно кацна една синя сойка и вниманието им се насочи към нея.

— Тиби... — Тя се обърна към него, но той забрави какво искаше да ѝ каже, тъй като момичето внезапно пребледня, протегна ръка и я положи на чаршафа, където бе бедрото му.

— Кръв — извика тя, сякаш никога през живота си не бе виждала кръв. — Ти кървиш! — Ръката ѝ бързо се махна от

яркочервеното петно, което се разпространяваше като червено мастило по колосания бял чаршаф.

Той се погледна надолу по тялото и след това отново се вторачи в нея.

— Няма нищо — каза той. — Не чувствам никаква болка. — След което прибави с горчива усмивка: — След като съм си натрошил толкова кости, какво значение има някаква си дреболия като например едно кървящо сърце?

Тя повдигна вежди и по лицето ѝ премина усмивка.

— Не е ли малко ниско за сърцето?

— Всичката кръв минава през сърцето.

— Да, да, и всички пътища водят към Рим.

— Точно така. Правилно.

Тя се изправи и на лицето ѝ отново се появи добре познатото му професионално изражение. Край на ухажването. Той се почувства отпаднал. Затвори очи. Сега мъничката му хубавица щеше вече да се погрижи за него.

Това, което кървеше, за щастие не бе сърцето на Ник. Защото този пред обед Коул не си бе у дома — заминал бе за Виктория. Единственият местен лекар беше ритнат от собствения си кон и някой трябваше да му помогне. По тази причина се наложи Тиби да поеме всички пациенти, включително и Никълъс Макинън.

Докато срязваше бинта на бедрото му, Тиби се опасяваше от най-страшното. Много добре си спомняше деня, в който Ник падна от скелето. Нямаше скоро да забрави и малката бяла кост, стърчаща от неговия крак.

Затаи дъх, но не след дълго въздъхна облекчено. Раната не беше опасна.

— Да-а, всичките тези смешни движения и маниерът ти да сграбчваш жените и да ги дърпаш като последен глупак. Вдигна очи и забелязвайки развеселения му поглед, бързо отмести очи. — Костта не се е изместила, слава Богу — успокои го тя. — От многото мърдане раната се е отворила, но е съвсем повърхностна. — Тя прегледа мястото още веднъж. — Налага се пак да я зашия, но само при условие, че се държиш прилично.

— И какво, не ми ли се полагат вече ангелчета в леглото?

Тя не реагира на думите му и отново го наруга заради сутрешната му активност. Но още докато му триеше сол на главата, тя призна пред себе си, че част от вината е нейна. Макар той да не каза нищо, тя подозираше, че раната се е отворила по-скоро в резултат на нейната реакция, отколкото на собствените му движения. И все пак не бе правилно да я сграбчва по такъв начин и да я задържа против волята ѝ. Но докато се подготвяше за малката операция, някъде в мозъка ѝ се обади тъничко гласче: да, но в обятията му ти беше добре, макар и за толкова кратко време, нали?

Тя се пресегна за игла и конец, но ръцете ѝ трепереха — страхуваше се да не му причини повече болка от необходимото. Хвърли бърз поглед върху лицето му, но то си оставаше безизразно. Тя пое дълбоко въздух и каза:

— Ще боли!

— Нищо чудно, щом ти си тук — отвърна той и се усмихна иронично. С последните си думи и усмивката той постигна това, което очевидно желаше — тя се отпусна.

Тиби заши раната буквално за миг и превърза бедрото му с нов бинт. Опиумът явно бе започнал да действа — очите му бавно-бавно се затваряха. Само един-два пъти клепачите понечиха да протестират, но в крайна сметка наркотикът надделя. Ник се унесе и не след дълго дишането му стана дълбоко и равномерно. Тя остана за малко до леглото и се загледа в спокойното му лице. Бе го нарекла Луцифер, а той прие думите ѝ по обичайния си лековат, ироничен маниер. Тя се усмихна и придърпа завивката нагоре.

Той я обича. Или поне го твърди. Да, но нали и Ерик казваше същото. Беше ѝ много добре известно, че има мъже, които буквално бъдат любовни признания, но само докато споделят леглото с някоя жена. Тя вдигна мръсните бинтове и ги занесе в боклука, след което се върна при нощната масичка и взе оттам опиума, конца и ножиците. Отново се спря до леглото му. Слънцето обливаше неговото лице и тя отиде до прозореца, за да придърпа завесите. Но дори и в полутъмната стая виждаше чертите му.

Протегна ръка, за да отметне немирната коса от челото му, нещо, което бе правила безброй пъти досега с Бет. Помисли си, че и той също е бил обичното дете на майка си и мигновено се постави, в нейната роля. Съществувала е някога жена, която също като нея е преминала

през преизподнята на родилните болки, за да се появи на бял свят едно чудно хубаво дете. Това момченце е расло, сигурно се е глезело и е било глезено, но преди всичко са го обичали. И каквото си е било невъзпитано и чаровно, майка му трябва да го е пазила като зениците на очите си. Тази жена бе вече мъртва — така ѝ каза той. Тя отново го погали по челото. Дали и майка му го е милвала, докато е спял?

С отчаян стон Тиби напусна бързо стаята и се отправи направо към своята. Застана пред огледалото и се загледа в отражението си. Започна да се упреква за бъркотията в мислите си и затова, че все още не ѝ е дошъл умът в главата. Но споменът за днешната сутрин, който знае защо, не се изтриваше от паметта ѝ. Как можа да позволи да ѝ се случи същото нещо? И то след всичко, което бе преживяла? Как можа отново да се влюби?

Да, но фактът си беше факт. Не искаше да си го признае, но дълбоко в душата ѝ се обаждаха силни, цялостни чувства. А не някакво си гласче, което едва-едва да ѝ нашепва, че е достигнала точката на промяната. Отново се погледна в огледалото и се замисли за Бет, за живота си и мъжа, внезапно нахлул в него. Погледна надолу по тялото си и не откри нищо необичайно — обувките, които надзъртаха изпод роклята, широките поли, тънката, гъвкава талия. Погледът ѝ отново се спря на огледалното ѝ отражение. Видя се такава, каквато беше тогава — по-млада, наедряла и уморена. Сплетена коса, нежни къдрици на тила, мокри от пот. Беше средата на лятото. Погледът ѝ се плъзна от лицето към издутия корем, в който мърдаше Бет. Образът пред нея започна да избледнява. Измести го споменът за родилните болки. Лежеше в легло, подгизнало от пот и кръв, пред очите ѝ се мержелееше угриженото лице на баща ѝ. И болки, болки, докато накрая я връхлетя спасителната загуба на съзнание. Сега на преден план изникна следващият спомен, остър и безжалостен като нож, забит в сърцето. Хулите от страна на приятелките ѝ, саркастичните забележки на съседите, шушукането в църквата, когато минаваше с цялото си семейство покрай редовете и накрая дългият период на изолация и усамотение.

Прониза я панически страх. Образът в огледалото избледня, лицето ѝ загуби цвета си. Тя примига няколко пъти и се видя такава, каквато бе в момента — стройна, по-възрастна, по-зряла. Но внезапно

някъде отзад, от мрака, изплува фигурата на Никълъс Макинън. Той вървеше право към нея със свещ в ръка.

— Не — прошепна тя и събра ръце пред устата си. — Не искам пак същото. — Устните ѝ се разтрепериха. — Мили Боже... моля те... не искам да ми се случва отново същото. — Фигурата на Никълъс изникна внезапно зад нея в огледалото. Колкото повече се приближаваше, толкова светлината на свещта в ръцете му се засилваше, толкова по-закръглено ставаше тялото ѝ. Застана точно зад гърба ѝ, а свещта я заслепи. С посивяло от ужас лице видя как фигурата положи ръце върху раменете ѝ. Очите ѝ инстинктивно се насочиха към изпъкналия корем. Отскочи от огледалото, сграбчи четката за коса от тоалетната масичка и я запокити в огледалото.

Трясъкът от счупеното стъкло я извади от вцепенението. Някой разтвори рязко и шумно вратата зад гърба ѝ. Тя се обърна и позна Майри и майка си, които се втурнаха в стаята. Отвори уста, за да им каже нещо, но внезапно всичко около нея се завъртя в кръг и тя се строполи на пода — крехка, строшена кукла сред огледални стъкълца, в които се отразяваше яркото слънце.

Събуди се в своето легло, а завесите бяха спуснати. Някъде наблизко долавяше сподавените гласове на майка си и сестра си. Лежа дълго така, будна и в пълно съзнание. Главата я болеше, а тялото ѝ сякаш беше от лед. Но всичко това ѝ се стори страшно незначително. Откакто Никълъс Макинън се появи и обърна с главата надолу спокойствието и порядъка в нейния живот, сега за пръв път мислите ѝ бяха тъй ясни и точни.

Една от фигурите, стояли до този момент в сянка, се раздвижи и се отправи към нея.

— Будна е — каза Майри и взе студената ѝ ръка в своята. — Как се чувстваш? — попита тя привидно спокойно. — Уплашихме се за теб! Кажи, какво се случи всъщност?

— Не сега, Майри — прекъсна я Ефи, която пристъпи до леглото и погали ръката на Тиби. — Бягай сега да помогнеш на баба си в кърпенето, а аз ще се погрижа за Тиби.

Ефи довлече някакъв стол до леглото и седна. Дълго време тя държеше ръката ѝ, а Тиби гледеше неподвижно тавана. Тази ръка притежаваше сила, силата да утешава, но и да окуражава. Нещо повече

— от нея се излъчваше разбиране, толерантност. Топлината на майчината ръка проникваше в студените ръце на Тиби.

— О, мамо — проговори тя с болка в гласа и се обърна на една страна. От очите ѝ свободно потекоха дълго сдържаните сълзи, които сякаш нямаха край.

Ефи погали със свободната си ръка главата на Тиби.

— Клетото ми агънце — продума тя. — Да можех, щях да сменя този товар от гърба ти. Много си млада още, а трябваше да преживееш толкова страдания.

— Мамо, не знам какво да сторя...

— На някои от нас не им е дадено да откриват лесно отговорите. Преследват ти постоянно трудности, неволи, изпитания на съвестта. Ти винаги си била много добър човек, Тиби. Имаш добро сърце. Нито за миг не мога да повярвам, че Бог иска да страдаш по този начин.

— Мисля, че Бог ме е забравил напълно.

— Не — отвърна Ефи. — Понякога си мисля обаче, че животът ти щеше да е по-лесен, ако те беше забравил. — Ефи погали ръката ѝ и се изправи, за да придърпа завивката. — Защо не поспиш още малко? В последно време пое твърде много задължения наведнъж. Аз лично ще се погрижа Бет да не пропусне урока по пиано.

— Да, но клиниката...

— Е, ще повикаме стария Тадеъс Карлайл, нали го знаеш? На него друго не му трябва — само малко внимание и, разбира се, глътка Кентъки Бърбън. Майри ще свърши тази работа. А сега почивай.

Тиби кимна в знак на съгласие и притвори очи. Но Никълъс Макинън вече я очакваше в съня ѝ. Сините му очи я преследваха неприкрито и алчно, без всякакви задръжки и свян.

Нямаше представа колко е спала, но когато се събуди, вече се здрачаваше, а до леглото ѝ някой бе запалил лампа. Мътната ѝ светлина хвърляше сенки по стените. Някъде в дома се отвори и затвори врата, чуваха се гласове. Внезапно прозвуча и смехът на Бет. Детето сигурно вече се питаше какво става с нея. Стана и отиде до тоалетния скрин, подреди косата си и се оципа по бузите, за да придобият малко цвят.

Не след дълго Тиби се появи в кухнята.

— Изглеждаш много по-добре — посрещна я майка ѝ.

— А аз пък мисля, че си изглежда същата — избуча баба Грейс, докато я оглеждаше от глава до пети.

Баба ядеше попара от царевичен хляб, натопен в мляко, но за момент спря да се храни.

— Чух Коул да казва, че Слап Джонсън не е в добро здравословно състояние и че сестра му Руби също не е в най-добрата си форма. Значи има нещо тук. Болна ли се чувстваш?

— Не — отвърна Тиби, — само съм малко уморена.

— Бет отиде в обора с Майри да къпят Прешъс — обади се и Ефи.

Тиби само въздъхна и посегна към медния казан.

— Когато се върне, ще бъде изцапана до ушите. Ще сложа да се топли вода. Банята няма да ѝ се размине.

— Остави на мен — възрази Ефи и взе казана от ръцете ѝ. — Защо не вземеш да хапнеш нещо?

— Не съм гладна — отвърна Тиби и се извърна. — Ако потрябвам някому, да ме потърси във всекидневната.

Няколко минути по-късно Тиби седна на пианото от розово дърво и засвири със затворени очи. Всички мелодии, които излязоха изпод пръстите ѝ звучаха някак тъжно и меланхолично. Един-два пъти се опита наистина да изсвири нещо по-весело, но от това не излезе нищо — каквото и да правеше, веселата мелодийка неминуемо се превръщаше в тъжна. В осем и половина тя стана от пианото, затвори капака и взе лампата със себе си. Когато Тиби влезе в топлата, уютна кухня, Бет вече се събличаше.

— Предполагам, че Прешъс е по-чиста от теб, нали? — пошегува се тя.

— О, мамо, трябваше да я видиш. Толкова е миличка и мирише така хубаво. Вързахме ѝ дори панделка около врата. Тя е най-възхитителното свинче, което съм виждала.

— Ех, ако можеше да е все така възхитителна! — Тиби си взе парче царевичен хляб, отиде до масата и седна. Захапа хляба, а през това време Бет влезе във ваната.

— Време е отново да ѝ се измие косата, не мислиш ли? — обади се неочаквано Ефи.

— О, не! — проплака Бет.

— О, да — извика Тиби и я погледна с упрек. Бет започна да се преструва, че се къпе. Насапуниса гъбата и си изтърка поне осем пъти ръцете. Един път се насапуниса дори и до раменете. Лицето и ушите обаче заобикаляше отдалеч. Когато забеляза, че майка ѝ я наблюдава, ѝ се усмихна мило. В такива моменти Тиби си спомняше за Ерик. В това, разбира се, нямаше нищо чудно, тъй като Бет наистина приличаше повече на баща си.

В последно време мислеше по-често за Ерик. За момент се учуди на себе си, но накрая реши, че това се дължи на Ник, мъжа, който разбуди в нея мисли и желания, които тя смяташе за закърнели. Опита се отново да си представи как изглежда Ерик, но пред нея постоянно изплуваше образът на Ник. Боже, как я гледаше само онзи пред обед! Все още не ѝ бе съвсем ясно как може да допусне това. Та той за малко не я прелъсти! Но какво можеше да стори? Не бе вече някогашното невинно момиченце, достатъчна причина впрочем да бъде по-предпазлива. Имаше обаче моменти, в които всичко сякаш се обръщаше против нея. От една страна Ник, който правеше всичко възможно тя да заиграе неговата игра, а от друга — баща ѝ. Той пък постоянно я караше да върши едно или друго за Ник. В един момент баща ѝ стигна дори до там да ѝ предписва как да се грижи за Ник, докато отсъства от клиниката.

Искаше ѝ се той да оздравее веднъж завинаги и да си тръгне по пътя. Преди да нахлуе в живота ѝ всичко вървеше толкова гладко. Откакто този мъж лежеше в клиниката, последното ѝ убежище, на нея ѝ ставаше все по-трудно и по-трудно да обвинява само него за безпорядъка, настъпил в живота ѝ. Защото бе наясно, че този безпорядък не бе единствено негово дело. В началото наистина бе така, но впоследствие тя си позволи, меко казано, да се заинтересува от него и следователно носеше част от отговорността. Какво се случи поточно? Кога всъщност започна да го харесва?

Не можеше да си спомни точно. Всичко стана някак си постепенно и чувството се прокрадна в нея като крадец. Толкова лесно можеше човек да му достави удоволствие, беше толкова общителен, приятен и лишен от всякаква преструвка. В много отношения двамата си приличаха. Не бе трудно да се разбере защо го харесва, а тя го харесваше от самото начало. Сега обаче чувствата ѝ бяха станали по-дълбоки. Тя вече наистина държеше на него. Много. Любов ли бе това?

Вярно, обичаше Ерик, но заедно с това от доста време насам бе влюбена в Ник.

Измина цял час, докато сложи Бет в леглото. И този път не мина без приказка преди заспиване. Нямаше повече задължения този ден и реши да се заеме с неизбежното, което постоянно отлагаше. Не биваше да заобикаля този проблем. Трябваше да иде при Ник. Защо този проклетник падна от скелето? Защо проклетият ѝ баща трябваше да замине и да го предостави на грижите ѝ? И най-накрая, защо, по дяволите, стана така, че започна да държи толкова много на него? Тъкмо от това чувство, което току-що бе открила в себе си, се плашеше най-много. Не можеше да го сподели с Ник — не знаеше още какви са намеренията му. Той каза наистина, че я обича, но в устата на един мъж тези думи можеха да означават всичко и нищо. Сега той беше на ход.

Изпитваше ужас от предстоящата среща с него, тъй като се опасяваше, че той начаса ще открие какво става в душата ѝ. Затова взе решение да не се издава и да бъде много предпазлива.

Ник и бездруго смяташе, че Тиби трудно ще бъде спечелена за неговата кауза, но поведението, ѝ през следващите две седмици надмина всякакви граници. Тя идваше ежедневно в стаята му и всеки път изглеждаше все по-хубава и по-хубава. Буквално прачеше от здраве. Този факт се отразяваше и на тялото му — то реагираше по един особено жизнен начин на нейното присъствие. Наблюдаваше я с мрачно лице как пърха из стаята, как постоянно бърбори нещо за клиниката и другите болни. Научи подробности за последните подвизи на свинята Прешъс и за най-новото изпълнение на баба Грейс. Слушаше я и не можеше да се понася. Настроението му падна под нулата. През цялото това време Тиби се държеше към него неизменно дружелюбно, сърдечно и... безучастно. Тъкмо нейното равнодушие бе силата, която бавно, но неотменимо го влудяваше.

— Добро утро, господин Макинън — казваше тя весело още с влизането си. В такива моменти му идеше да се ухапе отзад от яд. Не можеше да го прави така на маймуна. Очевидно го предизвикваше. Сигурно си мислеше, че като го поядоса, той ще се откаже от любовчийските си фантазии. Донякъде така и стана. Нощ след нощ той си представяше всички онези неща, които искаше да прави с нея. Настъпеше ли обаче утрото и тя се вмъкнеше в стаята му със

самодоволната си усмивчица, която искаше сякаш да каже: „О, аз знам неща, от които ти си нямаш и понятие“, него го обхващаше страстното желание както да я люби, така и да я удуши по особено жесток начин.

До този момент я смяташе за очарователна и добродушна, сега обаче за него нямаше на този свят по лукава, по-подла и омразна жена от нея. Да можеше само да стане, тя щеше да види!

Проклинаше глупостта си, която го доведе тук с два счупени крака. Копнееше за деня, в който отново ще може да се движи. Днес бе по-объркан и смутен от всякога и едва ли не я наруга, когато тя за пореден път отвори вратата и обиколи стаята с танцова стъпка като слънчев лъч — с румени бузки и искрящи очи на фона на неизменната щастлива усмивка. Обърна се към него както винаги — все едно че говореше на някоя домашна животинка или пък на пълен кретен:

— Днес навън е просто прекрасно! Ако не отворим прозорчето, ще пропуснем чудния ден. — С тези думи тя дръпна завесите и слънцето обля стаята. — Ама, моля ви, господин Макинън, ще кажа само, че още вчера преди лягане забелязах на лицето ви същия този недоволен израз. Не ни ли омръзна вече да седим с кисела физиономия?

— Много си ми е хубава физиономията — сопна ѝ се той. Действително му беше омръзнало, но не от физиономията.

— Какво ще кажете за едно бръснене?

— Не.

— А да ви насапунисам с гъбата?

— Не.

— Можем да преместим креватчето до прозорчето, за да ни е по-удобно да гледаме навън, да?

— Не искам.

Тя пристъпи към него и дръпна рязко възглавницата. Главата му се удари в ръба на леглото, но тя, кой знае защо, пропусна да се извини. Вместо това започна да изтупва шумно възглавницата.

— Ако искаш, можем да сменим бельото, какво ще кажеш?

— Можеш да си спестиш труда.

Тя хвърли бегъл поглед на нощната масичка.

— Прочете ли книгите, които ти донесох?

— Не съм ги и поглеждал.

— Прекрасно — изчурулика тя като приглади чаршафите и вдигна завивката нагоре.

Внезапно Ник изръмжа и я сграбчи за ръката. Тя успя само да изписка и тялото ѝ се сгромоляса върху него. На Тиби ѝ секна дъхът, когато видя погледа му — толкова алчен и толкова съсредоточен, че и стадо кози да нахълташе в стаята, нямаше да им обърне и капка внимание. Пръстите му се впиха в ръцете ѝ и той рече със заплашителен тон:

— Да имах един — единствен здрав крак, щеше да се каеш ти за държането си през последните дни. Никога досега не ми се е искало толкова да напляскам някое женско дупенце.

При тези му думи тя с мъка успя да сподави смеха си.

— Да, ама не ти стиска!

— Само защото нямам достатъчно сила да те обърна по корем и да те почна. Само че няма да съм цял живот сакат, я. Имам да ти връщам за някои неща, момиченце, и те уверявам, че като му дойде времето, ще си платя дълга с лихвите.

— Грубиян!

— Вероятно си права.

— И то не какъв да е, а недодялан грубиян.

— И това е вярно.

— А сега ме пусни да стана или...

— Затваряй си устата, Тиби!

— Само не си мисли, че можеш...

Ник не ѝ позволи да продължи.

— Нека ти дам един съвет, мила. Сега ти лежиш върху мен в моето легло. Следователно аз определям правилата на играта. Позицията ти в спора е слаба.

— Какво смяташ да правиш?

— Нещо, което трябваше да направя хиляди пъти досега — да те нацелувам едно хубаво и всеки път като си отвориш устенцата, отново да ги нацелувам.

— Май забравяш, че си гост в дома ми...

— А ти май забравяш какво ти казах току-що.

Той я привлече плътно към себе си и в стъписването си тя успя само да изписка тихо. Каза си, че е време да упорства малко, но дори от това да зависеше спасението на душата ѝ, не бе в състояние да

изрази и най-слабия и жалък протест. Той положи ръка върху гърба ѝ и я плъзна нагоре към тила. Хвана главата ѝ отзад и я обърна към себе си. За миг погледите им се срещнаха и той впи хищно устни в нейните. В този момент му бе абсолютно безразлично дали тя е изплашена или не. Тази жена го изкушаваше седмици наред. Тази подигравка не можеше да се търпи повече. Нужно бе предизвикателство.

Съществувахе обаче едно нещо, което му създаваше големи трудности. Как да сдържа страстта си? Тъй дълго бе мислил и мечтал за нея, че тялото му, почувствало нейното върху себе си, буквално изкрещя: Вземи я! Вземи я — тук и сега!

Ник дотолкова се съсредоточи в мисълта за сдържане на страстта, че изобщо не осъзнаваше какво върши в действителност. Ръцете му се заровиха в копринените ѝ коси и по пода и кревата се разлетяха фиби и фуркети. Инстинктивно колената му се промушиха между нейните бедра и тя легна с цялата си тежест върху него. В този миг бе заела нужната поза, но той не осъзна този факт.

За разлика от него обаче Тиби бе напълно наясно какво става. Натискът между бедрата ѝ се усили и тя забрави всичко. Отгоре на всичко той я целуваше до безсъзнание, решен да вложи всичко от себе си, за да превие волята ѝ и да я направи подвластна на своите желания: ръце, устни, език, нежни нашепвания и добре премерен натиск на определени места. Този човек бе същински сатана и представляваше огромна съблазън, за която и да е жена.

Изобщо не бе предполагала, че е възможно да съществува мъж с такова сексуално излъчване. Почувства се безпомощна. На това трябваше да се сложи край.

Но какво става? Нима ръката му се бе промъкнала в гащичките ѝ? О Боже! — Никълъс...

Усети парещия му дъх досами ухото си и думите му стигнаха като през мъгла до съзнанието ѝ.

— Толкова отдавна мечтая да си така до мен. Сега си тук, а краката ми не ме държат. — Помълча и добави съкрушен: — Боже милостиви, защо ми отнемаш мига?

Тя изпита същото разочарование и немирното ѝ тяло го показва.

— Стой така, мила — промълви той и дъхът му отново опари страните ѝ.

— Ник! Какво правиш?

— Ти само се отпусни. Ще видиш — отвърна той задъхан. Затаи дъх. Главата ѝ се изпъна назад и тя изстена. Тялото му може и да бе изпотрошено от падането, краката му наистина бяха все още неподвижни, но ръцете и пръстите му си бяха на мястото и той ѝ показва какво могат.

Двамата дотолкова се бяха вдълбочили в заниманията си и дишаха тъй тежко, че изобщо не чуха, когато вратата на стаята се отвори. Това, което чуха обаче, бе едно стъписано ахване. Ник и Тиби вдигнаха едновременно глава и погледнаха към източника на този звук. През процепа на вратата надзърташе главата на Майри.

— Мама ме праща да те попитам дали ще дойдеш с нас на разходка в овощната градина. Времето е хубаво и тя си е помислила, че може би имаш нужда от малко раздвижване. — Майри спря за миг и се ухили широко. — Ти обаче май нямаш вече нужда от раздвижване.

Преди още Тиби да отговори, Майри изчезна и вратата се затвори.

— Ох! — изпъшка Тиби. — Свършено е с мен.

— Не мисля, че е толкова страшно.

— Не познаваш сестра ми — продължи тя и се изправи. Само миг по-късно вече я нямаше в стаята.

Майри я очакваше в края на коридора, хвана я за ръка и я повлече след себе си.

— Трябва да поговорим — каза тя спокойно.

— Къде отиваме?

— Ще се поразходим.

Веднага щом излязоха навън, Майри рече:

— Така. А сега започвай!

Тиби ѝ разказа цялата история, без да пропусне нито една подробност.

— Мислиш ли, че съм полудяла? — попита тя.

Майри се засмя.

— Как ми се иска и аз да полудея като теб. Ти просто си влюбена, Тиби. Възползвай се от положението. Наслаждавай се.

— Как?

Майри я изгледа с невярващи очи.

— Мъж като Никълъс Макинън ти казва, че те обича, а ти, представи си, не знаеш какво да правиш. Не мога да повярвам на

ушите си! Да не си мръднала нещо?

Двете стигнаха до оградата на господин Харкингтън и я прескочиха. Майри промърмори под нос нещо за кръвожадния бик на господин Харкингтън, но Тиби просто продължи да крачи нататък.

— Тиби — извика тя, докато я настигаше, — надявам се, че няма да продължаваш с глупавата си вяност към Ерик. Спомни си колко време изтече оттогава. Спомни си за всичко, което трябваше да изтърпиш — разочарования, хули, страдания. Ти обаче издържа, преживя всичко. Не ти бе леко, но ти се справи. И за какво? За да изсъхнеш, да прецъфтиш на клона? Имаш голямата възможност да бъдеш щастлива. Хвани щастието с две ръце и не го изпускай!

На следващата сутрин, изтощен и отслабнал, Коул Бъкенън се завърна у дома. Прегледа основно Ник, махна шината от десния му крак и му препоръча да изминава къси отсечки с патерица. — Ще се почувствате много слаб и ще се изморявате бързо. Само до тоалетната да отидете, пак ще останете без дъх. Не се чудете — само в началото ще бъде така. С всяко следващо ставане състоянието ви ще се подобрява.

След като привърши с Ник, докторът отиде в кабинета си и известно време писа нещо. Не се появи на вечеря и разтревожената Тиби отиде да го потърси. Намери го заспал на бюрото му. Извика го, но той не отвърна. Сложи ръка на челото му и разбра, че е вдигнал висока температура. Тиби се уплаши. Нима се бе заразил от жълта треска?

За щастие, не беше жълта треска. Докато трите жени го слагаха да легне, той се събуди и ги увери, че става въпрос за настинка. Два дни по-късно стана ясно, че се е заразил от варицела.

— Божке, варицела! — възкликна Ефи. — Толкова години да лекуваш деца от варицела и да се заразиш едва сега?

— Е да, но се е заразил — отвърна Тиби сухо. — Специално при него ще имаме повече проблеми, отколкото с други пациенти. Не познавам по-лош пациент от татко.

В резултат на заболяването на баща ѝ работата на Тиби се удвои — трябваше да се грижи за Коул и освен това да ръководи клиниката. Времето ѝ бе изцяло запълнено, така че нямаше време за Ник. Майри я държеше в течение за неговото възстановяване. Всичко беше наред. Но

не и настроението на Ник. На четвъртия ден след заболяването на Коул, Майри хвърли една кърпа на пода.

— Това какво означава? Нима хвърляш кърпата като на боксов мач?

— Означава, че нервите на този човек са страшно опънати — той и самия себе си вече не може да понася! Единственото, което върши все още, е да реве с всичка сила и да хвърля разни предмети, където му падне. Вчера, например, ме замери с парче сапун, а днес строши чашата за вода. Постоянно пита за теб и всеки път щом отворя вратата и той види, че не си ти, ме гледа така, сякаш иска да ми извие врата. Казвам ти самата истина, Тиби. Изобщо не преувеличавам. Само да вляза още веднъж в стаята му и ще ми види сметката като едното нищо.

— Добре, добре — успокой я Тиби. — Ще видя какво може да се направи.

— Но ако може, иди още преди вечеря — помоли Майри, — защото не възнамерявам да нося този поднос още веднъж в стаята му. Ако ще дори да пукне от глад!

Тиби въздъхна притеснено. Денят беше дъждовен и затова за преглед бяха дошли по-малко хора от обикновено. Тя свърши с работата си по-рано. Надяваше се да се изкъпе и да измие косата си, но когато погледна часовника, изохка силно. Много добре знаеше какво я очаква, когато влезе в стаята на Ник. Познаваше типа мъже, към които спадаше той: горди, силни, самоуверени, а в конкретния случай и много разгневени. Всичко това представляваше достатъчно основание за безпокойство.

Тиби отлагаше посещението си, доколкото бе възможно, но накрая въображението ѝ нарисова следната сцена: Никълъс получава поредния си пристъп и, за да привлече вниманието ѝ към себе си, грабва патерицата и я запокитва, където му видят очите. Няма пощада и за чашата — той я грабва и започва да я блъска в нощната масичка. Трябваше да отиде. Навън бе толкова мрачно, че се налагаше да вземе запалена свещ. Тръгна по коридора и не след дълго се озова пред неговата врата. Опита се да събере мислите си. Как да подходи в този случай? Дали да не изиграе ролята на лекомислената кокетка, която влиза с шумолящите си поли и се върти насам-натам, чуруликайки оглушително?

Ник все пак бе умен мъж. Нямахше нито за миг да се подведе от този вид кокетство — било то истинско или само привидно. Пък и кокетството не бе силната ѝ страна, да не говорим за веселото чуруликане. Можеше да опита да изиграе образа на дълбоко разкаяла се жена, да се вмъкне на пръсти в стаята му и страхливо, като полска мишка, да апелира към състраданието му и да се предаде на неговата милост. Но и това нямахше да мине. Ник бе от оная порода съдии, които действат по бързата процедура, независимо дали присъдата им е справедлива или не. Естествено съществуваше още една възможност — да нахълта гневно и наперено в стаята и да му даде да се разбере преди той да успее да стори същото.

Да, но Ник и бездруго бе вече достатъчно разгневен. Господ и Все светии да са и на помощ, ако подгрее дори с градус шотландския му темперамент. Накрая тя взе най-простото, но и най-честно решение — да бъде откровена с него. Когато я попита къде е била последните дни, щеше да му отговори: „Имах много работа.“ И това щеше да е самата истина. Стаята му изглеждаше чудесно, когато пристъпи вътре. Той обаче — не.

Спря се до вратата със свещ в ръка, затаи дъх и си зададе въпроса дали той първо ще проговори, или направо ще започне да хвърля. И тъй като не се случи нищо подобно, тя пое дълбоко въздух за кураж и тръгна напред. Той лежеше настрана, с гръб към нея и с лице, обърнато към стената. Дишаше равномерно, тялото бе спокойно отпуснато. Тиби въздъхна с облекчение. Явно, че спи.

Неочаквано обаче той се обърна рязко и зададе въпроса си, бесен от гняв:

— Къде беше толкова време?

Тя се стресна и изпищя. Свещта се изплъзна от ръката ѝ и угасна мигновено. Той изруга и заразмаха ръце във въздуха. Отнякъде се намери клечка кибрит и когато пламъкът избуя, чертите му се откроиха още по-заплашителни от преди. Той се приведе към нея и запали лампата до леглото си. После се облегна назад, скръсти ръце пред гърдите си, погледна я строго в очите и заповяда:

— А сега започвай!

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

— Какво предпочиташ — неприятната истина или захаросана лъжа?

— Винаги съм предпочитал неприятните неща — отвърна той и мрачният му поглед я накара да побледнее. — Следователно бъди така добра и ме просветли по възможно най-неприятния начин!

— А темата коя е?

— Знаеш я не по-зле от мен.

— Бъди по-мил, моля те. — Чувстваше се направо замаяна от резкия обрат на събитията. Помисли си, че наистина в опасността се крие някакво очарование. Спомни си и думите на баба Грейс, че опасността и насладата растат на един корен.

— Питам се как става така — започна той бавно и тежко, — че женската дързост и нахалство винаги се тълкуват като смелост. Дори и когато са пълна глупост.

— Глупост?

— И в най-голямата смелост винаги трябва да има зрънце предпазливост, защото в противен случай... — Едната му вежда се изви нагоре. — Когато мишката се присмее на котката, наблизко трябва да има миша дупка.

— Кой казва, че се присмивам?

— Много си нахално, момиченце. Един ден някой мъж ще му види сметката на нахалството ти.

— Ах, наистина ли? — Колко спокойно звучеше все пак нейният глас. И колко силно трепереха коленете ѝ. — Отсега още копнея за този миг.

Той се облегна на таблата на кревата, скръсти ръце и подпря брадичката си върху тях. Загледа втренчено лицето ѝ, съзря енергията, която се излъчваше от очите ѝ и си припомни колко тихо звучеше нейният глас.

— Да разбирам ли думите ти като предизвикателство?

— А аз пък си помислих, че само отвърщам на твоето предизвикателство.

Неговата ослепителна усмивка ускори пулса ѝ.

— Чудя се как съм могъл изобщо да си помисля, че ще се разтрепериш като трепетлика. — Помълча малко и внезапно добави:

— Трябваше да се сетя, че се заемам със свършено неопитен и невинен човек.

Тази неочаквана и рязка смяна на темата я стъписа дотолкова, че неволно се усмихна.

— Може би ще ти бъде от полза, ако запомниш, че когато човек си играе с котки, не е изключено и да го издерат.

— Непременно ще запомня тази мисъл — обеща той. — За следващата ни среща. — Погледна я и около устните му заигра усмивчица. — А на теб може би ще ти бъде от полза да запомниш, че Господ и да забавя, никога не забравя.

При тази мисъл тя простена.

— А сега, ако нямаш нищо против, бих искал да се поизкъпя, а след това да ми се сменят чаршафите.

Така значи. Господ може и да забавя, но Ник — не.

— Разбира се. Отивам да донеса вода.

Тя тръгна да излиза със свити юмруци, а той извика подире ѝ:

— И искам да се изкъпя след малко, а не другата седмица.

— Тогава си донеси сам вода.

— Как е баща ти? — позаинтересува се той и Тиби се закова на място.

Как посмя да ѝ напомни за баща ѝ? Нима не съжалява, че я предаде? Да казва каквото му хрумне на татко...

Но още докато си го помисли, си спомни уморените очи на баща си и малките пъпчици, с които бе покрито тялото му. Изглеждаше съсипан от това допълнително бреме, което му се стовари на главата, както и от мисълта за епидемията от жълта треска. Как можеше изобщо и да си помисли да го натоварва допълнително с нови грижи! Баща ѝ сега разчиташе на нея. Въздъхна угрижено. Ник щеше да си получи банята, но нали винаги съществува повече от една възможност да си го върнеш на някого?

Докато вървеше към кухнята, се запита колко ли гореща трябва да бъде водата, за да опари здраво някого, без да му нанесе трайни

увреждания. Поне не такива, които баща ѝ да забележи.

Водата бе едва ли не вряла — или поне на него му се стори такава. Не можа наистина да му свлече кожата, но което водата не успя, стори го с търкане Тиби.

Цял час след банята кожата му пламтеше като огън. Чувстваше се отвратително. Реши да си припомни цялата ситуация и не след дълго по лицето му се появи усмивка.

И така — Тиби влезе тогава с две обемисти кофи вряла вода, а веднага след нея Майри, както си ѝ беше обичаят, се заоплакваше, че пак тя трябва да мъкне ведрото. В ариергарда Бет, без която никъде нищо не може да стане, носеше кърпите и калъп сапун. Майри застана за малко до леглото, наблюдавайки как сестра ѝ излива водата във ведрото и подрежда кърпите и сапуна. Когато обаче Тиби започна да развива бинтовете, придържащи шината, на нея ѝ стана ясно, че не след дълго пред очите ѝ ще се излюпи полугол мъж. Майри хвана Бет за ръка и двете бързо-бързо напуснаха стаята. Тиби не издаде с нищо, че е забелязала изчезването им.

Шината бе вече махната и тя я постави настрана.

— Не бива да мърдаш, разбра ли. Шината трябва да се сложи обратно, след като аз... е-е, когато ти се изкъпеш.

От падането насам Ник не се бе чувствал толкова добре физически. В резултат на това му се покачи и настроението. Би могло спокойно да се каже, че в този момент той се почувства като немирен хлапак. Виждайки сериозността в действията на Тиби, реши, че е срамота той, Ник Макинън, да се чувства толкова добре, а другите, ето на, да не споделят лъчезарното му настроение. Нямаше да е честно, ако не предприеме нещо в тази насока. Изискваше го любовта към ближния.

— Баща ти пуши ли?

— Слава Богу, не! — отвърна тя, разрязвайки поредния бинт.

— Но сигурно от време на време получава от благодарни пациенти по някоя и друга пура.

— Разбира се. Тук в къщи има цял сандък, пълен с пури. Предлага ги на гостите си, тъй като самият той не пуши.

— Предполагам, че не би имал нищо против да запаля една от неговите пури, нали?

Тя спря за малко заниманията си и подпря ръце на хълбоци.

— Да разбирам ли думите ти като подкана да ти донеса една пура?

— Косвено, да.

Тя се отправи към вратата и му подвижна през рамо:

— И не забравяй, че не бива да се движиш. Ако все пак го сториш, ще те заболи много и ще съжеляваш.

— Подобно нещо не ми минава и през ума — отвърна той високо. О, приготвил съм ти някоя и друга изненада, съкровище. Няма да ти спестя нито една от тях.

След няколко минути тя се върна в стаята и сложи три пури на масата до него. Взе бинтовете, премери ги на дължина и понечи да вземе ножицата.

— Имаш ли кибрит?

— Няма ли клечки там до лампата?

— Последната използвах тази сутрин.

— Защо не ми каза да взема кибрит, когато отидох за пурите?

— Забравих. — Той ѝ се усмихна дружелюбно. — Ще ти представлява ли трудност да провериш дали няма да се намери някой кибрит?

Тя му хвърли сърдит поглед, остави бинтовете и ножицата настрана и бръкна с ръце в джобовете.

— Нямам клечки — рече тя безизразно.

Може би сега най-сетне му е затворила устата! Взе отново бинтовете в ръка и тъкмо да посегне към ножицата, когато чу гласа му:

— А ще те затрудни ли особено да видиш дали няма да се намери някоя клечка за мен?

Да, арогантно говедо такова, ще ме затрудни особено! Очите ѝ проблеснаха гневно.

— Разбира се, че не!

Отново взе ножицата и се нареди да отреже следващото парче от бинта, когато той пак се обади:

— И ако обичаш, сега веднага. Стига да нямаш нещо против.

Тя хвърли ножицата на масата и напусна безмълвно стаята.

След пет минути се върна и му подхвърли кутия кибрит. Кутията се приземи върху чаршафа на място, под което се криеше една твърде съществена част от тялото му.

— Това може и да прилича на запалителен фитил — изрече той сухо, — но не е.

Лицето ѝ се обля в червенина.

— Не бива да бъдеш толкова вулгарен.

— А ти не бива да се целиш толкова точно.

— Не съм се целила в... — Успя все пак да се спре навреме. Без да каже нито дума повече, тя отрязва и последните бинтове, отиде до леглото и ги сложи на масата до него. — Още нещо?

— Не.

Тя тръгна да излиза, но в последния момент той я повика отново:

— Положително си забравила, че трябва да ми окажеш честта да ме изкъпеш. Колкото и да ми се иска да се справя сам. Знаеш, че движенията са вредни за мен.

— Една от ръцете ти е напълно здрава. Другата също е почти излекувана. Така че можеш да се изкъпеш и сам.

— Ти може би си мислиш така, но баща ти не препоръчва да се движа излишно.

— Не намесвай баща ми!

Дори и от разстояние се забелязваше, че го наблюдава със скърцане на зъби, но тя все пак успя да се сдържи. Върна се до леглото и посегна към сапуна. Той я дари с най-невинната си усмивка. Не след дълго тя миеше вече едната му ръка, а той запали пура. Тя се приведе напред, за да измие и другата ръка, а той издуха облак тютюнев дим право в лицето ѝ.

Когато пушекът се разсея и кашлицата ѝ престана, тя рече вежливо:

— Какво ще кажеш, не би ли могъл да не ми духаш пушека в лицето?

— Нима пушенето ми те смущава?

— Всичко в теб ме смущава, Макинън. Наистина всичко.

Думите ѝ го изпълниха с възхищение и той се ухили широко. Ако има на този свят нещо, което наистина искам, то е да ти бъда в тежест, миличко!

Отново засмука пурата и издуха дима навън. Опита се да не се усмихне, когато я видя как размахва ръце и се опитва да разнесе пушека. Шотландецът в него я докара до бяс, но все пак държеше да разбере докога ще издържи тя. Знаеше, че постъпва като мръсник, но

трябваше наистина да разбере. При тази причина той отново изписа на лицето си усмивка и посочи крака си. Ноздрите ѝ се разшириха от възмущение, но пак не каза нищо. Когато приключи с измиването на краката, запокити гъбата обратно във водата.

Наместването на шината и бинтоването траяха около час, но когато най-сетне свърши, тя въздъхна с облекчение и реши да застане по-далеч от него. Буквално позеленя от стелещите се валма дим. Как е възможно човек да пуши такава гадост! Посегна към изпраното бельо, но гласът му я прекъсна.

— Не е зле да ми измиеш и лицето. Ако не възразяваш, разбира се.

— Милостиви Боже... — изплака тя. Събитията се развиваха по начин, който я изтощаваше. Тя взе обаче гъбата и с няколко резки и груби движения изтри лицето му. Хвърли я обратно във водата. Учудващото бе, че той изобщо не протестира, когато пръските го обляха. Върна ѝ жеста с ново кълбо дим, което издуха право в очите ѝ.

Иде ми да му натикам гадната пура в гърлото. А на татко ще кажа, че се е задушил насън.

— За съжаление мой дълг е да ти напомня, че това все още не е всичко — изрече той с началнически тон.

Мой дълг е да ти напомня? Това пък на какво прилича? Негов дълг било, за съжаление, да ми напомнел, моля ви се... Ситуацията бе тъй гротескна, че за малко да се засмее на глас.

— Има там едно място, което все още не е измито — добави той.

Тиби много ясно си представи кое ли ще да е това място.

— Точно това място можеш да си измиеш и сам. И на триметров прът да закача гъбата, пак няма да го измия.

— Думите ти са многообещаващи, скъпа — каза той през смях, — защото наистина предпочитам да го направиш с ръка.

— А аз пък предпочитам...

До самата си смърт Никълъс нямаше да научи моментните ѝ предпочитания, тъй като я сграбчи изненадващо за ръката и Тиби се озова за трети път след по-ранните два в леглото на Ник.

— Не говори, Тиби — рече той бързо. — Ти самата не си наясно какво предпочиташ. Та ти не знаеш дори какво искаш. Аз обаче знам.

— Ти нищо друго не знаеш, освен да ме провокираш през цялото време. — Той не реагира и тя продължи: — Никълъс Макинън, защо се

държиш по този начин?

— Харесва ми как произнасяш името ми. Наистина ми харесва.

— Няма ли да спреш да се държиш като откачен глупак, преди да е влязъл някой?

— Няма да влезе никой. Всички останали в тази къща са съвсем наясно за нас.

Тя се престори, че отваря уста, за да изкрещи, но думите си изрече тихо:

— Ще направя така, че някой наистина да влезе. — Каза го само, за да види неговата реакция. А тя последва начаса.

Ник се метна върху нея по-бързо и от кокошка върху майски бръмбар. Устните му притиснаха нейните, за да я накара да замълчи. Когато обаче ръцете ѝ обвиха врата му и гърдите ѝ се притиснаха към него, той забрави всичко. Зацелува я, сякаш е настъпил свършекът на света, а Тиби потъна в целувката, като че ли и за нея всичко бе окончателно загубено. Той я вдигна във въздуха и я притисна още по-плътно и целенасочено към себе си. Тя реагира на неговата прегръдка и уви още по-здраво ръце около врата му. Ник изпитваше толкова голяма наслада от разменените целувки, че дълго време не предприе нищо друго. Беше чудо, което искаше да вкуси докрай.

Накрая все пак се откъсна от нея и я погледна със сините си очи, в които буквално ѝ се прииска да заплува. Тиби стоеше безмълвна и устните му отново се впиха в нейните. Дъхът ѝ спря и тя направо се смали от неговата дълга и предизвикателна целувка. Мислите ѝ се объркаха докрай. Устата му се плъзгаше по нейните устни. Не бе и предполагала, че е възможно да съществуват ласки, толкова алчни и заедно с това толкова нежни и кротки. Доплака ѝ се. Някъде дълбоко в душата си знаеше, че той е един безкрайно самотен мъж, който наистина изпитваше онова отчаяние, за което бе споменал. Не бе по силите ѝ да се противопостави на тази страна от неговата същност — отчаянието и самотата му я засягаха по-дълбоко от всичко останало в него. Издаде сподавен стон, устните ѝ се потопиха в неговите и тя се сгуши в тялото му. Реакцията ѝ го възпламени докрай, той започна да стене и ласките му станаха още по-предизвикателни и властни. Всяка фибра от неговото тяло участваше в целувките му, той безмълвно разкри пред нея цялата си същност.

Не я целувах за пръв път, но никога по този начин. И въпреки, че запротестира, всъщност не искаше той да престане. Той също не искаше.

В един момент спря да я целува, тя вдигна очи и виждайки, че я наблюдава изпитателно, без много да разсъждава, го целуна право в устата. Мигновено от лицето му изчезна загриженото изражение и той се разсмя шумно.

— Ти, дръзка, малка дяволице — извика той и я дръпна към себе си със здравата си ръка. — Знаеш ли ти колко нощи съм си мечтал да ме целунеш точно по този начин — доброволно и от сърце?

— Ах, наистина ли? — отвърна тя и в очите ѝ се появиха иронични отблясъци. — Ако знаех това, сигурно нямаше да те целуна.

— Да, но сега вече е много късно — уточни той. — Защото мигът отмина, но споменът за него остава в мен.

О, Никълъс... говориш тъй красиво.

— Да имаше как — започна той отново и я приближи към себе си. — Да имаше как, бих лежал така с теб до края на света.

— Да, но нали в един момент ще огладнеем — отвърна тя, — или пък може да решиш да вземеш баня?

— Не мисля, че мога отново да изтърпя това изтезание — усмихна се той. Вдигна се на лакът и я погледна право в очите. — Имаш ли и най-бледа представа на какво ме направи, докато ме къпеше? Мислиш ли наистина, че можеш ей така, безнаказано, да си плъзгаш ръцете по тялото ми, от горе на долу и обратно?

— О, спомням си много добре аз как се чувствах през това време. И при теб ли беше същото?

— Дори да не е било същото, нека приемем, че е — отвърна той начумерен и я целуна.

Останала без дъх, тя успя само да прошепне:

— Трябва да тръгвам вече.

— Ей — извика той тихо и я ухапа нежно по носа, — можеш да правиш каквото си искаш, но не позволявам да си тръгнеш.

— И какво да направя, Ник?

— Ела при мен и ще ти покажа.

— Защо? — попита тя и гласът ѝ потрепери.

— Защото между нас съществуват още цял куп неуредени неща.

Тиби отстъпи крачка назад и го изгледа недоверчиво. Но заедно с това през главата ѝ преминаха всякакви варианти. Като я видя, че се колебае, той добави:

— Няма да те принуждавам на нищо. Сигурно вече си го разбрала.

Тя се наведе към него, но той сложи ръка на рамото ѝ и я задържа.

— Помисли внимателно върху думите ми, Тиб — изрече той с предупредителен тон, — защото ако решиш, че знаеш за какво говоря, после не бива да ме обвиняваш за последствията.

Този внезапен завой на разговора я завари неподготвена. Откакто го познаваше, той постоянно предприемаше едно или друго, за да остане насаме с нея, да я вземе в прегръдките си и да прекърши нейната съпротива. Сега тя бе тук, при него, сама, лежеше в обятията му и съпротивата ѝ бе прекършена. И какво прави той? Нищо! Още по-лошо — отправя ѝ честно предупреждение. Тя какво да стори сега?

Знам много добре какво искам да правя. Ами направи го тогава! Не знам обаче дали ще мога. Защо да не можеш? Защото той иска аз да направя първата стъпка.

Вярвай ми, ще получиш много от него, ако се решиш. А защо и двамата да не направим едновременно първата стъпка?

Защо питаш мен? Попитай него.

— Ник, кажи, не можем ли и двамата да направим първата стъпка?

Сърцето на Ник се разтуптя и буквално щеше да експлодира от радост. Добре ли чу какво каза тя? Не очакваше дори, че сериозно ще обмисли предложението му, а поканата ѝ да направи първата стъпка заедно с нея му дойде като гръм от ясно небе. Да направят двамата заедно първата стъпка?

По дяволите! Та той копнееше дори сам да направи всичко необходимо. Но при това момиче начинът не бе този. Пиленцето само трябва да направи първия си опит да полети. Прекалено дълго бе хранил в себе си тази любов, за която сега вече знаеше, че е споделена. Бе настанало време да бъде бутната от гнездото.

Гледаше малкото, уплашено лице, което го наблюдаваше тъй сериозно и сърцето му се сгърчи от страх, че ще я изгони с предстоящите си думи.

— Не, Тиби, този път не. Този път, момиче, трябва сама да дойдеш при мен.

— Но за мен това е много голяма крачка.

— Знам. Има толкова много неща, които те задържат: Ерик, миналото, чувствата, в които все още не си напълно убедена. Наистина, не са много нещата, които да ти дадат тласък. Единствено една честна покана и желанието ми да направя всичко така, че да не съжаляваш, ако приемеш тази покана. Животът ти твърде дълго е бил под знака на самотата. Ако наистина искаш нещо да се промени, ако искаш пак да излезеш под слънцето, ти трябва да си тази, която ще осъществи промяната. Или оставащ там, където си и продължаваш да живееш по същия начин, или идваш при мен и взимаш всичко, което ти предлагам. Повече от това не мога да ти кажа.

Едва щом произнесе тези думи и Тиби падна върху него. Той я притисна към себе си и я загали по косата. Сърцето му се вслушваше в нейния плач.

— Плачи, миличко. Така ще освободиш ангела от камъка.

Тиби заплака още по-силно.

Никълъс едва се сдържаше да не пусне страстта си на воля. Нещо обаче му подсказваше, че това ще бъде грешка. Бе успял да влезе в душата на опърничавото момиче и връщане назад не биваше да има. На следващата заран тя трябваше да си спомни, че му се е доверила, не искаше да злоупотребява с нея. Това бе онзи малък камък, без който фундаментът не можеше да се изгради. Помоли се Бог да му даде достатъчно търпение и издържливост, за да овладее бурното си желание, докато и последният камък легне в основите.

Внезапно някой почука на вратата. Тиби трепна и се откъсна от Ник. Избърса си челото от избилата пот. И двамата изпитаха силно разочарование, Ник дори изруга тихо. В този дом никога не оставяха човек на спокойствие, но това си имаше и добрите страни. Все пак тя не можеше да прекара остатъка от живота си плачейки в прегръдките на Ник, независимо че усещането бе прекрасно.

Тиби приглади косата си и забърза към вратата. Беше Майри с широко отворени очи. Тиби се усмихна на сестра си, като наум ѝ благодари, че прояви здрав разум и почука.

— Всичко е наред — каза тя тихо. — Можеш да влизаш. Току-що приключих.

Да, но господин Макинън все още не е приключил с теб, скъпа моя.

— Мама пита дали ти е нужна помощ, за да повдигнеш господин Макинън и да смениш чаршафите в леглото?

Обърни мисълта обратно и тогава ще се получи верният смисъл. На господин Макинън му е нужна помощ, за да вкара госпожица Бъкенън в леглото.

— Да, мисля, че ще ми е нужна помощ. Още не се държи много на краката си... със своите патерици.

Не беше лесна работа да се вдигне Ник на крака, но двете с Майри се справиха. Той остана за момент прав, запази равновесие, подпря се на патериците и заподскача към стола. Тиби хвърли бърз поглед към Майри, за да разбере дали и тя е впечатлена от такъв разкошен мъжки екземпляр като Никълъс. Още повече, че по тялото му нямаше нищо друго, освен една препаска. Майри обаче беше доста добра артистка и не издаде с нищо какво мисли. Тиби сериозно се запита дали наистина не е единствената, в чиято глава се въртят подобни мисли.

Смениха със съвместни усилия спалното бельо и сложиха Ник в него. Майри взе мръсните чаршафи и излезе. Тиби остана сама с Ник. Метна тънката завивка върху чистите чаршафи и подпъхна краищата ѝ под дюшека. Ник започна отново да я закача, да посяга към нея и да я заплашва с всевъзможните последици, ако я хване. Тиби се засмя на думите му. В този момент Майри дойде отново.

— Кора Бел Хамилтън и братовчедка ѝ Рути са тук — съобщи тя. Тиби се обърна към Майри и я погледна изненадана.

— Кора Бел и Рути ли? Да не би някоя от тях да е болна?

— О, не — отвърна Майри. — Според мен изглеждат страшно жизнени и са се накантили като за четвърти юли. Казали са на мама, че идват да посетят господин Макинън и че му носят някаква дреболия, която са опекли за него.

Двете сестри изгледаха едновременно Ник, който се ухили доста глупаво и вдигна рамене.

— Очевидно официална визита на добра воля — поясни той сякаш между другото.

— О да, сигурно е така — потвърди Тиби с ироничен тон и се обърна към Майри. — Недей да стоиш като муха в паяжина, а ги

доведе.

Майри изчезна светкавично, а Тиби се приближи до леглото на Ник, хвана здраво завивката и я опъна докрай над него. Той изохка леко.

— Не е нужно да си го изливаш на мен — усмихна се широко той. — Не съм ги канил да идват.

— Не си изливам нищо на теб. И изобщо не ме засяга кой ти идва на гости.

— Изглеждаш ми малко нервна — продължи той. — Ако знаех, че тези двете ще ме посетят, непременно щях да ти кажа.

— Все ми е едно дали тук ще се разтоварват цели вагони с жени, или пък ще влязат контрабанда, скрити в куфари — каза тя равнодушно и дръпна енергично завивката за последен път.

— Така си опънала проклетата завивка, че не мога да мръдна дори пръстите на краката си.

Това, което ме тревожи, не са пръстите на краката ти.

— Поне завивката няма да се изхлузи на земята.

Той се усмихна иронично.

— Нима? Да не би да си си помислила, че милите дами ще вземат от любопитство да надничат под завивката?

— Не, но може да изпиташ желание да им покажеш едно друго.

Тя вдигна подноса с бинтовете.

— Аз тръгвам сега, а Майри ще доведе при теб твоите... посетителки.

— Тиб — извика той след нея.

Тя се спря наред път и се извърна.

— Нямах и най-малката причина за ревност — каза той спокойно.

— Ревност ли? Няма такова нещо — отвърна му тя и скрита един стол, който ѝ се пречкаше в краката.

На вратата Тиби възникна малък проблем — двете гостенки нахълтаха в стаята като стадо бизони, буквално отнесоха младата домакиня и като капак на всичко подносът отлетя от ръцете ѝ, а бинтовете се разпиляха във всички посоки.

— Ето ви най-сетне и вас, господин Макинън — изписка Кора Бел Хамилтън с тон, на който би завидял и папагал. — Спомняте си за

мен, нали? Преподобният Улридж ни запозна една неделя след службата. А това е братовчедка ми Рути Фей Брустър.

Тиби се обърна да види какво става — двете се понесоха из помещението като снежна вихрушка.

— Възхитен съм, скъпи дами. Аз съм изключително възхитен, че все още ме помните и дори сте си направили труда да ме посетите. — Той погледна Тиби, която бе вдигнала междувременно нещата от пода и се отправяше към вратата. Няма да стане, мила. — Познавате госпожица Бъкенън, нали? — попита той, широко усмихнат.

Двете жени се обърнаха като по даден знак и изгледаха Тиби.

— Да, разбира се, то се знае. Изглеждаш добре, Тиби — каза Кора Бел злорадо, като хвърли поглед първо на братовчедка си, а след това и на Ник. — Как е очарователната ти дъщеричка?

— Сигурно имате предвид Бет — намеси се бързо Ник, виждайки болката в златистите очи. Щеше му се двете простачки да се махнат незабавно, за да вземе Тиби в прегръдките си и да ѝ каже, че не би я заменил и за двадесет вагона жени като тези. — Убеден съм, че я намирате точно толкова възхитителна, колкото я намирам и аз.

— О да... възхитителна. Просто очарователна — възкликна Кора Бел с жар в гласа, каквато Тиби не бе забелязала досега в нея.

— И така, както казах преди малко, преподобният Улридж, който, както си спомняте, ни запозна, едва последната неделя ни предаде злата вест за нещастиято, което ви е сполетяло. — Погледите ѝ се плъзгаха жадно по Ник. — Клетото момче. Не изпитвате ли ужасни болки?

— О, само когато дишам, но докато баща ѝ беше болен, госпожица Бъкенън се погрижи великолепно за мен.

Два чифта очи се впериха в Тиби.

— Е... да, Тиби наистина се оправя чудесно с мъже... когато са болни, разбира се.

— Разбира се — съгласи се и Ник. — В това е особено добра. Толкова добра, че, сигурен съм, поне половината жени в Индианола ѝ завиждат тайничко за способностите ѝ.

— Така е, така е! — потвърди Кора Бел унило. — Нали, Рути Фей?

— О, да. Аз например ужасно ѝ завиждам. Направо гадно и противно ѝ завиждам — отвърна Рути.

Точно в този момент баба Грейс, която идваше откъм коридора, забеляза, че лицето на Тиби е пребледняло. Тя се спря на вратата и погледът ѝ обходи Тиби, Ник и двете жени, накипрени и наконтени като циркови понита. Сумтейки, тя доуцука до посетителките, а черната ѝ копринена рокля зашумоля, сякаш някой стъпва по окапали сухи листа. Всички погледи се обърнаха към нея.

— Ха! Веднага се досетих, че това си ти, Кора Бел. Какво те води насам, в този затънтен край? Някоя нова следа ли си надушила пак?

— О, ние сме тук на официална визита, госпожо Стюърт. Посещение на добра воля, така да се каже. Когато Негово преподобие Улридж ни съобщи за нещастieto, сполетяло господин Макинън, ми хрумна блестящата идея да му приготвя лимонов кекс, за да се възстанови по-бързо.

— Блестяща идея ли? Кора Бел Хамилтън, познавам те от времето, когато имаше още жълто под устата и най-блестящите ти идеи бяха до една сиви и безцветни.

— Ха-ха! — Кора Бел се опита да се разсмее, но смехът ѝ прокърна на кухо.

Сега погледът на старата дама се спря на Рути.

— Виждам, че си довела и подкрепление.

— О, Рути Фей има лек грип в главата. Помислих си, че доктор Бъкенън не ще откаже да я прегледа, но доколкото разбрах, и той не е много добре.

— Така е — каза баба, — но Рути нека си запази грипа. Убедена съм, че за нея ще бъде изключително благотворно преживяване да усети най-сетне, че има нещо в главата си.

— Е, това вече минава всякакви граници! — измуча Кора Бел ядовито и ширитите на елечето ѝ се разтресоха непредсказуемо. — По-добре да си тръгваме.

— Много благодаря за посещението, госпожи — извика Ник.

— Ще ви придружа до вратата — предложи Тиби.

— Не си прави труда — рече надменно Кора Бел. — Знаем пътя.

Тиби проследи двете с поглед, след което се обърна към баба си.

— Не биваше да бъдеш толкова груба с тях, бабо. Те са си мислили, че могат да бъдат полезни.

— Ползата от тези двете е колкото от стъклено око, долепено до ключалка.

При тези думи Ник избухна в гръмогласен смях.

— Вие не сте омъжена, нали, бабо?

— Не, не съм. Пък и не мисля, че на този свят ще се намери мъж, който да се оправи с мен.

— Аз например бих се оженил веднага за вас.

— Боже Всемогъщи! Много съм стара аз за вас — каза тя бързо и роклята ѝ прошумоля към вратата.

Ник извика след нея:

— Ако вие сте пример за това какво е да си стар, аз още отсега започвам да си мисля с удоволствие за тази възраст.

— О, не правете това — възпротиви се баба. — Знаете ли какво е да се гледаш, всяка сутрин в огледалото и да се питаш не си ли виждал вече някъде това лице? — Изрече тези думи и излезе.

Тиби я последва по петите. Ник я повика, но тя не му обърна никакво внимание.

Сега вече той се разкрещя.

— Дори и търпението на Йов можеш да поставиш на изпитание, жено! Не можеш ли да останеш поне за минутка? Искam да ти кажа нещо.

Тя се спря, но остана с гръб към него.

— Сега пък какво има?

— Ела тук!

— Имам още работа!

— И аз имам още работа, и то неотложна. Повярвай ми.

— Ами свърши си я работата. Не те спирам.

— Тя е нещо от лично естество.

— Чудесно! Ще ти оставя толкова време за личните ти дела, колкото ти е необходимо.

— Нуждая се от помощта ти. Сега ще дойдеш ли най-сетне?

Тя обаче не се мръдна от мястото си.

— Тиби, какво ще ти стане, ако дойдеш за малко?

— Нали дойдох вече веднъж, забрави ли?

— Не, не съм забравил. Ако си спомняш, когато дойде, не ти се случи нищо лошо.

— Само защото ни попречиха. — Тя отново се обърна към вратата.

— Тиби!

Тя въздъхна и се спря отново.

— Мога да чуя думите ти и тук.

— Не ми се крещи. Освен това ще ме чуе цялата къща.

— Нямам тайни от семейството си.

— Е, добре тогава — съгласи се той. — Щом като искаш така. Трябва да се облекча и ако не ми помогнеш да стана, ще си свърша работата тук.

— Както искаш — каза тя сухо и напусна помещението.

— Тиби!... Тиби Бъкенън, предупреждавам те, че...

Тя тресна вратата зад гърба си.

— Гад такава! — изкрещя той и запокити ламаринената си чаша към затворената врата.

Тиби се усмихна и се завтече по коридора, не обръщайки внимание на учудения поглед, който ѝ хвърли Майри.

— Няма ли да му помогнеш?

— Не!

— Добре де, Тиби... а ако има болки?

— Онзи там нищо не го боли. Той е откачен.

— А ако му се случи нещо?

— В такъв случай ще ида да видя какво става.

Тиби се поуспокои и започна да разсъждава по-ясно. Разбираше, че за да стане от леглото и да се придвижи на патериците си, Ник се нуждае от помощ. Ами ако наистина искаше да се облекчи? Сам нямаше да се справи. Трябваше да се облегне на нея. Тиби си спомни какво изпита, когато раната му се отвори и кръвта изби по чаршафа. А колко беше смешен само, когато седеше изправен в леглото си и ѝ духаше дима право в лицето.

Раздразнението ѝ се изпари и тя реши да иде в стаята на Ник. Отвори вратата и застана до нея, за да го види какво прави. Той бе успял да се измъкне изпод опънатата завивка и в момента се пресягаше през ръба на леглото към патериците си.

Наистина възнамеряваше да му помогне, но си струваше да го погледа още малко. Силно, гъвкаво тяло — развити мускули, широки, здрави рамене, тънък кръст и стегнати задни части. Колко по-различен бе от нея и колко хубав при това.

Наблюдаваше го как се протяга към патериците и сърцето ѝ се сви от съжаление. Той бе силен и горд мъж — а сега бе тъй

безпомощен. Колко ли унижен се чувстваше, щом като за всяко ставане от леглото трябваше да разчита на жена? Надявайки се да спаси поне част от накърнената му гордост, тя притвори тихо вратата зад гърба си и се завтече към него. В този момент обаче Ник се наведе повече, отколкото трябва извън леглото, загуби равновесие и се строполи на пода.

Лицето му се изкриви от болка. Тя приклекна до него.

— Ник...

— Разкарай се оттук, по дяволите! Сега не си ми нужна вече — рече той сърдито и прехапа устни, за да не изкрещи от божа.

Тиби скочи на крака, отиде бързо в кабинета на баща си и се върна с опиумна тинктура. Приклекна до него.

— Ето, заповядай — подкани го тя и отсипа част от разтвора в чаша вода. — Изпий го. Болките ще утихнат. После ще погледна и крака ти.

— Благодаря ти много. Предостатъчно си го гледала. А сега изчезвай и ме остави сам.

— Ник...

— Ако искаш да направиш нещо за мен, прати някого при Портър Мастертън. Нека да дойде по най-бързия начин и да вземе кола със себе си.

— И за какво е тази кола?

— Задаваме сложи вътре и да ме отведе у дома.

— Все още не можеш да си ходиш. Нужен ти е някой, който да се грижи за теб...

— В такъв случай ще се обадя на Кора Бел Хамилтън.

— Прав си да ми се сърдиш, Никълъс. Напълно си прав. Аз съм виновна. Но сега ти не можеш да си тръгнеш оттук.

— Ах, наистина ли не мога? Ти само почакай малко и ще видиш.

Тя сложи ръка на рамото му.

— Ник, не искам да си тръгваш.

— А защо не? Може би защото ти харесва да те преследвам и ти постоянно да ме отблъскваш? Или се страхуваш от това какво ще каже баща ти, когато се върне? Не си мъчи малката хубава главица. Няма да му кажа нищо. — При тези думи той отметна глава назад и изкриви лице в болезнена гримаса.

— Нека обсъдим всички тези въпроси едва след като изпиеш това тук — каза тя примирително и поднесе чашата към устните му. Той я изпи до дъно и със затворени очи облегна главата си на леглото. С крайчеца на полата си Тиби попи избилите капчици пот по челото му, но още преди да свърши Ник я хвана за китката и я притисна болезнено.

— Изглежда не разбираш от дума, момиченце. Казах ясно, че не искам да правиш за мен каквото и да било. Така че, моля, махни си ръцете от тук. Сега ясно ли се изразих?

— Пределно ясно, грубиян такъв. Само че ти самият не знаеш какво искаш. Освен това ще ти бъда много задължена да си припомниш, че в момента баща ми е болен и следователно аз имам думата тук, а не ти. Докато той все още не се е изправил на крака, аз съм тази, която може да каже кой от какво има нужда. А сега бъди така добър и си преметни ръката през рамото ми, за да се изправиш. В никакъв случай обаче не стъпвай на този крак.

— Това поредната гавра ли е?

— Не — усмихна се тя кротко. — О, Никълъс, толкова съжалявам. Наистина. И аз не знам защо се държах така. Просто бях ядосана от начина, по който Кора Бел започна да се разпорежда тук. А когато запърха около теб като гълъбица, направо побеснях. Ако искаш, ще ида при нея и ще ѝ кажа, че може всеки ден да идва при теб. Само не ми се сърди.

След всяка от думите ѝ гневът му се смаляваше. Накрая въздъхна уморено.

— Тиби, последното нещо, което искам да видя в момента, е някоя жена.

Тиби изобщо не знаеше как да реагира на последните му думи, тъй като почувства, че казва истината. Реши да го сложи в леглото, да прегледа крака му и накрая да му намери гледач мъж.

Реши го и го направи.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

— Ник, успокойте се най-сетне. В противен случай ще се разкъса още нещо — обади се Коул.

— В мен вече нещо се скъса. И по-точно търпението ми се скъса! — Огледа се из стаята. — Тя къде е?

— Мен ли търсиш? — Тиби си подаде главата през процепа на вратата.

— Да, разбира се — отвърна той спокойно и посочи с пръст към момчето, което стоеше точно зад него. — Този кой е, по дяволите?

— Джеръми Пипкин — поясни тя, наблюдавайки с крайчеца на очите си как баща ѝ се измъква през вратата.

— Колко мило, а аз съм Никълъс Макинън. — Погледна отново към Тиби и добави:

— А кой, по дяволите, е Джеръми Пипкин, ако смея да попитам? И което е по-важно — какво търси той тук?

— Назначих го.

— Като какъв?

— Като твой помощник и болногледач.

— Помощник и болногледач. Разбирам. И в какво, за Бога, ще ми помага, при положение, че за момента действията ми са доста ограничени — хранене, спане, заяждане, вмъкване и измъкване от леглото.

— Ще ти помага точно за тези неща.

— Тиби, говориш безсмислици. — Той спря за момент. — Всъщност защо ли се чудя?

— Ами... помислих си, че... — Тиби не довърши изречението.

Той вдигна артистично ръце във въздуха.

— Бог да ни е на помощ!

В този миг тя констатира, че саркастичните му забележки, които той ѝ сервираше на равни интервали от време, вече не ѝ правят такова впечатление.

— След като падна от леглото, се позамислих за някои неща, които каза тогава.

— Ранен съм. Когато човек е ранен, казва понякога неща, които всъщност не е искал да каже.

— Да, това го разбирам. Само че нещата, които каза, някак си... не бяха съвсем безсмислени.

— Като например?

— Струва ми се, че каза: „Последното нещо, което искам да видя в момента, е жена.“ Това прозвуча толкова искрено, че си помислих дали да не намеря някой мъж, който да върши за теб нещата, които досега вършех аз. — Тя забеляза как погледът му се плъзна по Джеръми и веждите му се повдигнаха недоумяващо — очевидно не можеше да причисли Джеръми към мъжете. — Джеръми може и да е още млад — продължи тя, — но е силен и има голям опит.

— Силен и с голям опит ли?

— Да. Миналата година баща му си загуби крака при нещастен случай с кола и Джеръми показва на какво е способен — бе истинска опора за баща си.

— Уверен съм, че е момче на място и че е прекрасен син, но аз нямам нужда от него.

— Нали каза, че...

— Тиби, ти ме побъркваш. А когато се побъркам, преставам да мисля. Следователно не всичко, което казвам, е непременно добре премислено. Когато казах, че не искам да виждам жени наблизо, имах предвид един кратък отрязък от време. Не беше минал и час и аз забравих какво съм казал. — Той скръсти ръце пред гърдите си. — А сега можеш да кажеш на Джеръми, че...

Тя вдигна предупредително ръка, за да го прекъсне. После се обърна към Джеръми, който явно изпитваше неудобство.

— Бягай в кухнята и кажи на баба да ти отреже от ябълковия кейк на Майри. Аз идвам след малко.

— Та, както казах вече — продължи Ник, — можеш да събщиш на Джеръми, че не се нуждая от услугите му. Напълно ме удовлетворява досегашната ми болногледачка.

— Да, но мен не ме удовлетворява! — отвърна тя по-остро от обичайното. — Стига ми един час да съм при теб и оставам без нерви. После по цял ден се възстановявам.

— Е, не мисля, че е чак толкова страшно — върна си го той с демонстративно добронамерена усмивка на уста.

Тя обаче бе раздразнена и се ядосваше на самата себе си — затова и никак не бе склонна да се съгласява с него.

— О, страшно е! Откакто си тук, в тази стая, не мога да спя, отслабнах, изнервила съм се, ругая всички наред и постоянно плача.

Изразът на лицето му се смекчи.

— Тиби, не са ли ти казвали, че мъжът трябва да удовлетвори своята сексуалност, че това му е необходимо и че неговото желание се засилва, ако наистина държи много на някоя жена?

Тя успя да прикрие объркването си от неговите думи, но все пак не му убягна, че започна да кърши нервно ръце.

— Разбира се, че тези неща са ми известни. Все пак съм помощничка на баща си, нали. Наясно съм с естествените функции на мъжкото тяло.

— Чудесно. Радвам се, че употреби думата „естествени“. Нямах представа, колко радост ми донесоха словата ти. Защото и до ден-дневен немалко жени смятат тези неща за отблъскващи и се изразяват саркастично за тях. Сега обаче не става дума за това. Опитвам се само да ти кажа, че ако естественият нагон на мъжа не бъде удовлетворен, той неминуемо преминава фаза на безапетитие и свръхраздразнителност. И тъй като една жена по принцип изпитва сходни желания, какво чудно тогава, ако и тя се държи като мъжа, щом като не е задоволена. Разбираш какво искам да ти внуша, нали?

— Да, разбирам те отлично — отвърна тя нервно. — Не мисля, че е много възпитано от твоя страна да ми обясняваш тези въпроси. Аз мога да се справям със страшно много неща — да израждам бебета, да лекувам различни наранявания, възпаления и изгаряния. Ти обаче си жива досада и просто не знам какво да те правя. И аз като теб не мога да се боря с чувствата си. Можеш да ми вярваш напълно, че както те харесвам, така и не мога да те понасям и искам да те отхвърля от себе си. Само че кой да ме пита!

Очите ѝ набъбнаха от сълзи. Бе дотолкова извън себе си в този момент, че ѝ убягна шокираното изражение по лицето на Ник.

— И още нещо. Ненавиждам чувствата, които изпитвам в твое присъствие и с огромно нетърпение очаквам мига, в който ще се махнеш оттук!

— Тиби — повика я той и сякаш самото говорене му причини болка. — Ела тук, скъпа!

— Ти полудял ли си! — изкрещя тя. — Хайде, опитай се да ме объркаш още повече. С теб никога не знам какво ме очаква. Веднъж влагаш всичко от себе си, за да ме прелъстиш и да ме вкараш в кревата, а следващия път ми крещиш, че не искаш да ти се мярка жена пред очите.

— Тиби, любима, моля те, ела тук... само за минутка.

— Това ли е единственият начин да разбере в какво настроение си? И ако случайно възнамеряваш отново да ме примамиш в леглото си, по-добре се откажи! Ако ли пък смяташ да разиграваш поредното театро и да ми крещиш като малоумен, можеш да свършиш тази работа и от разстояние. Какво се чудя изобщо, че съм толкова объркана. Не знам — да се приближа ли към теб или да бягам по-далеч. Раздвоена съм и не знам какво искам.

— Да, но аз знам — проговори той тихо. — Ако дойдеш сега при мен, може би ще ти го дам.

— Ако си мислиш, че...

— Ти се нуждаеш от някого, който да те разбира и да възприема света като теб. Човек, който ще те обича и ще те изслушва. А след това да те вземе в прегръдките си и да те утеши.

Той бе напълно прав. Думите му я изненадаха много. С абсолютна точност той улучи болното място. Помисли си колко ще ѝ е трудно и мъчително да отиде при него. От друга страна пък щеше да се чувства отворително, ако не отидеше. Трябваше да избира между две злини и тя избра по-малката. Направи няколко крачки към него и се намери в силните му ръце. Колко по-красив стана внезапно светът в обятията му, колко успокояващо я обгърна топлината на тялото му! Ето, и слънцето дори засия по-силно. Миналото избледня докрай в съзнанието ѝ и пред вътрешния ѝ взор внезапно се откриха безброй нови възможности.

Устните му намериха нейните и тя забрави всичко, освен сладките илюзии, които я изпълниха, свежото усещане за някакво ново начало. Тук и сега, с този чудесен и любящ мъж. Думи не се размениха, затворените очи не съзираха нищо, но сърцето ѝ усещаше толкова много неща. Стори ѝ се, че то може да спре или дори мозъкът

й да се пръсне. Защото искаше, много искаше да обхване същността на неща, които никой на този свят не може да разбере.

Изведнъж пред очите й се появи образът на Ерик. Сякаш бе дошъл специално, за да я ограби. Не ме измъчвай, Ерик! Та ти изобщо не ме искаш! Не ми ограбвай щастието, моля те! Не те обичам, Ерик, разбери. Наистина не те обичам!

Но страхът я обсеби и спомените я връхлетяха. Той бе първата й голяма любов — горчива и сладостна любов, която я потопи в отчаяние. Но той все пак бе първият мъж в живота й и завинаги щеше да остане в паметта й. И най-важното — Бет бе негова дъщеря.

Господи, помогни ми... Помогни ми да го изтрия от мислите си. Ти изчезна от живота ми, Ерик. Махни се и от мислите ми.

Когато се отдаде на опияняващата целувка на Ник, тя си представи, че Ерик не е единствената звезда във вселената, а само една от многото. Далечен, бледо мъждукащ предмет, отдалечен на милиони километри. Но на скришно място в съзнанието й я дебнеше все още коварният страх, че за невъоръженото око звездите не изглеждат толкова отдалечени, колкото са в действителност.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

В неделен ден през лятото в Индианола не се случва почти нищо.

Селяните не орат нивите си. Смесеният магазин е затворен. Шерифът пуска своя помощник в отпуск. Що се отнася до салона Глас Слипър, той поначало отваря чак надвечер. Дори и старата госпожа Уайтли в неделя не извежда кучето си на разходка.

Предишният месец приличаше на ваканционен — кратък, празничен и весел. Вече бе лято. Назад останаха ветровитият март и дъждовният април. Целият свят се освежи и обнови, небето заискри в синьо, а в залива водата бе като капчица роса върху яркозелен лист.

Епидемията от жълта треска затихна, но положените усилия оставиха отпечатъка си върху Коул. Той видимо отслабна, бръчките се вдълбаха в лицето му. Изпитваше обаче задоволство, че зад гърба му е останала най-опасната епидемия в неговата практика.

— Доволен съм като умряла свиня на слънце — повтаряше той. От известно време Ник се движеше на патерици свободно из целия дом. Приличаше на бездомно кученце, взето на отглеждане от някое семейство, което го глези по всевъзможен начин. Всички наоколо си бяха загубили ума по него. Дори и баба Грейс — иначе толкова резервирана спрямо чуждите хора — сипеше похвали по негов адрес.

— По всичко личи, че е пооздравял — констатира тя един следобед. — В гащите си има оси. Вижте го само как щъка насам-натам. Май-май се кани да отлита.

Тиби, седнала в люлеещия се стол до баба си на верандата, наблюдаваше Ник. Той бе застанал пред къщата и гледаше втренчено към пътя.

— Вчера получи писмо с най-последните желания на собственика относно строежа на кораба. Каза ми тази сутрин, че трябва да се срещне с него в Сан Антонио. А миналата седмица пък ми съобщи, че още преди седмици е трябвало да пътува за Ню Орлиънс. Залежал се е твърде много, изостава със сроковете, а е необходим и другаде. Ето защо не го свърта на едно място.

В този момент Бет привлече вниманието на Тиби — детето се завтече към Ник, за да му покаже нещо. Часовете по пиано щяха да продължат чак наесен и Бет бе много доволна. Сега-засега ѝ стигаше да тича по Ник. Двамата представляваха забележителна гледка — Ник, подскачащ насам-натам край дома, и Бет, която го следваше по петите с Прешъс. Най-забележителна бе, разбира се, свинята. Животното едрееше не с дни, а с часове.

До вратата на хамбара проблясваше паяжина, а в кочината голяма свиня лежеше в хладната и благотворна тиня и кърмеше единадесет прасенца. Семейство диви патици, „патици бърбрици“, както ги наричаше Тиби, се бяха заселили в тинестото блатце, а два дни по-рано в овощната градина бяха забелязали и миниатюрния червеникав вълк, който обитаваше чемширения гъстак.

По всичко личеше, че юни ще бъде добър месец за клиниката, тъй като повечето случаи, най-вече запек и разстройство, не изискваха никакво специално лечение. От време навреме лекуваха някой счупен или изкълчен пръст, или пък се предписваше средство против ухапване от змия. Случваше се Тиби да раздава и мехлем против изгаряне. Но по принцип юни бе спокоен месец.

Във втората седмица на юни Коул обяви Ник за достатъчно здрав и укрепнал и го пусна да си ходи у дома. Преди обед Тиби му помогна да си опакова багажа, защото щеше да пътува към града заедно с Коул. След като привършиха, тя взе малкия куфар и пое към вратата. Ник обаче вдигна една от своите патерици и ѝ прегради пътя.

Тя се обърна и го погледна. За момент никой от двамата не продума — достатъчно им бе просто да се гледат един друг. Имаше толкова много неща, които Ник искаше да ѝ каже, но в този миг сякаш нито едно от тях не бе особено важно. Видя я как наклони глава, но не намери подходящите думи. Магията на мига като че ли отмина. Навън в колата го очакваше баща ѝ.

— Може и да е за добро, че няма да те видя няколко седмици.

— Не си длъжен да ми даваш обяснения — промълви тя.

— Не ти казвам това, защото съм ти длъжен с нещо. Казвам го, защото много държа на теб. Искам само да разбереш защо известно време няма да мога да идвам тук. Познавам те. Знам, че винаги си представяш най-лошото. В момента, в който изляза от тази врата, ще започнеш да се съмняваш в мен и моите чувства съм теб. Налага ми се

да отида по най-бързия начин в Галвестън. След това трябва да остана за седмица или две в Ню Орлиънс. Изостанали сме изключително много със сроковете, тъй като никой не може да свърши моята работа.

— Мислех, че Портър...

— Портър е страхотен като изпълнител на моите решения, но не е в състояние сам да ги взема.

— Разбирам. Пази се. Недей веднага да се правиш на палаво кутренце с току-що скрепените си ребра, защото иначе отново ще кацнеш тук.

В очите ѝ заблестяха сълзи и Ник се почувства, зле. Разбра, че до съзнанието ѝ не е стигнала и дума от това, което току-що ѝ каза. За нея той бе като онзи тип, който я бе изоставил и затова се чувстваше като предател. Той се наведе и я целуна по косата.

— Не искам да те изоставям и за пет минути, Тиби, да не говорим за няколко седмици. Но съм дал дума. От мен зависят много хора. Няма да е честно, ако не сдържа думата си и ги изоставя на произвола на съдбата. Искам да ме разбереш. За мен това е много важно.

— Разбирам те. Наистина те разбирам.

Той поклати глава.

— Не, ангел мой, мисля, че не разбираш. — Отпрати се бавно към вратата.

— Ник...

Той се обърна, а Тиби се завтече към него и обви врата му с ръце сякаш искаше да го задържи вечно. Брадичката му се опря в главата ѝ.

— Знам, скъпа, знам — каза той нежно. — Чувствам се по същия начин. — Целуна я нежно по устните, бръкна в джоба и извади оттам пакетче, увито в кафява хартия. — Една дреболия, която ще ти помогне да си спомняш за мен.

Тя повъртя пакетчето в ръка.

— Откъде го взе?

— Беше сред нещата, които получих с големия пакет. — Лицето му стана сериозно. — Отвори го, когато си тръгна!

Тя притисна пакетчето към гърдта си и го изпроводи до външната врата. Остана неподвижна, докато колата с двамата мъже не се изгуби от погледа ѝ. Излезе от къщата и се отправи към овощната градина. Седна под дървото, където бяха някога с Ник и разгърна

пакетчето. Беше загънато в три слоя, като най-вътрешният се състоеше от фина копринена хартия. Разгъна го внимателно и от него изпадна малка фигура на ангел, изваян от мрамор. Пръстите на Тиби се заключиха около ангела и тя се разплака.

Три дни по-късно Тиби стоеше на задната врата. Току-що бе сплела косата на Бет, а детето вече играеше на гоненица с Прешъс. Ефи приготвяше суфле от царевично брашно, а баба Грейс си седеше както обикновено на люлеещия се стол и бродираше две калъфки за възглавници.

— Днес ще бъде голяма жега — обади се старата дама. — Тук вътре е горещо като в маймунарник.

— По-скоро е задушно. Затова ни се струва, че е такава жега — добави Тиби.

Баба се изправи и взе бродерията.

— Отивам на верандата да си повея малко. Иначе не се диша.

— Обзалагам се, че половин Индианола в момента прави същото — обади се и Ефи.

Ефи бе напълно права, тъй като в Индианола горещите летни дни преминават монотонно и животът сякаш се унася в зимен сън. Хората вършат само най-необходимото — колкото да не спре съвсем естественият ход на нещата. Тази неделя не се различаваше по нищо от останалите дни. Слънцето заслепяваше очите, а по оголеното небе не се виждаше нито едно облаче. Повечето жители си седяха неподвижно пред къщите или си вееха, с каквото им попадне под ръка. Жените обсъждаха безсрамието на Руби Сингър, боядисала косата си в „курвенско червено“, докато мъжете изразяваха един пред друг опасенията си от настъпилото засушаване.

По подобен начин стояха нещата и в семейство Бъкенън. Всички се бяха събрали в кухнята и вечеряха.

— По ми е горещо, отколкото и на кокошката, дето снасяла яйца във вълнен кош — простена баба Грейс, търсейки безуспешно най-голямото си ветрило.

— Не знам, не знам — каза Коул с безразличие, отблъсна се от масата и се заклати към задната врата. Внезапно обаче спря с палци, подпъхнати под презрамките и след няколко минути мълчание най-

сетне проговори: — Точно си мислех колко хубав е все пак този ден. Ако се чувствах малко по-добре, щях да сметна, че всичко е резултат на някаква тайна уговорка.

— Много, много се радвам да чуя това, доктор Бъкенън — обади се Ефи и пощипна нещо сред листата на геранията. — Крайно време е да поговорим за по-сериозни неща.

— Какво имаш предвид? — попита Коул, който се отправи направо към всекидневната.

Ефи го последва по петите.

— Има цял списък неща, които трябва да свършиш. Въжето на кладенеца се е протрило, ключалката на външната врата е счупена, гюмът тече, а само в последната седмица през този изкривен портал там три пъти ми се намъкват чужди кози в градината.

— Господи, жено! Та днес е неделя! — протестира Коул и седна бавно в любимото си кресло.

— Да, а утре е понеделник и отново цял ден ще се занимаваш със смазани пръсти и протекли носове.

— Добре, Ефи, направи ми списък с нещата, които трябва да свърша. — Коул опъна крака на табуретката и се облегна удобно.

— Списък, значи. Сега вече прекаляваш. Ти не си приключил още с предишния списък, а сега ми искаш нов. Няма да стане тая!

— По моя преценка в някой от следващите дни ще довърша работата по стария. А сега ме остави на мира.

— А по моя преценка сега ще станеш и ще си свършиш работата незабавно — отсече Ефи и повдигна краката му от табуретката.

Тиби знаеше от опит, че е много възможно в този момент да възникне спор или пък да я отрупат с работа и затова даде мълчаливо знак на Бет. Двете се измъкнаха на пръсти от къщата и се запътиха към овощната градина.

Бет изтича напред по пътеката, спря се до портала и изчака майка си. На рамото ѝ се поклащаше въженцето за скачане.

— Колко хубаво мирише — провикна се тя и пое дълбоко въздух. — Мирише на лято, нали, мамо?

— Да, това е орловият нокът, който расте по оградата, моето момиче — отвърна Тиби. — Затова и мирише толкова хубаво.

Двете откриха приятно, прохладно местенце под едно старо възлесто дърво и седнаха.

— Колко е хубаво тук. Толкова е красиво и прохладно — възкликна Бет и си свали обувките и чорапите. Зарови пръстите на краката си в меката пръст. — Сега разбирам защо Прешъс обича да се въргаля в калта — започна отново тя. — Как мислиш, дали на муцунката на Прешъс ѝ е толкова хубаво, колкото на моите пръсти?

— Сигурно.

Бет помърда още малко с крака в пясъка, след което скочи от мястото си и оповести тържествено:

— А сега ще скачам на въже. Ти ще ме гледаш и после ще ми кажеш колко пъти съм скочила, преди да стъпя на земята.

Тиби се опита да брои, но накрая се предаде, тъй като Бет често-често се скриваше зад дърветата. В един момент обаче изчезна напълно. След петнадесет минути се върна задъхана и със зачервени страни, а зад нея шарфът ѝ се влачеше в мръсотията.

— Ей, къде беше?

— Ами доведох Прешъс.

Тиби погледна зад гърба на дъщеря си. Прешъс се изгрухтя, тръшна се до Бет и с доволна въздишка завря зурла в скута ѝ.

Имаше моменти, в които Тиби беше склонна да се обзаложи, че тяхната свиня е надарена едва ли не с човешки качества. Достатъчно беше да видиш екстаза, изписан по лицето ѝ! Отново се облегна на дървото, а Бет приседна до нея със свити крака и започна да чеше с малките си пълни пръстчета Прешъс между ушите.

— Мамо?

— М-м?

— Като умрат, свините отиват ли на небето?

Този въпрос не изненада Тиби ни най-малко, тъй като Бет обикновено задаваше точно такива. Започна да обяснява, знаейки, че след малко ще последва цяла серия от нови въпроси, на някои от тях едва ли можеше да се отговори лесно. Но един от въпросите, който Бет непременно щеше да зададе един ден, бе за произхода си. Детето съвсем скоро щеше да тръгне на училище, а останалото щеше да дойде от само себе си.

Всъщност Тиби не бе подготвяла Бет специално за този момент. Смяташе, че е най-добре просто да изчака, докато Бет сама я попита. В конкретния момент щеше да потърси и най-подходящия отговор. Тиби никога не бе лъгала Бет по въпроса за баща ѝ, но заедно с това и не ѝ

разказваше кой знае колко за него. Бет знаеше, разбира се, че си има баща, тъй като от време навреме някой от семейството се изпускаше, че има усмивката на баща си или очите му, или, както казваше баба: „От ден на ден все повече заприличва на баща си.“

А един или два пъти Бет прояви по-настойчиво любопитство и я запита: „Мамо, а къде е моят татко?“

Тиби отговори, че пътува по море.

— Скоро ще дойде ли да ни види?

— Не ми се вярва. Живее доста далеч оттук пътуването ще му отнеме много месеци, а освен това има и страшно много работа.

Бет бе на пет години и затова се задоволяваше с подобни отговори. Тя просто сменяше темата и започваше да говори за неща, които разбира и познава по-добре. Например за Прешъс.

В неделята обаче, за която вече стана дума, Бет бе в настроение да научи всичко възможно за училището. Скоро щеше да навърши шест години, а това значеше, че ѝ предстои да ходи на училище.

— Колко голяма ще стана на рождения си ден?

— Ще бъдеш горе-долу толкова голяма, колкото си и сега. Дотогава остава само месец.

— Да, но нали дядо каза, че на рождения си ден ще съм вече голяма и ще мога да ходя на училище — заоплакваше се Бет. — Искam да порасна и да тръгна на училище!

— Така и ще стане, агънцето ми. Уверявам те. Дядо е искал да каже, че можеш да ходиш на училище едва когато навършиш шест години.

Очите на Бет се разшириха.

— Шест? Божке — възкликна тя и плесна с ръце. — Значи малкият Преси още не може да ходи на училище, нали, мамо?

— Разбира се, че не може. Нали е само на две години.

Бет се разсмя и заръкопляска отново. После се обърна и бързо целуна майка си. Тиби я погали по дългата руса коса и се усмихна, но не вдигна поглед. Бет се извърна отново и се огледа за Прешъс.

— Мамо — снижи тя глас, — кой е този там?

Тиби вдигна очи и съзря самотен ездач, който се приближаваше по пътя.

— Не знам, Бет. Може би някой, който е тръгнал на гости.

— При нас ли идва?

— И това не знам. Ще трябва да почакаме, докато се приближи още малко. Ако мине през нашия портал, значи идва при нас. Продължи ли обаче по пътя...

— Значи отива при семейство Динуиди.

Бет отново се загледа във фигурата върху коня.

— Искам да дойде при нас — продължи тя. — Много обичам гости.

— Ти и дядо ти по-точно — добави Тиби. Вдигна отново поглед и видя, че конникът свива по пътя, водещ към тях. — Като че ли идва... О, Боже!

— Бет, тичай веднага и повикай дядо си! Бягай по-бързо! — Бет излетя светкавично, а веднага след това се разквича и Прешъс.

Тиби се изправи.

— Ерик — успя да каже само тя, когато мъжът запря коня на няколко метра от нея и я погледна отгоре.

Ерик... Лицето ѝ загуби цвета си. Ерик... О, Боже! Ерик помисли си тя. Не, не може да бъде! Излишно бе обаче да се съмнява повече. Дланите ѝ се покриха с пот, сърцето ѝ заби поне три пъти по-бързо, а от устата не пожела да излезе и звук.

Тя гледаше лицето, запечатано в паметта ѝ като любима картина — зелените очи с надвиснали гъсти мигли, аристократичния нос, красиво очертаните устни. Само че пред нея не стоеше картина — очите, вперени хладнокръвно в нея и изпълнени с непреодолимо желание, бяха съвсем истински.

Тя разбираше, че на лицето ѝ е изписано смайване, но въпреки това не бе в състояние да отклони погледа си от него. Пред нея бе лицето, което тъй дълго населяваше сънищата ѝ и тя едва овладя импулса да се завтече и да се скрие в обятията му. Всичко наоколо се разлюля и тя затвори очи. Сякаш се движеше по ръба на тъмна пропаст, бездънна земна пукнатина, която я привличаше, подканваше, зовеше да стори една-единствена стъпчица още и да полети за вечни времена в царството на мрака.

Отвори очи и се запита дали е с всички си. Но фигурата пред нея не бе съновидение — мигащите ѝ очи действително съзираха разлетите очертания на Ерик.

— Ако си бил случайно по нашите места и си решил да ни удостоиш с посещението си, можеш да си спестиш труда — успя да

изрече тя — Тук ти не си желан гост.

Чу познатия смях и радостта, която заискри в очите му. Това ли бе мъжът, когото бе обичала тъй дълго? Нима това бе дългото, стройно тяло, което я притискаше и я любеше, докато накрая сладката пареща болка не отстъпи мястото на онази огромна, опияняваща радост? Пред вътрешния ѝ взор преминаха редица сцени: пръсти, пъргаво движещи се по копчетата на ризата ѝ, мургави рамене, проблясващи на светлината на свещта, леглото, което изскърцваше под тежестта на тялото му, когато седаше.

Ерик.

Блудният любим се завърна.

— Здравей, Тиби. Май появата ми те изненада повече, отколкото очаквах.

— След като са изминали цели шест години, че и отгоре, няма нищо чудно, че съм изненадана. Ти какво ще кажеш по въпроса?

Той се усмихна.

— Може би трябваше да ти пиша и да ти обясня всичко.

— Да ми обясняваш ли, Ерик? Какво би могъл ти да ми обясниш?

— Имаш ли нещо против да сляза и да седна при теб? Не ми се ще да говоря отгоре, а ти да ме гледаш сякаш съм привидение.

— Защо не? Та ти си точно привидение. Един спомен. Всъщност ти не съществуващ, Ерик, и този факт те превръща в привидение, дух.

— Не съм нито привидение, нито дух и мога да ти го докажа веднага. — Той скочи от коня и застана до него с юздите в ръка.

— Не искам да ми доказваш нищо. Искам да си вървиш.

Погледът на Ерик се премести към къщата.

— Това детето ли беше? — попита той. — Детето, което очакваше тогава?

— Кога тогава? Когато си замина завинаги ли? — И добави преди още той да успее да отговори: — За нас тя е Бет, а не „детето“.

При тези груби думи той трепна от изненада. Тиби продължи да говори, но той престана да я слуша. Погледът му се плъзгаше по тялото ѝ. Не бе виждал тази жена повече от шест години, но сякаш не бяха изминали и двадесет и четири часа, откакто тя примираше в прегръдките му. Обзе го желание да отиде до нея, да положи глава на гърдта ѝ, да изплаче цялата си мъка, да поиска прошка и да я помоли

да го приеме отново до себе си. Да можеше само да я привлече в обятията си и да чуе от устата ѝ, че всичко отново ще бъде както е било. Но не посмя да каже нищо. Поне за момента. Опитваше се все още да преодолее объркването си, когато забеляза, че тя го гледа втренчено.

— Просто невероятно — обади се той, — но ти си още по-красива от преди. — Наистина мислеше така. Сега тя не беше просто хубава. Беше придобила осанка, станала бе по-силна, по-самоуверена. Беше разцъфтяла. — Тези няколко години са ти се отразили добре, Тиби. — В думите му тя долови неподправено учудване, което я развълнува. Ерик не бе човек, склонен към откритост и доброволна откровеност, а още по-малко пък обичаше да издава чувствата си.

Погледът му се спря продължително върху лицето ѝ и той заговори:

— В много отношения ти си същата, каквато те помня. И все пак има очевидна разлика. Винаги си била жена, която прави впечатление сред тълпата. Сега обаче това е още по-подчертано. Придобила си някакъв особен блясък, който винаги ще те отличава от другите жени. Това се вижда и с просто око и е някаква мистерия, нещо направо провокиращо. Не мисля, че става дума за черта на характера, а е по-скоро някакво неясно загатване, че под крехката, неясна и гальовна обвивка дебне буен и неукротим дух. Имам странното чувство, че боязливото младо момиче, което съм познавал, с времето се е превърнало в жена, готова, ако трябва, да употреби и насилие.

— Може и да си прав. Ако нямам никакъв друг избор, бих могла да забия нож в лъжовното ти сърце.

Той наклони присмехулно глава, а след това се приближи към нея.

— Виждам, че завръщането ми не протича толкова гладко, колкото ми се искаше.

— Никога не съм била склонна да хвърлям скъпоценните си камъни на прасетата.

— Ох, недей! — Той се усмихна и протегна ръка, за да погали бузата ѝ, но тя успя да се отдръпне. — И какво ще правим по-нататък? Как ще се справим с нашето минало?

— Ние вече нямаме общо минало.

— Нима си забравила онези чудесни месеци, които прекарахме заедно? Времето, когато ти най-охотно ме...

— Няма нужда да ми описваш тези неща.

— Добре, а сега ми кажи — как ще я караме по-нататък?

— Ами никак няма да я караме. Не виждам никакъв смисъл.

— Имаме дъщеря. Това не е ли достатъчно основание?

Тя се изсмя.

— Преди шест години това не беше достатъчно основание. Защо пък сега да е?

— По онова време бях само един млад глупак.

— Такъв си и сега, щом мислиш, че все още нещо ни свързва.

— Тиби, моля те. Не можеш ли да го забравиш или поне да ми простиш.

— Да забравя ли? Какво да забравя? Може би лицето ти, застинало в маска, когато ти съобщих, че чакам дете? Или да забравя, че ме изостави на произвола на съдбата? Сигурно си полудял!

— По дяволите! Не съм те изоставил просто така. Баща ми...

— Да — каза тя тихо, — спомням си добре. Баща ти имал други планове за теб. Дъщерята на един богат съсед, нали така беше?

Той извърна поглед.

— Да.

— И ти се ожени за нея — естествено само за да доставиш удоволствие на баща си.

— Да, ожених се за нея, но никога не съм я обичал! Направих това само защото баща ми ме заплаши.

— И сега какво? Идваш след всичкото това време и ме търсиш, независимо че си женен? Ти малоумен ли си?

— Тя почина преди две години.

— Моите съболезнования. Деца имахте ли?

— Не. — Неволно си спомни колко често си мислеше за иронията на съдбата — жената, която обичаше и за която не се ожени, му роди дете, а съпругата му, която не обичаше, не можа.

— Безспорно тъжен край за един брак, но едно гласче ми нашепва, че на клетата жена сега ѝ е по-добре от преди.

— Тиби, моля те, изслушай ме!

— Защо да те изслушвам?

— Искам да видя дъщеря си, да бъда с нея, да я опозная. Бих помагал...

— Досега не си искал да помагаш. Ти ме натовари с цялата отговорност.

Той я погледна изненадан.

— Само не ми казвай, че не си спомняш. Аз пък за сметка на това си спомням всичко много добре. „Господи Боже! Какво ще правиш сега?“, каза ти тогава. Сега поопресни ли се паметта ти?

Господи Боже! Какво ще правиш сега? Аз вече си зададох този въпрос, Ерик.

Баща ти все пак е лекар, нали? Не може ли той да предприеме нещо? Много си млада да ставаш майка. В момента не можеш да си позволиш дете. Не ме гледай така. Когато станеш по-възрастна, ще можеш да имаш деца.

Тиби го гледаше точно така, както го гледаше и в онзи далечен ден: изненадано, шокирано, гневно.

— Искам да те обезщета за всичко, което се случи. Затова се и върнах.

— Безразлично ми е за какво си се върнал, Ерик. Твоите основания вече нямат никакво значение.

— О, имат значение, разбира се.

— Така ли? Та ти дори не се сбогува с мен. Не ми остави нито писмо, нито поне някакво съобщение. Не си направи дори труда да ми пишеш, нито веднъж през всичките тези шест години. Ти просто ме изостави. Естествено бе да си помисля, че не държиш на мен. Така, както днес и аз не държа на теб.

Той обърна рязко главата си към нея и за момент тя помисли, че ще я удари. Той обаче успя да се овладее и сякаш се ядоса, че е загубил контрол над себе си. В този миг Тиби си припомни, че Ерик трудно понася загубите.

Познаваше маниера му. Сега той щеше да се възползва от настъпилото мълчание и щеше да отклони разговора към теми, в които се чувстваше значително по-уверен. Запита се колко ли жени е омагьосал с приказките си, след като я напусна.

— В твое присъствие винаги ми спира дъхът. И сега чувствам същото.

— Не е ли по-добре да си задишаш отново? Ще вземе иначе да ти се случи нещо. Ти не разбра ли, че не си желан тук, Ерик. Вече не. Тук няма нищо твое и не виждам защо трябва да се връщаш.

— Имам дъщеря.

При тези думи тя се почувства, сякаш е застанала на ръба на зейнала пропаст, а пръстта под краката ѝ се рони. Не! — разбунтува се разумът ѝ. Не! Събери си мислите! Не позволявай да превие волята ти!

— Ти си направи удоволствието, Ерик, а аз пък имам дъщеря си.

— Тя е и моя дъщеря.

— Не знам откъде ти е хрумнала тази мисъл. Родила съм я аз. Кърмила съм я аз. Аз съм будувала по цели нощи, когато е била болна. Съобщих ти, че очаквам дете, но ти не прояви никакъв интерес. Защо се позаинтересува точно сега? Дори и с писмо не пожела да узнаеш какво дете се е родило — син ли, дъщеря ли! Това е то техни интерес!

— Тиби, моля те... не съм дошъл да се карам с теб.

— А защо си дошъл тогава?

— Защото все още те обичам.

Тя се вцепени. През всичките тези години в нея се таяха най-различни чувства, които тя съзнателно изтласкваше от съзнанието си. В този момент обаче те сякаш разкъсаха веригите и се втурнаха на свобода. Главата ѝ се замая. Задиша трудно. Дори самият факт, че го вижда, я разтърси. Все още пазеше спомена за този мъж и нощите, които прекараха някога заедно. Но тя си спомни и как се чувстваше, когато той си отиде, когато ѝ бе нужен и копнееше до лудост по него. Вече не бе в състояние да овладее гнева, който я изпълваше. Как си позволява този човек да идва при нея? Някъде в мозъка ѝ се мярна ликът на Ник и Тиби изпита едновременно панически страх и възторг. Ерик. Ерик бе тук. Ерик стоеше пред нея, облечен в безупречно скроени панталони, лъскави ботуши до коленете, в снежнобяла риза с навити ръкави. Тя виждаше тънките му жилести ръце и гръдта му, гладка и опалена от слънцето. Колко добре си спомняше допира на тази кадифена, мургава кожа.

Пред погледа и отново изплува фигурата му, изправена в тъмнината на морския бряг. Лунната светлина падаше върху тялото му, голо и стройно. Някъде зад неговия гръб водата проблясваше като роса, а вятърът откъм залива охлаждаше жарката му кожа. Тогава той се върна при нея, взе ръката ѝ, изправи я на крака и я отведе във

водата. Голите им тела стояха изправени наред морето, а вълните се плискаха тихо около тях. Не можеше да забрави как я взе в прегръдките си. Обичам те, Тиби. Взех я на ръце, занесох я до завивката и я облядах още веднъж. Обичам те, Тиби...

Няколко дни по-късно той си отиде.

— Тиби, обичам те.

— Ти си лъжец!

— Дошъл съм тук да поискам ръката ти.

При тези думи Тиби припадна.

Ерик я взе на ръце и тръгна с нея към къщата. В този момент го пресрещна Коул, който тичаше към него с лекарското куфарче в ръка. Хвърли поглед на Ерик и лицето му видимо помръкна. След това се взря и в Тиби.

— Какво става тук?

— Припадна.

— Мога да я разбера — промърмори Коул. — Дайте ми я.

— Предпочитам сам да я занеса.

— Защо? За да припадне още веднъж ли? — изръмжа Коул ядовито и я взе от ръцете на Ерик.

Малко по-късно Тиби се събуди в стаята си. До леглото ѝ седеше Ефи. Тиби я попита за Бет.

— О, рисува картини на баба ти. Какво се е случило, Тиб? Защо Ерик е тук?

— О, Боже! — простена Тиби и притисна устни с юмрук. — Помислих си, че е дошъл да прибере Бет. — По страните ѝ се застинаха сълзи. — Помислих, че е дошъл да ми я вземе.

— А ти откъде знаеш, че не е така?

— Защото ми каза.

— Е, за какво е дошъл?

— Той... той поиска да му стана жена.

— Глупости на търкалета! Този тип положително е скрил още някой коз в ръкава си. Това е толкова сигурно, колкото, че след нощта настъпва ден и обратно. — Ефи погледна дъщеря си угрижено, взе ръката ѝ в своята и я погали. — Да не вземеш да му повярваш на този. Всичко, което казва, е лъжа. Паднал е толкова ниско, че под него и килим не можеш да постелеш.

— О, мамо!... Не знам какво да мисля!

— Изобщо не разбирам за какво говориш. Изритай го! Изгони го!

— Но, мамо, сега той изглежда по-зрял и някак си... тъжен. Мисля, че наистина съжалява за стореното. Струва ми се също, че все още ме обича.

— Ако наистина мислиш така, значи паметта ти е по-къса и от жабешка опашка.

— А ако казва истината? Ако наистина иска да се ожени за мен?

— При мъже като него истината е като девственица — търсиш, търсиш и не можеш да я откриеш. Не забравяй това.

— А ако ти кажа, че и аз го обичам все още?

— Ако вземеш да ми твърдиш подобни дивотии, просто ще се пръсна от смях! — отвърна Ефи снизходително. — Обичаш го точно толкова, колкото го обичам и аз. Ти просто си влюбена в един спомен, от който буквално си изрязала всичко лошо. Трябва незабавно да сваляш розовите очила, момиче. Трябва да видиш този човек такъв, какъвто е в действителност — безделник и никаквец.

— Татко къде е?

— Разговаря в кабинета си с Ерик.

— Тук съм — извика Коул, влезе в стаята и затвори вратата зад себе си. Застана до Ефи и погледна Тиби право в очите. — Той какво ти каза?

— Че е дошъл, за да поиска ръката ми.

Ефи се обърна към Коул.

— И на теб ли каза същото?

— Да.

— Не си му повярвал, нали?

— О, ако е до вярване, повярвах му. Наистина мисля, че иска да се ожени за Тиби. Само дето не съм съвсем наясно с мотивите му.

— Според Тиби той се бил променил — вметна Ефи.

— Малко се съмнявам — отвърна Коул. — Не храни празни надежди, скъпа.

Тиби обаче се опасяваше, че това вече е станало. Оставиха я сама, за да събере мислите си и да разсъди спокойно. Но преди да излезе, Коул реши да я предупреди за последен път.

— Не позволявай да те завладее магията на сбъднатите мечти. Ти може и да си помислиш, че всичко се е променило към добро, но това все още не значи, че то наистина се е променило. Запомни думите ми.

— Добре, татко, ще ги запомня. Обещавам ти.

Не ѝ бе лесно да се съобрази с предупреждението на баща си. Та Ерик представляваше символът, сърцевината на нейната младост. Завръщането му бе като някакво събуждане и той сякаш я посипа с вълшебен прах.

На следващата сутрин Ерик ги посети.

— Не искам да го виждам — отсече Тиби.

— Не мога да те упрекна за решението ти, но мисля, че трябва да го приемеш.

Тиби разтвори широко очи от изненада.

— Защо мислиш така?

— Защото не си още напълно наясно с чувствата си към този човек и ако сега го изгониш, никога няма да разбереш какво е трябвало да сториш. Има неща, които той иска да ти каже. Трябва да го изслушаш и едва след това да вземеш решението си. В случай, че решиш да го отпратиш, споменът ти за него вече никога няма да те преследва като зъл дух.

Ерик я очакваше във всекидневната. Седеше на едно кресло до прозореца. При влизането ѝ скочи рязко от мястото си.

— Седни, моля те. Чувам, че имаш да ми казваш нещо, нещо, за което вчера не е ставало дума.

— Да.

— Днес пациентите са доста. Надявам се, че няма да продължи много дълго, нали?

— Не, ще бъде кратък.

Тя съзнателно избра креслото срещу него.

— Слушам те.

— Толкова пъти съм си мислил за нашата среща, толкова пъти съм се опитвал да си представя как точно ще протече, но изобщо не ми е и минавало през ума, че всичко ще бъде толкова мъчително. Просто не знам откъде да започна.

— Ами като не знаеш, започни от началото.

— Аз... не бях съвсем искрен с теб, когато ми съобщи, че си забременяла. Казах ти, че баща ми е подготвил сватбата ми. И това е вярно. Баща ми е решителен и пробивен човек, но независимо от това бях решен да отпътувам обратно и да разваля годежа.

— Защо не ми каза още тогава?

— Опасявах се, че ще поискаш да дойдеш с мен или пък да се омъжиш за мен веднага, Тиби. Познавам баща си по-добре от всеки друг на света. Ако се бяхме оженили и те заведях у дома, той щеше да превърне живота ни в ад. Знаех, че ако се оженя за теб, без да съм разтрогнал годежа си, той ще ме лиши от наследство. — Ерик спря за миг и поклати глава. — Трудно ми е да го призная, обаче тогава се проявих като страхливец. Просто не ми стигна смелост да ти кажа истината.

При последните му думи кръвта се дръпна от лицето ѝ и тя успя само да промълви:

— Страхливец не е точната дума, Ерик. Държал си се като отрепка.

Той я погледна умолително.

— Тиби, наистина те обичах. Страхувах се да ти кажа, страхувах се, че ще те загубя. Наистина възнамерявах да се върна и да те отведа.

— Да ме загубиш или да ме изоставиш, не е ли все същото?

— По онова време не бях в състояние да мисля за нищо друго, освен да бъдем заедно и да те имам. Внуших си, че мога да се справя със ситуацията. Дори и след като си заминах, исках у дома да поставя въпроса ребром, да наложя волята си пред баща ми, да разваля годежа и да се върна при теб, за да те взема със себе си.

— Затова ли се измъкна през нощта като крадец?

— Страхувах се, че ще ме намразиш, когато разбереш истината. Знаех, че ме обичаш и разчитах, че любовта ти ще издържи, докато се завърна.

— И?

— Разказах на баща си за теб. Той ме предупреди, че годежът не може да се разтрогне, тъй като вече са сключени редица договори. Моята... семейството на жена ми е едно от най-богатите на Хавайските острови. Баща ми, например, е изключително заможен човек, но в сравнение с нейното семейство е дребна риба. Огромни суми вече преминали от едни ръце в други. Баща ми не само ме заплаши, че ще ме лиши от наследство, каза още, че ще нареди да ме пратят в затвора заради нарушаване на поети договорни задължения. За брак с теб не можеше да става вече и дума.

— Разбирам. — Тя извърна глава и се замисли. Когато отново обърна поглед към него, той забеляза, че в кехлибаренозлатистите ѝ

очи отново се заражда гняв. — За всичко имаш готов отговор, само за едно нещо — не. Не си ми казал още защо искаше да помоля баща ми да предприеме нещо против плода.

— Милион пъти съм се разкайвал за тези си думи. Не бях на себе си и просто не можех да разсъждавам ясно и трезво. Беше изключително глупаво от моя страна. И толкова нетипично за мен. За свое оправдание мога само да кажа, че оценявах любовта си към теб по-високо от детето. — При вида на недоверчивото изражение на лицето ѝ гласът му се разтрепери. Той спря за миг и се помъчи да възвърне увереността си. — Първата мисъл, която ми мина през главата, бе, че няма да успея да отплавам до Хавай и да се върна, преди да родиш детето. Опасявах се, че ако те изоставя веднъж, може да се омъжиш за някой друг, за да даде име на детето. Не можех дори да понеса мисълта, че ще се върна, за да те взема със себе си, а ти ще си омъжена за друг.

— Това, което предложи, бе убийство. Убийството на собственото ти дете. Как можа дори да си го помислиш?

— Този въпрос си задавах ежедневно. Въпрос, на който и досега не мога да отговоря.

— Значи ти си замина за Хавайските острови и остана там, като не си направи дори и труда да ми пишеш.

— Писах ти. И то често.

— Нима очакваш от мен да повярвам, че всичките ти писма са се изгубили някъде в морето.

— Не, те изобщо не са стигали до морето. Получих ги едва след смъртта на жена си. Предаде ми ги моят доверен човек, който трябваше да ги изпраща. Смятах го за верен приятел, но в миналото му е имало някакво тъмно петно, бащата на жена ми е знаел за това и го е държал в ръцете си. Този мой „приятел“ не е имал друг избор, освен да изпълнява чужди нареждания. За щастие обаче той не се е решил да унищожи писмата, въпреки че е трябвало да прави точно това. — Ерик протегна ръка към масата до себе си. Тиби едва сега забеляза пакетчето, увито в мушамена материя и завързано с връв. Той ѝ го подаде. — Ето ги всичките, неотваряни, така, както ги давах на Елиъс.

Тя пое писмата с разтреперани ръце.

— Каза, че жена ти е починала преди две години. Защо не ми писа тогава?

— Исках да ти разкажа всичко лично, да разговарям с теб, да те гледам. Смятах, че по всяка вероятност вече си се омъжила. Казах си, че ако е така, ще отпътувам, без да те потърся.

— И за това цели две години ли ти бяха необходими?

— Нямах почти никакво време. Трябваше аз да уреждам деловите въпроси след смъртта на жена ми. Междувременно се разболя и мама. Налагаше се да остана. Тя обаче почина преди шест месеца.

— И сега си тук.

— Да, тук съм, за да разбера дали нещата между нас могат да се оправят. — Той видя как чертите на лицето ѝ се втвърдяват. — Моля те, не ми казвай още нищо. Не искам да взимаш окончателно решение. Моля те единствено да прочетеш писмата, да прекарваш малко време с мен и да ми разрешиш да опозная дъщеря си. Дай ми малко време да докажа своите чувства, време, през което и гневът ти ще се поутолажи.

Тя се изправи и застана с гръб към него до камината.

— Не знам какво да ти кажа, Ерик. Измина толкова много време. Запознах се и с друг човек.

— Влюбена ли си в него?

— Дори и да не съм, това предстои.

Чу го как се изправя от мястото си и се обърна. Той стоеше пред нея като свенлив ученик, който не знае къде да си дене ръцете от притеснение.

— Бих идвал отново и ако нямаш нищо против, бих се виждал с Бет.

Тя кимна утвърдително.

— Каж ми, какво мислиш, какво чувстваш? Все още ли изпитваш такъв гняв към мен?

Тя само въздъхна.

— Не, не изпитвам никакъв гняв. В началото бях просто бясна, но сега това мина. Разбираемо е — бях много наранена и... и не можех да повярвам, че тъкмо ти си ми нанесъл този удар, че си постъпил така с мен.

— Моля те да ми дадеш само още един шанс да поправа стореното.

— Не съм сигурна дали си в състояние да го направиш, Ерик. — Тя се отправи към вратата. — Ще те изпратя.

Той я последва до външната врата.

— Когато дойда пак, ще ме приемеш ли?

— Нужно ми е време да помисля. Бет обаче можеш да виждаш.

Той кимна и си тръгна.

Тя го проследи с поглед. Запита се докъде ли ще доведе нейната отстъпчивост. Нещо обаче ѝ подсказваше, че вероятно е преливала от пусто в празно.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Ерик дойде отново още същия следобед. Когато излязоха пред къщата, двамата видяха Бет да си играе с Прешъс до обора. Ерик бе направо изумен при вида на странната двойка.

— Да, но свините са най-противните същества на земята — не се сдържа той.

— Не, грешиш. Колкото и да е невероятно, свините са доста чисти животни.

— Бет, няма ли с кого да си играеш, та си се хванала с това прасе?

— О, да, разбира се. В църквата си играя с малкия Преси. Срецам се и с Мелиса Абърнъти, когато ходя на пиано. Обаче най-много обичам да си играя с Ник. — Бет се обърна към Тиби и я попита: — Ник ще дойде ли пак?

— Скоро няма да може — отвърна Тиби.

— Но той обеща да ми донесе подарък — продължи детето.

— Щом като е обещал, значи ще ти донесе. — Тиби се обърна с лице към къщата. — Време е за ядене. Трябва да идваш вече, за да се измиеш, чу ли?

Бет кимна с глава, нададе внезапно вик и подгони Прешъс към къщата. По пътя си те за малко не се сблъскаха с баба Грейс, която слизаше по задните стълби.

— Сигурно си спомняш Ерик, бабо?

— Спомням си го отлично. Уви! — отвърна тя и го огледа от глава до пети. После се обърна към Тиби и продължи: — А къде е Ник?

— Кой е този Ник, за когото говорят всички? — попита Ерик.

Двамата минаха през къщата и излязоха на верандата. Тиби приседна на стъпалата, а Ерик се намести на люлката. Реши да му разкаже за Ник. Бе й дошло до гуша да живее с тайни и с куп недоизказани неща. Нямахе никаква представа какво ще стане по-нататък между нея и Ерик, но поне едно нещо бе напълно ясно от този

момент нататък и двамата трябваше да бъдат напълно откровени един с друг. Каквото и да ѝ струваше това.

Ерик я слушаше внимателно и когато тя най-сетне свърши, рече с лек упрек в гласа:

— Мисля, че трябваше да ми кажеш по-рано за него.

— Не те виждам много често. Колко по-рано трябваше да ти го кажа?

— Мисля, че можеше да го сториш сама, вместо аз да питам.

— Това променя ли нещо?

— Не знам. Може би изобщо нямаше и да споменеш този въпрос, ако не бях го открил сам.

— Само не се опитвай да ме поставиш натясно, Ерик!

— О, не! В никакъв случай! Щеше ми се само да узная това по-рано, нищо повече. Не мога да понеса мисълта, че не ми казваш всичко, че криеш нещо от мен.

Тиби поклати глава и я подпря на ръцете си. Ерик забеляза въздействието на думите си, въздъхна шумно и седна до нея.

Тя изобщо не реагира, когато той протегна ръка и започна да разтрива напрегнатата ѝ шия. Галеше я със силните си пръсти и с гъвкави движения постепенно отпусна мускулите ѝ.

— Съжалявам. Просто ми се струва, че пред мен всички пътища са затворени. Понякога се чувствам като Яков, който чака Рахила.

Тя вдигна глава и го изглежда.

— Не си точен. Яков се е оженил за Лия в резултат на коварна измама. Ти обаче си се оженил по собствена воля, нали?

— Знаеш добре, че ме принудиха.

— Имал си право на избор.

— Винаги ли ще ни разделя този въпрос? — Погледът му се отправи някъде в далечината. — Понякога просто не вярвам, че отново можем да бъдем заедно. — Разсмя се. — Вероятно ще тичам по теб, дори когато остарея като онези планини там, а побелялата ми брада се проточи като Колорадо Ривър.

— Дотогава и аз ще остарея толкова, че изобщо няма да ти дойде наум да тичаш по мен.

Лицето му стана сериозно.

— Винаги ще те искам — изрече той с нежен глас.

— Ерик... не знам просто какво да ти кажа.

— Не ми казвай нищо. Докато имам дори и най-малката възможност да победя този Ник в надпреварата, ще чакам. Ако обаче имаш някакви брачни планове, трябва да ми кажеш.

Предпазливите му въпроси я развълнуваха.

— Аз... той не ми е правил предложение.

— Слава Богу! — извика Ерик, скочи от мястото си, сграбчи бабата, която тъкмо излизаше от вратата, и я завъртя бързо във въздуха. Млясна я по бузата и на една ръка прескочи перилото на верандата. Изтича светкавично през двора, прескочи отведнъж дъсчената ограда и се метна на коня си. Заби шпори в хълбоците му, размаха шапка във въздуха и нададе боен рев. Привлечена от шума, на вратата се появи Ефи.

— Ей, какво става тук? Да не би да ни нападат индианци?

— Де да бяха индианците. Нещата са къде-къде по-сложни — отвърна Тиби с въздишка.

Тя остана още известно време на верандата и се загледа в кравите, които пасяха спокойно на групи. И все пак светкавичното отстъпление на Ерик малко я засегна.

Същата нощ тя дълго време лежа будна в леглото и мислеше за него. Изобщо не си бе и помисляла преди това, че ще го срещне някога отново. Не бе ли животът обаче дълга верига от изненади? Отново се замисли върху думите му и си спомни за писмата, които ѝ даде. Докато ги чете, проля много сълзи. Просто ѝ се късаше сърцето. За нея вече нямаше съмнение, че Ерик я обича. Дори и твърде скептичната Ефи поплака, когато прочете писмата.

— Да, да — каза Ефи, докато си подсушаваше очите с крайчеца на престилката, — предполагам, че не е била негова вината за случилото се. Той, разбира се, не постъпи добре и продължавам да не одобрявам поведението му. Спотаи се като последен страхливец, вярно е, но кой ще се осмели да твърди, че на негово място би действал другояче? Мисля си, че човек не бива да бъде непримирим докрай.

— Да не искаш да кажеш, че съм непримирима?

— Не съм имала това предвид. Аз само си говоря, нищо повече. Докато лежеше в леглото, Тиби си зададе въпроса: ако всичко бе протекло по друг начин, какво ли щеше да стане с мен? Ако Ерик например бе убедил баща си и се оженеше за нея? Или пък неговият приятел бе изпратил поверените му писма? А ако Ерик дойдеше да я

вземе с няколко месеца закъснение? Както и да е, каза си тя примирено, всичко това е само губене на време. Станалото станало и нищо не може да се върне назад. Пред себе си Ерик има своето бъдеще, а аз трябва да градя своето. Един въпрос обаче остана да мъчи съзнанието ѝ, преди да заспи. Бъдещето ѝ с Ерик ли бе свързано или с Ник?

На следващата сутрин я посети Портър Мастертън.

— За мен ли е? — попита Тиби, когато Портър ѝ подаде дълго бяло пакетче, завързано с розова панделка.

— Ник ще ми извие врата, ако го дам на друга — разсмя се Портър. — Получих го тази сутрин в големия пакет от Галвестън.

Тиби се завтече в стаята си и преди още да достигне до вратата, панделката бе вече развързана. Вратата зад гърба ѝ все още не бе хлопнала, когато отвори капака. А когато стигна до леглото, вече бе разпънала чудесен слънчобран от бяла дантела и четеше бележката, която намери в пакета.

Когато те видях последния път, преброих девет лунички на твоя нос. Това нещо тук ще ти помогне да не се появи и десетата.

Твой Никълъс

В последвалата нощ всичките ѝ мисли се въртяха около Никълъс. Къде ли се намираше в момента? Стана от леглото и се настани на стола до прозореца. Опря глава на хладното стъкло. Тишината наоколо само подсили тъгата ѝ. Високо на небосвода плуваше луната, огромна, кръгла и бяла. Целият свят бе потопен в бледо сияние, което смекчаваше и размиваше дори и най-острите очертания. Тази луна, мина ѝ през ума, огрява и Никълъс Макинън, където и да се намира той.

Дните сякаш летяха. Макар и да не се виждаше с Ник, мислеше често за него. Точно обратно стояха нещата с Ерик — виждаше го всеки ден, но мислеше за него рядко. Може би ако местата им бяха разменени, щеше да мисли повече за Ерик. Кой знае? Струваше ѝ се странно, че тъй бързо и безпроблемно бе обикнала Никълъс и че ѝ трябваше толкова много време, за да го осъзнае.

Следващият вторник тя и Ерик излязоха с лодка в залива. Той говореше много и охотно за Хавай, за остров Мауи, за легендите, в които бе обвито това тайнствено място, за различни местности, за хората. Разказа й много неща за своето семейство, смъртта на майка си, за властния си баща.

— Винаги съм го боготворял, но оставах с усещането, че предпочита братята ми пред мен. Може би по тази причина винаги съм се стараел да му доставям удоволствие, да върша всичко, което е искал от мен. Надявах се да спечеля любовта на един човек, който очевидно не е бил в състояние да ми отвърне със същото.

— О, Ерик — възкликна тя и се наведе, за да докосне ръката му.

— Всичко е вече наред — каза той безстрастно. — С времето свикнах да обичам хора, които не ме обичат толкова. Единственото, което все още ме учудва, е, че продължавам да правя същото и сега.

— Човек никога не бива да се отказва.

— Но не бива и постоянно да преглъща пораженията, нали? — ухили се той дяволито и удари силно с гребло по водата. Посипаха я пръски, тя скочи рязко и изписка. След това се разсмя и не си махна ръкавицата, когато потопаи ръка във водата, за да го изпръска и тя.

— Хей! — извика той през смях. Русата му грива проблесна на слънцето. — Ще съжаляваш за това.

Тя се засмя и отново се облегна на носа на лодката. През ума й мина, че Ерик трябва да е близък роднина на слънцето, защото то направо го обожаваше. Въздъхна и отпусна пръстите си по водната повърхност. Слънцето приличаше, над водата подухваше хладен вентре. Внезапно се спомни отново защо се влюби някога в този мъж. Затвори очи. Тя го обгръща с ръцете си, докато той потъва между бедрата й. Напушва ги смях — пясъкът под телата им е едър и зърнест и колената му се протриват. Замлъкват и тялото му започва да говори вместо устата. После се отпускат блажено, а тя слуша словата му... Точно като днес.

— Толкова си хубава, Тиби, любима! — И преди да отвори очи устата му намери нейните устни. Беше прекрасен миг, светъл и искрящ като слънцето във вълнистата му руса коса.

Но в нощта след това в мислите й бе единствен Никълъс.

В сряда Ерик я изведе на разходка. Щяха да берат къпини в горичката край реката. Тя напълни кофата си и двамата разпънаха

одеяло под един стар дъб. Той започна да я храни с къпини. Сокът се стичаше по брадичката ѝ и всеки миг щеше да покапе и роклята. Ерик изви главата ѝ назад и покри проточилата се сладка влажна следа с гъста мрежа от нежни целувки.

Но в нощта след това в мислите ѝ бе единствен Никълъс.

В четвъртък Ерик пристигна с торба, пълна с хранителни продукти и се запъти направо към кухнята.

— Днес ще приготвя вечеря за теб и за цялото семейство — оповести той тържествено и изгони всички от помещението.

Когато приключи с готвенето, се събраха около масата, за да изядат възможно най-негодната и непоносима храна през живота си. Следващият час и половина премина в смях. Причината бе в пюрето от недоварени картофи, лепнещо като туткал по лъжиците. Коул имаше най-доброто желание да го сервира, но когато установи, че е залепнало за черпака, той го тръсна по-силно. При третото тръсване бучките пюре се разхвърчаха и цопнаха в супата на Ефи. Блузата ѝ стана цялата на петна и Тиби грабна своята кърпа, за да ѝ помогне. При това свое рязко движение обаче тя катурна чаша вино.

До този момент всички някак успяваха да се сдържат, но когато и баба Грейс, която недоверчиво разглеждаше кървавата кълка в чинията си, реши да попита: „Първо да го убия ли или направо да го погребя?“, бентовете се срутиха и трапезата се огласи от висок смях. Вече нямаше никакво значение, че яденето е противно на вкус или че блузата на Ефи е цялата на петна, или пък че покривката вече за нищо не става. Всички станаха от масата ако не заситени, то поне развеселени и доволни.

Но в нощта след това в мислите ѝ бе единствен Никълъс.

В петък Ерик закара Тиби в града, за да вземат лекарства за Коул. В колата тя седеше до него, слушаше смеха му и наблюдаваше малките бръчици, които се образуваха около очите му. Той ѝ шепнеше нещо в ухото, а тя се смееше високо. Ерик пое ръката ѝ и започна да целува връхчетата на пръстите.

Завръщането на Ник в Индианола, разбира се, не беше неочаквано. Просто никой не мислеше, че ще си дойде точно в този ден и че ще избере точно този момент, за да излезе от смесения магазин.

Беше се заговорил с Портър и само по навик поглеждаше от време навреме към улицата. Внезапно погледът му се спря на Тиби. Тя пък не забеляза нито него, нито Портър и колата, в която седеше, изтрополи надолу по улицата. Ник почувства как вътрешностите му избухнаха. Можеше да приеме много неща в Тиби, но не и да го прави на маймуна. Това, което видя, бе наистина прекалено. Без предисловие той се извини на Портър и се отправи към конюшната.

Но когато Тиби и Ерик преминаха покрай корабостроителницата, в мислите ѝ бе единствено Никълъс.

Не мина много време и той вече стоеше пред вратата на дома ѝ. Час след като Ерик си тръгна, Ефи дойде в клиниката и съобщи на Тиби, че навън стои Ник и иска да я види.

Ник? Тук? Сега? Стомахът ѝ се преобърна от притеснение. Но още в следващия миг я обля радостта от предстоящата среща с него. Ще видя Ник. Ще видя Ник. Когато отвори уста обаче, за да отговори, не ѝ хрумна нищо по-добро от „Какво, сега ли?“

Ефи я изглежда особено.

— Предполагам, че сега. Стои на вратата. По принцип, ако човек се появи внезапно пред дома ти, той иска веднага да говори с някого, нали?

Тиби напусна стаята и по пътя се замисли за чувствата си към Ник. Липсваше ѝ повече, отколкото можеше да предположи. Пред себе си тя бе вече наясно, че го обича, че ѝ липсват неговата скрита сила, дълбокото му разбиране, приятелството, спокойната усмивка и дори гневните му изблици.

Срещнаха се във всекидневната, но не останаха там дълго. Сграбчи ръката ѝ и я повлече навън.

— Какво правиш? — извика тя.

— Искам да говоря с теб — изръмжа той. Лицето му се изкриви в застинала жестока маска. В този миг Тиби се запита как е възможно да ѝ е липсвал този човек с неговия буен нрав.

Докато я дърпаше след себе си, Никълъс си припомни как последния път тя се завтече към него и обви врата му с ръце. Усети опъване в бедрата си. След това обаче се сети за видяното в града — тя седи в колата до голямата си любов от миналото и се смее на глас, а онзи тип през това време целува връхчетата на пръстите и едно по

едно. Не бе далеч от ума, че пръстите не са единственото нещо, което онова противно копеле е целувал.

Тиби също се бе замислила. Това беше някакъв Никълъс Макинън, когото тя не познаваше. Бе все така дяволски хубав, но сега стискаше безмилостно зъби, а в дълбоките му сини очи се долавяше и цинизъм. Този човек в момента бе способен дори на убийство.

— Не можем ли да поговорим вътре в къщата? — попита тя.

— Не!

— И защо не?

— Защото не съм на себе си и бих могъл да извърша едно нещо. Всъщност се каня отдавна да го направя.

— И кое е това нещо?

— Да ти нашаря задника и така да те разтърся, че да ти окапят зъбите.

Тиби бе направо изумена от думите му.

— Това пък какво беше?

— Ще научиш веднага — процеди той през зъби.

Не след дълго се озоваха в овощната градина. Ник се бе поуспокоил малко, но решимостта му веднага да изясни нещата не бе спаднала ни най-малко. Всъщност разбираше, че няма особени основания да я упреква. Но тази жена държеше в ръцете си сърцето му, любовта му и той не можеше да остави нещата недоизяснени.

Преминаха покрай скърцащия железен портал и Ник пусна ръката ѝ.

— Извинявай, че избухнах.

— Благодаря — отвърна тя и разтърка червеното петно, появило се на китката ѝ от силния натиск. — Наистина има защо да се извиняваш — Видя го как преглъща мъчително и поема дъх. — Чул си за Ерик, така ли?

— Да, чух за него. Но не само чух, а и видях.

— И какво си видял?

— Двама ви в града.

— Значи си вбесен от факта, че съм била в града, така ли? Постепенно и нея започна да я обзема гняв. — Може би искаш да кажеш, че връхлиташ в дома ми, изплашваш ме до смърт и ме завличаш до овощната градина като някакъв праисторически човек, само защото съм пътувала до града, това ли искаш ти да ми кажеш?

— Защото в града седеше до него в колата и двамата си гугукахте като гургулички. Затова!

— Изобщо не сме си гугукали, ясно ли ти е! И къде другаде да седна, можеш ли да ми кажеш? На платформата отзад при чувалите с овес ли? — Все още невярваща на ушите си, тя продължи: — Та значи, затова ми се сърдиш ти на мен, така ли? — При последните си думи Тиби размаха възмутено ръце във въздуха.

— Не, не затова — отвърна той вече по-спокойно и протегна ръка към нея. Дръпна я към себе си и разтърка крехките ѝ стави. — Страшното е, че той отново се намесва в живота ти.

— Не, не е така.

— Може би. Само че изглежда точно така. Откакто е пристигнал, сте залепнали един за друг като сиамски близнаци.

— Ама ти май доста си душил наоколо.

— А ти май си дала достатъчно основания за недоверие.

Тя подпря ръце на хълбоците си.

— Какво искаш да кажеш с тези думи?

— Били сте постоянно заедно. Не си го отблъснала. Целият град говори за вас. Поне петдесет души се изредиха да ме питат не знам ли случайно за коя дата сте определили сватбата. Питам те — какви са намеренията ти спрямо него?

Тиби се опитваше да го разбере, но все пак поведението му я разсърди не малко. Нямахше право да идва тук и да я обсипва с такива обвинения.

Още преди да му отговори той продължи:

— Защо се е върнал Ерик?

— Помоли ме да се омъжа за него.

— Каква гадост!

Тя усети, че очите ѝ се изпълват със сълзи. Никога не бе виждала Ник такъв. Дружелюбният, деликатен и тактичен Ник, който винаги я разбираше.

— Ник, моля...

— Моля какво? Моля те да ме разбереш? Моля те да бъдеш мил с мен? Моля те да стъпча сърцето ти с крака? Моля ти се, върви си? Какво, по дяволите, искаш от мен? — Той я хвана здраво за ръцете и я разтърси. — Ти какво искаш всъщност? Да слушам заплепен и със

зяпнали уста всяка произнесена от теб дума ли? За да решиш накрая кого да избереш от нас двамата?

— Не си справедлив!

— Несправедлив ли? Сега ще ти кажа кое е несправедливо! Това, че този тип идва изобщо. Подло и нечестно!

— Опитай се, моля, да разбереш...

— Какво има тук за разбиране? Че си объркана ли? Или пък че ти е адски трудно да изпъдиш този гадняр? Боже справедливи, добре е успял да те обработи. И страшно бързо при това.

Плесницата, която изплющя след тези думи, направо отметна главата му назад.

— Благодаря, че ми разясни какво мислиш за мен. Точно с това ми помогна повече от всичко друго да взема правилното решение.

— Тиби...

— Не ме пипай. И да не си ми се весвал повече пред очите. — Тя се извърна рязко и побягна. Обаче, преди да достигне вратата, той я настигна.

— А ти каква реакция очакваш от мен, след като си се съгласила да го виждаш отново?

— Я ме остави на мира!

Ник не й позволи да продължи, а я дръпна рязко към себе си и заговори със саркастичен тон:

— Клетата малка Тиби. Толкова се затруднява да вземе решение, горката. Когато те целува, сравняваш ли неговите целувки с моите? Или вече си забравила как те целувах?

— Не съм сравнявала никога целувките ви. Не съм сравнявала и нищо друго, разбра ли?

— Просто не ти вярвам.

Тя вдигна ръце.

— Щом като си такъв, не мога да говоря с теб. Пък и не искам вече. Обвиняваш ме несправедливо. Нуждая се от разбирането ти, Ник, от утехата ти, а не от някакви си измислени упреци и обвинения.

— Ти какво искаш? Да не си мислиш, че ще долетя тук да те утешавам, а през това време ти да ми мислиш за друг? Или пък с целувки да насърчавам твоята безпринципна нерешителност?

Тя не можа изобщо да реагира на острите му думи, защото той я дръпна грубо към себе си и обви талията ѝ с ръка. Тази целувка я

вцепени. Здравите му, стегнати устни буквално се търкаха в нейните устни и зъби. Целуваше я като никога досега — грубо и брутално. Сякаш провеждаше наказателна акция. Почувства се оскърбена и това я ядоса. Разбираше причината за поведението му — искаше да я унизи и нарани, защото и той самият бе наранен.

Спря да я целува и тя остана неподвижна в прегръдката му. Затвори очи и извърна глава. Помъчи се да се успокои и да възвърне яснотата на разума си. Този мъж ѝ бе станал толкова близък. Сигурно се чувстваше наранен, а страданието бе нещо, което тя познаваше добре. Не искаше в никакъв случай да увеличава мъките му и затова трябваше да подбере думите си много добре.

Не се наложи обаче да казва каквото и да било. Когато Ник видя, че тя стои със затворени очи и глава, извърната встрани, той реши, че е научил отговора. Ерик отново бе навлязъл в живота ѝ. За него вече нямаше място и трябваше да си ходи.

— Проклето животно! — изсъска той. — Пръждосвай се по дяволите!

Отблъсна я от себе си и когато тя все пак отвори очи, го видя да тича с всички сили към вратата.

— Ник!

Той спря внезапно и се обърна.

— Няма какво да ми казваш повече. Не съм чак толкова тъп, колкото си мислиш. Не съм и глупав като теб. Защото аз поне мога да забележа, когато не ме искат повече и си правя съответните изводи.

В следващия миг него вече го нямаше.

Тя обаче бе в състояние да забележи, когато не я искат повече. Особено я болеше от факта, че именно Ник бе човекът, който не я иска. През следващата нощ за пръв път от шест години насам тя заспа със сълзи на очи.

Следващата сутрин, независимо от главоболието и подутите от плач очи, тя се отправи към града. Надяваше се да открие Ник. Цяла нощ я преследваха очите му — страдащи, наранени, обвиняващи. Не искаше отношенията им да се развиват по този начин. По пътя обмисляше какво да му каже, как да отговори на въпросите му. Силата, която надделя над гордостта ѝ и я тласкаше напред, бе горчивото познание. Ник страдаше и за нея всичко друго загуби значение!

Тревогите ѝ се оказаха обаче напразни, тъй като Ник не бе в корабостроителницата. Посрещна я Портър.

— Мис Бъкенън — усмихна се той и разтвори широко вратата пред нея. — Заповядайте!

— Благодаря. — Тиби влезе и се огледа наоколо.

— Моля. Седнете. — Портър донесе един стол и тя се настани. В помещението имаше две бюра, едното — чистичко и подредено, а върху второто — нахвърляни книжа и пълен безпорядък. — Бюрото на Ник, нали?

Портър се ухили иронично.

— Приличам ли ви на небрежен и разхвърлян човек?

Тя се усмихна.

— Не, не. В никакъв случай.

— Благодаря ви за добрата дума. Предполагам все пак, че търсите Ник, нали?

— Да.

— Днес повече няма да идва. Тази сутрин беше тук и какво да ви кажа... В по-отвратително настроение не съм го виждал никога. Тръгна си с... — Портър се закашля и бързо-бързо продължи: — Мога само да кажа, че ми олекна, когато той си тръгна. Просто ми светна пред очите.

— С кого, казахте, си е тръгнал от тук?

— Нищо такова не съм казвал.

— Моля ви, важно е.

Портър въздъхна.

— Ако разбере, че съм ви казал, първо ще ми забие бамбукови клечки под ноктите, а след това ще ми смъкне кожата на живо. — При тези думи той забеляза измъченото, пребледняло лице на момичето. — Отби се Тенси и двамата отидоха да обядват някъде.

Портър се изправи, за да я придружи до вратата.

Тя благодари и му подаде ръка.

— Мисля, че ще е по-добре, ако Ник не узнае, че съм била тук.

— Разбирам. От устата ми няма да излезе и звук.

Тиби вървеше бавно и бе дотолкова вгълбена в мислите си, че не чу колата, приближаваща се зад гърба ѝ. От състоянието ѝ я извади гласът на Коул, който я извика по име. Останалата част от пътя двамата пропътуваха заедно. Тиби не бе в настроение да разговаря или да

обсъжда каквото и да било. За разлика от нея баща ѝ бе твърде приказлив и сякаш не забелязваше мълчаливостта ѝ.

— Взе ли вече някакво решение?

— Не съвсем.

— Все пак трябва да избереш някой от тях. Не можеш да имаш и двамата, нали?

— Може пък да не взема нито единия, нито другия.

Коул шибна кобилата с юздите по гърба и тя се разбърза.

— Тази възможност никак не ми се нрави, Тиби. Ти наистина трябва да се омъжиш вече.

— Защо мислиш така?

— Причините са много. Мисля, че от теб ще излезе добра съпруга. Възпитавахме те да бъдеш жена и съпруга. Ти си от жените, Тиби, които се нуждаят от мъж, който да ги обича, и от деца, които да отглежда и възпитава. Но все пак не това е най-важното. Според мен основната причина е Бет. Тя навлиза вече във възрастта, когато думите на другите придобиват голямо значение, а от обидите боли. Не можеш да я предпазиш от тези неща. Тя се нуждае от стабилен дом и от татко. Просто не мога да те гледам такава. Ти лишаваш детето от това негово право.

Когато пристигнаха у дома, Тиби искаше веднага да си легне и да се наплаче на воля. Но още със слизането от колата Бет я откри и се завтече към нея.

— Мамо, мамо, ела да видиш Прешъс. Толкова е сладка!

Тиби успя да изобрази усмивка на лицето си и последва детето към къщата. Близко до вратата тя видя нещо, което наистина предизвика усмивката ѝ. Свинята Прешъс се пъчеше в една от рокличките на Бет, а на главата си носеше шапка. Бет я бе натикала в своята количка с ритли.

— Права си, моето момиче. Прешъс наистина изглежда много миличка.

Тиби се обърна към къщата.

— Нека влезем, Бет. Ще сваря шоколад. — Бет я хвана доверчиво за ръката. — Мамо, Ерик ли ще стане мой баща?

Сърцето на Тиби се разтуптя по-бързо.

— Ерик е твой баща.

— Да, но ще бъде ли той моят татко, който ще живее при нас?

— Не знам, миличко. А ти искаш ли?

Бет смръщи челце в размисъл.

— Може би да. — Внезапно засия и очичките ѝ станаха кръгли като топчета. — Но Ник го искам много, много повече.

И аз, помисли си в този миг Тиби. Аз също. Сърцето ѝ се сви от тъга и болка.

Същата вечер Ерик дойде на вечеря. Съдейки по израза на лицето му, Тиби предположи, че е узнал за посещението на Ник.

Тя отиде на верандата и приседна до него. Ефи им донесе сладкиш с цариградско грозде. Ерик се държеше с Ефи очарователно както винаги и успя да я разсмее още преди тя да се върне в кухнята. Тиби така и не начена своето парче, понеже се ужасяваше от мига, в който Ерик ще заговори за Ник. Две разprávии с двама мъже, и то в един и същи ден — щеше да ѝ дойде твърде много.

Но за нейна изненада Ерик си изяде сладкиша най-спокойно, пускаше шегата, смееше се и не засегна темата Ник.

После направиха кратка разходка и поприказваха. На връщане към дома Ерик заговори:

— Ти разбираш, че не мога да остана вечно в Индианола. Може би вече е време да вземеш окончателно решение. — Той взе ръката ѝ в своята. — Тиби, аз те обичам. Искam да станеш моя жена. Искam да дам на дъщеря ни името си и дом. Нима това няма никакво значение за теб?

— Разбира се, че има.

Тиби се запита защо всичко се нарежда точно по този начин. Ако разговорът между нея и Ник бе протекъл другояче, щеше да каже на Ерик да си тръгне без нея за Хавай. Може би трябваше да го стори, независимо от всичко останало. Но после си спомни за Бет, за думите на баща си. Разбираше, че Коул има право.

— Необходимо ми е повече време, Ерик.

— По дяволите! Това ли е единственият довод, който ти хрумва? Не можа ли да измислиш нещо по-умно? Ах, да ме вземат дяволите! Любима, толкова съжалявам за това избухване. — Той я привлече в ръцете си, целуна я нежно и зашепна извинения в ухото ѝ. — Прости ми, Тиби. Трябва само да ми отговориш. Нищо повече.

— Знам, Ерик, знам. Но не мога да ти дам никакъв отговор.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

В късния следобед на следващия ден Тиби седеше в обора, понеже не ѝ хрумна по-подходящо място за размисъл. Специално се погрижи никой да не я види, но още в началото дотърча Прешъс и я загледа мило.

— Махай се оттук — извика Тиби. — Искам да остана сама.

Мечтателното изражение изчезна от муцуната на животното, тъй като свините са много чувствителни същества. А Прешъс спадаше към тези от тях, които са способни да доловят всеки трепет на човешката душа. Тиби я наблюдава известно време и накрая рече примирително:

— Добре де, но не шуми много. Не съм настроена за игра.

Розовата физиономия насреща ѝ сякаш засия. Свинята се разквича триумфално, приближи се до нея с клатушкане, изгрухтя доволно и се просна на земята. Тиби я почеса между ушите и животинката замря в блаженство. Сега вече Тиби можеше спокойно да се отдаде на мислите си.

Беше изминала повече от седмица, откакто говориха с Ник за последен път. Беше го виждала, разбира се, но не искаше да си спомня за това — веднъж с глупачката Кора Бел Хамилтън, която седеше до него в колата, друг път и в присъствието на братовчедката Рути, когато той придружаваше — двете на богослужението в църквата. Лепна му се и Хъни Бътлър, докато той пресичаше улицата. Веднъж Ник си стоеше пред смесения магазин и се закачаше дори с едно от момичетата, работещи в Глас Слипър. Нея обаче не посети нито веднъж.

„Аз съм търпелив човек, но няма да чакам вечно...“ Тези негови думи постоянно се въртяха из главата ѝ... Няма да чакам вечно... няма да чакам вечно... няма да чакам вечно...

Пред вътрешния ѝ взор се сляха множество лица. Кора Бел Хамилтън, Хъни Бътлър, Рути Фей Брустър, момичето от салона. Внезапно я обзе силен гняв. Той като че ли се бе отказал да чака.

Ядът ѝ нарастваше, тя повдигна полите си, изправи се и без да иска, настъпи Прешъс, за чието присъствие бе забравила.

Прешъс скочи на крачетата си, изквича пронизително десетина пъти, затича се в кръг, издавайки оглушителни писъци, и отпраши нанякъде, като изхвърляше със задните си копитца бучки пръст. Няколко от тях я улучиха, сякаш животното специално се целеше в нея. Чувствата на свинята бяха сериозно наранени. Тиби трябваше да измисли нещо, с което да си върне нейното благоразположение.

Вървейки обратно към дома, тя се запита дали изобщо е стигнала до някакъв извод. Същевременно обмисляше какво да предприеме, за да се сдобри със свинята.

През останалата част от деня Прешъс потъна вдън земя. Дори и Бет не можа да я измъкне от кочината. Това положение не можеше да продължава вечно и затова Тиби награби кофа, пълна със свинска ярма, от която се виеше пара, и се отправи към кочината.

Намери Прешъс да стои с жално изражение пред копанята, пълна с някаква водниста смес.

— Добре, грухчо, предлагам мир. Обелки от картофи, тиква, препечени филийки, оризов крем, кочан царевица, листа от зеле и пшеничени трици. И всичко това полето обилно с топло мляко. — Тя изля кофата в копанята. — Сега прощаваш ли ми вече? Приятели ли сме?

Прешъс поразгледа гъстата смес пред себе си, съсредоточи се и с грухтене топна зурла в нея. Отскочи, обиколи я няколко пъти, изстрелва със задните крачета бучици пръст и кал, строполи се на земята и се завъргаля в калта с вирнати крачка.

После се заклати до копанята, зарови зурла, замляска и загрухтя възхитено. Тиби изгледа цялото представление и накрая каза:

— Сега вече ми се струва, че извинението ми се приема.

— И аз мисля така.

Тиби се обърна и видя баща си на вратата.

— Сутринта я настъпих, без да искам и затова се цупи цял ден.

— Да, и на мен ми се стори, че е по-тихо от всякога. И Бет ли не успя да я умири?

— Не, не можа. Опасявам се, че съм наранила по най-брутален начин чувствата ѝ. Когато я настъпих, главата ми беше пълна с разни

други неща. Трябваше по-рано да предприема нещо и да поправя грешката си.

— Затова ли донесе цяла кофа с любимата ѝ манджа?

— Да.

— Очевидно имаш успех. Направо е изпаднала в транс.

— Така е. Не ѝ трябва много, за да се почувства щастлива.

— А с теб как стоят нещата, Тиб? Какво ти е нужно, за да се почувстваш ти щастлива?

— Защо ми задаваш точно този въпрос? Аз и сега съм си щастлива. Мислех, че това ти е известно.

— Някоя жена не е щастлива, когато се опитва да избере един от двама мъже.

— Аз не се опитвам да избирам. Искам да кажа, че отдавна съм взела своето решение. Не искам никого от двамата.

— Това, което говориш, е пълна глупост.

— Може би, но е истина.

— Какво смяташ да правиш, Тиби? Питам те съвсем сериозно. Не можеш да задържаш Ерик още дълго. Или приемаш предложението му, или го изпращаш да си ходи. А що се отнася до Ник...

— Струва ми се, че той е променил намеренията си.

Коул се изсмя.

— От думите ти личи, че знаеш твърде малко както за мъжете, а и за любовта въобще. — Двамата тръгнаха заедно към къщи. На оградата тя се спря, а Коул продължи нататък. — И не стой дълго вън. Нощта е хладна.

— Не, няма. — Няколко минути по-късно тя седеше вече в люлката на Бет и се поклащаше, потънала в мисли. Вечерта бе топла и задушна от обикновено. Потискащата горещина спираше дъха и изсмукваше и последните сили. Често ѝ се случваше да намира най-верните решения именно когато се чувстваше най-отпусната, вяла и бавна. Точно както сега. Спря да се люлее, наведе се напред, сложи лакти на колене и подпря брадичката си в ръце. Вгълбена в мислите си, не усети приближаването на Ерик. Той тласна люлката и я изплаши.

— Просто не можах да се удържа — рече той.

— Тук съм, защото исках да съм сама.

— Нужно ли е наистина да ме ругаеш? — попита той. — Толкова ли зле стоят вече нещата между нас? Не можеш ли да ми кажеш поне

една добра дума? — Приблѝжи се до нея и погали бузата ѝ с прѝст. — В много отношения си си същата онази сладка Тиби, която познавам отпреди шест години. И все пак си се променила...

— Пораснах!

— Да — каза той замислен. — Сигурно е така.

Неговата кротост я смири.

— О, Ерик — възкликна тя. — Защо всичко се променя? Защо не може нещата да си останат такива, каквито са били?

— Искаш да кажеш, че никога вече не можеш да изпиташ към мен същите чувства? Така ли е?

Тя не отвърна нищо, а само разтърси глава, за да му покаже, че в момента е завладяна от силни чувства. Той я погали бащински по косата.

— Вече ми е напълно ясно, че за нас няма връщане назад. Но мисълта, че може да нямаме и общо бъдеще, ме ужасява.

— Наистина ли го искаш сериозно? — попита тя. — Не връщане назад, а ново начало?

— Нали затова съм дошъл.

— Не знам, Ерик. Наистина ли затова си дошъл?

— Разбира се. Но не ми е лесно да те убедя. Беше ми ясно, че ще има трудности, но и за миг не съм предполагал, че ще срещна такава съпротива.

— Работата не е само в съпротивата, която ти оказвам...

— Това го разбирам. Веднѝж вече те нараних... и то ужасно, знам това. Минали са вече шест години. Има и друг...

— Не е само това.

— Разбира се. Досецах се. Ти си красива, желана жена. Знаех, че не мога просто така да се появя отново, да навляза отново в живота ти и двамата да продължим оттам, където сме спрели. Би трябвало поне да съм ти благодарен, че все още не си омѝжена. — Гласът му премина в шепот. — Но бях длѝжен да опитам. — Усмихна се и годините, които ги разделяха, сякаш се стопиха. Пред нея отново стоеше младежката ѝ любов, сърдечният приятел, сродната душа. Вгледа се в дяволитите му сини очи. Попиваше в себе си любимите някога черти на лицето, копирените руси коси, които вятърът бе разбъркал. Все още си беше същият самоуверен и горд мъж, нахлул опияняващо в живота на шестнадесетгодишното момиче и преобърнал нейния свят с главата

надолу. Запита се колко ли други жени са били заплени от това хубаво лице, от кокетните, вечно усмихнати очи и чаровната усмивка. Но внезапно се опомни. Всъщност този въпрос вече не я интересуваше. Беше ѝ безразлично. Защото не го обичаше. Някога, преди много време — да, беше луда по него. Но това явно не е достатъчно.

Той скочи рязко напред, сграбчи с две ръце въжетата на люлката и я дръпна към себе си, за да я целуне, да докосне едва доловимо устните ѝ.

— Това беше заради красивия спомен, който дължа единствено на теб.

На първи юли Корнелия Дикърсън Декстър щеше да се омъжи за сина на съдията Уейнрайт. Семействата Дикърсън и Уейнрайт бяха най-заможните в Индианола. Затова и всички жители щяха да присъстват на сватбата. А Тиби Бъкенън също бе жител на Индианола.

В стаята си Тиби мрачно разглеждаше новата рокля, която собственоръчно уши за празника. Възнамеряваше да си направи нещо, което рязко да се отличава от всичко, което има. В крайна сметка обаче се получи отново нещо доста семпло. Платът притежаваше наистина златисто кехлибарения отблясък, който щеше да подчертае цвета на косата ѝ и кехлибарените пръски в очите, но кройката, която си избра, се оказа направо жалка в сравнение с чудесния плат. Всъщност роклята не бе грозна, а само твърде семпла. Невзрачна като паница с овесен булгур. Чувстваше се като човек, който през живота си не е виждал на трапезата си друго, освен царевична каша. Поне един път, този единствен път, искаше да се наслади на едно истински пищно и разточително тържество.

Но колкото и пищно да беше предстоящото тържество, фактът си оставаше същият — роклята беше блудкава като чаша не произстинало мляко и вяла като сив, безветрен ден. Боже, как ми е дошло до гуша от такива рокли, мислеше си тя. Само този път ми се иска, ама така ми се иска, да облека нещо дръзко, биещо на очи, нещо... червено! Порочно, безсрамно, чудно хубаво. Алено. Ярво. Кърваво. Неприлично. Нещо, което носят момичетата на моята възраст. Но една мисъл я върна обратно на земята — другите момичета не бяха принудени да водят

нейния безупречен живот. Нали си нямаха петно в миналото. Тя отново се загледа в роклята.

— Безсмислено е да проливаш сълзи за разлятото мляко — каза си тя. — Роклята е безнадеждно проста и безинтересна и май такава и ще си остане.

— Боже милостиви! — възкликна Ефи, когато влезе в стаята и огледа критично роклята. — Това не може да остане така.

— Знам, мамо, но сега вече нищо не може да се промени.

— Хм — промърмори Ефи, докато я обикаляше от всички възможни страни. — Рано е да се предаваш. Казват, че това било кредото на всички от славния род Стюърт. — Ефи отново се зае да разглежда роклята. — Да не губим надежда все пак!

Тиби се огледа в огледалото.

— Мисля, че няма да стане нищо.

— Е, поне цветът е чудесен.

— Тази рокля е толкова обикновена, че чак ми прилошава! — проплака Тиби.

— Кройката може и да е обикновена, но не е чак толкова лоша. Почакай малко — каза Ефи и излезе бързо от стаята.

След минутка се върна с шивашките си принадлежности. Тиби все още се въртеше пред огледалото.

— Вече се помолих да стане чудо. Трябваше, може би, да се помоля да настъпи някаква катастрофа, за да не се излагам.

— Какво ти става на теб? — укори я Ефи. — Я да видим сега? — Извади от кошчето парче дантела с цвят на слонова кост, няколко лакти сатен с тюркоазен цвят, златист шнур и мъничко букетче рози от златист сатен.

В продължение на час и нещо Ефи работи усърдно с игла и конец в ръка. В резултат на труда ѝ роклята се сдоби с турнел, а отпред бе прилично набрана. Тиби пак приплака:

— Отзад е добре, но с какво, за Бога, да прикрия отпред долното си бельо?

Ефи измъкна отнякъде стар ездитен костюм и на бърза ръка изфабрикува от него долна подплата с цвят на бронз. Когато майка ѝ приключи окончателно, Тиби се превърна в същество, обгърнато отвсякъде в злато, бронз и тюркоази.

— Тази рокля да не скрива гърдите — обади се внезапно баба Грейс, която точно в този момент влезе в стаята. — Гърдите трябва да изпъкват и да се показват повечко. Мъжете ги обичат тези работи.

— Наистина ли мислиш така? — замисли се Ефи и отново огледа роклята. — Май си права. Мислех всъщност за четвърти рюш на корсажа... но като че ли е така, както казваш.

— Гърдите да не се скриват — повтори бабата.

— Мисля, че наистина си права. Роклята горе е много затворена.

Ефи взе ножицата и изряза едно голямо V по ръба на дантелата, която бе пришила по-рано. Когато свърши, Тиби отиде пред огледалото и дъхът ѝ буквално секна.

— Мамо, какво си направила? Деколтетото ми стига чак до пъпа. Ами сега?

— Хе-хе-хе — изкиска се баба ѝ. — Като го види господин Никълсън тази вечер, ще му се накъдри перчемът от радост.

— Твърде е възможно изобщо да не видя господин Никъл... господин Макинън — отвърна Тиби малко рязко. — Чувам, че в последно време най-много обичам да се показва с Кора Бел Хамилтън.

— Я не се тревожи — вметна Ефи. — Той само си убива времето.

— Доколкото разбирам, голямо убиване пада, и то с всички възможни жени в Индианола.

— Възпитавали сме те да не обръщаш внимание на клюки.

— Не съм виновна, че до ушите ми стигат разни работи.

Ефи замълча и затова Тиби смени темата.

— Не мислиш ли все пак, че деколтето е доста дълбоко? В крайна сметка двете стигнаха до компромис. Деколтетото си остана такова, каквото беше, но Ефи се смили и приши парче дантела към зейналия отвор.

— Хе-хе-хе! — разкиска се пак баба, която накуцвайки се запъти към вратата. — Бедният господин Никълсън! Като те види в тази рокля, ще получи удар човекът. До края на вечерта ще му окапят краката от постоянното ставане и сядане.

На самото празненство обаче Тиби не се чувстваше толкова уверена.

С Майри и Летиша Килдеър си шушукаха за красивата сватбена рокля на Корнелия Дикърсън. Тиби вдигна очи и съзря в отсрещния край на залата Никълъс Макинън.

— На някои мъже трябва да им се забрани с декрет да са толкова хубави — обади се Летиша, чиито очи проследиха посоката, в която гледаше Тиби.

Тиби бе напълно съгласна с приятелката си. Никълъс бе действително великолепен образец на мъжка сила и хубост. В много отношения беше направо изключителен, особено както бе облечен в момента. Месинговите копчета на самото му блестяха доста ярко, но все пак не можеха ни най-малко да съперничат на ослепителните усмивки, с които той даряваше Хъни. Тя пък от своя страна се закачи за него като шипков храст. Всичко това, разбира се, не засягаше Тиби ни най-малко. Тя просто констатираше фактите. Освен това далеч не бе единствената в църквата, на която държането на Ник правеше впечатление. Много от обитателките на града, омъжени или не, от време навреме отправяха погледи към Ник и после трудно ги отклоняваха встрани.

— Я виж само какво става там — обади се Майри, когато излязоха от църквата и тръгнаха да пресичат улицата.

Тиби я послуша и видя как Хъни се запрепъва по най-жалък начин, опитвайки се да настигне Ник и да се сгуши в него.

— Никога не съм я виждала да се държи толкова противно — изрази мнението си Летиша, но Тиби не й обърна особено внимание. Помнеше прекрасно какво изпитваше лично тя, когато се намираше в близост до него.

— Тиби Бъкенън, изглеждаш просто... възхитително — възкликна Хъни, приближавайки се към трите жени, докато Ник разговаряше с група мъже.

— Благодаря.

— Хубава сватба, нали? Не ви ли се иска и на вас... ей сега, веднага... е, така де... да сключите брачен съюз? — зашепна тя.

— Не — отвърнаха и трите в хор. — В никакъв случай.

Хъни сякаш се пообиди малко.

— Причината е, че вас не ви ухажда мъж като Никълъс Макинън — обясни тя надутото.

— Хъни, роклята ми е яркочервена, но дори и тя не се натрапва на хората толкова, колкото се натрапваш ти — обади се Тиби.

Хъни се изсмя.

— Тиби Бъкенън, знам, че никога не носиш червено. Поне от момента, когато... — Тя хвърли триумфален поглед към Тиби. — Е, ти всъщност по-добре си знаеш откога.

Тиби, Майри и Летиша сподириха с поглед Хъни, която побърза да се присъедини към Ник. Няколко минути никоя от тях не продума.

— Хъни Бътлър се оказва доста нагло и противно същество, не мислите ли? — обади се най-накрая Майри. — Трябва обаче с ръка на сърцето да призная, че не бих имала нищо против сега да съм на нейно място.

— Майри Бъкенън — проговори и Летиша с престолено възмущение и я сръга в ребрата, — не мога да повярвам на ушите си. Точно ти ли казваш това?

— А защо не, ако смея да попитам?

Летиша я погледна със свъсени вежди.

— Доколкото си спомням, ти каза, че момчетата не те интересуват.

— Съвършено вярно. — Погледът на Майри отново се спря на Макинън. — Само че той не е момче, нали?

— По-добре не гледай много-много натам. Няма смисъл. Майката на Каси е казала на мама, че господин Макинън твърде често посещава Хъни у тях.

— И според теб какво означава всичко това? — попита Майри и хвърли бърз поглед към Тиби.

— Ами, майката на Каси казва, че не след дълго ще празнуваме още една сватба.

Не можеше да се очаква от нормален човек да издържи, която и да е сватбена церемония, траеща повече от два часа. Дори и пуншът, поднесен ѝ от Бъди Пойндекстър, не бе в състояние да разсее скуката. Когато почувства, че подът под краката ѝ се накланя, тя си проби път към задната врата с надеждата, че лекият ветрец, подухващ откъм залива, ще ѝ донесе известно облекчение.

Слънцето вече залязваше. Тиби се огледа наоколо и забеляза, че лампите навън са запалени, въпреки че последните слънчеви лъчи все още ги осветяваха със златистото си сияние.

Когато влезе отново в къщата, тя съзря Ник и Хъни. Очевидно и Ник я забеляза. Погледите им се срещнаха и тя се вцепени. Беше я наблюдавал целия следобед. Преди няколко минути забеляза

изчезването ѝ и докато тя се върна, погледът му не се откъсваше от вратата. В този ден от нея се излъчваше такава топлина и женственост — бе тъй прелъстителна, че кръвта във вените му завря. И този вълшебен контраст — кожа, нежна и чиста като на бебе и очарователните, грациозни, чисто женски движения, когато си вееше хлад с ветрилото. Той впи поглед в гърдта ѝ, която се надигаше и спадаше под златистата дантела. Обзе го остро желание да положи ръка на това място. Желаше...

Тиби откъсна погледа си от него и отново избяга под открито небе. Ник понечи да я последва и дори направи една крачка към вратата, но усети ръката на Хъни върху рамото си. Той въздъхна и си остана на място.

По обратния път към дома Тиби бе необичайно мълчалива. Мислите ѝ кръжаха около Ник.

— Какво става с теб? Много ли ти е мъчно, че Ник е с Хъни? — попита Майри с благ глас.

— Винаги боли, когато видиш любимия човек с някоя друга. Особено ако знаеш, че той не мисли повече за теб.

— Това пък е най-глупавото нещо, което съм чувала някога — отсече Майри.

— Да, но е вярно! Хората дори говорят, че Ник и Хъни възнамеряват да се женят.

— Пълна дивотия! Как можеш да очакваш от мен да повярвам на такъв слух? Не забравяй, че имам очи на главата си. Много добре забелязах как през цялото време не те изпускаше от погледа си. За него Хъни е просто парче мрамор.

При споменаването на думата „мрамор“ Тиби потрепери цялата — пред очите ѝ отново изникна малкият мраморен ангел, който ѝ подари Ник.

— Защо, според теб, му е трябвало да ме наблюдава?

— Защото е влюбен в теб, глупава крава такава.

— Като е така, защо днес на сватбата бе с Хъни?

— Боже мили! Той те обича, но заедно с това е и човек на честта. Смята, че обичаш друг и затова не иска да ти създава проблеми. Мисли сигурно, че изборът ти клони към Ерик и ти дава достатъчно време, за да вземеш окончателното си решение. Но той не е глупак. Няма да чака вечно, разбира се.

Тиби почувства как сърцето ѝ се изпълва с мъка и отчаяние. Тези слова съвпадаха почти напълно с това, което ѝ бе казал Ник. Но тогава той добави още, че тя добре знае къде може да го намери, ако ѝ дойде умът в главата. Ужасяваше се обаче от мисълта, че може да иде при него и да му поднесе сърцето си. Защото не знаеше дали той ще го приеме, или ще го стъпче с ботуш.

Майри съзря цялата палитра от чувства, които се изписаха по лицето на сестра ѝ, и я погали по ръката.

— Виждаш ли, през цялото това време той изразяваше чувствата си към теб, но ти не му вдъхна кой знае колко кураж. Мисля, че сега трябва да преглътнеш част от гордостта си и ти първа да отидеш при него. Ако все още го искаш, разбира се. Помисли си добре тази нощ и вземи решение.

— Добре, Майри, ще помисля — прошепна Тиби примирено, когато видя, че колата спира пред къщата.

— Това е добре — отвърна Майри, — защото ако целият този цирк продължи още малко, ще превъртя. — След тези думи и двете слязоха от колата.

Когато Тиби влезе в къщата и се отправи към всекидневната, тя почти извика:

— Това наистина може да влуди човек!

— Какво каза тя? — попита баба, вдигайки поглед от куките за плетене.

— Тя каза: „Това наистина може да влуди човек!“ — повиши глас Ефи.

— А, така ли — рече бабата.

— Хубаво ли беше на тържеството? — попита Ефи.

— М-да. Мисля, че да — и Тиби се отпусна на първия попаднал ѝ стол.

— Тя какво каза? — избоботи отново баба Грейс.

— Каза „да“ — извика Ефи.

— Тъй, тъй — каза бабата многозначително.

— Все още ли се колебаеш кого от двамата желаш повече? — продължи да пита Ефи.

— Не, вече не — отговори Тиби.

— Какво каза тя? — долетя гласът на баба.

— Казва „Не, вече не“ — направо изкрещя Ефи.

— А, така ли? — сякаш се поучуди баба Грейс.

— Нали ти казах, че не можеш да имаш едновременно и двамата — подчерта Ефи.

— Искам само единия.

— Какво? Какво каза тя? — полюбопитства за кой ли път бабата.

— Тя каза, че иска само единия от двамата — изкрещя отново Ефи.

— Тъй, тъй — обобщи баба.

— И кой е той? — зададе Ефи най-важния въпрос.

— Ник — отвърна простичко Тиби.

— Сега тя какво каза, а?

— Каза: „Дяволът като си няма работа, се намърдва в кожата на някоя любопитна старица.“ Това каза — изкрещя нетърпеливо Ефи за пореден път.

— Тъй, тъй — тегли чертата баба.

Ефи погледна вяло дъщеря си, вдигна ръце и рече:

— Не може да се каже, че около теб не се навъртат мъже. С тези думи напусна стаята. Баба обърна глава към Тиби.

— Тя каза ли нещо? Тиби не издържа и излетя навън.

На следващия ден в три и половина следобед Ефи дойде в стаята на Тиби и каза със загрижен тон:

— Защо не идеш до залива да поплуваш? Много си бледа напоследък. Мисля, че слънцето ще ти подейства добре.

Когато си спомни за малкия залив, Тиби изпита ужасен копнеж. Опита се да не мисли за Никълъс, за перспективата да не се срещнат никога вече. Тръгна нагоре по стъпалата, за да облече най-старата си рокля, като се мъчеше да се пребори с напирещите сълзи. Взе сламената шапка от закачалката до вратата и се отправи към заливчето по пътя през дюните.

Мястото беше великолепно. Тук Майри и тя играеха още като деца. По-късно, когато пораснаха и добиха повече кураж, те събличаха връхните си дрехи и се къпеха по долно бельо. Не съществуваше никаква опасност да ги види някой — тук външни хора не идваха. Беше усамотено местенце, само тяхно.

Какви ли не чудеса може да извърши с настроението едно пътешествие в детството, па било то само за няколко часа. Въздухът миришеше на водорасли, а слънцето се отразяваше в морската

повърхност. Тиби се затича по брега, но роклята ѝ се измокри и тя се върна на мястото, където останаха сламената шапка и обувките. Съблече бързо роклята. Освен няколко рака и един кафяв пеликан, наоколо нямаше жива душа. Слънцето погали кожата ѝ — беше прекрасно усещане — а топлият ветрец проникваше без никакво усилие през меката, тънка материя на комбинезона.

Затича се по пясъка към морето. Във водата трябваше да забави ход, но все пак не спря веднага. На по-дълбокото вече не можеше да стои на крака и заплува. Първо се обърна по корем, после по гръб, като изстрелваше весели струйки вода през устата.

От толкова отдавна не се бе чувствала тъй свободна. Прииска ѝ се вечно да се носи така по гръб към откритото море, да премине покрай фара, покрай Падре Айлънд, покрай всички онези малки лодки, полюляващи се в далечината, и да продължи навътре в морето, далеч от мъките и страданията.

Под нея мина пасаж морски пъстърви. Обърна се по корем и с бавни, силни движения заплува назад, докато усети под краката си пясък. Вдигна глава и съзря на брега тъмния силует на кон, който се приближаваше към нея. Слънцето я заслепяваше и не можеше да разпознае чертите на конника. Откога ли стоеше там този човек? Внезапно я обзе панически страх и тя се втурна да бяга безпаметно през водата.

Долавяше приближаването на коня — копитата му я преследваха като някакво ехо. Конникът бе вече съвсем, наблизко и тя усещаше по тялото си пръски вода от копитата на животното. Първото, което си помисли, бе, че конникът ще я завлече на дюните и ще я изнасили. Сега обаче се прибави и друг страх. Стори ѝ се, че този човек иска просто да я прегази.

Тя изкрещя неистово, но две силни ръце се протегнаха към нея. Те я сграбчиха, за да я изтеглят от водата. Тиби се заизвива и зарита във въздуха, но усилията ѝ бяха напразни. Някаква сила я захвърли върху две мускулести бедра, разположени върху конския гръб. Тя продължи да се защитава като бясна, но неочаквано почувства здрава плесница по това място от мокрия комбинезон, което плътно прилепваше към задните ѝ части.

— Тиби, какво те е прихванало, за Бога?

— Макинън! — изпъшка тя.

Той запря коня си, взе я на ръце като някаква кукла от плат и я вдигна грубичко във въздуха, за да я постави пред себе си. Ръцете му легнаха върху раменете ѝ, а по лицето бяха изписани смесени чувства. Веднага разпозна това изражение, но и сега не успя да разбере какво точно се крие зад него. Почувства се много объркана.

— Можеше да ми кажеш, че си ти — каза тя с упрек и задържа мокрия плат с надеждата да се отлепи от кожата и да не е толкова прозрачен.

— Спести си усилията — усмихна се той. — Видях предостатъчно. Сега не ми остава нищо друго, освен да клекна някъде и да завия срещу луната.

— И защо?

— Хайде, затваряй си устата, малка наивница такава — отвърна ѝ той. Устните му се наклониха към нейните, а ръцете му притиснаха главата ѝ към себе си. Устата ѝ пое жадно целувката и ѝ отвърна с цялата натрупана страст, която я пареше. Той изстена и целувката му проникна още по-дълбоко в устата ѝ. Притисна я с такава сила към тялото си, че ризата му се намокри от нейния комбинезон. Където и да я докоснеше в този момент, каквото и да направеше, с която и да е част на тялото си, от него се излъчваше жизненост, жар и мъжественост. Обзета от страст, тя усети как тялото ѝ омеква и става все по-податливо.

Ръцете му я галеха навсякъде, а целувките сякаш нямаха край. Огряха я едновременно безчет слънца. Започна да се смалява, смалява и накрая заплува като микроскопична частица в собствената си плът. Но дори и в този момент ръцете му не преставаха да се плъзгат по нея и да проникват на неподозирани, забранени места. Топлина се разля из всяко кътче на тялото ѝ, мъчителен копнеж, жар, жегата и отмала.

Ник притисна коня с хълбоци, за да излезе най-сетне от водата.

— А сега ще ме изнасилиш ли?

— Това няма да е изнасилване — отвърна Ник и като че ли беше прав. — И все пак няма да го сторя — продължи той.

— Добре — съгласи се тя и въздъхна.

— Но няма и да те пусна. Още не.

Тиби отстъпи назад и го погледна изненадана. Конят намали ход и спря.

— Защо не?

— Защото не искам да излезеш сам-самичка срещу Ерик и баща си.

Тя го изглежда неразбиращо, но той посочи с глава нещо зад гърба ѝ и добави:

— Очевидно двамата са ни видели и се приближават.

— О, не — простена тя и се опита да прикрие гърдите си с ръце.

— Не си струва, безсмислено е — прецени той усилията ѝ и я остави на пясъка. — Просто опитай да прикриеш само най-същественото.

Тя вдигна роклята от пясъка и я притисна към себе си.

— Мошеник такъв! — изруга Ерик, като запръ коня си точно пред тях. — Трябва да ви убия. Ще ви се да я замъкнете пак в кревата си, нали? Вместо да я оставите спокойно да вземе решение. В правото си съм да...

— Ерик — прекъсна Тиби словесния порой, — престани!

— Тиби, замълчи — обади се и Ник. — Това тук не е твоя работа.

Тя отново се обърна към Ерик.

— Съблякох си роклята, защото...

— Много добре знам защо си си съблякла роклята — отсече той грубо. — Надявам се, че поне е имало защо.

— Ние не сме... той изобщо не...

— Точно това аз никога няма да узная.

— Не — срязва го тя, — ти наистина никога няма да го узнаеш със сигурност. И двамата знаем чия е вината, нали?

Коул се приближи с коня си.

— Тиби, облечи се. За всичко останало ще си поговорим у дома.

— Няма за какво да говорим — отсече Ник.

— Като е така, къде сте я повели такава разсъблечена?

— Ами, на сушата.

— Ах, рицарят спасител — изсъска Ерик. — Мнооого достоверна история, няма що!

— Нещата, които са ви в главата, уважаеми, върша по правило в леглото, а не върху кон.

— Сигурен съм, че сте лягали и ставали в не едно и две легла — процеди Ерик през зъби.

Коул се намеси.

— А сега вече край. Тиби, хайде у дома!

На Тиби ѝ идваше да застреля баща си и Ерик с един — единствен куршум и след това да ги довърши с приклад. След толкова вътрешни терзания да се озове най-сетне в обятията на Ник и точно в този момент тук да се изсипе едва ли не половината град! Изключително некрасиво от тяхна страна! Погледна за последно Ник и сърцето ѝ сякаш спря своя ход, когато чифт тъмносини очи се впиха в нейните. Върху красивото му, очертано лице ясно бяха изписани съжаление и копнеж. Реши още на следващия ден да иде при него и да му предложи сърцето и любовта си. После щеше да съобщи на Ерик, че е дошло време да си върви.

Надвечер Коул и Ерик влязоха във всекидневната. Тиби ги изглежда хладно.

— Не искам да чуя нито дума повече от вас двамата — рече тя и се отправи горда и непристъпна към вратата.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Същата нощ баба Грейс почина, както си спеше.

Тиби я откри, когато отиде сутринта в стаята ѝ. Размахваше лист, украсен с цветя, многоцветни дъги и червеношийки. С Бет бяха нарисували всички тези неща за баба си. Тиби отиде до прозореца, дръпна завесите и през смях спомена нещо за „хората, които се излежават по цял ден“. После се приближи до леглото. Баба ѝ лежеше там, крехка, мъничка и бледна като бял нарцис. Думите замряха на устните ѝ.

В следващия миг тя изпищя.

Коул дойде незабавно. Първите му думи бяха, че баба Грейс не е страдала, а просто е заспала завинаги. Пренесоха я във всекидневната и хората, които я обичаха най-много, бодърстваха до нея през цялото време. Сресаха косата ѝ и я сплетоха наново. На лицето на старата дама беше изписано онова мирно изражение, появяващо се приживе само тогава, когато не искаше да сподели с никого някоя своя тайна. Сега тя почиваше в прост боров ковчег, но изглеждаше величествена и изискана като аристократичните си руски предци. През цялото време влизаха и излизаха приятели, съседи и членове на религиозната община. Всички те се опитваха в името на мъртвата да бъдат опора на живите.

Тиби успя да издържи докрай. Дори един — единствен път тя не изрази външно скръбта си и не проля нито една сълза. Само лицето ѝ бе преbledняло и отпуснато. Държането ѝ направи впечатление на повечето от присъстващите и те го споделиха с Ефи.

— Знам, че в такива моменти тя е голяма утеха за теб — отбеляза госпожа Тимс.

— Добре е, че в такива случаи винаги има някой сърцат и силен човек, който крепи останалите и им помага да преодолеят скръбта — произнесе се Ребека Муди.

А Джеб Уитакър пък се изрази по следния начин:

— В такива мигове се нуждаем от здрава и силна опора като Тиби.

А Тиби искаше само едно — да изплаче скръбта си на воля.

След два дни погребяха баба й. Тиби и сега не се разплака.

Сълзите й потекоха свободно едва следващия следобед. Тя отиде с букет бързо повяхващи цветя на гроба и склони глава пред прясно натрупаната пръст. Пред нея отново се появи ликът на баба й, такъв, какъвто беше при последния им разговор.

Тиби тъкмо прибираще кравите от ливадата и баба Грейс и Бет я пресрещнаха. Бет веднага се завтече към нея.

— Мамо... мамо... може ли да отида с кравите в обора? Моля те...

Тиби вдигна Бет на ръце, завъртя я в кръг и я попита през смях:

— От къде на къде едно такова малко и хубаво момиченце като теб ще се натиска да води тези грозни крави в обора?

— Аз ги обичам. И въобще не са грозни!

Тиби се огледа за кравите.

Една от тях проточи глава към нея. Големите й очи заблестяха, сякаш разбираше, че става въпрос за нея.

— Така е — съгласи се Тиби и разроши косата на Бет. — И аз ги харесвам.

Тиби остави Бет обратно на земята и й подаде пръчка, с която да натори кравите към обора. Продължиха с баба й нататък, като наблюдаваха действията на Бет. Детето издаваше предупредителни викове към кравите, викове, стари като света.

Тиби погледна крадешком към баба си и забеляза, че докато наблюдава Бет, очите й издайнически блестят. Тя сложи внимателно ръка върху рамото й и я попита:

— Какво има, бабо? Не си ли добре?

— О, чувствам се прекрасно. Само старото ми тяло с всеки изминал ден се изхабява все повече и повече. Искан ми се да доживея деня, когато малката ще е вече голяма. И аз бях същата на нейната възраст.

— Не говори такива неща. — Тиби се насили да се усмихне. Лековатият маниер, с който изговори тези думи, всъщност съвсем не й бе по душа. — Вероятно ще разправяш същите неща и на децата й.

— О, със сигурност не. В последно време често сънувам дядо ти. Постоянно се повтаря един и същи сън. Просто го виждам.

Изглежда толкова млад. Точно какъвто беше, когато се оженихме. Стои всеки път между дърветата долу до лятната къщичка. На мястото, където се срещяхме тайно, когато успявах да се измъкна от дома. Сякаш... сякаш ме чака. Мисля си всъщност, че е точно така. Отиде си преди толкова много време, но го обичам не по-малко от тогава. Предполагам затова и не се омъжих след смъртта му. — Внезапно очите ѝ се съживиха, а гласът ѝ започна постепенно да затихва. — Боже мой! Какво време беше, докато живяхме заедно, каква любов ни свързваше само! Беше наистина забележителен човек.

— А пък ти си най-страхотната жена, която съм срещала някога — извика Тиби, доволна все пак, че бяха сами на ливадата и никой не можеше да чуе как крещи с всичка сила.

Баба ѝ намигна гаменски и погали ръката ѝ.

— Само не ми позволявай да продължавам в същия дух, защото ще се разчувстваш и ще започнеш да лееш сълзи. Млада си още за сълзи. Запази си ги за времето, когато ще остарееш и няма да си имаш друга работа, освен да ревеш. Аз живях дълго и щастливо и съдбата ме дари с предостатъчно дни. За което съм благодарна. Но... твърде дълго бях разделена от дядо ти и мисля, че е дошло времето да си ме прибере.

Баба Грейс избърса очите си с мека белгийска кърпичка.

— Майка ми е разказвала, че всички жени от семейството, включително и прабаба ѝ, са имали белгийски кърпички. Разбира се, с по-високо качество от моята и обвезани с дантела. По онова време, когато Русия все още е блестяла като диамант в короната на Европа, те естествено са могли да си позволят това.

Когато се приближиха съвсем до къщата, Тиби отново изкрещя, макар и не толкова високо, колкото преди това:

— Знаеш ли, не изглеждаш и на половината от възрастта си.

— То се знае, така е! Но в душата отминалото време оставя следи. Упоритото мълчание на старото ми сърце закънтява все повече като погребална камбана.

— Ами като е така, моля те, стегни се и гледай да издържиш още малко. Още не съм съгласна да си отидеш от нас.

Баба ѝ обаче продължи така, сякаш изобщо не бе чула последните думи на Тиби.

— Боя се, че часовникът ми е на път да спре. — При тези думи бабата пхна нещо в ръката ѝ. — Настоявам да го задържиш.

Тиби разтвори пръсти. В ръцете ѝ лежеше малкия сребърен часовник на баба ѝ.

— Не — възкликна тя и понечи да го върне.

Но баба не даде и дума да се издума за подобно нещо.

— Този предмет ни напомня, че времето никога не спира и не бива да го пилеем. Искам да запомниш думите ми. Времето лети наистина, но то оставя и следи. Бог ни предоставя достатъчно възможности в живота, но не ни буди, когато спим.

Тиби гледаше сега втренчено пресния гроб и в гърдите ѝ нещо болезнено се сви. Сърцето ѝ бе изпълнено със скръб, а по страните ѝ, сълзите се стичаха безшумно и капеха върху черната ѝ копринена рокля.

В последно време Никълъс постоянно бе на път — ту по делови работи, ту заради Тиби. Върна се в Индианола един ден след погребението. Научавайки за печалното събитие, той се отправи към семейство Бъкенън, за да изрази своите съболезнования. Стори го не само заради Тиби, а защото старата дама наистина му допадаше много. Посещението му продължи дълго, но Тиби не си бе в къщи.

По пътя към града той през цялото време се питаше къде ли е била. Най-вероятно при Ерик. Откажи се, Макинън. А още по-добре: забрави я напълно.

Но Тиби не бе жена, която се забравя лесно. Мислеше постоянно за нея и това го измъчваше. Нощ след нощ си убиваше времето с най-различни жени, като никоя от тях не даряваше с повече внимание, отколкото коня, който яздеше. Настроението му се колебаеше между надеждата и отчаянието. Тиби го окуражаваше толкова малко, че той наистина се учудваше как е възможно изобщо да се надява. Тя принадлежеше на друг. Трябваше да я забрави, ако в него бе останала поне една искра здрав разум. Ерик бе щастливец, дори и да не го разбираше още.

Това не е мой проблем.

Прав си. Значи трябва да престанеш да мислиш за нея.

Изобщо не мисля за нея.

Я виж ти? А аз пък да не знам.

Е, поне докато спя.

Вероятно имаш предвид късите отрязъци дълбок сън между периодите, в които се мяташ лудо от една страна на друга.

Когато работя, не мисля за нея.

Искаш да кажеш, когато рееш поглед в празното пространство, така ли? Или пък когато изписваш инициалите ѝ върху скиците, които току-що си направил?

Всичко това не променя нещата. Тя иска Ерик, не мен.

Не спирай да си го повтаряш. Това ще ти е от полза.

Нали това правя. Не ми помага.

И защо не?

Мисля, че ние хората все искаме това, което не можем да имаме.

А ти я желаеш, така ли?

Да.

Ами помъчи се тогава да я спечелиш.

Това не е тъй просто.

Единствено страхливците се отчайват.

На дървото е отредено да плува по повърхността на водата, а на камъка да потъва на дъното. Не мога да се боря против участта си.

Участ!... Така ли наричаш нещата, които поставят прегради пред стремежите ти?

Има неща, срещу кого просто ни можеш да се бориш.

Дори и с Божията помощ ли?

Бог си има по-важна работа.

Да, например да затопля вятъра, та остриганите овце да не настинат.

Тя скоро ще се омъжи, за Бога! И то за друг.

Е, и? Нали още не е омъжена?

Би могла вече да е омъжена.

Ако Бог ти изпрати мляко, ти нали няма да поискаш от него да ти го сложи в кофа?

Не съм сигурен, че Бог изобщо ми е дал мляко.

Какво невежество... но пък те приспива, унася, нали?

Какво да сторя?

Ако искаш да си набереш плодове, трябва да се качиш на дървото.

Прекара четири изтощителни дни в Сан Антонио, където се доуточниха последните подробности около довършването на кораба.

Бе уморен до смърт. Вероятно това се дължеше на факта, че Тиби постоянно занимаваше ума му. Само че животът на Тиби Бъкенън просто продължаваше. И в неговия също трябваше да се промени нещо. Не можеше да прекара остатъка от дните си така — влюбен в жената на друг. Продължи да язди вяло. Едва се държеше на седлото. Искаше му се все пак да намери малко време, за да се обръсне и изкъпе, преди да навести семейство Бъкенън.

Минаваше покрай църквата и гробищата. Веднага почувства хлад. Дърветата над него хвърляха тежка сянка. Погледът му разсеяно се спираше върху гробовете, но внезапно той спря рязко коня — пресен гроб събуди интереса му.

В началото не разбра какво точно привлече вниманието му. Тя стоеше в сянка, а черните ѝ дрехи не се открояваха достатъчно на фона на тъмнозелените листа. В един момент обаче се раздвижи и случаен слънчев лъч освети един кичур с цвета на монета от едно пени, златисточервеникав кичур.

Тиби.

Той мина с коня през отворения портал и пое по лъкатушешката пътека към гробовете. Скоро се озова съвсем близо до нея. Тя седеше гърбом към него, облечена в тежки черни одежди. Ник слезе от жребеца и го привърза на едно дръвче. Тръгна към нея. Помисли си, че не бива да стои съвсем сама на това печално място, но всъщност и той нямаше работа тук.

До слуха му достигна нейният пресеклив, сърцераздирателен плач. После погледът му се спря на увехналите жълтурчета, които бе стиснала здраво, сякаш щеше по този начин да ги спаси от преждевременна смърт.

— Тиби...

Тя се изправи бързо, прокара инстинктивно ръка през лицето си и се обърна. Като я видя, сърцето му се сви.

Ела, любима. Ела и поплачи на моето рамо. Нека те държа в прегръдките си, докато болката отшуми. Направи крачка към мен, подай ми ръка... направи нещо, за да ми покажеш, че все още не е много късно, че все още държиш на мен. По лицето ѝ обаче не можеше

да се прочете нищо. Държането ѝ също не подсказваше, че изпитва някакво влечение към него. Затова той рече простишко:

— Тиби, може би не трябва да си тук сега. Така скръбта ти само расте и всичко става по-лошо...

О, Ник! Ник! Вземи ме в обятията си. Моля те, прегърни ме и ми покажи, че все още съм жива. Каж ми, че ми прощаваш, че не е твърде късно за нас. По лицето му обаче не можеше да се прочете нищо. Също и държането му не подсказваше, че ѝ прощава и изпитва все още някакво влечение към нея. Затова тя отговори съвсем простишко:

— Дойдох само да сложа малко цветя на гроба. — При тези думи погледът ѝ падна върху цветята, които държеше в ръце. — Като малко момиченце често ходех с баба да берем цветя. — Погледът ѝ се зарея в далечината и тя продължи с тъжна усмивка и пресеклив глас:

— Странно е наистина кои неща си спомня човек. Това не са непременно най-големите, най-съществени събития, а по-скоро малките, ежедневни неща, които обикновено смятаме за твърде маловажни. Ето например тези цветя. Бих могла да си спомня за хиляди и хиляди неща, но, ето на, първото, което сега ми идва наум е, че като дете дълго време си мислех, че маслото се прави от жълтурчета. Баба обаче ми обясни, че няма нищо такова. Тя много обичаше цветята. Каквото знам за тях, знам го от нея. Същото се отнася и за татко.

— Някак си не мога да си представя човек като Коул да се интересува от цветя. Този факт го показва в съвсем нова светлина.

— О, да... поне за нещата, на които го е научила баба. Естествено, тя му е обяснила само практическия ефект.

— То се знае. Как беше? Капка от сама китка, размазани крилца от прилеп, жабешки очички и накрая два косъма от бича опашка...

Тя се усмихна така, сякаш слънце пронизва тежки облаци.

— Не говоря за глупавите суеверия, тях да ги оставим настрана. Растенията притежават ценни целебни свойства, а баба ги познаваше. Тя, например, научи татко, че чайт от теменужки помага срещу главоболие. Змийският лапад е добър при астма и те отпуска, когато имаш спазми. Капка от билките, които иначе използваме за кръвоспиране, върху бучка захар спира и кашлицата, а пък с бял равнец кръвта се съсирва по-бързо.

Тя прокара ръка по зеленината на диворастящите моркови до нея.

— Древните гърци са засаждали магданоз по гробовете, искали са по този начин да покажат на своите мъртви, че не са забравени. Ние тук нямаме магданоз, но това тук е сродно растение, та си помислих, че... — Всеки момент щеше да се разплаче отново, но пое дълбоко дъх и успя да се овладее. — Баба казваше, че на магданоза му трябва много време да покълне, защото преди това трябва поне девет пъти да ходи при дявола и да се връща обратно. Казваше още, че като момиченце е засаждала магданоз точно на Разпети петък, за да погоди номер на дявола.

Колко окаяна изглеждаше само в момента — цялата в черно, с подуто лице и следи от изтрити сълзи под очите. Истинско олицетворение на скръбта.

— Точно в нейния стил — усмихна се той и в него се надигна желанието да я грабне без предисловия в прегръдките си.

— О, Никълъс, толкова ми липсва.

Никога не можеше да устои, когато го наричаше Никълъс.

— Знам. — Хвана ръката ѝ, а тя се обърна цялата към него, похлупи глава на рамото му и заплака неудържимо.

— Толкова съм глупава — каза тя през сълзи и сякаш едва в този миг осъзна факта, че той я държи в прегръдките си. Дръпна се рязко от него. — Съжалявам. Измокрих ти цялото сако.

— Няма никакво значение. Това смущава ли те? — попита я той, стараяйки се да придаде на думите си несериозно звучене. Бръкна в джоба си, извади бързо носна кърпичка и ѝ я подаде.

Тиби поклати глава, но все пак взе кърпичката и се обърна, за да си избърше носа. Той се загледа в гърба ѝ и за пръв път забеляза колко тесни са нейните рамене и колко тънък кръстът ѝ. От якичката до подгъва на роклята ѝ се проточваше дълга редица малки копчета — разкопчаването им в определени ситуации би отнело, на който и да е мъж часове, но Ник мислеше единствено за това, което се криеше под тях. Искаше му се да я извърне към себе си, да я прегърне и да ѝ каже, че може да си се наплаче на воля.

Стоеше така зад нея и когато тя похлупи лице в ръцете си, когато крехките ѝ рамене потрепериха и се разхълца още по-силно, той се почувства истински безпомощен. Скръбта ѝ се преля в него, той усети

как и неговите очи се пълнят с влага. Какво да ѝ каже? Какво да стори за нея? Милосърдни Боже, колко е безсилен! Може би трябва просто да изчакам, докато си изплаче болката.

В един момент обаче Ник не издържа. Положи ръце на раменете ѝ и усети как тя потрепери от неговото докосване.

— Ей — извика я той, — не искаш ли да поговорим за това?

Тя само поклати глава и мъничките обици се разклатиха.

— Не — отвърна тя и си избърса носа още веднъж, след което добави: — Скръбта е едно от малкото неща, които не можеш да споделиш с другите. Човек може да изпитва истинска тъга само когато е сам.

— Не е нужно да си сама, докато тъгуваш. Общуването помага.

Тя обаче изобщо не чу последните му думи.

— Напусна ни твърде рано. Не бях готова за раздялата. Можех да науча още много от нея. А имаше и толкова неща, които би искала да види и преживее.

Да, например сватбата ти.

— Смъртта никога не избира верния миг. Или подранява, или пък закъснява.

Точно както и любовта.

— Толкова ми липсва. И няма да я видя никога вече. И аз теб също. Боже, колко боли. Да, дяволски боли.

— Знам какво чувстваш — обади се той. — Загубата... да ти липсва човек, който е бил важен за теб... това сигурно е най-лошото от всичко. Но тя никога няма да бъде напълно умряла. Животът ѝ не е изтрит. Ще я видиш отново някой ден. Нали споменът никога не умира.

А когато чу думите му: „Опитай се да раздухаш загасналия огън и ще видиш как поне едно въгленче отново ще се разгори“, тя извърна към него разплаканото си лице.

Сълзите ѝ потекоха още по-силно и той не може да устои на нейната мъка фактът, че я бе притежавал само за микроскопичен отрязък от време и че сега тя си има друг, престана да е от значение.

А вземеше ли я в обятията си, нямаше да може да я пусне. Но чувството надделя над разума.

— Тиби, моля те, не го взимай толкова присърце. — Протегна ръце към нея и тя с готовност се остави да притисне измокреното ѝ

лице към гръдта си. Поне докато се изтощи от плач.

Тиби се поуспокои, но Ник не я пусна. Брадичката му бе опряна на главата ѝ и той отчаяно търсеше да открие най-подходящите слова, слова, които да ѝ донесат утеха. Но опитите му претърпяха пълен провал и накрая се видя принуден да я утеши по единствения начин, който умееше — със силните си ръце.

Стояха известно време прегърнати. Накрая Тиби попита:

— Защо трябва да умираме?

Той потърка брадичка в косата ѝ и разпери ръце.

— Не знам, Тиб. Знам само, че смъртта е за всички. Има нещо много утешително в мисълта, че настъпва ден, когато идва край на житейските несподоби и несправедливости. И тогава смъртта настига както царете, така и бедняците.

— Баба Грейс ми каза веднъж, че се чувства надраснала живота и че той просто вече я стяга като чифт тесни обувки. Може пък и да е искала да умре. — Кимна веднъж с глава и продължи: — Знаела е, че мигът наближава. В деня преди смъртта си тя сподели с мен, че все по-често насън ѝ се явява дядо ми. После ми подари часовника си. Каза още, че Господ ни предлага най-различни възможности, но че той няма да ме събуди, ако все още спя.

По спокойното ѝ дишане можеше да се съди, че вече е преодоляла най-лошото и възстановява равновесието си. Но и тя като него не предприемаше нищо, за да се откъсне от прегръдката. Това бе добре дошло, защото той искаше да я държи по-дълго в обятията си, преди да се разделят завинаги. В един момент обаче нейното тяло сякаш се вдърви и дишането ѝ промени ритъм си — явно и тя забеляза, че стоят прегърнати без всякакъв повод и че по-земни мисли и намерения междувременно са изместили благородните помисли.

Той отметна глава назад, за да я погледне и като съзря зачервените ѝ страни, разбра, че и тя мислеше за същото като него. Поколеба се, не знаеше как да постъпи. Желаше я, искаше да я притисне към себе си, но заедно с това разбираше, че не бива да го върши.

Тя се приведе леко напред и положи цветята върху гроба. Направи го по-скоро за да се отстрани от него, а не по някакви други причини. Той я наблюдаваше и изведнъж погледът му се спря на мраморния надгробен камък. На него пишеше: СОФИЯ АНАСТАСИЯ.

— Значи се е казвала София Анастания! Защо тогава всеки я наричаше Грейс.

— А, татко постоянно я задяваше, че се нарекла „грация“, за да прикриела своята тромавост. Баба обаче обясняваше простичко, че иска име, което да звучи по американски. От мама пък съм чувала, че бащата на баба я е наричал „моят малък, грациозен лебед“. Мисля, че това обяснява всичко.

Тя виждаше погледа му, отправен към нея, и трескаво затърси тема, с която да отклони неговото внимание.

— Май наистина съм ти напоила ризата със сълзи. Изглежда ужасно.

— Да, наистина.

— Сигурно и аз изглеждам ужасно. Постъпил си правилно като си привързал коня си по-далеч от тук. Защото иначе щях здравата да го подплаша. Приличам на плашило.

— Да, на плашило.

Той я наблюдаваше съсредоточено и установи, че тя се чувства извънредно неловко. Гласът ѝ трепереше, дишаше забързано и категорично отбягваше погледа му. Всъщност така и трябваше да бъде. Защото ако го погледнеше дори и бегло, оставаше едно-единствено нещо — да се озове отново в обятията му.

Прииска му се да я сгуши в себе си и да я целува, докато тя забрави всичко — смъртта, семейството, отговорността и бремето на благоприличието. Но повече от всичко друго желаше под целувките му тя да забрави напълно Ерик. Желаше това, но не стори нищо.

Потисната и объркана, тя се откъсна от прегръдката му.

— Допускам, че скоро ще напуснеш Индианола — проговори Тиби.

— Да, не след дълго ще трябва да тръгвам. — Той се облегна на едно дърво и подпъхна палци в токата на колана си.

— Предполагам, че е прекрасно да си свободен и да пътуваш просто така, накъдето ти видят очите.

— Това си има и своите недостатъци.

При тези думи тя вдигна рязко глава. В очите му се четеше хлад и цинизъм и тя трябваше да събере цялата си смелост, за да не отклони погледа си от неговия. Нима този мъж не можеше да прочете в очите ѝ

какво чувства към него? Нима не разбираше какво ще изпита тя, когато той си тръгне? За последен път се опита да преглътне гордостта си.

— Колко ли е вълнуващо да строиш кораби и да плаваш продължително по море! Как ми се иска и аз да посетя далечните места, където си бил. Да можех и аз някак да отплавам, накъдето си искам! — Вземи ме със себе си, Никълъс. Вземи ме, когато си тръгваш оттук.

— Вероятно и ти един ден ще имаш тази възможност. Ерик е пристигнал от Хавайските острови, нали? И доколкото чувам, живее на широка нога.

Сърцето ѝ натежа като олово. Не можеше да повярва, че не е разбрал истински думите ѝ. Може пък вече изобщо да не държи на мен. Сигурно е успял да преодолее чувствата си. Не бе толкова отдавна мигът, в който той я държеше в прегръдката си и я уверяваше, че я обича. Нима чувствата му се бяха променили толкова бързо? Заби пръсти в раменете си и усети как я втриса, макар че не усещаше студ.

— Не ми се вярва, че животът „на широка нога“, както се изрази, може да бъде по-привлекателен от строенето на кораби.

— О, убеден съм, че е по-привлекателен. Откога този внезапен интерес към строителството на кораби?

Тя извърна поглед встрани.

— О, напоследък изпитвам слабост към... тази професия.

— Животът в морето е хубав, макар понякога човек да се чувства доста самотен. Рядко се застоявам на едно място.

— Този катунарски живот не свършва ли все някой ден? Никога ли не си мислил да се установиш някъде? Да си създадеш семейство? Да имаш деца?

— Не съм свикнал да градя въздушни кули, Тиби. Живея в реалния свят, не в някоя приказка. — Гласът му зазвуча по-категорично и по-грубо. — Фирмата ми няма зад гърба си поколения корабостроители. Ние сме все още новаци, сега се учим да летим. Брат ми и аз се състезаваме с времето. Трябва да придобием необходимите умения още преди да е умрял чичо Робърт. Ето защо през по-голямата част от времето или пътувам някъде, или плавам по море. Не може да се каже, че този начин на живот е особено сигурен или приятен.

Внезапно тя осъзна смисъла на думите му. Той можеше да ѝ предложи твърде малко в сравнение с нещата, които би притежавала,

ако се обвърже с Ерик. Не произхождаше от заможно и известно семейство. Не я заблуждаваше, че често ще бъде край нея. Не можеше да ѝ осигури нито охолоен живот и богатство, нито например някоя разкошна вила, за която хората да ѝ завиждат. Ник бе горд човек, но не му минаваше и през ум да страда или пък да иска прошка, загдето притежава по-малко от Ерик.

Отново я налегна мисълта за неотменимостта на смъртта. Въздухът бе влажен и тя буквално се задушаваше. Сякаш неведома сила я бе затворила в ковчег — последния пристан, от който връщане няма.

— М-да — рече тя преднамерено равнодушно. — Позастоях се по-дълго, отколкото трябваше. У дома вече ме очакват.

— Пеша ли дойде?

— Да. И ще се върна пеша. Искam малко да бъда сама.

Той стисна зъби.

— Разбирам.

Не, не разбираш нищо, Макинън. Откакто се познаваме, ти не разбираш абсолютно нищо.

Вечерта Тиби седна на люлеещия се стол пред прозореца на своята спалня. Залязващото слънце потапяше всичко в огнени отблясъци. Долу пред къщата обикаляше ято гъски и пауновите багри на перушината им блестеше по-ярко от всякога.

Внезапно я връхлетяха спомени. Ето го дядо ѝ как впряга козата пред колата, с която извеждаше нея и Майри на разходка. От едната ѝ страна стоеше старото ловджийско гонче, което все душеше нещо. А по пътя срещнаха приятелката ѝ Кери Джо Нюкъм с кошница на рамо — там имаше четири пухкави топки — котенца, които детето подаряваше на другите. Но всички тези образи от миналото вече ги нямаше на този свят: Дядо ѝ почина по време на сън, в самия край на онова лято. Коул застреля по-късно кучето, защото беше ухапано от крастава бялка. Тиби много добре помнеше деня, в който умря и Кери Джо. Двете с Майри си играеха с козичката, когато някой им каза, че приятелката им се е удавила заедно с котенцата, когато се е опитвала да пресече Спайдър Крийк. Да можеше някак да върне времето назад и да се хвърли на врата на дядо си, загдето впрегна козичката в колата. Или да се озове отново в онази сутрин, когато кучето поиска да поиграе с нея, но тя го отпрати, заета с куклите си. Откъде можеше да

знае, че то ще се натъкне на бялката. Сигурно и Кери Джо щеше да си е все още жива и здрава, ако в онзи страшен ден бе отстъпила на молбите ѝ и я бе придружила, за да раздават заедно котенцата.

Наистина, тъжно бе да осъзнаеш важността на хората и нещата, след като вече ги няма и никога няма да се завърнат.

Внезапно пред нея се разкри истинското значение на тази мисъл. Нима не постъпваше и с Ник по същия начин? Да разбере грешката си твърде късно, когато нещата са станали необратими? Мислите ѝ се разбъркаха, но изведнъж споменът за един разговор с Майри седмица преди бабината смърт я накара да потрепери. През цялото това време той изразяваше чувствата си към теб, но ти не му вдъхна кой знае колко кураж. Мисля, че сега трябва да преглътнеш част от гордостта си и ти първа да отидеш при него.

— Е, добре — каза тя на висок глас и се изправи от стола. — Първата ми работа утре ще бъде да го посетя.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

На следващата заран, в седем и четвърт, Тиби Ан Бъкенън седеше на своята писалищна маса и пишеше бележка, предназначена за Никълъс Макинън. Кошчето до краката ѝ бе препълнено. В стаята струеше сладкият аромат на орловия нокът, виещ се на дървото пред нейния прозорец, но в този момент Тиби нямаше сетива за него. Тя просто смачка поредния вариант на посланието си и го запрати при предишните в кошчето. Заседя се дълго над празния лист хартия. Вълшебните думи, които ѝ трябваха, така и не искаха да се появят.

Защо, по дяволите, не мога да напиша тази проклета бележка?

Простота, Тиби. Измисли нещо съвсем простичко.

Трябва да се държа естествено!

От пет часа сутринта тя се мъчеше да постигне съответния цветист стил, което, меко казано, не бе точно нейната стихия. Въздъхна тежко, взе отново перото в ръка и този път написа едно кратко и съвсем простичко съобщение, в което се казваше, че ще го очаква на следващия ден в три часа под дървото в овощната градина, а в случай, че той, Никълъс Макинън, вземе решение да не дойде, тя ще разглежда случая за приключен и скъсват всякакви по-нататъшни отношения за вечни времена.

След като пхна бележката в най-дълбокия си джоб, Тиби се отправи към корабостроителницата. По пътя тя през цялото време репетираше как да се държи пред Ник. Щеше да му връчи бележката с молба да я прочете едва след като тя си тръгне. После щеше да се сбогува учтиво и да изчезне. Когато се върнеше в къщи, щеше да започне и най-дългото очакване в живота ѝ.

В корабостроителницата тя се насочи направо към кантората на Ник. Вратата бе затворена и тя почука три пъти. Не отвори никой и затова тя се обърна и тръгна надолу по стълбите. На третото стъпало обаче се спря. Какво да стори сега? Можеше да пхне листа под вратата и когато се върне, Ник щеше да го намери. Върна се обратно и понечи да подпхне бележката, но в последния момент се поколеба.

Ами ако течението я отвее, когато вратата се отвори? Или пък се плъзне под килима? Не биваше да се поема никакъв риск. Не и с тази бележка.

Сложи ръка на дръжката и неочаквано вратата поддаде. Тя влезе вътре. Кантората изглеждаше точно каквато си я спомняше — от едната страна подреденото писалище на Портър, а от другата масата на Ник, отрупана с всевъзможни книжа. Отиде до писалището на Ник и се спря до прозореца, за да погледне навън. Откри Ник и Портър веднага. Те разговаряха с някакъв възпълен господин, който в момента връчваше на Портър нещо, което наподобяваше вързоп хартия. Мъжете си подадоха ръце, след което Ник и Портър оставиха своя събеседник и се насочиха към кантората.

Изведнъж смелостта ѝ я напусна. Не е ли по-добре да остави посланието си на бюрото на Никълъс, отколкото да се среща очи в очи с него? Ами ако вземе бележката ѝ и я смачка между силните си пръсти и вземе да я захвърли в боклука?

Завтече се към писалището на Ник, сложи бележката отгоре и излетя от помещението. Дори само фактът, че успя да го види, я накара да се почувства по-добре. Ник държеше на нея. Ник наистина държеше на нея. Въздъхна облекчено и пое с бърз ход по улицата. Когато стигна до кръстовището, тя се завъртя три или четири пъти около себе си, повтаряйки на глас:

— Аз съм влюбена! Влюбена съм! Влюбена!

— Радвам се да го чуя — обади се зад гърба ѝ дълбок мъжки глас. Тя се обърна и запуши уста с ръце, за да не извика. Видя обаче, че гласът принадлежи на Арчи, сина на господин Плъмър, и въздъхна облекчено.

— Благодаря — отвърна тя възпитано и го дари с най-лъчезарната си усмивка, след което се завъртя още веднъж и забърза към къщи.

В това време Портър и Ник влязоха в кантората. Ник задържа вратата, защото Портър бе целият затрупан с книжа.

— Хвърли ги там на бюрото ми — предложи Ник. — По-късно ще ги прегледам.

Портър спомена, че Артър Брамбли е на шишкавал доста в — последно време, тръсна вързоп направо върху разхвърляните книжа на Ник и отиде на своето собствено бюро.

Следващият ден премина за Тиби като цял век. Как можа да измисли този вариант — да чака цял ден? Никога, ама никога нямаше да повтори тази глупост. Защо не го покани вчера на среща, малоумница такава?

Най-вероятната причина за това ѝ състояние на духа бе фактът, че се събуди в пет часа заранта, а в пет и половина вече бе облечена. И всичко това за една среща, насрочена за три часа следобед. Това нейно обличане в ранните часове на деня обаче далеч не бе и последното. Някъде към два всяка една рокля от гардероба ѝ бе изпробвана поне по три пъти. И всеки път тревогата и недоволството ѝ растяха. Всичко, което имам тук, е толкова безутешно, тъжно и скучно, че направо е все едно какво ще облека. Да си бях ушила поне една хубава рокля за всеки случай. Прегледа гардероба си още веднъж. Сиво. Тъмнокафяво. Синьо. Черно. Ръждивочервено. Тъмносиво. Кафяво. Тъмносиньо. И нищо, което да подхожда за случая. Но Майри май имаше нещо подходящо.

— Разбира се, че може да облечеш зелената карирана рокля — отвърна Майри, леко учудена. — А... ти къде си тръгнала?

— Ами взех съвета ти присърце, Майри. В три имам среща с Ник.

— О, Тиби, колко се радвам! И колко е романтично! — Майри огледа сестра си критично. — Карираната ми рокля не е най-доброто за случая. Днес, Тиби, трябва да вземеш роклята, която носих на абитуриентския си бал.

— О, не, никога не бих могла да я нося.

Точно в два и половина Тиби застана в бялата рокля на Майри пред овалното огледало.

— Изглеждаш вълшебно! Като те види, веднага ще съжали, че срещата ви не е била в десет.

Тиби тръгна и Майри я сподире с поглед. Не след дълго обаче я видя да се връща.

— Забравих нещо — каза Тиби и се завтече нагоре по стълбите. След секунди тя вече летеше надолу, държейки в ръка мраморния ангел на Ник. — Това е моят ангел — извика тя и го вдигна триумфално във въздуха.

Това бе най-дългият път в живота ѝ, но Тиби се радваше на всеки един миг. Каква наслада бе да върви така въодушевена и щастлива по

безкрайно познатите ѝ пътеки. Следобедното слънце бе изсушило полята и из въздуха се носеше прекрасен аромат. Въздухът бе топъл, а над нея се гонеха бели кълбести облаци. Прииска ѝ се да протегне ръка и да ги обере от небето като плодове.

Стигна до последната височинка, от която пътят водеше направо в овощната градина. Испита обаче леко разочарование, когато не видя коня на Ник, завързан за оградата. Погледна бабиния часовник, който бе прикрепила на корсажа си. Беше три без пет и тя разбра, че не Ник е закъснял, а тя е подранила. И все пак разочарованието остана. Защото тя си представяше какъв ефект ще произведе върху него появата ѝ в бялата рокля на Майри, с разпусната коса, хваната отзад с лента. Защото от раждането на Бет сега за пръв път се обличаше както трябва. Заради него.

Тиби отново погледна часовника си. Четири и половина. Той нямаше да дойде. Чакането бе вече напълно излишно.

Близо до къщата срещна Майри и Прешъс, които идваха срещу нея, а Бет се люлееше на люлката. Лицето на Тиби представляваше студена, безучастна маска. Сърцето ѝ сякаш спря за момент, когато видя Бет. Ех, ако всичко бе протекло по различен начин! Цялата ѝ нежност се изля към Бет. Колко ли щеше да страда детето, че никога вече няма да види Ник. Тиби се обърна към Майри.

— Моля те, погрижи се за Бет. Не искам да ме вижда в такова състояние.

— О, Тиби, какво се е случило?

— Нищо. Абсолютно нищо. Той просто не дойде, разбираш ли?

— Не мога да повярвам.

— Повярвай!

— Ник никога няма да...

— Да, но го направи.

— Нека ида при него. Сигурна съм, че...

— Само да кажеш и думичка по този въпрос, на когото и да е, до края на живота си няма да ти продумам.

— О, Тиби, не се дръж така. Нека дойда с теб. Не искам да си сама в такъв момент.

— Свикнала съм.

Тя се извърна и се отправи бързо към къщата с надеждата да се скрие, преди Бет да я забележи. Този път има късмет — Бет не я видя.

Качваше се по стълбите, а в главата ѝ се блъскаха въпроси:

Как можа само да постъпи така с мен. Как можа така хладнокръвно да ме остави да чакам, когато много добре знае как ще се почувствам? Ник, точно Ник. Та нали именно той съвсем ясно изрази желанието си да сложи край на моите страдания, да облекчи мъките ми? Съществуваха много други неща, на които би повярвала, но че Ник е лъжец — никога.

Малко преди вечеря Майри я посети в стаята ѝ. След няколко безуспешни опита Майри разбра, че няма да накара Тиби да говори за мъката си. Затова тя просто прегърна сестра си и се опита да я утеши.

— Бет ще помогне на мама за вечерята. Казах им, че не се чувстваш добре и ще ти донеса яденето тук горе.

— Не искам да ям нищо.

— Знам, обаче трябва да ти го донеса, защото в противен случай ще дойде татко. Когато му казах, че ти е зле, искаше веднага да те види. Аз обаче започнах да заеквам и надух бузи, за да ми почервенеет лицето. Надявах се, че ще се досети какво искам да му подскажа. Той, разбира се, не схвана за какво става въпрос, та се наложи мама да го дръпне настрана и да му прошепне нещо в ухото. — Майри отиде до леглото на Тиби, дръпна завивките, изтупа възглавниците и я попита дали може да направи нещо за нея. Тиби поклати глава и отново се загледа през прозореца. Майри тръгна към вратата, спря и се обърна. — Обещах на Бет, че утре ще се разходим с Прешъс. Така че не се притеснявай за нас.

През цялата вечер Майри постоянно влизаше и излизаше от стаята, но Тиби седеше свита на стола до прозореца и гледаше втренчено пейзажа, който само до преди няколко часа ѝ изглеждаше толкова красив. Мислите ѝ се въртяха в кръг, в коварен, ехиден кръг от унижения, мъка и вина.

Запита се след колко ли време историята ще се разпространи в града — като отровните изпарения от заразен кладенец. Мили Боже! Не мога да понеса същото изпитание още веднъж. Как да мине сега по улиците на Индианола? Нали отвсякъде ще я обсипят със сарказъм и подигравки, мъжете с язвителни подмятания, а жените с погледи, пълни с омраза. А Ник? Не можеше по цял ден да стои у дома. Нали понякога трябваше и да излиза. И тогава пътищата им все някъде щяха да се срещнат. От всички унижения, които предстоеше да изтърпи,

това бе най-страшното. Не, думата „страшно“ бе твърде безобидна. Нямахме да може да го погледне в лицето. Знаеше, че само при вида му ще се вцепени от обида. Защото се хвърли в нозете му, а той я остави да лежи в прахта, заобиколи я равнодушно и отмина. Бе уязвена, поривът ѝ — потъпкан. Нямахме друг избор — трябваше да се измъкне от това място. Единственото, което ѝ оставаше, последният шанс да напусне този град бе, уви, само Ерик.

Реши да не губи нито минута. Скочи от стола. Чувстваше се изпълнена с нова енергия. Вдигна балната рокля на Майри от пода и погледна часовника на баба си.

Осем и половина. Загледа се в подноса, който Майри ѝ донесе по-рано вечерта и се насили да хапне малко. Разбърка останалата храна така, сякаш е ядено много. Коул не биваше да идва при нея и да я проверява. Налагаше се все пак да посвети Майри в намеренията си — сестра ѝ щеше да опакова нещата на Бет. Внезапно се досети и за Прешъс. Загубата на любимото домашно животно щеше да засегне Бет дълбоко. Може би Ерик щеше да склони да вземе Прешъс с тях.

Майри отвори вратата.

— Изглеждаш ми по-добре.

— Чувствам се като чифт протрити обувки. — Тиби отиде до гардероба и свали куфара си.

— Ей, какво правиш?

— Ще си опаковам нещата.

— Защо? Къде си тръгнала? Да не би Ник да се е... — Още преди да се доизкаже, Майри осъзна колко смешни са предположенията ѝ. Невъзможно бе Ник да се е обадил. Освен ако не се е покатерил по дървото пред Тибиния прозорец. Впрочем като момичета Майри и Тиби няколко пъти използваша дървото, за да се измъкнат тайно от къщи. Нали трябваше да докажат пред себе си, че струват нещо. Но да се катерят мъже по него не такова нещо още не бе ставало. Впрочем нищо не даваше основание да се смята, че междувременно се е случило нещо добро. Като капак на всичко при последната, явно неуместна фраза на Майри, Тиби я изгледа с неприкрита враждебност.

— Тиби, моля те, кажи ми какво смяташ да предприемеш? Какво си си наумила?

— Първо, ще посетя Ерик. — При тези думи тя наблъска три блузи в куфара. — Второ, заминавам с него за Хавайските острови. — Нави три рокли на малко вързопче и ги постави върху блузите. — Трето, още с пристигането ни в Хавай моментално се омъжвам за него. — В куфара отлетяха още пет броя гащички. — И четвърто, ще направя всичко възможно да бъде добра и любяща съпруга, за да създам на Бет и на останалите деца, които ще се родят, възможно най-добрите условия. — След тези думи тя донаблъска куфара още с ризи, комбинезони, чорапи, обувки. Не забрави да сложи дори и две книги, като едната от тях бе Библията.

— Ти и Бет ли ще вземеш със себе си?

Тиби изглежда сестра си снизходително и с известна доза презрение.

— А ти какво мислиш? Че ще я удавя в залива ли?

— Ще кажеш ли на мама и татко?

— Ти ще имаш грижата.

Майри отстъпи крачка назад към вратата.

— О, не! Тиби Ан Бъкенън, бих направила за теб почти всичко на този свят, но това не. Вари ме, печи ме, ако щеш, избоди ми очите с ръжен или ме натъпчи с гъши чер дроб до шия, но не си мисли, че аз ще съм човекът, който ще им занесе тази вест.

— Добре, добре. Ще им напиша писмо, а ти ще им го предадеш.

— И тъй като Майриното изражение си оставаше неотстъпчиво, тя добави: — Можеш да го оставиш вместо мен на кухненската маса, нали? Например през нощта, когато всички спят.

— Защо не им го кажеш направо?

— Досещаш се какво ще последва. Те ще ме накарат да поизчакам още малко и да обмисля нещата още веднъж. Могат да поискат например да се омъжа още тук или пък да оставя Бет при тях. Прекрасно разбираш, че са в състояние да ми създадат безброй пречки. Колкото по-малко са посветените, толкова по-добре.

— Защо тогава го съобщи на мен?

— Защото трябва да го споделя все пак с някого. Защото си ми сестра. Защото се нуждая от теб, за да събереш нещата на Бет и ако аз не успея, да ги изнесеш от дома.

Тиби щракна капака на куфара.

— А сега занасяш този поднос долу и им казваш, че съм заспала.

— Какво смяташ да правиш сега?

— Ще напиша писмото. А когато заспят, ще ида при Ерик.

Майри се спусна към сестра си.

— О, Тиби, това е ужасно! Може би вече никога няма да ви видя с Бет!

— Да, но нали при теб остава Прешъс — вметна Тиби с усмивка. При тези думи Майри избухна в сълзи.

— Моля те, недей да плачеш. Разбира се, че ще се видим отново. Нали сме си сестрички. Ти ще ни посетиш, а при случай и ние ще дойдем в Индианола. Слава Богу, Ерик може да си го позволи.

— Да, предполагам, че в това отношение имаш късмет. И все пак, на мен ми се искаше да е...

Тиби измери сестра си с такъв поглед, че тя затвори светкавично уста и дори си прехапа езика.

— Така ти се пада — каза Тиби злорадо.

Майри излезе и Тиби се заразхожда напред-назад из стаята. После седна и написа дълго писмо на родителите си, в което им обясни причините, довели я до взимането на това решение. Замарширува отново от ъгъл до ъгъл и в дванадесет и четвърт се измъкна на пръсти от къщата.

Стигна бързо до стаята на Ерик и почука тихичко на вратата. Когато отвори вратата, той бе още облечен. Удивлението, изписано на лицето му, почти я обезщети за положените усилия.

— Тиби! Какво правиш тук в този късен час? — В този миг обаче той забеляза куфара до краката ѝ и веднага разбра за какво става въпрос. Издърпа я вътре и затвори вратата. Погали я леко по бузата и издърпа кичура коса, който се бе захванал в ъгълчето на устните ѝ.

— Дойдох да ти кажа, че ще дойда с теб на Хавайските острови. Ако не си си променил решението, разбира се.

Той понечи да каже нещо, но тя го прекъсна.

— Преди да вземеш каквото и да било решение, трябва първо да ме изслушаш. Поставям следните условия. — Той се усмихна на нейния делови стил. — Първо, никой не бива да узнае за намерението ни, преди да сме отплавали в открито море. Второ, искам бракосъчетанието да се осъществи или веднага след пристигането ни в твоята родина, или, ако не съществуват законови пречки, още на кораба. Трето, искам Бет да дойде с нас, а с нея и Прешъс...

— Това за Прешъс не е ли по-скоро номер четири?

— Не — отвърна тя категорично. — И Бет, и Прешъс са още достатъчно малки, така че двете се броят за един човек. И четвърто, искам думата ти, че поне веднъж в годината ние ще идваме тук или семейството ми ще ни гостува на Хаваите.

Той я прегърна през кръста.

— Това ли е всичко или има и пето?

— Има и пето, разбира се — изрече тя с не по-малко категоричен тон. — Пето, искам да ми обещаеш, че никога, ама никога няма да съжаля за решението, което взех.

— О, Тиби, давам ти дума. — Преди още да разбере какво става Ерик я притисна към себе си, а устните му се наклониха недвусмислено към нейните.

— Ерик, сега нямаме време...

Той я накара да замлъкне по начина, който познаваше най-добре, устата му се плъзна чувствено по устните ѝ, едната му ръка загали успокояващо раменете, а другата обгърна талията, за да притисне нейното тяло още по-плътено към своето.

Целувката съвсем не бе лоша, особено като се има предвид, че я целуваше Ерик, а не Ник.

Не бе особено лесно да го спре, но все пак накрая успя да заговори за пътуването и да го отклони от моментните му намерения.

— Защо? — попита той недоволно.

— Защото така знам накъде ще пътуваме, а когато ме целуваш, може и да забравя.

Той се разсмя високо.

— Очарователна си. — Седна на едно удобно кресло, взе Тиби на коленете си и се заслуша в нейния план. — Утре сутринта ли? — Той се изправи рязко и Тиби замалко да падне на пода. — Съжалявам, скъпа. Просто е невъзможно да отплаваме утре сутринта.

— Мислех, че си тук с един от корабите на баща си?

— Това е вярно, но...

— Защо тогава да не можем да тръгнем още утре заранта?

— Необходими са ни запаси, трябва да се определи курса и не на последно място — да се подготви корабът за дългото плаване.

— Можем първо да отидем до Галвестън или Нью Орлиънс и всичко това да се направи там. — Погледна го със сериозно изражение.

— Слушай, Ерик. Ако наистина ме искаш, вземи ме, и то още утре.

Той се разсмя и я привлече към себе си.

— Слушам, генерале!

Когато обаче се опита да я целуне, Тиби се извъртя бързо и избяга през вратата. Спря се от другата страна и извика:

— Утре преди обед в единадесет часа ще бъда на кораба ти, Ерик. Малко преди това Майри ще доведе Бет. — Тъкмо понечи да тръгне, когато забеляза развеселеното изражение по лицето му. Изведнъж се досети. — Впрочем как се казва корабът ти?

Той отметна русата си грива назад и се разсмя с пълен глас. Белите му зъби заблестяха на светлината на лампата.

— „Северна звезда“ — изрече той тихо. — Нима си мислиш, че ще дойда при теб с друг кораб?

На следващата сутрин всичко протече по план. Точно в единадесет часа Тиби се качи на борда на „Северна звезда“ и Ерик я прегърна.

— Бет тук ли е? — попита тя, макар и да знаеше отговора, малко преди това срещна Майри и се сбогува с нея.

— Тя е в своята кабина.

В своята кабина ли? Боже мили! Реши да се заеме с този въпрос веднага щом отплават в открито море.

— А Прешъс?

— Е, тя не се качи с кой знае какво удоволствие на борда и се наложи да ѝ завържем крачетата.

— О, Ерик, недей!

— Ще я пуснем на свобода, когато тръгнем.

Тиби се огледа.

— Къде е кабината на Бет? Трябва да ида при нея. Сигурно се страхува до смърт.

— Боя се, че няма да може. Един моряк тъкмо ѝ показва как се връзват моряшки възли и малката палавница се е заиграла с тях.

— Искам да я видя.

Ерик я прегърна с още по-голяма сила.

— Веднага. Само ми кажи преди това: — Ти наистина ли сериозно тръгваш с мен?

Тя отметна глава назад и го погледна право в очите.

— Ако това, което ми каза току-що е виц, значи е лош виц, Ерик. Разбира се, че съм сериозна.

Усмивката на Ерик я заслепи като слънчев лъч.

— Значи си напълно сериозна, така ли?

— Не, Ерик, изобщо не съм. Аз просто си ходя ей така и си говоря глупости.

Той я завъртя във въздуха.

— Няма да съжаляваш, Тиб.

— Вече започвам да съжалявам — рече тя със сподавен глас. — Не ми стига въздуха, пусни ме.

Ерик я постави обратно на палубата.

— Можем да се оженим веднага, щом се върнем. — Положи ръце на раменете ѝ и я загледа внимателно. — Всъщност какво се е случило? Какво те накара да вземеш това решение?

Тя вече бе мислила върху отговора на този въпрос, защото разбираше, че Ерик ще ѝ го зададе. Този човек я бе уязвил жестоко в миналото, но тя не възнамеряваше да си отмъщава, като му каже истината. Кому би било от полза? Взе решение да се омъжи за Ерик и щеше да се постарее да го зачита и да му бъде добра съпруга.

— Много неща — отвърна тя. — На първо място обаче натежа фактът, че си баща на Бет.

— Обичаш ли ме?

Подът под краката ѝ сякаш се разтвори и зейна като бездънна пропаст, която се готвеше да я погълне всеки миг. В момента най-важното бе да не се казва цялата истина — полуистината бе най-полезното за всички участващи. Единствено себичният човек би мислил сега за себе си.

— Винаги съм те обичала. — Видя въздействието на словата си и я прободе разкаяние.

Но аз наистина го обичах през цялото време. Той бе първата ми любов. Освен това е баща на детето ми. Всичко останало ще се уреди от само себе си.

Ако изобщо се стигнеше до там.

Вярно, в онзи пред обед всичко протичаше по план. Само че възникна един непредвиден проблем.

Повече от всичко друго на света свинята Прешъс мразеше морето. Включително и всичко, свързано с него. По-специално —

корабите. Другото нещо, което мразеше почти със същата сила, бе да я връзват. А комбинацията от двете се оказа истинска експлозивна смес. Ето, вече час, откакто я бяха вързали на кораба и тя, по природа мирно и любвеобилно домашно животно, беше полудяла от ярост. А когато свиня се разгневи, по-добре изобщо не се захващай с нея. И така, Прешъс реши да действа направо, за да се освободи от въжетата. Единственият проблем бе, че освободителният процес бе придружен от грухтене, квичене и невъобразима бъркотия. Бет, която обичаше Прешъс повече от всичко на света и бе развила спрямо нея истински майчински инстинкт, дочу зова на животното, както и настъпилата шумотевица. Тя остави настрана възела, който връзваше, покатери се на нара и надникна през люка. Това, което видя, накара сърчицето ѝ да се разтрепери. Квичейки кански, Прешъс се носеше като стрела по палубата, след което продължи по корабния мост, за да се озове накрая на улицата.

— Прешъс! — изпищя Бет. Без да губи нито секунда, тя скочи от нара и изчезна през вратата. След няколко минути детето бе вече извън кораба и търсеше забързано любимото си прасе по улиците на Индианола.

В същото това време Тиби с всички сили задържаше атаките на Ерик. Не бе лесно да го стори, без да предизвика гнева му. Защото Ерик все пак не бе глупак. Кабината, в която се намираха, бе разположена далеч от тази на Бет. А и арестът на Прешъс не беше наблизо. По тази причина Тиби не долови нито звуците на животното, нито виковете на Бет.

— Ерик, нека първо да подредим нещата си, а след това ме питай, за каквото си искаш. Чувствам се много изнервена. В края на краищата за пръв път бягам от дома си, нали?

В този момент някой почука на вратата, Ерик отвори и излезе в коридора.

— Какво има? — попита той първия матрос. Запитаният не само бе завързал свинята, той бе открил и отсъствието ѝ. И понеже познаваше твърде добре характера на Ерик, реши незабавно да го уведоми за случилото се. — Свинята разкъса въжетата и избяга, сър.

— Триста дяволи? Поне на борда ли е още?

— Съвсем не знам, сър. Момчетата я търсят.

Ерик погледна крадешком към вратата на каютата.

— Да се мълчи по въпроса, докато не излезем в открито море!

За разлика от първия матрос, вторият не познаваше Ерик толкова добре. Затова, когато момиченцето излетя от каютата, той реши, че не се е случило кой знае какво и не уведоми Ерик.

Оказа се в края на краищата, че на Ерик му е известно за бягството на свинята, но пък не знаеше нищо за другите две неща — първо, че свинята е напуснала кораба и второ, че Бет е напуснала кораба, за да търси свинята. А що се отнася до Тиби, тя пък не знаеше дори и това, което знаеше Ерик. Така че „Северна звезда“ излезе в открито море без Бет и Прешъс на борда.

Може да се каже, че по същото това време Бет и Прешъс се намираха в по-изгодна ситуация в сравнение с Тиби. След като напусна кея, Майри тръгна да се разхожда по улиците, тъй като не ѝ се връщаше веднага в къщи. Обходи най-различни магазини и когато напусна последния, съзря клатушкащата се Прешъс.

Повика я и приклепна до нея, когато внезапно се появи и тичащата Бет, която влачеше шарфа си в уличната кал.

— Бет! — извика тя. — Насам. Тук сме.

Без да губи и секунда Майри грабна Бет за ръката, повлече Прешъс за връвта и трите се завтекоха към кея. По пътя Майри изслуша разказа на Бет. Когато пристигнаха, „Северна звезда“ вече напускаше пристанището.

— Мама още на кораба ли е?

Майри притисна Бет към себе си.

— Да, агънцето ми, боя се, че е на борда. — Майри приклепна и избърса детските сълзи. — Недей да плачеш. Нали знаеш кого обича мама най-много на този свят?

— Мен.

— Правилно. И когато разбере, че не си при нея, тя ще накара Ерик да върне кораба.

По същото това време Тиби бе пред припадък.

— Искам да видя Бет, и то веднага.

Ерик не желаше двете жени — малката и голямата — да се събират, тъй като основателно се опасяваше, че на един глас ще си поискат прасето. А него го нямаше.

— Тиби, нали ти обещах, че ще те заведе при нея. — Докато, казваше това, се молеше наум моряците да открият свинята. Защото в противен случай нямаше да му се размине първият семеен скандал. И то преди още да е сключил брак.

За съжаление молитвата му малко позакъсня, тъй като към него политна някаква мастилница. Той приклезна и мастилницата не го улучи. Улучи го обаче мастилото в мастилницата. Съществуваше реална опасност в резултат на Тибиния гняв каютата му да се превърне на съборетина. Затова се видя принуден да ѝ завърже ръцете. Оказа се обаче, че тази процедура не е достатъчна. Тиби се разрита с всичка сила, а от устата ѝ започнаха да се леят скверни слова. Затова Ерик завърза и краката ѝ. Беше целият в мастило, а каютата му — напълно опустошена. Реши да остави Тиби сама. Надяваше се, че постепенно ще се усмири. Ако ли не, по-късно все щеше да я утеши по някакъв начин.

Само че надеждите му не се оправдаха. Защото се оказа, че нещата наистина стоят зле.

— Какво означава това: дъщеря ми напуснала кораба? — разкрещя се Ерик на първия матрос.

— Установих го току-що, сър. Изглежда, че е тръгнала след свинята и двете са се озовали на брега.

Първото, което направи Ерик, след като узна истината, бе да отиде при корабния лекар.

— Трябва ми малко опиумна тинктура или нещо подобно. Бъдещата ми съпруга се нуждае спешно от успокояване. Бедната, не е на себе си.

— Дайте ѝ две капки от това в чаша вода.

Не бе лесно да убеди Тиби, че трябва да пийне вода.

— Ето, скъпа. Пийни малко. Гърлото ти сигурно е съвсем пресъхнало.

— Какво е това? — изхърка Тиби. — Отрова ли?

— Не, скъпа. Само вода. Изпий я.

Този път тя го послуша. Ерик изчака, докато се прояви действието на капките, след което ѝ разказа какво се е случило с Бет и Прешъс.

— Направих каквото можах, за да ги намеря. Разбрахме, че не са на борда два часа след като напуснахме пристанището.

— Върни ме обратно — настоя тя с отпаднал глас. — Искам да се върна. Това бе грешка.

При тези думи Ерик трепна, сграбчи завързаните ѝ китки и я разтърси нервно.

— Това не беше грешка, ясно ли е? Никога вече не повтаряй тези думи.

— Обърни кораба! Искам да се върна!

— Ти склони да дойдеш с мен на Хаваите, нали? Бог ми е свидетел, че така и ще стане.

— Само с Бет!

— Станалото, станало. Лош късмет. Ще си я приберем по-късно. Ще пратя някой да я вземе.

— Негодник такъв — прошепна тя и потъна в дълбок, тежък сън.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

След работа Ник и Портър се отбиха в Глас Слипър да пийнат по чашка. На излизане се сблъскаха с Майри.

— Здравей, Майри — поздрави Ник и докосна с пръсти шапката си.

Майри обаче го изгледа смразяващо и отвърна:

— Ако Бет не беше с мен, щях да ви кажа аз какво мисля за вас, коварна змия такава!

— Б-р-р — изръмжа Портър, който проследи с поглед хубавата тъмнокоса жена, която се отдалечаваше с едно малко момиченце за ръка и с дебела свиня, която влачеше на връв.

Избухването на Майри доста посмути Ник, но истински го обърка държането на Бет. Бет, която засилваше винаги, когато го видеше, сега го погледна съвсем бегло, а по лицето ѝ личаха следи от сълзи. Бет бе някак тъжна, обзета от вцепенение, а очите ѝ гледаха замаяно. Дори и свинята сякаш се цупеше на някого. Какво, по дяволите, става тук? Нямаше отговор на този въпрос, но че във всичко това бе замесена Тиби, беше въвн от съмнение. Ник поклати неразбиращо глава.

— Накъде си тръгнал? — обади се Портър.

— Нещо съм се заблудил — обясни Ник. — Май не съм си допил. Днес мисля да се натряскам.

Портър зяпна приятеля си учудено. Беше убеден, че във въздуха витае нещо, което до края на седмицата ще се разрасне в епидемия. И когато Ник изчезна зад вратите на Глас Слипър, се запита каква ли лудост го е завладяла.

През това време Майри се отправи към къщи. Чудеше се какво да предприеме. Би предпочела да я изправят до някоя стена и да я разстрелят, отколкото да се появи пред родителите си с историята на Тиби. Когато у дома разказа всичко от игла до конец, Ефи започна да се тъпче с приспивателни, а Бет бе обхваната от пристъп на силен страх и се пренесе да спи при Майри. Що се отнася до Коул, той просто

отвори лекарствения шкаф и извади оттам бутилката френски коняк, която пазеше за сватбата на някоя от дъщерите си. После се усамоти на верандата зад дома, седна на най-долното стъпало и извърши нещо, което не му се бе случвало поне от тридесет години насам — взе, че се напи. Докато Коул надигаше бутилката, Прешъс преживяваше заедно с него, положила глава в скута му. Когато бутилката се поизпразни, той наля малко коняк в една чаша и я поднесе на животното. Не мина много време и за пръв път този ден опашката на Прешъс щръкна нагоре.

На следващата заран Коул се събуди с помътена глава и стигна до извода, че най-сетне едно старо негово желание ще се сбъдне — ще има почивен ден. Затова той се изправи от леглото и се дотътри до приемната, където окачи табелка ЗАТВОРЕНО. После се върна и легна обратно при жена си.

В другия край на града имаше аналогичен случай — Ник Макинън се събуди с най-тежкия махмурлук, който помнеше. Портър го навести, за да разбере защо не идва на работа и като видя в какво състояние е изпаднал, реши да иде при доктор Бъкенън. Трябваше все пак да се помогне на приятеля, изпаднал в беда.

След един час той се завърна.

— Съжалявам, стари приятелю, — започна той. — Отидох при доктор Бъкенън, но там, при тях, стават някакви странни неща.

Ник отвори бавно клепач и загледа втренчено Портър.

— Можеш да ми вярваш, щом ти казвам. Нещо там не е наред. Когато пристигнах, видях на вратата окачена табелка с надпис ЗАТВОРЕНО. Почуках все пак и ми отвори, ти я знаеш, онова хубаво момиче, брюнетката, която ти се скара вчера в града. Преди да кажа и думичка, тя ми отрязва квитанцията. „Не можете ли да четете“ — вика, и тряс, хлопва ми вратата пред носа. — Ник изохка. — Но това все още не е всичко. Тръгвам си аз обратно и в очите ми се набива онова прасе, дето го видяхме вчера в града. Поне аз си мисля, че е същото. Както и да е, гледам го, полегнало си в една лехичка и хърка. Бог ми е свидетел, Ник, мога да се закълна, че тази свиня беше пияна.

Ник метна една възглавница по Портър, обърна се по корем и затвори очи.

Когато се събуди на следващата сутрин, той се почувства значително по-добре. Това му стана ясно още в момента, в който

отвори очи. Не си спомняше някога да е преливал по-зле. Със ставането си от леглото взе решение да не слага повече нито капка в уста. След около час, намирайки се вече в кантората, той се зарече да се откаже и от жените. Сега най-сетне прегледа книжата, нахвърляни върху бюрото му и след като свърши тази работа, пред погледа му попадна малък плик.

Отвори плика и погледът му прелетя по бележката, която Тиби бе оставила на бюрото му. Прочете я още веднъж и се спря на онова място, в което пишеше следното: Ще се срещнем утре в три часа под дървото в овощната градина. Прочете забързано още веднъж първите думи, написани с красивия, обработен почерк на Тиби: понеделник вечер, понеделник вечер. А днес кой сме? Момент, ако е написала бележката понеделник вечерта, значи не може да я е оставила на бюрото преди вторник. Погледна в календара си. Във вторник Артър Брамбли предаде тези книжа. Спомни си последователността от действия: той отваря вратата пред Портър и я задържа, после му казва да остави документите на неговото бюро. Ето защо не е видял писъмцето — то е било отдолу. Обърна се отново към календара. Щом като е оставила съобщението във вторник, значи го е очаквала в сряда. Сряда? Какво прави в сряда? Отново погледна календара. Там не бе вписано нищо. Изведнъж се досети, че по-голямата част от този ден прекара на кораба, а когато се е връщал за малко в кантората, изобщо не е обърнал внимание на купчината книжа. В четвъртък също не ги прегледа. Това бе денят, в който се засякоха с Майри и Бет на улицата. Вече не се учудваше на думите, които му отправи Майри. Погледът му отново се спря на календара. Кой ли ден бе днес? Събота ли? Къде, по дяволите, остана петъкът?

Ами че нали беше пиан.

Простена и зарови лице в ръцете си. Неговото мило, клето момиче, колко ли е страдала, колко ли унижена се е почувствала. Може би по тази причина доктор Бъкенън бе затворил онзи ден клиниката си. Постепенно започна да вижда връзката между различните събития.

Ник скочи от стола си, а Портър вдигна учуден глава.

— Да не би нещо да те е ужилило?

— Да! — изкрещя Ник. — Стрелата на Амура.

Портър бавно остави молива си на масата. Ник забеляза, че приятелят му го гледа странно и затова даде следното обяснение:

— Мислиш си сигурно, че съм загубил разсъдъка си. Може и да си прав, но сега нямам никакво време да ти обяснявам. — Каза, каквото имаше да казва и излетя от кантората.

Ник скочи на кафявия жребец и се понесе към дома на Тиби. Преди още конят да спре, той се намери със скок на верандата. Затропа нетърпеливо и на вратата се появи Майри. Тя се опита да му я хлопне под носа, но Ник я изпревари и пхна ботуша си в процепа. Изтласка Майри със сила встрани и влезе в дома.

— Майри, казвай веднага къде е Тиби!

— Вън оттук или ще извикам татко. Повярвайте ми, той е бесен и само да ви види очичките, първо ще ви тегли куршума и чак после ще задава въпроси.

Ник заби шапката си на закачалката в предверието, отправи се с големи крачки към всекидневната и се тръсна на един стол.

— Като е така, по-добре извикайте баща си. Да ме разстреля, ако ще, но поне да ми обясни какво става тук.

Майри се извърна и забърза припряно към вратата.

— Обичам я, Майри. Ще ѝ съобщите ли това от мое име?

Майри спря рязко и се обърна. По лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Да можех, щях непременно да ѝ кажа. Но вече нямам сестра, с която да разменя дума и за това сте виновен вие.

Ник скочи от мястото си.

— Това пък какво означава?

— Означава, че по ваша вина сестра ми си тръгна оттук.

— Тръгнала си е? — повтори той и тялото му се вцепени от ужасно предчувствие. — Къде е отишла? — попита той, макар и отговорът да му беше вече известен.

— На Хаваите.

— Небесни Боже! И защо?

— Вие знаете по-добре от мен. Вие я преследвахте денонощно, докато накрая тя призна любовта си към вас. И точно в този момент вие я подминахте, сякаш е чумава.

— Кажете, какво съм сторил?

— Става въпрос не какво сте сторили, а по-скоро какво не сте сторили. Нали? Не сте отишли на срещата, след като тя се унижи да ви пише...

— Да, бележката — добави той. Разумът му отказваше да възприеме това, което чуха ушите му — дори и когато усети, че сърцето му ще се пръсне на милион частици. Бе вложил толкова търпение и усилия, за да спечели нейното доверие и когато накрая това стана, той просто не се беше явил там, където е трябвало да отиде. С пресеклив глас Ник разказа на Майри за бележката. На лицето му бе изписана неподправена мъка.

— Аз... Майри, моля ви, извинете му за момент. Ще се върна веднага.

Трябваше поне за малко да се махне от това място. Не можеше да издържа повече. Необходимо му беше пространство, за да диша. Напусна бързо къщата и тръгна, накъдето му видят очите. В един момент обаче осъзна, че се намира пред стария ръждясал портал на овощната градина. Ще се срещнем в три в овощната градина...

Отправи се към дървото, под което седяха тогава с Тиби. Да, беше зима, дърветата оголени, посивели, изсъхнали. Като сърцето му днес. Отчаян, той седна под дървото и подпря глава на ръцете си. Чувстваше се бит, победен. И Тиби бе далеч оттук.

Въздъхна вяло и се изправи бавно на крака. Безсмислено бе да стои цяла нощ на това място. Тиби не беше тук. Изведнъж в главата му нещо просветна и той пое дълбоко въздух. Да, тук в градината може и да я нямаше, но пък той знаеше накъде се е запътила.

Стана му безразлично дали корабът ще се построи изобщо или не. Незабавно трябваше да отплава за Хавай и да бие всички рекорди по бързина. В този миг изобщо не се интересуваше омъжила ли се е Тиби за онзи тип или не. Пред Бога и дявола тя принадлежеше на него, на Ник, и щеше да си я вземе обратно, ако ще и с цената на насилие.

Тръгна обратно към старата желязна врата, но върхът на ботуша му се натъкна на нещо. Погледна надолу. Нещо твърдо се търкаляше по пръстта. Вдигна крак да го размаже, но в последния момент успя да разпознае предмета. Наведе се и го вдигна. Повъртя го известно време в ръце. Бе мраморният ангел, който ѝ подари, когато го изписаха от клиниката. Мраморният ангел, който поръча тогава за нея в Ню Орлиънс. Сигурно Тиби го е ударила в дървото в безсилен гняв. Двете крилца на ангела бяха откъртени. Сложи го в джоба си и напусна градината. Върна се обратно в къщата и съобщи на Майри, че тръгва след Тиби.

— Ще успеете ли да ги настигнете? Те имат цели три дни предимство, а и корабът на Ерик е доста бърз.

— Моят също — отсече Ник.

— Кога ще отплавате?

— Утре на зазоряване. Имам обаче още един въпрос към вас. Тиби омъжи ли се за него, преди да тръгнат?

Майри се усмихна и го хвана за ръката.

— Не. Каза, че ще се оженят едва на Хаваите.

— Надявам се, че Ерик няма да настоява да се женят преди това.

— Не ми се вярва. Семейството му е много богато и влиятелно. Сигурна съм, че му се иска всичко да бъде изпитано по правилата и да вдигне сватба, която ще се помни дълго.

Ник се усмихна широко.

— Така и ще стане. Лично ще се погрижа сватбата му да остави траен спомен.

Късно вечерта Ник се събуди от силно тропане по външната врата.

— Какво, по дяволите, означава всичко това? — изрева той и разтвори широко вратата. На прага стоеше Майри с качулка, заметната върху косата. Той я зяпна и в продължение на няколко секунди не можа да издаде нито звук.

— За Бога! Какво правите по нощница тук в този късен час?

Майри погледна надолу и видя, че нощницата ѝ се подава съвсем ясно изпод наметалото. Загърна се, а Ник я попита доста грубо:

— Какво сте се разтропали? Ще каже човек, че са тръгнали по домовете да разстрелват.

Отстъпи крачка назад, закопча ризата си накриво и я покани да седне. Майри мина енергично през вратата и се спъна в дългото си наметало. Строполи се досами канапето, покрито със зелена дамаска, сякаш поначало е възнамерявала да се настани точно на него.

— Досещам се, че сте много ядосан, но преди да ми изтръгнете сърцето и да го хвърлите на лешоядите трябва да знаете, че решението ми е категорично.

— Какво решение?

— Искам да дойда с вас.

— Не ми харесва вашето чувство за хумор.

— В това няма нищо смешно. Говоря напълно сериозно.

— Аз също и ви казвам отсега, че няма да стане! — Той отиде до писалищната маса, върху която лежаха струпани някакви книжа. Наля два пръста уиски в една чаша, сложи я на малката масичка до Майри и ѝ даде знак да пие.

— А, не, такива работи не обичам.

— Мога да се обзаложа, че за пръв път през живота си се разкарвате из града в хладна и дъждовна нощ като тази. Така че спокойно можете да пийнете за пръв път и от това нещо. Хайде, пийте! — Гласът му наподобяваше звука, който издава жълъдът, когато го настъпиш и Майри предпочете да вземе чашата и да я излее наведнъж в гърлото си. След около пет минути тя овладя кашлицата си и Ник най-сетне успя да ѝ каже това, което искаше.

— Не мога да ви попреча нощем да кръстосвате града по нощница, но мога да ви забраня да стъпите на кораба ми и ще го сторя. Толкоз!

— Моля ви, Ник, не бъдете толкова упорит. Сестра ми вероятно вече е преполовила разстоянието до Китай, а вие тук се правите, че не забелязвате нищо.

— Първо, Хавайските острови изобщо не се намират на морския път за Китай и второ, знам, че сте загрижена за сестра си, но вие сте нужна тук, а не на кораба. В открито море ще бъдете в тежест на всички.

— Само не ми крещете, моля ви! Всичко това нямаше да се случи, ако бяхте казали навреме какво искате.

— Ако бях казал какво искам ли? — изкрещя той в отговор. — Какво според вас правя от месеци насам, а?

— Вие изобщо не отидохте при татко да ѝ поискате ръката.

— Не съм и искал проклетата ѝ ръка!

В този миг Майри изглеждаше толкова изплашена, че да имаше как, би си плюла на петите. Затова Ник се поусмири и снижи тона.

— Майри, ще ви заведа у дома, ако, разбира се, преди това не ме арестуват или разстрелят. После се качвам на кораба и поемам след сестра ви. — Внезапно обаче го осени друга идея. Хвана Майри за ръка и добави: — Елате. Дойде ми нещо наум.

— Да не би да променихте решението си? Идвам ли с вас?

— За малко, да.

Изведе я от дома си и след няколко минути двамата вече се изкачваха по стълбите на някаква къща.

— Кой живее тук? — прошепна тя боязливо.

— Ще разберете много бързо — отвърна той насмешливо в момента, в който Портър отвори вратата. Той погледна сънен Ник, после часовника си. Разтръска го, а след това го долепи и до ухото си. Изгледа Майри от глава до пети и подсвири с уста.

— Виж какво съм ти донесъл — усмихна се Ник и побутна Майри пред себе си.

Двамата влязоха вътре.

Портър използва случая да я разгледа по-детайлно на светло.

— Хубаво, че си ми я довел. Обаче какво да я правя?

Ник повдигна многозначително едната си вежда.

— Чакайте малко! — запротестира Майри и понечи да се изниже през вратата.

— Почакай, съкровище. Стой тук. Я да видим сега какво сме скрили под това красиво наметало? — На тези думи Майри отвърна с енергичен ритник в пищялката.

— Налага се да се отнасяш по-внимателно с нея, Портър. Нали ще ми става балдъза.

Майри нададе страхотен писък и понечи да се нахвърли върху него, но Портър смеешком я придърпа към себе си и заключи вратата. Ник запрескача по две стъпала наведнъж и когато се озова на улицата, се заслуша в крясъците на момичето и звъна на строшено стъкло. Запита се кой ли от двамата ще се сети да му благодари пръв, когато се завърне.

След около половин час Ник бе на кея и със замах хвърли чантата си на борда.

Морската болест нападна Тиби още преда очертанията на Индианола да изчезнат от погледа ѝ. Не ѝ помогнаха и думите на Ерик, че съвсем скоро всичко ще се оправи и тя ще се почувства дотолкова добре, че да „похапне“ дори и супа от сепия.

Веднага след тези думи тя се завтече в каютата си, където я очакваше нощното гърне. Каята и нощно гърне. От този момент нататък за нея двете понятия се превърнаха в синоними.

Тиби бе отраснала наистина на брега на Тексаския залив, но иначе представляваше типичен сухоземен плъх. Спомняше си, че като деца с Майри излизаха няколко пъти да гребат в залива и това бе всичко. Просто не понасяше каквото и да е пътуване по вода. Тя така не можа да разбере как двама от братята ѝ издържаха някога на едно морско пътуване. А за живот, отдаден на морето, не смееше и да помисли. Пет минути на кораба представляваха за нея цяла вечност. В представите ѝ водата служеше основно за пиене или къпане. Е, понякога човек можеше и да я наблюдава. Нищо повече. Сега обаче се прибави нов аспект — водата я поболяваше.

И докато Тиби прекарваше по-голямата част от времето наведена над гърнето, Никълъс я следваше с цели четири дни закъснение, тъй като междувременно трябваше да се отбие в Ню Орлиънс, за да натовари имуществото на своя собствен кораб „Каледония“. В момента обаче, в който „Каледония“ отплава, той пое лично кормуването. Топлият вятър галеше лицето му, а погледът му не преставаше да се рее далеч напред. Мислите му кръжаха около Тиби и ситуацията, в която се намираше. Ерик се движеше с преднина от три-четири денонощия, но „Каледония“ бе бърз и повратлив кораб. Така че Ник разчиташе да настигне „Северна звезда“ някъде около Рио.

Проклетата малка глупачка! По този ли идиотски, прибързан начин трябваше да разрешава такъв важен проблем. Този стил обаче бе типичен за нея — да се хвърля сяпо с главата напред, пък каквото излезе. Също и отвратителният ѝ маниер да дава обети, смятайки, че като мине под венчило, ще може да заключи завинаги в себе си истинските си копнежи и чувства. Не можа да издържи повече и продължи на глас сякаш тя стои пред него.

— От това няма да излезе нищо, момиченце. Да ти е ясно! Тази работа просто няма да стане. Защото дори да ни разделят цял куп океани, пълни догоре с вода, аз няма да те избия от тъпата си глава и ще те гоня, ако трябва, и накрай света.

Това пътешествие в никакъв случай не можеше да се нарече приятно. Тибините пристъпи на бесен гняв престанаха и в това нямаше, разбира се, нищо чудно — дори и една тъй млада и буйна жена като нея не можеше да беснее безкрайно. По-важно бе, че

отстояваше пламенно обета си да не разменя нито думичка с Ерик. Той я развърза няколко часа, след като приспивателното престана да действа. Междувременно бе изнесъл от каютата всичко, което представляваше някаква ценност, за да може Тиби свободно да се отдаде на разрушителния си импулс и да доунищожи каквото имаше за доунищожаване. Тази работа не ѝ отне кой знае колко време, но след това се почувства крайно изтощена и заспа отново. На третия ден тя окончателно осъзна безсмислието на своето поведение. Ерик нямаше да върне кораба. Следователно разсъжденията ѝ трябваше да поемат в друга насока, примерно как да избяга, когато влязат в някое пристанище.

Ерик обаче прекърши надеждите ѝ.

— Само не си мисли, че ще успееш да ми избягаш. Първо, ще спрем на суша един — единствен път, и второ, когато наближи този момент, ще те заключа в каютата ти.

Този бе един от редките случаи, в които Ерик изобщо отваряше уста в нейно присъствие. Вероятно бе решил за известно време да не ѝ се мярка пред очите. Веднъж влезе в каютата ѝ и я хвана да си мие косата с вода от делвата. Веднага се зае да я поучава:

— Тази вода е предназначена за пиене. Ако я пилееш за косата си, след време ще ти се наложи да пиеш морска вода.

Имаше само още един случай, в който ѝ проговори, а именно, когато тя се опита да размотава грубите корабни въжета. Работи съвсем малко, но по ръцете ѝ се появиха плюски и мехурчета. Когато ги видя, Ерик заплаши моряците покрай нея:

— Следващият, който реши да я научи на моряшкия занаят, остава на половин порцион.

В един момент обаче Тиби не издържа на гадната морска болест, на постоянния страх от удавяне, на мисълта за родния дом и на скуката. Започна да си води дневник. Първите ѝ записки бяха доста несръчни и тромави. В тях всичко се въртеше около привичните корабни дейности и тя не пропускаше случай да прокара някоя и друга думичка от моряшкия речник, разбираема за всеки, който е пътувал някога по море.

Първите бележки излязоха под перото ѝ в една тъмна вечер. През люковете не проникваше никаква светлина. Тя лежеше на равномерно

полюляващия се нар и под мътната светлина на маслената лампа започна да описва живота на борда.

Капитанът носи отговорност за кораба и за навигацията (но Ерик понякога го замества). Капитанът ръководи също обедната молитва и след това определя курса на кораба. Има право също да бракосъчетава, да провежда погребения и да убива, ако някой се разбунтува.

Едва в третите си записки Тиби най-сетне прие факта, че пътува по море. Защото втория път, като не ѝ хрумна нищо по-добро, се зае да прави описание на такелажа. В крайна сметка бе по-изгодно да се примири с мястото, на което се намира, тъй като и бездруго не можеше да промени нищо. Промененото ѝ светоусещане се отля в следния пасаж:

Постепенно се уча да пазя равновесие между масивните сиви вълни, които една след друга се блъскат в кораба. Те го настигат първо откъм кърмата и издигат високо, който много прилича на морско чудовище, което са събудили от дрямката му, така че то много разгневено се надига от леговището си на дъното на морето.

На следващата сутрин Тиби установи, че Ерик е забранил дори на корабния стюард Тревър да общува с нея. А той бе единственият човек, с когото говореше. След като се посърди известно време, тя реши да изпадне в умопомрачение, ако не ѝ разрешат да си говори с някого. По тази причина намери Ерик и го попита кога най-сетне ще спрат на някой остров.

— Разполагаме с достатъчно запаси и ще хвърлим котва едва след нос Хорн. Тогава ще сме в Тихия океан и можем да издържим до Валпарайзо.

Следващия следобед застана до Ерик пред навигационната карта, на която бе очертан маршрутът им.

— Къде се намираме сега?

— Ето тук, почти на екватора. После заобикаляме нос Сент Рок и продължаваме към нос Хорн. Там животът ни ще стане по-труден, но всичко ще свърши, след като оставим Тиера дел Фуего зад гърба си.

Тиера дел Фуего. Щом някое място се наричаше Огнена земя, значи има все още надежда.

На следващия ден Ерик се смили над нея и ѝ разреши да поговори с екипажа. Най-смайващият резултат от разговорите бе, че не се намери нито един моряк, който да обича риба и прясно месо.

Няколко дни по-късно Тиби разбра що е екваториален климат. Всяко човешко действие се извършваше в забавен кадър. В дневника си тя отбеляза, че наоколо всичко лепне и никога не изсъхва. Единственото нещо в тази ситуация, от което можеше да се изтръгне поне мъничко полза, бяха разкошните залези и нощният небосвод. Макар и разположен съвсем ниско над южния хоризонт, вече можеше да се наблюдава и Южният кръст. Ерик спомена, че не след дълго той ще бъде точно над главите им.

Вторник, 19 юли 1849 година

В късния следобед пресякохме екватора. Толкова ми се искаше Бет да е до мен и да преживее традиционното кръщаване. Днес за пръв път си мислех дълго за нея, без да се разплача. Липсва ми ужасно. Тревожа се, че и аз сигурно ѝ липсвам. Утешава ме единствено мисълта, че семейството ми я обича и ще се погрижи за нея по най-добрия начин. Освен това Бет е достатъчно умна, за да разбере, че не бих отишла доброволно там, където се намирам в момента. Силно се надявам, че скоро двете ще бъдем отново заедно.

Петнадесет дни, по-късно тя вписа в дневника следното:

3 август 1849 година

Господин Трип ми каза, че ще заобиколим носа във възможно най-лошото годишно време, защото в южното полукуълбо в момента е 31 ша. Той каза също, че сред моряците ще се разразят крамоли и побоища. Откъм делтата на една река, която е широка двеста километра ще ни посрещнат опасни ветрове. Днес духа лек ветреца. Господин Трип казва, че през нощта времето ще се обърне.

Няколко дни по-късно бурният вятър премина в градушка и снежна вихрушка, а някои от моряците извадиха ножовете.

9 август 1849

Днес се наложи да помогна на корабния лекар. Вторият матрос имаше рана от нож. Промихме я с дезинфекционен разтвор и я превързахме. След това Ерик се настрои почти любовно, но аз обявих, че съм уморена и се оттеглих в каютата си. Засега той все още проявява търпение, но е доста темпераментен и търпението му вероятно скоро ще се изчерпи. В момента мислите ми се въртят постоянно около Никълъс. Питам се дали съм била изобщо сума си, когато се съгласих да се омъжа за Ерик. Как съм могла да бъда толкова глупава! Да взема такова важно решение в момент на гняв, когато се чувствам толкова уязвена. Тук имам предостатъчно време за размисъл и стигам до извода, че се е случило нещо непредвидено, че Ник би дошъл на срещата във всички случаи. Дори и само за да се сбогува с мен. Питам се дали някога ще разбере какво точно се е случило. Понякога ми се струва, че гордостта ми се обръща против мен и ме ухапва като някоя змия, която до този момент съм смятала за кротко домашно животно.

13 август 1849 година

Дните вече стават по-къси и всички са в очакване на най-трудните изпитания. Боя се, че тази нощ няма да мога да заспя, защото ще бъдем изложени на огромните вълни убийци край нос Хорн. Впрочем бурята вече се задава, а вятърът е направо леден.

17 август 1849 година

Тази сутрин преминахме покрай една от най-опасните зони на носа, скалите на Диего Рамирес.

Следобед бурята поутихна. Чувствам се облекчена и скланям глава за благодарствена молитва, понеже страховитият нос вече е зад гърба ни. Сега Огнена земя се намира вдясно от нас, на изток, и този факт някак си ме успокоява. Мисля, че тази нощ най-сетне ще се наспя.

7 септември 1849 година

Отново ни връхлетяха бури, и то в продължение на цяла една седмица. Не бяха толкова силни и студени като бурите край нос Хорн, но все пак ни произплашиха. Ерик ми каза, че след по-малко от седмица ще акостираме във Валпарайзо. Вече съм забравиш какво е да си на сушата, да стоиш върху твърда земя. А най-лошото е, че не мога да си представя как ще се върна на борда на кораба, след като съм била на сушата. Затова отново подхванах темата за връщането в Индианола, но той ме заплаши, че ако пак заговоря за това, ще ме завърже за гротмачтата и окото му няма да мигне. Слава Богу, поне морето е тихо. След толкова неспокойни седмици днес най-сетне ще мога да се наспя мирно и тихо.

8 септември 1849 година

След закуската открих Ерик над навигационните карти и го помолих, щом пристигнем във Валпарайзо, да ме качи на някой кораб, който пътува за Ню Орлиънс. Той отклони, разбира се молбата ми, но, слава Богу, не изглеждаше разярен. По-късно обаче, когато се облякох, за да сляза на брега, установих, че съм заключена. Очевидно Ерик не е забравил заплахата си. Градът видях през прозорчето на люка. Нямах кой знае каква възможност да му го върна по подобаващия начин, но все пак моята шотландска кръв ми подсказа да заключа вратата на каютата отвътре.

— Сама ще излезеш, когато огладнееш — чух го да казва.

На четвъртия ден от гладуването ми господин Трип и още трима моряци разбиха вратата на каютата. Чувствах се толкова слаба, че си легнах още по светло. Ерик вече се готвеше да ме наругае здравата, но господин Трип ме занесе в кухнята и даде разпорежданията си на готвача. Той вдигна капака на едно от гърнетата и надникна в него.

— Какво има тук вътре? — попита.

— Супа от костенурки.

— Добре. Наливай й супа в устата, докато й поникнат перки.

— *Ще те пребия от бой, ако пак ме накараш да върша неща, които не искам!*

На първи октомври „Северна звезда“ влезе в пристанището на Лахаина.

Махагоновият портал, богато украсен с резба, се разтвори и пред очите им се появи бледният и крехък Ханс Нилсен, легнал в разкошно легло с четири масивни крака. Синът му Ерик най-сетне се завръщаше след едногодишно отсъствие. Къде ли го бяха отвели пътуванията този път? В Китай? Африка? Египет? Или в Гренландия? И което бе още по-важно — защо се завръщаше точно сега? Вероятно е дочул, че здравословното състояние на баща му се влошава. Огледа внимателно сина си и установи, че изглежда прекрасно. Точно както в деня, когато излетя разярен от същата тази врата с думите:

— До гуша ми дойде. Повече няма да чакам. Този път ще се ожена за жената, която аз искам.

Ханс се запита дали това е момичето, за което Ерик искаше да се жени през цялото това време. Не изглеждаше много щастлива, че се намира тук. Какви ли ги е надробил пак този негов син? Винаги е бил прекалено импулсивен и това му вредеше.

Ханс въздъхна със съжаление, когато си спомни за красивото, нежно дете, каквото беше някога Ерик. Винаги безукорно подстригано и облечено в хубави дрешки. Никога не тичаше полугол по плажа, както правеха братята му. Той бе доброто, безупречното дете в

семейството. Послушно, преждевременно порасло и зряло. Ханс обаче бе разтревожен от факта, че зад тази безукорност се крие човек, който винаги се стреми да прокара желанията си и обикновено успява.

И все пак той бе негов син, макар външно да приличаше повече на майка си и братята си, и затова му беше мил и скъп на сърцето.

Докато на вратата Ерик преценяваше ситуацията и обмисляше какво да предприеме, Ханс огледа придирчиво младата жена, стояща в измачкан пътнически костюм непосредствено зад сина му. Предположи, че от нейните уста са излезли враждебните слова, които дочу преди малко иззад вратата. Изглеждаше му твърде крехка, за да пребие, когото и да било. Опитът обаче му подсказваше също, че външността може и да лъже. Ханс усети как вътре в него се надига гняв към поведението на сина му. Как може да насилва една млада жена да посети някакъв умиращ старец? Според него това бе същинската причина за нейното отвратително настроение. В този миг Ерик се запъти сияещ към леглото и коленичи до него. В сърцето на Ханс пропълзя топлинка и той начаса забрави и момичето, и нейното настроение.

— Сега ли си идваш?

Ерик се засмя.

— Току-що. Както виждаш, дори не съм се преоблякъл още. А как е здравето ти...

— Влошава се извънредно бързо. Радвам се, че се прибра у дома.

— Върнах се по най-бързия начин.

— Видя ли се вече с братята си?

— Само с Ларс. Доколкото разбрах, Ханс е на Хонолулу.

Ерик се изправи и Ханс можа да види момичето зад гърба му.

Очевидно бе американка. Беше толкова убеден в този факт, колкото и във факта, че преди малко нейният глас заплашваше сина му. Жена от някоя по-цивилизована страна едва ли ще си позволи такива думи, но американките... американките бяха нещо друго. Те обичаха да бълват огън и жулел, а това момиче създаваше впечатлението, че хич и не си поплюва. Щяла да пребие Ерик от бой! Страхотно! Прииска му се да доживее мига, когато това ще се случи. Отвърна поглед от момичето и отново се взря в сина си.

— Това е Тиби, татко, Тиби Бъкенън.

— Вие сте американка, нали?

— Не, аз съм от Тексас.

— Охо — възкликна Ханс и очите му внезапно заискриха. — Това изяснява всичко.

— Какво искаш да кажеш? — полюбопитства Ерик.

— О, нищо. Просто сега ми става ясно защо е толкова хубава. Чувал съм, че американките поначало са много хубави жени. Сред тях обаче тексаските жени са на първо място, и то с голяма преднина. — Дори и този необичаен комплимент не успя да разведри изражението на момичето.

— Елате насам, детето ми. Искam да ви видя по-отблизо.

Тя пристъпи напред, а Ерик сне наметалото с качулката. По раменете ѝ се разля река от златисто медени къдрици. Не изрече нито дума, но очите ѝ застрелкаха гневно Ерик.

Ханс неочаквано усети прилив на симпатия към нея. Дай му да се разбере, момиче. Набий го! Тук и сега.

Като син на мисионери, които омаловажаваха някои човешки дейности, Ханс не бе голям познавач на жените. По природа обаче притежаваше усет към красивото. А тази жена бе изключително красива. Особено сега, застанала така до Ерик. Двамата бяха наистина ангелоподобни — той, потопен в разтопено злато, а тя, като статуя, създадена от ръката на Микеланджело. Красотата им се съчетаваше по изумителен начин. Бяха като Адам и Ева, които Бог сътвори, за да основат рода човешки.

Макар момичето да изглеждаше изтощено от пътуването и косите ѝ да бяха разбъркани, класическите черти на лицето и достойната ѝ осанка, граничеща със строгост, не можеха да се скрият. По очите ѝ можеше да се отсъди, че в живота си е преживяла повече страдания, отколкото се полага на млада жена като нея. Запита се как ли е протекъл досегашният ѝ живот.

— Аз съм Ханс Нилсен, бащата на Ерик. Мога само да съжалявам, че не ни представиха един на друг по-официално.

— Не се тревожи, татко — вметна Ерик. — Както се каза вече, тя е родом от Тексас. Местните обичаи изискват при всеки удобен случай да избягваш официалностите.

Ироничният коментар на Ерик не смути момичето ни най-малко. Ако изобщо можеше да се говори за реакция от нейна страна, тя бе по-скоро безмълвна — само очите ѝ сякаш застрелкаха сина му още по-

враждебно отпреди. Едва сега Ханс забеляза тъмните кръгове под нейните очи и умората, изписана на лицето. Клетото дете! Сигурно е съсипано от изтощение, помисли си той.

— Ами като е така, ще минем и без формалности. Младата дама изглежда много уморена, Ерик. Най-добре е сега да си тръгвате. И извикай Лилиха да ѝ покаже стаята.

В стаята си Тиби се заразхожда нервно напред-назад. Водата за банята изстина. Разкъса великолепната нова рокля, която я очаквали на леглото. Беше достигнала предела на търпението си и нямаше да позволи да си играят повече с нея. Време беше Ерик да свикне най-сетне с тази мисъл.

Неочаквано вратата се отвори и той си показа главата през процепа. Наложил му се обаче незабавно да се дръпне назад, тъй като към него полетя нощното гърне и се разби с трясък във вратата. Последва го и половината порцелан в стаята. Купчинката от строшени парчета нарастваше застрашително и скоро вратата изобщо нямаше да се отваря. В момента, в който Ерик все пак успя да я отвори, краката на Тиби бяха вече извън рамката на прозореца. Ерик се добра до нея точно когато тя се канеше да скочи на дървото до къщата. Тя го скрива два пъти в корема, но не можа да се отскубне от хватката му. Опита се отново да го нападне, но той успя майсторски да се изплъзне от нейните ритници.

— Настоявам да ме освободиш незабавно! — извика тя запъхтяна, докато се извиваше в ръцете му. На лицето му обаче бе изписана непоколебимост, която я отчая окончателно.

— Престани да се съпротивляваш и веднага те пускам.

— Не това имам предвид. Искam веднага да си вървя у дома.

— Опасявам се, че това е невъзможно. Двамата с теб сключихме споразумение и ще се погрижа да удържиш думата си.

— Няма да се омъжа за теб. Тази мисъл трябва да си я избиеш от главата. Поначало постъпих страшно глупаво, когато се съгласих да се омъжа за теб.

— Вече няма никакво значение какво си мислиш сега. Важното е, че се съгласи и възнамерявам всичко да стане по план.

— Не можеш да ме накараш насила да се омъжа за теб.

— Хич и не мисля да те принуждавам. Но нещо ми подсказва, че можем да стигнем до споразумение.

— Единственото нещо, за което мога да се споразумея с теб е незабавно да ме изпратиш обратно у дома.

— Тиби — изрече той, дишайки шумно, — дръж се разумно.

— Защо да се държа разумно? За да ме вържеш пак ли?

— Ти беше виновна. Откакто моят кораб влезе в пристанището, ти три пъти се опита да ми избягаш. Реших да си затворя очите, когато скочи от борда, и то след като блъсна придружителя си във...

— Искаш да кажеш „пазача“ — вметна Тиби.

— И то след като го блъсна във водата. Предупредих те и когато те сложих в каляската, а ти я напусна през другата врата. Казах ти още, че ще се видя принуден да те завържа, ако това се повтори още веднъж.

— Така значи, моя била вината!

— Аз не съм те принуждавал да бягаш, когато внезапно спряхме наред път и се наложи да погледна какво става. Трябваше да те гоня по улиците, за да те хвана.

Тиби понесе целият този водопад от думи по възможно най-спокойния начин. Бе свидетел на какво се е превърнал мъжът, когато някога обичаше, бащата на детето ѝ. Превърнал се бе в надзирател. Сега, след толкова месеци по море, той не я пускаше да се върне обратно у дома, нещо повече, постоянно ѝ натякваше, че е обещала да се омъжи за него. Отгоре на всичко той има наглостта да твърди, че тъкмо това и очаква от нея. Когато една жена достигне границите на търпението си и мостовите зад гърба ѝ са разрушени, от нея могат да се очакват най-неочаквани, но заедно с това и съвсем предвидими действия. Цялата сила, с която разполагаше, се вля в светкавичното движение на ръката ѝ. Всяко едно низко и отвратително действие от негова страна, всяка ругатня, всяка изстрадана минута по негова вина, всичко това се съсредоточи в нейния юмрук, и той се стовари мощно върху лявата страна на лицето му фактът, че при сблъсъка между кокалчетата на ръката ѝ и лицето на Ерик я прониза остра болка, не я смути ни най-малко. Удовлетворението, което изпита, виждайки счупения му нос, измести от съзнанието ѝ всякакви там временни и незначителни несгоди.

На Ерик му бе необходимо доста време, докато разбере, че са го напердашили. Когато най-сетне истината достигна до помраченото му съзнание, той измъкна отнякъде носна кърпичка, за да спре потоците

кръв, които се лееха от носа му. После, без да каже нито дума, я остави сама и тресна вратата зад гърба си така, че чак пантите се разхлопаха.

В продължение на три дни Ерик изобщо не се мярна пред погледа ѝ. През това време Тиби замисляше, а след това и изпробваше различни варианти за бягство.

При първия си опит тя взе решение да се спусне по дървото, което растеше до прозореца ѝ. В момента обаче, когато се наклони да се прехвърли от перваза на дървото, установи с ужас, че него вече го няма. Очевидно Ерик бе накарал някой да го отреже.

Втория път тя реши посред нощ да се измъкне от стаята, тъй като от глупост Ерик не беше заключил вратата отвън.

Когато обаче я отвори, замисълът му незабавно се изясни. Този мерзавец бе завързал на вратата ѝ връв, която продължаваше до неговата стая, а на другия ѝ край беше окачено звънче. При отварянето на вратата звънчето дрънна и Ерик я догони още на стълбището.

На третия път тя се престори на много болна и поиска да изпратят лекар. Бе убедена, че този човек ще ѝ помогне. След като я прегледа бегло, той се разпореди да ѝ поставят пиявици и ѝ предписа клизма. Състоянието ѝ се подобри мигновено, още повече, че извергът лекар извади от джоба съответния апарат заедно с някакъв главозамайващ маркуч, дълъг тридесет сантиметра, ако не и повече.

Последният ѝ опит се състоеше в следната не особено изисквана процедура: скри се в коша за бельо, оставен от някого в коридора. Стоя вътре над един час и едва не се задуши под купчината вонящо бельо. Настроението ѝ леко се оправи, когато търколиха коша в помещението за пране — поне тя си мислеше така. Оставиха коша в изправено положение и след малко гласовете на прислугата заглъхнаха. Тиби започна да си проправя път нагоре и накрая вдигна капака. Но за голямо нейно учудване помещението, в което се озова, не беше пералното.

Помещението, в което се озова, беше стаята, обитавана от брата на Ерик Ларс.

— Здравей — обърна се Ларс към разбърканите златисти къдрици, обрамчващи чифт огромни, смаяни очи с цвят на кехлибар. — Не ми се е случвало досега някой да употреби толкова усилия, само и само да ми погостува.

— Трябва чистосърдечно да призная — отвърна Тиби, прекращвайки коша, — че не това бе първоначалната ми цел.

Ларс седеше зад бюро, инкрустирано със злато и държеше в ръка перо. Остави перото настрана и ѝ посочи някакъв стол, разположен срещу бюрото. Когато Тиби седна, той заговори със спокоен тон:

— Предполагам, че вие сте жената, която брат ми си е довел, за да се ожени за нея. Като ви гледам, тази перспектива май не ви блазни особено много.

Тиби поклати енергично глава.

— Не, никак.

— Друг мъж ли е замесен в играта?

— Да. Но го разбрах със закъснение.

— Никога не е късно — обобщи Ларс и се разсмя като видя изражението на лицето ѝ. Приликата му с Ерик бе поразителна.

— Опасявам се, че съм изчерпала всички възможни средства. — Изглежда отвратена коша с бельото. — Тази гадост тук бе последната ми надежда.

Ларс се разсмя отново и се загледа в пленителното същество, седнало срещу него. Обзе го съжаление, че не се е запознал с нея преди Ерик. Все пак се утешаваше с мисълта, че му се предлага възможност да се разположи удобно и като зрител да проследи представлението, в което брат му изпълняваше най-неблаговидната роля — на човека, който оплесква нещата. Жената пред него бе изключително изобретателна. Бе убеден, че ще ѝ хрумне нещо добро, стига да има достатъчно време. През целия си живот Ерик получаваше наготово всичко, което си поиска. Щеше да му е от полза, ако получи добър урок.

В този момент добрият урок го наблюдаваше отсреща с големи, кръгли очи.

— Ако поискате, можете да ме издадете и да насъскате кучетата подире ми. Но дори и да ме затворят или да ме уморят от глад, пак няма да отстъпя. Няма да ми е за първи път да ме преследват или да се отнасят зле с мен. Но аз съм от шотландско потекло и нашият народ е преживявал и по-страшни неща.

— Удивен съм колко стоически се примирявате с участието си. Поневъзмутимо не би могъл да се държи дори и крал, застанал пред лицето на смъртта.

— Прабаба ми е била руска принцеса.

— Боже милостиви — възкликна той и се опита безуспешно да сподави усмивката си. — При такова потекло мога само да се учудвам, че не ми забихте нож в сърцето още с влизането си в тази стая.

— Ние, шотландците нямаме обичай да убиваме невинни люде.

— Да, но той е мой брат. Вината му е и моя вина.

— А вие подбудихте ли го да извърши престъплението?

— Разбира се, че не.

— Е, в такъв случай сте невинен.

— Ерик твърдеше, че сте му родили син.

— Ако се наложи да раждам отново, ще си избира отново моята Бет. Само че бащата трябва да е друг.

Ларс отметна глава назад и се разсмя гръмогласно.

В продължение на около час Тиби говори на Ларс за Бет и му разказа всичко за Ерик — как се е влюбила в него, как той я е изоставил, как се е родила Бет. Не пропусна нищо съществено и дори му разказа за Никълъс. Когато най-сетне свърши, Ларс изглеждаше доста замислен.

— Всичко, което чух току-що, ме кара да мисля, че за брат ми ще бъде от голяма полза, ако му се плати със същата монета, и то по най-болезнения начин.

— В момента не се сещам за нищо, което да е достатъчно болезнено за човек като него.

— Вие съгласна ли сте, че се нуждае от добър урок?

— Вижте, аз не съм му съдия. Единственото, което искам, е да ме остави на мира и да си ида у дома.

— А защо не се съгласите да се омъжите за него?

Тя скочи като ужилена от мястото си.

— За това не може да става и дума.

Той ѝ направи знак да се успокои и да седне обратно.

— Нека да се доизкажа. Чуйте ме първо, пък след това, ако искате, продължавайте да подскочате на стола ми като наплашено агне.

Тя седна за всеки случай на ръба на стола, за да скочи, ако се наложи.

— Изобщо не ви предлагам да се омъжвате за него. Предлагам ви само да се съгласите. В такъв случай Ерик ще престане да ви досажда.

Ползата за вас е, че ще се успокоите и ще имате време да измислите нещо по-добро.

— А ако не ми хрумне нищо?

Ларс я загледа втренчено. Дори на тази слаба светлина очите ѝ искряха като кехлибар. Устата и брадичката ѝ бяха добре очертани. Начинът ѝ на изразяване и всяко от нейните действия свидетелстваха за желязна решителност, така характерна за шотландците. А като се прибавеше и тексаската ѝ самоувереност с привкус на самохвалство, се получаваше някаква парадоксална смес. Да, тази жена определено го заинтересува. От една страна бе крехка и женствена, дружелюбна и нежна, а от друга — толкова дръзка и смела, че можеше да засрами и най-опитния моряк.

— Не забравяйте, че и в последния момент можете да се откажете от сватбата. Случвало се е вече младоженката ден или два преди бракосъчетанието да реши, че не иска да се омъжва.

Тиби се замисли за момент, след което се усмихна.

— Ерик ще получи пристъп на бяс.

— Да, но това така или иначе ще му се случи. С времето ще се примири, няма къде да ходи.

— Може би, но преди или след това ще ми извие врата.

Ларс се засмя.

— Започвам да съжалявам, че ви предложих помощта си. Още отсега мога да ви кажа, че ще ми липсват много.

Откъм коридора долетяха гласове и тя побърза да каже:

— Сега по-добре да се махам оттук, за да не забележат, че съм отсъствала. — Ларс кимна утвърдително и тя се изправи. — Скоро ще ви посетя пак. — Изрече тези думи и се отправи към вратата.

Когато стигна до нея, Ларс я повика и тя се обърна.

— И моля ви, не ми съсипвайте братлето докрай.

— О, всичко ще бъде с мярка — увери го тя с протяжен глас. Изпрати я тихият му смях.

Тиби удържа на думата си и го посети два дни по-късно. Този път обаче не проникна при него нелегално, например в кош за пране, а с предварително оповестяване.

— Вече реших как да постъпя — започна тя още с влизането и се загледа в ръцете си, спокойно отпуснати на скута.

Ларс изглеждаше замислен.

— Допускам, че не ми се доверявате напълно и затова не искате да издадете плана си. Все пак съм брат на Ерик, нали?

— Ще си помисля по въпроса — отвърна тя. — Имам да доуточнявам още редица неща. Този план е все още в началния си стадий.

Усмивката на Ларс бе същата като на Ерик.

— Разбирам. — Скръсти ръце пред гърдите си. — А с Ерик как стоят нещата?

— Стана точно така, както предположихте. Съгласих се да сключим брак и той ме остави на мира. Почти не ми се мярка пред очите.

— Доколкото знам, той е запланувал пищна сватба... най-голямата, която този остров е виждал.

— Това е чудесно, — обобщи Тиби. — Колкото по-разточителна е сватбата, толкова по-добре за мен.

В предсватбения ден Тиби се молеше за хубаво време и много гости. Като се има предвид, че тя изобщо не възнамеряваше да се омъжва, молбата ѝ изглеждаше малко странна. Да, но според изработения от нея план, колкото по-мащабно беше събитието, толкова повече нарастваха шансовете ѝ за успех.

Ерик все така не се мяркаше никакъв. Вечерта преди венчавката за младоженците се организира типична хавайска вечеря. Разговаря с него за пръв път от четири дни насам. Той бе тъй мил, любезен, очарователен, че на моменти тя забравяше колко зле се отнасяше с нея. Той получава, каквото иска, нали? Какво чудно тогава, че е тъй мил и любезен. Тиби беше твърдо убедена, че ако тя реши да промени тактиката и предварително оповести оказа си от сватбата, той незабавно ще промени държането си.

В сватбения ден слънцето изгря рано. Не след дълго и синьото небе заискри. Тиби се бе изправила на балкона си, по чиито изящно извити перила грациозно се виеха бели орхидеи и яркочервени рози и наблюдаваше върховете на загасналите вулкани в далечината. В подножията им започваха гъсти тропически гори, които от тази страна на острова се простираха чак до океана. Другата страна — тясна пясъчна ивица покрай яркосиния залив — бе постоянно изложена на

брулещ вятър, а слънцето целодневно я обливаше със сиянието си. Къщата бе разположена наред вълниста, хълмиста местност, част от вечнозелена долина с първична красота. Към морето се спускаха ниви. Влажният морски въздух погали кожата ѝ, а далечният шум на прибоя зазвуча в ушите ѝ като звън на сребърни камбанки. Да, това бе добър ден за сватба. Като че ли Господ бе чул нейните молби. Пламенно се надяваше, че се е вслушал и в подробностите на плана ѝ, защото ако Всевишният не я подкрепеше, тя трябваше да разчита единствено на себе си.

Около петнадесет минути преди началото на венчалната церемония Тиби прикрепил още веднъж орхидеите, прихванати към косата с дълга ленти, и се изправил пред огледалото. От него обаче втренчено я гледал не нещо друго, а усмихнатото лице на Ник. Тя погледнала дълбоко дъх, извъртя се рязко и се озова точно срещу две усмихнати тъмносини очи.

— Никълъс!

— Самият той. От плът и кръв!

— Ама чакай!... Какво?... Къде?... По какъв начин?...

Той се усмихнал широко, приближил се към нея и я взел в прегръдките си.

— Искаш ли да довърша въпросите ти? Какво правя тук? Откъде съм дошъл? По какъв начин съм влязъл? Това има ли изобщо някакво значение? Важното е, че сега съм тук. Това е.

— Не, говоря съвсем сериозно. — Той стоял пред нея, по-хубав от когато и да било. Ранното следобедно слънце проблясвало по косата му и тя се почувствала ужасно непохватна. Гледала го зяпнала, облечена в сватбената си рокля и накичена от глава до пети с цветя. Ето, тя се приготвяла за сватба с друг, а чезнела тъкмо по този мъж.

Хвърли се инстинктивно на врата му. Ник затворил очи и си помислил, че е очаквал от нея всичко друго, но не и точно тази прегръдка. Тя обвил ръце около главата му, а косите ѝ го оплетоха като златна мрежа, Ник положил ръце на бузите ѝ, а пръстите му се плъзнали по влажните ѝ устни. Пръстите му се заровили в нейните къдрици и той повдигнал главата ѝ към себе си. И когато устните му се приближили плътно до нейните, проговорил:

— Тиби, моята скъпа, малка Тиби! Имам да ти казвам толкова много неща, но сега наистина нямаме никакво време. Намерих

бележката ти много късно — ти беше вече отпътувала. Разбрах какво се е случило и веднага поех след теб. Да не си мислиш, че ще те оставя на друг? И то след като ми призна любовта си?

Тя се откъсна от него точно толкова неочаквано, колкото неочаквано му се хвърли преди това на врата.

— Как успя да ме откриеш? Как научи, че съм тук?

— Майри ми каза. — Той пристъпи към нея и извади ръка от джоба си, за да я погали по косата. Тя отстъпи още една крачка назад. Когато най-сетне опря гръб в стената, той отпусна ръце и ѝ прегради пътя с тялото си. Тя просто нямаше накъде да се обърне, а обстоятелството, че ръцете му бяха пъхнати в джобовете, не я успокояваше особено. Дори да нямаше и нито една ръка, за нея този мъж пак щеше да представлява опасност.

— Сега трябва да си вървиш — каза тя някак неопределено. Не можеше да мисли в момента за нищо друго, освен за една негова целувка. Искаше той сам да я прегърне, защото все още не бе преодоляла докрай задръжките си и не можеше току-така да иде до него и да му предложи устните си. — Не виждаш ли, че се приготвям за сватбата си?

Този път думите ѝ изглежда я направиха достатъчно желана в неговите очи, защото не тя, а той внезапно я прегърна, устните му се впиха в нейните, а тялото ѝ пламна от страст. Светът около тях престана да съществува и тя безпомощно се понесе из пространството. Изстена и телата им се преплетоха едно в друго — колко прекрасно бе да те целува мъж, който съвсем точно знае какво върши. Внезапно той се дръпна от нея. Макар и със закъснение, до съзнанието му стигна смисълът на думите ѝ.

— Какво каза?

— Казах, че трябва да си вървиш. Трябва да свърша с приготвленията. И изобщо нямам много време.

— Тиби, искам да поговорим.

— Ник, разбери, нямам време. След пет минути трябва да съм в църквата. Потърси ме след това. Тогава ще можем да поговорим.

Той я загледа смаян.

— Изключително подходящ момент да ти направя предложение за женитба, няма що. Но го правя все пак.

— Наистина ти трябваше много време, за да се решиш. Защо пък точно сега?

— Казах ти, че те обичам. Мислех, че на първо време това е достатъчно. Искях да посвикнеш с мисълта, че те обичам, преди да настоявам за брак. И колкото и да ти е чудно, не можех да си представя, че ще поискам ръката на жена, която и с една-единствена думичка не е показала, че любовта ми е споделена. А освен всичко останало ти не ми даде голяма възможност да кажа кой знае какво. Помислих си: щом като се ядосва, когато ѝ се обяснявам в любов, какво ли ме чака, ако ѝ направя предложение за женитба?!

— Много благодаря за обяснителните слова. А сега изчезвай преди някой да те е видял тук.

— Ти няма да ходиш никъде. Тръгваш с мен.

— Няма да направим и три крачки свободно, Ник. Знаеш, че е така. Половината остров е владение на бащата на Ерик.

— Ти май ми нямаш голямо доверие, така ли е?

— Ник, ти не разбираш.

— То се знае, че не разбирам, да ме вземат дяволите!

— Моля те, успокой се и ми имай доверие. По-късно ще ти обясня всичко.

— Ако направиш една-единствена крачка извън това помещение, след това наистина ще съжаляваш.

— Никълъс Макинън, не смей да ме заплашваш.

— Тогава престани да дрънкаш небивалици и чуй какво ще ти кажа.

— Сега обаче трябва да се дооправя.

Той я сграбчи за ръката и я дръпна зад паравана.

— О, изглеждаш много добре. — Взе воала и ѝ го нахлупи на главата.

— Така не може. Сложил си го наопаки.

— Значи е съвсем подходящ за тази сватба, защото и двамата знаем, че всичко е наужким, нали? — Тя понечи да се откъсне от него, но той я прегърна още по-силно. Ръцете му сякаш бяха навсякъде. Внезапно тя усети как една от тях дръзко се запромъква нагоре по бедрото ѝ.

Реакцията ѝ не бе нито вяла, нито безсилна.

— Престани веднага! Да не си полудял?

— Да, полудял съм. По теб.

— Не мога да отида задъхана пред олтара. Престани!

— А няма ли да се задъхаш и ако престана, Тиб?

Тя го плесна по ръката.

— Имаш повече ръце от всички мъже, които съм срещала през живота си.

Той вдигна вежда в престорен ужас.

— А с колко мъже си си имала работа?

— Само не си мисли, че ще успееш да смениш темата.

Погледът му се спря на нея за по-дълго. Стоеше пред него цялата в бяло като камей. В косата ѝ бяха втъкнати свежи цветя, по които още блещукаха капчици роса. В огледалото зад гърба ѝ можеше да се види тънкия ѝ кръст и плавно полюляващата се копринена рокля с шлейф, обвезан със стотици сатенени розички.

Докато Ник я наблюдаваше, тя обмисляше дали да разкрие пред него плана си, или не. Нещо ѝ подсказваше обаче, че е по-добре да премълчи. Той трябваше просто да ѝ се довери. Вгледа се в очите му и изпита угризения на съвестта. Трябваше обаче да отхвърли колебанието. Нали имаше поне милион основания да му се сърди — например, заради неявяването му на срещата в овощната градина, от което произтекоха толкова съдбовни последствия. Нали можеше да стане така, че да остане завинаги на този тропически остров, захвърлен на края на света? А сега какво? Да се преструва ли още, че ще се омъжи за единия, след като другият я преследва и дори ѝ иска ръката?

Той настояваше да я отведе оттук незабавно и тя пламенно се помоли дебелията му глава да прояви поне мъничко разум. Досега обаче такива признаци нямаше.

— Виж какво, не можеш ей така просто да се нахвърляш върху една жена, и то точно на сватбения ѝ ден.

— Ти няма да се омъжиш за него. Ще се омъжиш за мен.

— Казах ти вече, сега не е моментът да ми правиш предложения.

— Защо моля? Според мен моментът е направо идеален. Ти си облечена точно като за случая.

— Съвсем си откачил.

— Влюбеният мъж никога не е напълно с ума си. Това е доказан факт. А сега престани да се съпротивляваш и ми кажи, че ме обичаш.

— Обичам те! А сега ще бъдеш ли така добър да ме...

Прекъсна тирадата ѝ с целувка. Когато престанаха да се целуват и той поразхлаби прегръдката, двамата бяха еднакво задъхани. Очите му имаха едновременно сериозен и умолителен израз.

— Аз те обичах и дълго търпях твоята нерешителност, колебанията ти. Оставих ти достатъчно време, за да разбере кому принадлежи твоето сърце. Но така и не можах да схвана, че твърдоглавието не ти позволява да бъдеш честна дори пред себе си.

Неочаквано откъм разкошната входна зала долетя музика.

— Дошли са да ме вземат. Трябва да тръгвам. — Тя го хвана за ръката. — Ник, ако наистина ме обичаш, трябва да ми имаш доверие. Сега нямам време да ти обяснявам подробно.

Очевидното отчаяние, изписано на лицето му, я разтърси до мозъка на костите. Не очакваше да види гордия, самоуверения Никълъс толкова безпомощен и уязвим. Това наблюдение има две последствия — изпълни я със сили и я накара да се почувства като подлец. Погледна го отново и сърцето ѝ се обля в кръв. Може би трябваше все пак да разкрие пред него плана си? Няколко секунди двамата стояха един срещу друг и се гледаха втренчено — бе сблъсък на сини шотландски очи с шотландско злато. И никой не отстъпваше. Въздухът около тях буквално затрептя от напрежение. Тя забеляза как чертите на лицето му се втвърдиха и задиша учестено. Той се запъти към вратата. Преди да излезе, подхвърли:

— Твоя работа. Прави каквото щеш.

Тиби се обърна към огледалото и загледа втренчено образа си. Устата ѝ бе пресъхнала. Прилоша ѝ, но не бе в състояние да преглътне. През присвитите ѝ клепачи се процеждаха парещи сълзи и се стичаха свободно по страните ѝ. Ще ѝ повярва ли? Ще я чака ли? Или ще поеме обратния път без нея?

Самата мисъл, че може да не го види никога вече, бе сама по себе си нетърпима. Някаква сила сякаш я притискаше да се отдаде на болката и отчаянието и да рухне с ридания на земята, обвита от разлюляна и хладна коприна. Но пламенното упорство, присъщо на шотландската ѝ кръв, се съчетаваше с издържливостта на царствените руски предци. Именно тези вродени качества не ѝ разрешиха да се предаде на униние.

Никога нямаше да разбере как успя в църквата да премине спокойно и с горда осанка покрай петстотин поканени гости. Досега обаче се държеше и нямаше намерение да отстъпва. Особено пък в най-важния момент. Там отпред Ерик стоеше вдървен и самоуверен, а лицето му издаваше гордия победител. Той си мислеше, че я е пречупил, но се заблуждаваше. Тиби си припомни какво ѝ бе казала веднъж баба ѝ. „Дори и козелът, дето е козел, и той, преди да преметне някой с рога, отстъпва крачка-две назад и чак тогава напада.“ Е, добре, тя бе отстъпила крачка назад. Останалото предстоеше.

С лъчезарна усмивка Тиби зае мястото си до Ерик.

Свещеникът го погледна и запита:

— Ти, Ерик, ще вземаш ли тази жена за своя законна съпруга, ще можеш ли да я обичаш и почиташ и да си до нея в добър и труден час, и да се отречеш от всички други, и да живееш само за нея, докато смъртта ви раздели?

— Да, ще я взема.

С лице към Тиби свещеникът повтори брачната формула:

— Ти, Тиби, ще вземеш ли този мъж за свой законен съпруг, ще можеш ли да го обичаш и почиташ и да си до него в добър и труден час, и да се отречеш от всички други, и да живееш само за него, докато смъртта ви раздели?

— Не.

Свещеникът се задави, а по лицето му избиха виолетови петънца. Увисналите му бузи се разтрепериха, когато се опита напразно да повтори с пресеклив глас нейното „не“.

За части от секундата Ерик не бе в състояние да схване напълно това, което бе чул току-що. В следващия миг обаче казаното достигна до съзнанието му, той се извъртя рязко и лицето му се изкриви от ярост. За момент Тиби помисли, че ще я зашлеви, но погледът му се откъсна от нея и се плъзна по събраното множество. В църквата се възцари гробна тишина. Постепенно той надяна привычната си овладяна физиономия и тя залепна на лицето му като маска от нагорещен восък. Погледна я за последен път.

— Защо не? Кажи? — попита я той. — Толкова ли ме мразиш? Да не съм вампир, че да забиваш кол в сърцето ми?

— Съжалявам, Ерик. Това бе единственият начин да те спра. Иначе не би ме пуснал да си отида. — Въздишка на ужас и

възмущение се изтръгна едновременно от петстотин гърла.

— Ти постигна каквото искаше. Защото, Бог ми е свидетел, надявам се никога вече да не се мяркаш пред очите ми. — Той ѝ обърна гръб и направи някакъв знак на група мъже, които тъкмо се готвеха да се приближат. Те тръгнаха към изхода. — Свободна е да върви, където ще — извика той. Но когато минаваше през залата и претърпяното унижение огъваше раменете му, пред очите му изплува образът на Тиби в деня, когато му каза, че очаква дете, деня, в който той ѝ обърна гръб и я напусна.

Изведнъж отнякъде долетяха пронизителни гласове. Свещеникът вдигна ръка, за да успокои хората, но в този момент звук от приближаващи се конски копита заглуши всички останали шумове в залата. Присъстващите до един замлъкнаха изненадани.

Вратите се разтвориха широко и в църквата нахлу хладен морски въздух. Тиби не усети нито вятъра, нито пък осъзнаваше настъпилата тишина около нея. Тя стоеше все още вцепенена на мястото си и несъзнателно стискаше в ръце булчинския букет. Очите ѝ бяха широко разтворени и изпълнени с удивление. Погледна в посоката, от която се носеше чаткането на копитата. Около дузина мъже на коне навлязоха в залата, сподиряни от невярващите погледи на гостите. Ако не бе тъй уплашена, сигурно щеше да се разсмее. Един от маскираните конници, очевидно предводителят, се отдели от останалите и пое право към нея. Нямаше време нито да се изплъзне, нито дори да изпиши — някаква сила я повдигна във въздуха и я метна по корем върху конския гръб.

Конниците се спуснаха към морето по обрасналия с трева хълм. При всеки неин опит да погледне нагоре маскираният ездач притискаше главата ѝ. Осъзна, че този глупак я е закарал в морето едва в мига, в който от копитата на конете се разлетяха пръски вода. Нима Ерик бе наел тези хора да я отвлекат? Или дори удавят?

Обзе я панически страх и тя зарита с крака във въздуха. Понечи да се изправи върху гръба на коня и почти успя, но внезапно пред очите ѝ се появи юмрук. Той я уцели по брадичката и тя загуби съзнание.

Дойде на себе си в някаква корабна каюта. Първото нещо, което видя, бе лицето на Никълъс Макинън. Някъде отдалеч долитаеше звън на църковни камбани.

— Някое ангелче сега си получава крилцата — изрече тя все още замаяна.

При тези думи Ник бръкна в джоба си и извади оттам мраморната фигура на ангел, която ѝ бе подарил някога.

— Така и така стана дума за ангели — струва ми се, че и ти си си загубила крилата.

Той застана зад гърба ѝ и задържа ангела в протегнатата си ръка, докато накрая тя го взе. Точно така, в онзи ужасен ден Ник не дойде на срещата, тя запокити фигурката с всичка сила в дървото и побърза да избяга от овощната градина.

— Крилцата му май са се счутили.

— Няма значение — отвърна тя и обви врата му с ръце. Зарови лице на рамото му и прошепна развълнувано: — О, Никълъс! Нима не виждаш? Та аз си имам вече нови крила!

Той все още ѝ се сърдеше.

— А ти се радвай, че се отърва така леко. Защото иначе никакви крила нямаше да ти помогнат. Как изобщо си ги представяш тези работи? Да се изправиш ти пред петстотин души и на всеослушание да кажеш „не“?

— Това влизаше в плана ми.

— Това си е чиста лудост, а не план.

— Не беше лудост, Ник. Изслушай ме. Това бе единствената ми възможност, не разбираш ли? Ако ме беше отвлякъл преди сватбата, щяха да ни подгонят поне дузина кораби. Семейството на Ерик има голяма власт на острова.

— И затова реши да го изложиш пред половината остров. Сега той ще прати професионални убийци по следите ти, глупачето ми.

— Познавам Ерик и начина му на мислене. Между нас всичко е свършено. Сега дори на пода да горя, той няма и да се изплюе в огъня.

Ник се засмя.

— Правилно. И аз бих постъпил по същия начин.

Тя изпъшка и седна бавно на леглото.

— Едно нещо не разбирам. Защо трябваше накрая да ме спасяваш, след като всичко отмина?

Ник отметна глава и се разсмя.

— Сладката ми, скъпа Тиби! Винаги ли си толкова глупавичка?

— Ами, изглежда, че така ми било писано — отвърна тя навъсено.

Той отново се разсмя.

Лицето му стана сериозно, но в очите му бе изписана любов.

— Трябваше да дойда, скъпа, защото ми мина през ума, че си измъдрила нещо, от което само ще пострадаш. Я ще те убият, я в затвор ще те вкарат, я нещо друго.

— Не разбирам защо хвърляш толкова труд, за да ме отървеш от някоя беда. Аз съм своенравна, прибързана в оценките си, избухлива и толкова пряма, че винаги сама си вредя. Семейството ми се е лепнало за мен като гъста каша, отварям си много устата и притежавам противния навик първо да скачам, после да гледам. Когато Господ е раздавал търпението между хората, сигурно ме е пропуснал. И като капак на всичко хъркам насън — така поне твърди сестра ми Майри.

Той се разсмя весело и я притегли в прегръдките си.

— Сладуранката ми! По-добре да те взема с недостатъците ти, отколкото да те изгубя.

— Лесно ти е да говориш така. Нали не ме познаваш!

— Познавам те, Тиби. Познавам прекрасно и желанията, които ме преследват, щом си помисля за две кехлибарени очи, за уста, които бълват огън и жулел, но и ме целуват така, че чак кръвта ми замира. Ти си обаче здрава и надеждна като корабите, които строя, тялото ти е стройно и гъвкаво. Изобщо, вятърът надува платната ти. Ти никога не ще се отклониш от курса, тъй като твоята вярогност и издържливост нямат равни на себе си. Нима смяташ, че не съм мислил за всичко това в многобройните дълги и самотни ноци след последната ни среща?

В този момент тя го видя в нова светлина. Най-сетне разбра какъв човек има пред себе си. Обичаше го отдавна, но някак си традиционно, както правят другите хора. Даде си сметка, че през цялото това време е искала той да падне пред нея на колене и да й обещае къща с бяла ограда и подредена градинка с рози. Но е обичала не мъжа, а някаква неопределена мечта. Дълбоко в душата си е желаела Макинън заедно с всичките му атрибути да й се поднесе на тепсия. И не как да е, а накичен с копринена панделка. Наистина, за какво й е съпруг като всички останали? Съпруг, който да се грижи единствено за доброто настроение на жена си и това да бъде смисълът на еднообразния му, застоял живот? Такъв ли съпруг искаше? Та нали

той я обичаше именно заради нейната решителност, заради енергията и куража ѝ! Ник никога нямаше да се задоволи със слаба ракия. Вярно, люшката се от една крайност в друга, пламваше понякога като огън, а друг път замръзваше като лед, но той ще я обича. Защото чувствата ѝ са непоклатими, а помислите — открити. В силата му, в неговата честност и завършеност тя внезапно откри това, което най-много обичаше и в себе си. Съществуваше един — единствен мъж, с когото можеше да бъде щастлива, едно-единствено обещание, което искаше да чуе от устата му — че я обича и ще живее за нея, търпелив, съчувстващ, разбиращ. Дълбоко в себе си тя знаеше, че може да му отвърне със същото.

С него сякаш се бе извършило преображение — той въплъщаваше всичко, което тя обича. Той бе слънчевият лъч по повърхността на водата в жаркия летен ден, песента на присмехулника, синьото на метличината в градините. Бе щастието на майката, хванала в ръце младенеца, красивата гордост по лицето на баба, утехата за отчаяния пред лицето на смъртта, пулсиращата енергия на Шотландия и Русия, бушуваща в нейната горда, пламенна кръв. Да, той не ѝ обещава нищо. Той просто ѝ даде всичко от себе си и ѝ посочи най-важното в живота: покоя, болката, страстта, щастието. Даде ѝ свободата да вземе всичко и не поиска в замяна нищо.

— Ти мълчиш, любима. Битката свърши, нали? Е, победи ли?

— Битки ще има винаги — отвърна тя замислено. — Но съм убедена, че може и да загубя много от тях.

Той остана безмълвен, но погледът му проникна в душата ѝ.

— Трябва да има някакъв изход от всички тези истории, които забърках. Първо, избягвам тайно с един мъж, после в деня на сватбата ми ме отвлича друг, а най-накрая се завръщам у дома съвсем не с този, с когото съм избягала. Възможно ли е изобщо някога да изтрия това петно от живота си?

Внезапно обаче я връхлетя просветление. Осъзна с пределна яснота, че страховете ѝ са безсмислени. Да, хората щяха да шушукат, да клюкарстват, да обсъждат. Ще изказват предположения, ще поукрасят историята, за да я направят достоверна, ще смесят фактите с измислици и сами ще си повярват. Само че те никога, ама никога нямаше да научат цялата истина.

ЕПИЛОГ

Тиби и Никълъс стояха един до друг в горичката, простираща се по протежението на Техуакана Крийк, източно от Уейко, Тексас. Старите надгробни камъни все още съществуваха, но с времето надписите по тях бяха станали нечетливи.

В колата зад тях две млади жени се криеха от слънцето с рюшени слънчобрани в ръце, а непосредствено до тях, възседнали чистокръвни коне, трима млади мъже бурно изразяваха нетърпението си.

— Тате — извика единият от тях, — докога ще стоим тук?

— Зависи — отвърна Никълъс. — Искях да покажа на майка ви тази местност. Ако ѝ хареса, може някой ден да дойдем и да заживеем тук.

— Тук ли? — изпъшка едната от двете млади дами, момиче на около шестнадесет години. — Искаш да кажеш, че ще се вдигнем от Нантъкет, за да дойдем в Тексас? За да заживеем на това място? — Тя се огледа на всички страни. — Ами че тук наоколо не виждам нищо друго, освен трева.

— Да, но тя е свежа и сочна, Моли, съкровище мое.

— Татко, какво е написано на надгробните камъни? — обади се и другото момиче. Тя бе по-възрастна от сестра си, русокоса и със светла кожа.

— Уви, вятърът и дъждът са изтрили словата, Бет. Доколкото си спомням, на тях някога бяха изписани единствено имената на мама и на брат ми Ендрю.

— Можем ли да тръгваме вече към Уейко, тате?

Ник потърси с поглед Джон, най-големия си син. Бе седемнадесетгодишен и направо не го свърташе на едно място, нещо, за което не можеше да бъде упрекнат. Джон беше единственото от децата му, в чиито черти ясно се проявяваше руският произход на Тиби. Бе висок, изправен, със смолисточерна коса като на индианец. Синът му излъчваше гордост и благородство. Хубостта му можеше да се сравни само със слънчевия залез.

Четиринадесетгодишният Матю сръга Джон в ребрата.

— Знам те аз тебе. Ще ти се да минеш на кон през града, да се попъчиш малко, та момичетата да изпоприпадат, нали?

— Завиждаш, защото на теб пък никой не ти обръща внимание — обади се Стюърт, едва-що навършил дванадесет години.

— Нека да тръгваме, бе, тате. Горещо ми е — простена Моли и започна още по-енергично да си вее с ветрилото.

Ник хвана Тиби под ръка, а тя наклони чадърчето си на другата страна.

— На теб горещо ли ти е, скъпа?

— Малко, да — отвърна тя. — Но въпреки това се радвам, че успяхме да дойдем.

— Аз също — добави Никълъс. — Много време измина, откакто не съм идвал по тези места.

Той помогна на Тиби да се качи в колата, после я заобиколи, скочи на капрата и хвана поводите. Плесна кобилата по хълбока, направи завой и колата се запуска към портала по обраслия с трева склон.

— Спомням си времето, когато пътят все още бе посипан с чакъл — каза той с едва доловима тъга в гласа.

— Господ да ни е на помощ — възкликна Джон. — Тате пак е настроен философски.

— Ами, налегнали са го спомени — поправи го от задния край на колата нахаканата многознайка Моли.

— Тази склонност към спомените направо не се издържа — продължи Джон.

— Дядо казва, че най-щастливи са здравите и слабо паметни хора — намеси се в разговора и Матю.

— Разбира се. Кой друг, ако не той ще знае това най-добре — засмя се Тиби. Колата достигна гребена на един от хълмовете и Ник спря, за да хвърли поглед към тревистата местност и горичката.

Надгробните камъни вече не се виждаха, но той знаеше, че са си по местата.

Тиби го погали по ръката.

— Не гледай така тъжно, Никълъс. Нали знаеш, човек като поостарее, все говори за миналото. А неспокойната младост живее само в настоящето и никак не ѝ се слушат такива неща.

— Слушай, ако можеше сега да се върнеш назад, щеше ли пак да се омъжиш за мен?

— Да, но по-рано.

Спря погледа си за последен път върху горичката и мислено се сбогува с нея. Плесна кобилата и колата затрополи надолу по хълма. Изпроводиха я само тишината и шумоленето на разлюлените треви.

А като деца все ни повтаряха, че в целия югозапад по-диво и по-опасно индианско племе от команчите няма.

Издание:

Илейн Кофман. Ангел в мрамора

ИК „Ирис“, София, 1995

ISBN: 123–456–789–0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.